

HÜMEYRA

BİÇAK SIRTII

HÜKÜMDAR

SADAKAT VE İHANETİN

birbirine karıştığı bu karanlık dünyada ayakta kalmak yalnızca güçlülerin hakkıydı. Gücün ve korkunun birbirini karıştığı bu şehrin her köşesinde ise yalnızca benim adım fısıldanırdı: *İskender Oğuzbeyli!*

Sonra o çıktı karşıma.

Sahne ışıklarının büyüleyici yıldızı, assolisti; herkesin tanıdığı Cavidan ama kimsenin bilmediği Dila. Onun ışığına her baktığımda kendi karanlığımı gördüm. Onun hikâyesi benim, benim hikâyem de onun sınavıydı.

Onunla yollarımız kesiştiğinde anlamıştım ki geçmişim de geleceğim de yeniden yazılmaya başlamıştı.

Şimdi ise ya birlikte bu yolda yürümek ya da her şeyi kaybetmek zamanıydı. Bir hükümdar kalbini açarsa en büyük zaafını da düşmanlarının eline verirdi.

Ama bazen de bir hükümdar olmak için, bıçak sırtında yürümeyi öğrenmek gerekirdi

BIÇAK SIRTİ

HÜKÜMDAR

BİR DÖNEMİN BÜYÜSÜNDE,
TUTKU VE GÜCÜN ÇARPIŞTIĞI BİR HİKÂYE

BIÇAK SIRTİ: HÜKÜMDAR

YAZAR
HÜMEYRA

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Hande Balkanoğlu
Düzelti ve Son Okuma: Şeyda Uçkun Taştan
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

ISBN: 978-625-95335-7-5

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, HÜMEYRA

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 49388
&&&

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

BİÇAK SİRTİ

HÜKÜMDAR

HÜMEYRA

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Bölböl g le,
Karga   pl ge g t r rm  .*

*Kuzgun
Görünümlü
Kargalar*

BÖLÜM 1

Elinde taşıdığı ayakkabıların yükü, küçücük yaşına bir hayli ağır geliyordu. Gün, geceye varıp da etraftaki kalabalık dağılınca sanki yükü daha da ağırlaştı. Aslında birkaç saat öncesine kadar da ağırdı yükleri ama sırtına dokunan eller o yükü hafifletiyor, en azından kısa bir süre dindiriyormuş gibi hissediyordu. Gerçi onlar varken ağlamamak için kendini tutmak da bir hayli zordu. Boğazına bir yumru oturuyor, ona bir şeyler söylediklerinde cevaplamakta güçlük çekiyordu. Ağlamak istiyordu ama sanki yasaklıymış gibiydi, hem erkek adam ağlar mıydı hiç? Sanki ağız birliği etmiş gibi *ağlamaz o* diyerek duygularını bastırıyorlardı. Acının erkeği, kadını olur muydu? Olmazdı. Olmadığından zaten, gözyaşı da hep gözünün ucunda duruyordu. Kimseler görmeden, kazağının kollarını çekiştirerek gözyaşlarını siliyordu. Gözlerinde saatler öncesinden kalan o kırmızılıkla kapının dışına doğru eğildi ve babasıyla ablasının ayakkabısını yan yana koydu. Üzerindeki tozları silkeledi ve muntazam bir şekilde yan yana yerleştirdi.

Sonra da kamburlaşmış bir hâlde, küçücük ellerini dizlerine sararak o ayakkabılara doğru baktı, kaldı. “*Keşke,*” dedi içinden. “*Keşke beni de alsaydınız.*”

Burnunun direği sızlayıp da bir yel esince titreyerek başını kaldırdı. Bir asmanın altındaki çardakta takılı kaldı bu sefer gözleri. Nasıl unutacaktı, nasıl alışacaktı? Her yer babasının ve ablasının anılarıyla doluyken burada nasıl yaşayacaktı? İç çeke çeke ayaklandığında salonda babasının ona verdiği kartalı gördü ve gözünün ucunda duran yaşlar bir sel olup yağarken kartalı avuçlayıp geceymiş, geç saatmiş dinlemeden ablasının ve babasının başında aldı soluğu. İki mezarın arasında, elinde

ahşap oyuncakıyla çenesi titreye titreye önce babasının, sonra ablasının mezarına baktı.

“Yaa! Benim o!”

“Hayır, benim! Babam önce bana verdi!”

İki kardeş ahşaptan yapılmış kartalı çekiştirirken “Neyin kavgasını yapıyorsunuz siz orada?” diye bir ses duydular. Duydukları ses, o kadar tok ve gürdü ki ikisi de çardaktan sıçrarcasına kalktı; küçük çocuğun boş anından faydalanan Zeynep, kartalı hızlıca kavradı ve kendine çekti.

“Ya baba!” dedi çocuk, ağladı ağlayacak bir şekilde. “Zeynep kartalımı aldı.”

Zeynep omuz silkerek geri çekildi ve kaşlarını çatıp aksi bir ifadeye büründü. “Baba, zaten sen onu bana vermiştin. Bu gidip odamdan almış, şimdi de benim diyor.”

Zeynep öyle sıkı sarılmıştı ki kartala, çocuk, istese de alamazdı. Üstelik tam da söylediği gibi olmuştu. Haklı olmadığından, babası ona vermesine de müsaade etmezdi artık. Eğer Zeynep biraz daha geç gelmiş olsaydı, asmanın arkasındaki toprağa gömecekti ve o okuldayken çıkarıp oynayacaktı. Suçlu olduğundan, azar işitmeye hazır şekilde mahcup ve tedirgin gözlerle başını babasına doğru kaldırdığında beklediği gibi olmadı. Çekinmesine gerek kalmayacak bir gülümsemeyle ona bakarken buldu babasını.

“Benim ayıbım,” dedi üstelik. Çocuğun simsiyah gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ablana verdim ama seninkini ihmal ettim. O yüzden özür mahiyetinde dedemin bana yaptığı kartalı da sana vereceğim. Bekle burada.”

Çocuğun az önce mahcubiyet dolu olan gözleri, babasının her bir sözünde şaşkınlık ve sevinçle büyüyordu. Babası işlerinden artakalan zamanlarda, hobi olarak ahşaptan oymalı figürler yapıyordu. Ona da dedesi öğretmişti. Kartal ise babasının en nadide parçalarındandı. Babası içeri doğru gidince ablasına doğru dönerek keyifle “Ohh!” dedi. “Benimki seninkinden daha güzel olacak şimdi.”

Zeynep de bunun farkındaydı ve içten içe büyük bir kıskançlığa bürünürken “Sen al bunu,” diyerek kardeşine doğru uzattı kartalı. “O eski hem. Bu senin olsun, ben onunla oynarım. Üzdüm demin seni, özür dilerim.”

Çocuk, ablasının elindeki oyuncığa baktı ve hiç tereddüt etmeden “İstemez!” diyerek önüne döndü. Kollarını masaya doğru dayadı ve başını ellerinin üstüne koyarak ısl ısl gözlerle babasının gelmesini bekledi. Heyecanla parmak uçlarına kalkıyor, kalbi büyük bir gürültüyle atıyordu. Hem yeni bir oyuncuğu olacaktı hem de babası kendisinin olanı verecekti. Bu çok büyük, çok kıymetli bir hediye idi. Dakikalar sanki yerinde sayarmışçasına hissettirirken babasını görmesiyle yerinden fırladı ve ellerini uzattı.

Büyük adımlarla çardağa yaklaştığında, daha yolun yarısından dayken çocuk, babasının elindekini kaptı. Hayranlık dolu gözlerle elindekini incelerken ablasının da çatık kaşlarla onu izlediğini görüyordu ama görmezlikten geliyordu.

“Baba,” dedi gözlerini üzerinden ayırmazken. Babasının yaptıkları da çok güzeldi ama büyük dedesi bu işin ustası olduğundan, şu an elindeki çok daha muntazamdı. “Sen kartalları çok mu seviyorsun ki? Sürekli bunlardan var evde. Neden?”

Adam gülümseyerek çardakta karşısına oturdu ve oğlunun saçlarını karıştırarak yanına doğru çekti. Çocuk, her bir detayını özenle incelediğinden, babasının hareket ettirdiği gibi ilerliyor ama gözlerini elindeki kartaldan çekmiyordu.

“Benim ayıplarımı gitgide arttırıyorsun be evlat,” dedi küçük bir kahkahayla beraber. Küçük çocuk anlamadan babasına doğru başını çevirdiğinde, bir kez daha saçlarını karıştırdı. “E böylesi köklü bir aile geçmişimiz varken hiç anlatmamışım sana, baksana.”

Ablası Zeynep hemen yan taraftan “Ben biliyorum ki,” diye atıldı. Üstelik yüzünde de kışkırtıracak bir gülümsemeyle babasına bakıyordu. Babası, ablasının da saçlarını nazikçe sevdi. Bazen çok kıskanıyordu babasıyla ablası arasındaki bağı. Çocuklarını ayırmıyordu, ikisini de seviyordu ama ablası büyük olduğundan her şeyi ondan önce öğrenmiş, biliyor oluyordu. Sanki kendi babasına çok geç kalmış gibi hissediyordu. Yine de babasına kötü hissettirmemek için bir şey demedi ve sadece iç çekti.

Babası elindeki kartalı aldığı anda “Kartal, Selçuklu devletinin simgesidir ve bağlılığı simgeler,” dedi. “Deden, eski ve çok gizli bir devlet istihbarat teşkilatının kartal kolunda görevliydi. Büyük büyük deden ise bir akıncı beyiydi. Tek başına akınlar yaptığı ve baskınları bir kartal gibi hızlı ve ani olduğu için kartal lakabını almış. Hatta bu gizli istihbarat teşkilatının kartal kolunu kuranlardan biri de büyük deden.”

Çocuğun gözleriyle birlikte ağzı da şaşkınlıkla açılmış ve “Gerçekten mi?” diye sormuştu. O an büyük bir gurur kapladı içini. Bunların hiçbirini bilmiyordu. Babası yüzünde bir gülümsemeyle başını salladığında, her şey yerli yerine oturmuştu onun için. O yüzden ailede kartal simgesinin önemi vardı ve geçmişten bugüne gelmişti.

“Hem biliyor musun; kartal, kuş türleri içinde en uzun yaşayan canlıdır.”

Babası bir masalı anlatır gibi anlattığından ve vakit onunlayken bir hayli güzel geçtiğinden başını bilmiyorum dercesine salladı ve tekrar kollarını masaya dayayarak babasının anlatacağı hikâyeyi bekledi. Ablası ise babasının kolunun altına kıvrılmış, göğsüne başını koymuştu. Narin bir kız çocuğunun babasından beklediği ilgiyi fazlasıyla alıyordu.

"Yetmiş yaşına kadar yaşayan kartallar vardır. Ancak bu yaşa ulaşmak için kırk yaşlarındayken çok ciddi bir karar vermeleri gerekir."

"Ne kararı?" diye sordu merakla.

"Yeniden doğmayı isteyip istememe kararı."

"Yeniden nasıl doğar ki?" diye sordu Zeynep de merakla.

"İşte ben de onu anlatıyorum ya," dedi babası, Zeynep'in burnunu sıkarak. "Kırlı yaşlardayken pençeleri sertleşir, esnekliğini yitirir ve bu nedenle beslenmek için avlarını kavrayıp tutamaz hâle gelir. Gagası uzunlaşır, göğsüne doğru kıvrılır. Kanatları yaşlanır ve ağırlaşır. Tüyleri kartlaşır ve kalınlaşır. Yani, o yaşlardayken artık kartalın hem uçuşu hem avlanması zorlaşır. İşte tam o noktada bir karar vermesi gerekir. Ya göçüp gidecektir bu hayattan ya da yeniden doğuşun sancılı sürecini çekecektir."

"Yani?" diye sordu çocuk, başını kaldırarak. "Ne yapacak ki?"

"Yüz elli gün sürecek zorlu bir sınav verecek. Bir dağın tepesine uçacak, kayalıklarla dolu bir yerde artık uçuşunu gerektirmeyecek bir alanda yuvalanacak. Sonra da her gün, gagasını sert bir şekilde, o kayaya vurmaya başlayacak. En sonunda gagası yerinden sökülecek ve yenisinin çıkmasını bekleyecek." Çocuk, bunu düşününce bile tüyleri diken diken oldu. Canının acısını hesap bile edemedi.

"Ama bu çok acımasızca," dedi ablası da aynı surat ifadesiyle.

"Kartalın sınavı bu kadar da değil," dedi babası. "Sonra da o yeni çıkan gagayla eski, sertleşmiş pençelerini yerinden sökecek. Sonra yeni pençeleri çıkınca o pençelerle kartlaşmış tüylerini yollacak. Yüz elli günün sonunda eğer kartal bu sınavı verebilirse yirmi koca yılı daha olacak."

"Çok zormuş," dedi Zeynep. "Ben yapamazdım. Düşünsene her gün bir yerimi koparıp attığımı... Ben saçımı toplarken bile acıyınca bırakıyorum."

Babası, kızının acıyan saçlarından öpüp gülümserken “Sen?” dedi, küçük çocuğa dönerek. “Sen kartalın yerinde olsan ne yapardın?”

Dinlediği hikâyeyle elindeki kartala bir kez daha baktı, çocuk. Şimdi çok daha farklı bir gözle baktı. Kendi kendine çektireceği yüz elli acı dolu günün ardından gelecek uzun bir yirmi yıl için değer miydi? Belki de yaşanan ömür yeterdi. Bilemedi. Cevap veremedi.

Çıplak elleriyle ağlaya ağlaya ablasının mezarını kazdıktan sonra, babasının ona verdiği o kartalı toprağa gömdü ve “Abla,” dedi hıçkırı hıçkırı. “Sana bunu versem sen de bana babamı verir misin?”

İki büklüm hâlde hıçkırı hıçkırı ağlarken, iki mezarın arasına doğru kıvrıldı. Ağladı, çok ağladı ama yetmedi, geçmedi, gelmedi. Saatler geçti, hava buz gibi oldu. Bir rüzgâr saçlarını okşadı. O di-rendi ama birisi, tatlı bir ninni söyler gibi “Kapa gözlerini,” dedi sanki.

Kapadı.

Herkesin hikâyesi gözlerini kapadığında başlamaz mıydı? Onun da hikâyesi gözlerini kapadığında başladı.

Uyandığında ise yirmi dört yıl geçmişti.

Ankara

“Yazıyor! Yazıyor!” diye bağırdı elindeki gazetelerle koşa koşa sokaklarda ilerleyen çocuk. “Cavidan’ın tekrar sahnelere döndüğü yazıyor.”

Aralık ayında Ankara'nın bıçak gibi kesen soğğunun insanın ciğerlerine kadar işlediği, küçük çocuğun titreyen sesinden, kıpkırmızı burnundan, ara ara öksürmesinden belli oluyordu. Genç adam, yaslandığı siyah arabasının önünde etrafı kolaçan ediyordu. Ankara bugünlerde epey hareketliydi. En son yapılan baskında fazlasıyla mühimmat ele geçirildiğinden polisler göz açtırmıyordu kimseye. Sokak sokak dolaşüyor, ufak bir şüphede herkesi sorguya çekiyorlardı.

Gelip geçerken ona değen gözlerde gördüğü şey, ikilemdi. Ona bakanlar hem saygısından ve sevgisinden selam verircesine başını eğiyor hem de korkudan gözbebekleri titriyordu. Bu şehirde zengini fakiri, ihtiyacı olanı olmayanı onu el üstünde tutar, herkes bir sıkıntıda onu kapı bilirdi. Hem baba, kardeş, abi sıcaklığını iliklere kadar hissettirirdi hem de yapılacak en ufak bir yanlışta gözünün yaşına bile bakmadan adam harca-yabilirdi. Bir yanı ne kadar merhametliyse diğer yanı o kadar acımasızdı. Sert ve soğuk bir duruşa sahip olduğundan, ilk kez gören her zaman çekinirdi. Kimse aslen nereli olduğunu bilmez, sormaya da pek cesaret edemezdi. Kulaktan dolma, doğru mu yanlış mı belli olmayan bilgiler günden güne yayılırdı; bunların içerisinde türlü türlü hurafeler de vardı. İskender Oğuzbeyli'ydi o. Namıdiğer, Cunta İskender.

Küçük yaşlarından itibaren sokaklarda büyüdüğü işitilen İskender, genç yaşında da büyük mafya babası Cevdet Karameşe'nin ülkeye yayılmış kollarından biri olmuştu. Birçok şehirde kendi yetiştirdiği adamlar, kurduğu düzenin devamlılığını sağlardı. Cevdet onlara aile derdi ama hiçbirine de güvenmezdi. Onu çok nadir görürlerdi. Gördüklerinde ise silahlı bir koruma ordusuyla çevrili hâlde olurdu ve çok kısa bir süreliğine iletişim sağlayabilirlerdi. Tüm işleriyle Halit ilgilenir, bizzat kendisi düzeni sağlar, İskender de dâhil olmak üzere masadaki tüm üyeler emirleri ondan alırdı. Cevdet ile İskender'in yolu geçmişte kesişmişti; Cevdet, İskender'i kendisi için yetiştirsinler diye önce İstanbul'a, yaşı gelip güven sağladıktan

ve bir hayli sağlam yetiştikten sonra da Ankara'ya göndererek işlerin başına geçirmişti. O günden sonra da Ankara, artık İskender'den sorulur olmuştu. Kısa süre içinde bozduğu yapılanmalar, çökerttiği çeteler ve kendisine bağladığı büyük isimlerle Ankara'nın tamamında hâkimiyet kurmuş, genç yaşında gücü sayesinde Cunta lakabını almıştı. Kulaktan kulağa dolaşan, devletin bile iş birliği içinde olduğu söylenen Cunta'yı, Ankaralılar dokunulmaz olarak görürdü. Ta ki en sadık adamı, polis tarafından bir sevkیات sırasında yakalanana kadar!

“Cunta'nın da tutuklanması an meselesi diyorlar. Sedat yakalanmış ya.”

Arkasından geçen ve ona bakarak fısıltıyla konuşan kızların sesini işitti, İskender. Hiç şeklini bozmadan, onların konuşmasına kulak misafiri oldu.

“Sence böyle bir şey mümkün mü?” diye sordu diğer genç kız, alaya alırcasına. Zaman zaman küçük ihbarlar yapılır, baskınlar düzenlenilir, tutuklamalar olurdu ama Ankaralılar bunu Cunta'nın bilerek yaptırdığını düşünürdü. “Babam dedi ki polisler çıkan bu dedikodulardan rahatsız olmuş, şikâyet edeceğiz sizi diye polislerin gözünü korkutmuşlar. Onlar da gitmiş Cunta'ya, ‘Bize isim ver, milletin ağzı kapansın; başımızı yakacaksn,’ demiş. Hepsi planlı yani. Hatta diyorlar ki Cunta, ona yanlış yapanı ele verip cezalandırıyormuş.”

İskender bu söylentiye gülüp geçti. Kız gayet kendinden emin konuşsa da diğeri onun kadar emin değildi. “Bilemiyorum, Arzu. Başka biri olsa tamam ama Sedat onun en yakınıydı. Bir şeyler ters gidiyor gibi hissediyorum. Yakında burarlarda Cunta'yı da göremeyiz gibi.”

Kız kulak tırmalayacak şen bir kahkaha attı. “Ay, senin derdin adamı görememekmiş! Desene sen onu baştan. Merak etme, ben sana gazetelerden bol bol keserim fotoğraflarını, albüm yaparsın. Hem canlı görsek ne, görmesek ne? İskender bize mi bakacak?”

“Baksa fena mı olur sanki! Bizim neyimiz eksik?”

Kızların kendi aralarında konuşurken uzaklaşmasıyla sigarasından son bir nefes çekti İskender ve yere atıp ayakkabısının ucuyla ezerken sıkıntıyla soludu. Bu Sedat olayı onun da canını sıkıyor, aklını kurcalıyordu. Aklındaki düşüncelerden onu çekip çıkaran yanındaki adam oldu.

“Gürkan Baba’yı görmedim ne zamandır. Sağlığı sıhhati yerinde mi?”

“Babam...” dedi gülümsedi ve başını sallayarak “Bildğin gibi,” dedi. “Gürkan Oğuzbeyli’yi sen kötü gördün mü hiç? Vallahi ben hiç görmedim. Ablamla ve bizim ufaklıkla ilgili birkaç mesele vardı, onunla ilgileniyordu. Bulur o seni, merak etme.”

Ali endişeyle ona doğru döndüğünde “Mühim bir durum yok, değil mi?” diye sordu ve İskender başını iki yana salladığında uzatmadan önüne döndü. Hemen peşine de farklı bir konuya yöneldi.

“Seninkinin haber oluşu bile izdihama sebep oluyor, baksana.”

İleride, gazete almak için çocuğun önünde oluşan kalabalığı işaret etti. İskender gördü görmesine ama dikkatini çeken, çocuğun ayağındaki yırtık ayakkabılar oldu. Başparmağı ayakkabının dışına çıkmıştı. Üstelik bu ayazda da üzerinde incecik bir ceket vardı. Ne bir şapka vardı kafasında ne de boynunda bir atkı.

“Düzceli,” dedi sadece İskender. Başıyla çocuğu işaret ettiğinde, adam çoktan anlamıştı söyleyeceğini. Düzceli arkasına dönüp onlara eşlik eden adama iki parmağıyla ileri işareti yaptı. Koşar adım oraya varan adam, o kalabalığın arasından çocuğu çekip alırken çocuğun donmuş yüzündeki panik duygusu anbean okunuyordu.

“Nereye götürüyorsun beni? Abi, vallahi ben bir şey yapmadım!” demişti ki önüne döndüğünde Cunta ile karşılaşınca şaşkınca bakakaldı.

“İskender abi,” dedi çocuk heyecandan kekeleyerek. Çocuk abi mi desin, bey mi desin, baba mı desin kestirememişti ve ilk aklına geleni söylemişti. Karşısında heyecandan tir tir titriyordu, bir yandan da neden yaka paça getirildim ki diye korkuyordu.

İskender boşta kalan diğer elini de cebine sokup çocuğu uzaktan süzdü. Sessizliğin çocuğu daha da paniğe sürüklediğini görebiliyordu ama bunu bozmadı.

“Ne lan bu hâlin?” diye sordu çatık kaşlarla.

Çocuk ağzını açtı, kapattı; kekeleydi ve ne dediği anlaşılmadı bile. Cunta’nın neyin hesabını sorduğunu bile bilmiyordu ki. Şimdi *hangi hâl abi* dese İskender’i kızdırır diye korkuyordu.

“Ben...” dedi çocuk ama devamını getiremedi.

“Buz gibi havada hangi pezevenk saldı seni böyle sokağa? Yok mu oğlum senin ayakkabın, ceketin?”

Çocuk şimdi anlamıştı ve derin bir nefes almıştı. Almıştı almasına ama babam saldı dese bir dertti, demese bir dertti. Cunta o kadar sert bir dille *pezevenk* demişti ki babasının ismini öğrendiği gibi *Ankara sokaklarında çıplak dolaştırır* diye düşündü, çocuk. Sonra bir de babasından yiyeceği sopası vardı. Sadece kendisiyle de kalmazdı, annesi ve kardeşlerine de dünyayı dar ederdi baba dediği herif. Çocuk bir şey demeye çekindi. Cunta’nın sabrı yok gibi duran hâliyle daha da gerildi. Susarak koskoca Cunta’nın vaktinden alıyor gibi hissetti.

“Küçüldü abi benim montumla ayakkabım. Bugün bunları satınca alacağız yenilerini.”

Babasının böyle bir niyeti yoktu ama o an kurtulmak için böyle bir yalana sarıldı çocuk. O sarıldı sarılmasına da

karşısındaki İskender'di. Onun geçtiği yolları arşınlamıştı defalarca. İskender sert ifadesini hiç bozmadan "Köşedeki kunduraya gidiyorsun, Cunta'nın selamı var diyorsun," dedi. Bunu o kadar sert bir ifadeyle söyledi ki çocuk hemen koşmaya yeltecek bir telaşa büründü.

"Hemen abi," demişti ki üstündeki küçük, yırtık ceketin kapüşonundan "Dur oğlum, daha sözü bitmedi," diyerek Düzceli yakaladı ve çocuk olduğu yerde sarsılarak durdu. Karşısındaki adamlara bakınca gülen yüzleriyle karşılaştı. İskender'i belki de ilk kez gülerken görüyordu. O da belli belirsiz gibiydi. Bir hayal gibi geldi ve geçti. "Ayağına olan bir ayakkabıyı alıp çıkıyorsun. Seni buraya yollayan o pezevenge de aynı selamı iletiyorsun. 'Cunta bir daha beni burada böyle görürse hiçbir şey sattırmayacakmış,' diyorsun. Duydun mu beni!"

Çocuk hızla başını salladı. Onun işine gelmişti. Babası, Cunta'nın bu söylediklerini duyunca onun üstünü başını bir güzel donatırdı. "Duydum abi," dedi ve bir iki adım attıktan sonra "Gideyim mi ben abi?" diye sorma ihtiyacı hissetti.

Kalsa mı, gitse mi bilememişti. Gitse ben lafımı bitirdim mi diyebilirdi, kalsa hâlâ ne duruyorsun da diyebilirdi. Eli ayağına dolaştı. Yüzünden de okunmuyordu ki bir şey. Gözlerinin içine bakmaya çekiniyordu insan. Gözündeki siyahlığın içinde cam gibi parlayan grilik, zaten ürkütücü olan görüntüsünü daha da korkunç hâle getiriyor, insanın aklını başından alıyordu.

"Gel buraya," diyerek önüne çağırdığında, çocuk geri adımladığı o yolları hızla tekrar döndü. İskender, boynundaki atkıyı çıkarıp çocuğun boynuna doladığında çocuk heyecandan deliye döndü. Hatta öyle ki İskender'i bile belli belirsiz gülümsetmişti çocuğun sevinci.

"Benim mi bu abi? Bana mı verdin yani şimdi? Gerçekten benim mi oldu?"

Çocuk boynuna dolanan bir hayli uzun atkıyı eline aldı, defalarca kez gerçekliğini kontrol etti. Bir de güzel kokuyordu ki... *Kızlar bunu almak için bir dünya para öder* diye geçti aklından. Sıcacıktı bir de. Hemen şimdi paralı biri gelse daha sıcağı üstündeyken iki katı pahalıya bile satardı.

“Hadi, git şimdi,” dedi Cunta, tekrar aynı ciddiyetine bürünerek. Arkasına yaslanıp gülerek ondan uzaklaşan çocuğa bakarken çocuk döndü ve “İskender abi,” dedi. “Ben düşündüm de bunu okutsam ne para eder var ya... Senin olduğunu duyan, bir dünya para sayar buna. Bir sürü de şey alırım, hem kardeşlerime hem anama. Okutayım mı abi ben bunu iznin olursa?”

Cunta’nın çatık kaşları kızdığının göstergesi miydi diye düşündü çocuk ama Cunta için öyle değildi. Kendi çocukluğu geldi aklına. Geçirdiği o zor günleri anımsadı. Çocuğun izin alması, kendinden çok ailesini düşünmesi de yüreğine dokundu.

İskender ciddi yüz ifadesinin aksine “Senin olan şeyin iznini de ben mi vereceğim?” deyince çocuk sevinçten havalara uçtu âdeta. Defalarca kez *sağ ol abi, büyüksün abi* diye diye sokağın köşesini dönene kadar İskender’e teşekkür etti. Ankara sokaklarında heyecandan koştura koştura ilerledi.

Çocuk ortadan kaybolunca İskender de şöyle bir etrafa baktı ve hemen peşine arabaya yöneldi. O yönelince Düzceli de şoför koltuğuna geçti. İkisi birbirinden ayrılmazdı. Biri nereye, diğeri de oraya giderdi. Ali ile yolları kesiştiğinden beri bir daha da hiç ayrılmamışlardı. Çevrelerinde çok fazla Ali olunca da Düzceli Ali diye kalmıştı adı.

“Gazinoya mı?” diye sordu Ali, İskender başını salladı.

Ali, aldığı cevapla birlikte yönünü değiştirirken Cavidan’ın radyoda yankılanan sesi doldurdu arabanın içini. Kısık olan sesi İskender biraz daha açınca Ali gülümsedi. İskender bu gülümsemeyi görmüş ama görmezlikten gelmişti. Cebinden çıkardığı sigarayı yakıp kolunu arabanın camına yasladı. Cavidan’ı

dinledi sessizce. Sesi, onu bu karmakarışık dünyadan koparıp huzuru hissettiren tek şeydi sanki. Bir gün ölecek olsa ve son arzun nedir diye sorsalar, hiç düşünmeden Cavidan'ın sesini dinlerken ölmeyi isterdi.

“Akşam...” dedi, Ali. İskender devam etmesine izin vermeden eliyle susturdu. Şarkı bitene kadar, radyodan Cavidan'ın sesi gidene kadar tek kelime ettirmedi. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı ve onca derdin tasanın içinde, kendine birkaç dakikalık güzel bir zaman tanıdı. Birkaç dakika geçti. Bugün, onu görene kadar olan en güzel birkaç dakika... Şarkı bittikten sonra da başka bir sesi işitmesiyle radyonun sesini kısıtı.

“Söyle şimdi,” dedi yolu izlerken. Gazinoya giden yolda trafik sıklaşmıştı. Saatin erken olmasına karşı, kapalı hava sebebiyle sokak lambaları yanmaya başladı tek tek.

“Cavidan sahneden inene kadar ben uzasam olur mu?”

“Hayırdır?” diye sordu İskender, bakışlarını ona doğru çevirerek. Ali sustu. Söylemek istemediği zamanlarda böyle sessiz kalıyor, İskender de üstelemiyordu.

“Git tamam,” dedi ve dudakları arasındaki sigaradan derince çekti. Külü ayaklarının ucuna düştü, umursamadı. “Gelmezsin geri. Ben de eve geçerim.”

Ali başını salladı sadece. Bir anda bastıran kar, o kadar hızlanmaya başlamıştı ki silecekler camı temizlemeye yetişemiyordu. Sokakta neredeyse herkes başını yukarı kaldırmıştı. Çocuklar sevinçle koşuşturuyor, insanlar adımlarını hızlandırarak bir an önce gidecekleri yere varmak istiyorlardı.

“Canına yandığımın memleketi!” dedi Ali de başını kaldırıp lapa lapa yağan kara bakarak. “Az soğukmuşsun gibi iyice ağlat anamızı.”

İskender güldü ve dudakları arasındaki sigaranın dumanını üfledi. Duman altı olmuştu arabanın içi. “Kar, soğuğu alır derler.”

“Ülkenin diğer illeri için geçerlidir o. Ankara’nın ayazını güneş bile kesmez.”

Düzceli hiç sevmeydi soğuğu. Ankara’ya da oldum olası soğuktu bu yüzden. Bir gitsek buradan diye İskender’in gözünün içine bakıyordu ama İskender, memleketinden ayrılacak gibi değildi. Herkesin kendi toprağıydı işte.

“Bu Sedat olayı için ne düşünüyorsun?” diye sordu, Ali. “Bu zamana kadar hiç fire vermemişken tüm mallarla yakalanması sence de garip değil mi?”

“Biri bizimle uğraşıyor.” Kapkara gözlerini Ali’ye doğru çevirdi. Parmakları sakallarının arasında kaybolmuş, sıkıntılı hâlini gözler önüne serecek bir aksilikle dolanıyordu. “Hem de yanına kodaman birilerini almış, öyle uğraşıyor.”

Ali ne yorum yapacağını bilemediğinden ve açıkça kimseye konduramadığından “Cevdet ne diyor?” diye sordu. “Köpürmüştür.”

“Belki de Cevdet yapmıştır?” dedi soru sorar gibi. Ali ise *yapmaz* dercesine bakmış, ardından yüzüne kuşku ifadesi yerleşmişti. “Yok artık anasını satayım! Niye yapsın oğlum? Adam kendi malını niye yakalatsın?”

Bu sorunun cevabı şimdilik İskender’de de yoktu ama kimseye güveni de yoktu. Onların aklında bin tane tilki dolanıyor, hiçbirinin kuyruğu da birbirine değmiyordu. İskender şu an kiminle mücadele ettiğini bile bilmeden kendi oyununun içinde kalmaya çalışıyordu sadece. Araya sessizlik girince “Halit beklememi söyledi sadece,” diye devam etti konuya. “Bakalım, çıkar yakında kokusu.” Tekrar Ali’ye doğru döndü. Dudak kıvrımı yavaşça yükseldi. “Bu zararın elbette bir bedeli de olacaktır.”

İskender gülümsüyordu ama Ali hemen ciddiyetini takınmış, iki koluyla direksiyona abanırken yerinde doğrulmuştu. “Ne bedeli olacak oğlum? En fazla iki kurşunla canımızı alır! Yaşıyoruz ya sanki çok... Buna da ne yaşamak denir ya!” Duraksadı ve “Gerçi hemen de ölmek istemem,” dedi yükseldiği yerden yavaşça geri yaslanarak. “Yani gerçekleştirmek istediğim birkaç şey var. Erteleyebiliyorsak birazcık erteleyelim.”

“Neymiş onlar?” diye sordu İskender, gülerek.

“Var işte bir şeyler.”

Tam o sırada dışarıdan “İskender!” diye bir ses duyuldu.

Avazı çıktığı kadar bağırان bir kadın, defalarca kez “İskender! İskender!” diye haykırdı. Kaşları çatık hâlde sesin geldiği yöne bakan İskender, ileride yola atlayan kadını gördü.

“Suzi değil mi bu?” diye sordu Ali’ye dönerek.

Ali hiç durmadan yanından geçerken “Öyle de aman abi, bırak!” dedi. İskender, hızlıca yanından geçişini bile anlayamadı. Arkasından hâlâ adını haykıran kadını bırakınca “Ne oluyor lan?” diye sordu. Bir şeyler olduğu aşikârdı ve İskender’in bundan haberi yoktu. Bu tarz durumlardan da hiç hoşlanmazdı.

“Bu niye bir başına buralarda dolanıyor? Yanına da kimseyi almadan çıkmış?”

“Çünkü artık bizimle çalışmıyor abi. Cavidan, dün yaka paça attırmış.”

İskender’in gözleri kısıldı ve “Sebebi neymiş?” diye sordu. Cavidan öyle kolay kolay kimseyi ekmeğinden etmezdi. Kolay kolay da değil, bu zamana kadar ettiği hiç görülmemiştir.

“Onun repertuvarından bir parçayı okumuş. Bir de ona gelen hediyeleri, çiçekleri evine falan götürdüğünü söylemişler. Bu da sinirlenmiş, yaka paça attırmış dışarı.”

Gazinoların kendine has kuralları vardı. Assolistten önce kimin sahne alacağı assolist tarafından belirlenir, onun izin vermediği isim kapının önünden bile geçemezdi. Repertuvarından şarkı okuyamaz, assolistin önüne geçecek kıyafetler giyemez, hiçbir duruş sergileyemezdi. Ve tabii Cavidan mekânın assolisti olduğu için, istediğini göndermekte de özgürdü lakin İskender, çatık kaşlarıyla hâlâ Ali'ye bakarken kafasında bu sebepleri oturtamıyordu.

“Ama işin aslı ne diye soracak olursan abi...” diyerek tekrar İskender'e döndü. “Bu Suzi sana yanıkmiş. Mekânda da sürekli senden bahsedip, bir de üstüne aranızda bir şeyler geçtiğine dair imalarda bulunmuş sanırım. Seninki de az önce söylediklerimi bir bahane olarak sunup kapıya koymuş.”

İskender'in yüzüne belli belirsiz oturan bir gülümsemeyle arkasına yaslanması bir oldu. Bir sigara daha yaktı ve dumanını içine çekti. Ama bu keyif sigarasıydı.

Sigaranın dumanı, Cavidan'ın kıpkırmızı dudakları arasından süzüldü. Saçı bitmiş, makyajı da bitmek üzereydi. Odaya şöylece bir göz gezdirdi, Cavidan. Gelmemesine rağmen temizliği aksamamıştı. Kapıdan girer girmez karşıda makyaj için hazırlık masası bulunuyordu. Masanın hemen yanında gösterişli, kadife perdeleri bulunan bir cam... Biraz ilerisinde yine aynı kadife perdenin kumaşından gösterişli bir koltuk, önünde büyükçe bir sehpa ve üzerinde Cavidan'ın yer aldığı dergiler, gazeteler. Odanın hemen içinde bir oda daha bulunmaktaydı. Orada da Cavidan'ın sahne kostümleri yer alıyordu. Hazırlık odasının iki katı büyüklüğünde, tüm duvarları rengârenk kıyafet ve ayakkabılarla kaplıydı. Sıklıkla da yenileniyordu. O

odanın bir köşesinde de Cavidan istediği zaman dinlensin diye bir yatak koyulmuştu.

“Aman be!” dedi içeri giren orta yaşlı kadın, eliyle içerideki dumanı dağıtarak. Yüzünü buruşturmuş, hızlı adımları Cavidan’a yönelmişti. “Kaç tane içtin sen yine?” Önce elindeki sigarayı alıp söndürdü, ardından cama doğru ilerledi. “Sesin, senin ekmek teknen. Bu kadar çok içersen onu da kaybedeceksin.”

Cavidan her gün elli kere dinlediği bu nasihatler karşısında gözlerini devirdi ve son rötuşları yapan kadına eliyle *çekil* dercesine işaret yaptı. “Elbisemi getirin,” dedi tok ama rica eder gibi çıkan naiflikteki sesiyle.

Camları açan kadın, hızlıca önüne doğru geçerek dönen sandalyeyi kendisine doğru çevirdi. “Sen beni duyuyor musun?” Azarlarcasına çıkıyordu sesi ve belki de burada, bunu Cavidan’a yapabilecek tek kadındı. “O güzelliğin beş para etmez, biliyorsun değil mi? Sesin giderse harcarlar seni burada. İçeride onlarca güzel kız var. Yaptıkları işi görüyorsun, değil mi? Sen burada böyle el üstünde tutuluyorsan, herkesin göz bebeğiysen, kimse sana el süremiyorsa o sesin sayesinde. Senin kaderini belirleyen sesin! Sen...”

“Tamam,” dedi Cavidan pes etmiş gibi ellerini kaldırıp, geri çekilirken. “Tamam, Gülbahar abla. Dikkat edeceğim, tamam.”

Gülbahar, buranın eskilerindendi. Çok eskiden çalışmış, buradan da hiç çıkmamıştı. Zamanla yaşı ilerledikçe arka plana çekilmişti. Kızlarla ilgileniyor, düzeni sağlıyor, çalışanları yönlendiriyor, bir nevi mekânın ablası konumunda görev alıyordu. Cavidan herkesten ayrıydı tabii ki onun için. Cavidan mekâna giriş yaptığı andan itibaren, içeride uçan sinek dahi Cavidan’ın etrafında dönüyordu. Bütün ilgi ve alaka ona gösteriliyor, bir dediği iki edilmiyordu. Herkes saygıda kusur etmezken sesini tek yükseltebilen de Gülbahar oluyordu. Çünkü Cavidan için de Gülbahar’ın yeri farklıydı. Geldiği ilk günden beri yanında

onu görmüştü. Her zaman Gülbahar onu koruyup kollamış, kol kanat germişti. Annesinin yokluğunda bir nevi annesi yerine koyup avunmaya çalışmıştı. Zaten başka seçeneği de yoktu. O yüzden Gülbahar'ın dediği hiçbir şey ona batmıyordu.

Bir anda Gülbahar'ın önüne attığı dosyayla öylece kaldı ve eline aldı. "Gazeteden geldiler. Röportaj için önceden soruları yolladılar. Televizyonda yayımlayacaklarmış bu sefer. Gazete için de fotoğraf çekimi istiyorlar. Sen ne dersin?"

Cavidan sorulara şöyle bir göz attı. "Çok fazla geçmişimi kurcaladıkları sorular var. Geçen de hakkımda birkaç şey yazmışlardı da İskender müdahale etti. Çok deşiyorlar. Bu olmaz ama başka birkaç gazete daha vardı, onlardan birini kabul ederiz."

"İskender'in haberi var mı?"

"Hı hı," diyerek başını salladı. "Ben bakmıştım hepsine ama incelemesi için ona da bırakmıştım. Birlikte karar veririz hangileri olacağına." Elindeki dosyayı attı. "Bunu direkt eyleyim."

Oturduğu yerden ayaklandı ve derin bir nefes aldı. Ayaklandığı gibi de bileğinin sızısıyla kaldı. Yüzü, acısını belli edecek şekilde kasıldığında, hızlıca kendini toparlamaya çalıştı. Çünkü ona bakan birkaç çift göz, anı anına hareketlerini kontrol ediyordu ve canının yandığını hissettikleri an İskender'e yetiştirirlerdi.

Gülbahar'ın gözünden o hızlı toparlanma ânı kaçmamış, gözlerinin içine bakarken başını iki yana sallayarak serzenişlerde bulunuyordu. Dillendirmede ama ikisi de birbirlerini gözlerinden okudular. Cavidan gözlerini kaçırarak kapıya döndüğünde, az önce gönderdiği kız, elinde siyah bir elbiseyle geldi.

Cavidan elbiseyi inceledikten sonra "Bu ne?" diye sordu, aksi bir sesle. "Dün söylemiştim size, yeşil olanı hazırlayın diye."

"Hazırladık aslında biz," dedi kız, telaşla ne diyeceğini bilmez gibi. Bir Gülbahar'a bir Cavidan'a kayıyordu bakışları.

Söylese mi, söylemese mi emin olamıyordu. Gülbahar'ın büyüyen göz bebekleri, Cavidan'ın her an kovacakmış gibi olan çatık kaşları... Kız arada kaldı ve Cavidan'ın sözü esastır düşüncesiyle "İskender abi ona olmaz dedi, kaldırttı," dedi.

Anında kaşları çatıldı Cavidan'ın ve tok bir ses tonuyla "İskender abine neymiş benim ne giyeceğimden?" dedi. Karşıdaki kız, bu ses tonuyla irkilerek geri çekildi. Gülbahar'a *kurtar beni* dercesine bakıyor ama Gülbahar ben sana demiştim der gibi başını sallıyordu.

"Gitme kızın üstüne," dedi Gülbahar araya girerek. "O da İskender deyince bir şey diyememiş işte. Ne olacak, sen de bunu giyiver. Bak, ne güzel hem..."

Cavidan elbiseye göz ucuyla bile bakmadan "Benim iste-diğimi getirin," dedi. Sesi az öncekinin aksine, daha naif çıkmıştı. Kimseyi kırmak, korkutmak niyetinde de değildi ama kendi kararlarının başkaları tarafından değiştirilmesine tahammül edemiyordu. Kız hızlıca başını sallayıp koşar adım odadan uzaklaşınca, Cavidan arkasındaki masaya doğru yaslandı ve derin bir nefes aldı.

"İskender gelir şimdi," dedi Gülbahar hemen öncesinde sakinleştirme niyetiyle. "Ona da böyle yüksekten yüksekten konuşma. Zaten adamın canı burnunda bu sıralar."

O sırada elbiseyle birlikte geri dönen kız, odaya girdi. Cavidan giyinmek için odaya geçmeden önce Gülbahar'a dönerek "Kim canını burnuna getirdiyse ondan sorsun hesabını o zaman," dedi. Sızlayan ayağıyla sendelememeye dikkat ederek kız ile birlikte giyinme odasına geçti. İki tane kız önce onun soyunmasına yardım etti, ardından giyinmesine. Ama olmadı. Cavidan'ın seçtiği o balık elbise, ona o kadar sıkı geldi ki fermuarı bile kapanmadı. Aynadaki aksini çatık kaşlarla izliyordu, Cavidan. Nefesini tutuyor, karnını içeri çekiyor, fermuar kampsın diye bekliyordu ama nafileydi. Kilo mu almıştı? Ama dikkat ediyordu. Almış olamazdı. Elbise yanlış dikilmişti. Kızlar

birbirine bakıp hiçbir şey demeden fermuarı çekme çabasına girdiklerinde etini sıkıştırmalarıyla Cavidan'ın "Ah!" demesi bir oldu. Hızlıca bir iki adım öne atarak "Tamam, çıkın siz," dedi.

Kızlar ikiletmeden dışarı çıktıklarında Cavidan sinirle üzerini çıkarttı ve ona olmayan o elbiseyi bir paçavra gibi yere öylece bıraktı. Onca elbise içinde gözleri mekik dokurken içlerinden kızların kendi arasında "Cunta geldi," dediğini işitti. Hemen peşine de biri "Ay, kar da yağmaya başlamış! Öyle güzel yağıyor ki... Dolu dolu," dedi. Ballandıra ballandıra anlatması, Cavidan'ı da görme isteğiyle doldurup taşırdı. Hızlıca çıkardığı günlük kıyafetlerini üzerine geçirdi ve odadan çıktı.

Oldum olası kışı çok severdi. Çocukken kar yağmaya başladığında kardeşleriyle camın başına oturur, hemen tutması için dua ederlerdi. Tutunca da dışarı çıkar, sıırıslıklam olup soğuktan donana kadar oynarlardı. Bir keresinde kayıp düşmüştü de kalçası mosmor olmuştu. Annesinden saklamak için de kırk takla atmıştı. Görürse bir daha göndermez diye ödü kopmuştu. Eve gelip o sıcacık sobanın başında sıralanmaları ve o sobanın dibinde uyuyakalmalarını hiç unutmazdı, Cavidan. Şimdi her kar yağışında da o güzel zamanları aklına gelir, heyecana bürünürdü.

Odanın çıkıp dışarı doğru yürürken koridorda İskender ile karşı karşıya geldiler. Uzun ve siyah koridor; *gold* işlemeler, *gold* tablolar ve *gold* avizelerle döşenmişti. İskender'in yanında az önce kıyafetini getiren kız vardı ve "Çok kızdı," Lafını işitti Cavidan. Muhtemelen az önce içeride olanları yetiştirmişti İskender'e. Ardından da kız, Cavidan'ı görünce hızlıca oradan uzaklaşmış, ikisi karşı karşıya kalmışlardı.

İskender'in bakışlarının aksine, Cavidaninkiler çatıktı. Omuzları dik, büyük adımlarla ona doğru yürürken arkasında kadınların olduğu bir kalabalık bırakmıştı. İskender de ona doğru yürüdü. Düzceli kapıdan İskender'i bırakınca gitmişti ve Cavidan, giden arabayı görmüştü sadece.

İskender'in attığı her bir adımda Cavidan ayaklarının altı sarsılıyormuş gibi hissetti. Koridorda bekleyen çocuklardan biri, İskender'in ceketini omuzlarından aldığı anda İskender adımlarını hiç duraksattırmadı. Cavidan'ın gözlerinin içine baka baka yürüdü ve sonunda, uzun koridorun tam orta yerinde buluştular. Cavidan yanından geçip gidecekken İskender onun olduğu yöne doğru döndü ve elini karnına sarar gibi koymasıyla durdu.

“Selam sabah yok mu?” İçi gider gibi çıkan ses tonu, Cavidan'ın ayaklarını titretse de geri adım atmadı.

“Sen...” dedi, çatık kaşlarının arkasından kapkara gözlerle. “Sen kendinde benim ne giyeceğime karışma cüretini nasıl bulabiliyorsun?”

İskender'in gözlerine bakmak başkalarında korku uyandırırken Cavidan'ın o gözlerde gördüğü, koca bir yangının ardından kalan bir külden ibaretti. Cam gibi parlayan o grilik, Cavidan'ın tüm duygularını altüst ediyordu.

İskender'in dudak kıvrımları hafifçe yükselirken “Benim cüretim çok da bir şey ifade etmiş gibi durmuyor,” dedi üzerini işaret ederek.

Cavidan gözlerini kaçırıp kısa bir an, başka bir alanda nefes almak istedi ama yine de İskender'in ona bakışı bile nefessiz kalmasına yetti. “Bir daha sakın!” dedi işaret parmağını ona doğrultarak. “Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma!”

Cavidan'ın bu dikbaşlılığı hoşuna gidiyordu ama bunca kalabalığın içinde, onun da buna cüret etmesi, pek taviz göstereceği bir durum değildi. O yüzden “Kiminle konuştuğuna dikkat et!” dedi, asi bir tavırla karşısında dimdik durarak. Omuzlarını kaldırışı, sesindeki baskın ton, sanki karşısında iki beden büyümüş gibi hissettirdi Cavidan'a.

“Sen dikkat et!” dedi Cavidan, meydan okurcasına. “Ben senin sözüne biat eden köpeklerinden değilim!”

İskender'in asık yüzünün yanında tek kaşı da havalandı ve bir adım atarak "Senin dilin tam bir zehir!" dedi. Konuşurken ileri savrulan o çenesini istemsizce taklit etti, Cavidan. Bu bile İskender'e ne kadar çok bağlı olduğunun göstergesiydi aslında. Onu ezbere biliyor, büyülenmiş gibi onunla aynı şekilde hareket ediyordu. Aynı zamanda da hislerini gizleyebilecek kadar da katılaşmıştı. Bu zamana kadar o kadar çok ezilmişti ki şimdi bu güçlü konumdayken bile hâlâ ona karışılıyor olması, hatta bunun düşüncesi bile Cavidan'da geçmişe dair hisler uyandırıyor, onu aksi ve huysuz bir kadına dönüştürüyordu.

"Üstelik..." diye sürdürdü konuşmasını, İskender. "Amacın, hiç acımadan direkt öldürmek! Senin o köpek diye bahsettiğin adamlar..." Devam etmek istedi ama sözlerinin Cavidan'ı derinden yaralayacağını bildiği için sustu. Cavidan acımasızdı ama İskender, ona karşı, onun kadar acımasız olamıyordu. Konuyu toparlamak ister gibi yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve "Ali için de böyle konuşuyorsun şu an. Ayıp değil mi? Arkadaşsınız bir de." Ağzının içinde cık cıklayarak alaya alır gibi davrandı.

Cavidan konunun başladığı o yerde, İskender tarafından bir darbe alacağını düşünmüştü ama sonraki toparlayışı rahat bir nefes almasını sağladı. Yutkunarak o da toparlamaya çalıştı ve omuz silkerek tek kaşını kaldırdı. "İte it demek, ne zamandır ayıp oldu? O da sana itlik yapıyorsa yüzüne karşı da söylerim."

Bir adım geri atmıyordu ya, İskender deli oluyordu bu hâllerine. "Ulan bir elbise uğruna herkesi harcadın be! Değseydi bari. Nerede hani?" Göz kırparak üzerine doğru baktı. "Niye giymedin madem bu kadar konuştun da?"

İskender bilir gibi üstüne üstüne gidiyor, dikkatlice onu süzüyordu. Cavidan gözlerini kaçırarak boğazını temizledi ve "Canım öyle istedi," dedi geçiştirerek. "Çekil şimdi önümden. Kar yağıyormuş, dışarı çıkacağım."

Yanından çekip gitme isteği, İskender'in elini beline atarak Cavidan'ı durdurmasıyla son buldu. Yan yanalardı. İkisi de birbirine omzunun üstünden bakıyordu ve İskender'in eli, Cavidan'ın belini sarmıştı.

"Kilo aldın, değil mi?" diye fısıldadı, gülerek. İskender'in bunu bilmesi, Cavidan'ı sersem etti. Her şeyden nasıl haberdar olurdu bu adam böyle? Tam ağzını açacakken "İnkârın boşuna," diyerek kesti sözünü. Küçük bir çocuk gibi bakışları karardı Cavidan'ın. İskender ise gülümsüyordu. "Dün geldiğimde getirdiler elbiseni. Gördüm ve kilo aldığını bildiğimden, bir de canın ona sıkılmasın diye yenisini sipariş ettim. Sen bana..." dedi gözleri Cavidan'ın dudaklarına, hokka gibi burnuna, kızaran yanaklarına kayarken. "Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Kendinden emin tavrı, Cavidan'ı serseme çeviriyordu. Söylediklerine inanmak ve inkâr etmek arasında kalınca hep en aksi olanı seçiyordu Cavidan. "Yalan," dedi tereddüt dolu sesiyle. "Yalan söylüyorsun. Ben bile bilmezken sen nereden bileceksin kilo aldığımı? Şimdi toparlamak için böyle şeyler söylemene gerek yok."

İskender kendinden emin, o vakur tavrından hiçbir şey kaybetmedi ve ateş düşmüş gibi yanan dudakları derince bir nefesle Cavidan'ın kulağına yanaştı. "Sen o sahnedeysen ben her akşam gözümü bile kırpmadan seni izliyorum. Elini beline koyduğunda parmaklarının..." Tam göbeğinin üstüne yerleştirdi parmaklarını ve belli belirsiz okşadı. "Buraya geldiğini biliyorken şimdi buraya geldiğini..." Biraz geri çekti parmak uçlarını ve belirgin bir şekilde bastırdı. "Ezber biliyorum."

Nefesini tutmuştu, Cavidan. Yanakları al al olmuş, şimdi bu duygu karmaşasında İskender'e ne söyleyeceğini yokluyordu zihni ama her şey donmuş gibi hissetti. Neyse ki İskender, üzerine daha fazla gitmek yerine, ona çıkış yolunu gösterdi.

"Buradan..." dedi, belindeki eliyle onu tam aksi bir yöne çevirerek. Az önce karnının üstünde bıraktığı o sıcaklık elini

çekmesine rağmen hâlâ duruyordu. Öyle bir yangındı ki sönmek bir yana dursun, elinin değdiği yerleri daha da harlayıp öylece bırakıyordu. Cavidan kendini toparlamakta zorlansa da belli etmedi. “Kar yağışını izleyeceksen arka bahçeye geçmen gerek. Ön kapı ağzına kadar dolu... Yollar bile kapanmış senin uğruna.”

İskender’in yönlendirmeleriyle adımladı, Cavidan. İskender’den duydukları ise koltuklarını kabarttı, yüreğini okşadı. Herkes onu görmeye geliyordu, onu dinlemeye. Bu öyle çok okşadı ki yüreğini, adımları bile değiştirdi. İskender’in eli hâlâ belindeyken tüm bakışlar da onların üzerindeydi. Biri Ankara’nın en büyük ismi İskender Oğuzbeyli, diğeri ülkenin en sevilen sanatçılarından Cavidan. İkisine çevrilen bakışlarda hayranlıktan başka bir şey yoktu. Cavidan’ın esmer teni, upuzun simsiyah saçları, kapkara kaşı gözü, makyajsızken bile kıpkırmızı dudakları, hokka gibi burnu, incecik fiziği, uzunca boyu... İskender ise kocaman cüssesi, dik ve geniş omuzları, dolgun siyah saçları, her bir adımında kendinden emin ve herkesin çekinip el pençe divan durduğu tavırları. Sanki onlar bir zirvede, yan yana olması gereken kişilerdi ve onların bulunduğu yere erişmek imkân dâhilinde bile değildi.

Bahçeye çıktıklarında lapa lapa yağan karı gördü Cavidan ve İskender’in kolunun altından çıkarak hızlıca bahçeye doğru adımladı. O kadar hızlı ve güzel yağıyordu ki mevsimin aksine Cavidan’ın yüreği sıcacık oldu. Sanki o sobanın başına gidecek, orada uyuyup kalacakmış gibi hissetti. İskender ve Cavidan’ın arka bahçeye girmesiyle bahçedeki garsonlar, İskender’in bir baş hareketiyle orayı boşalttılar.

“Çok güzel, İskender,” dedi çocuksu bir neşeyle. “Çok çok güzel. Yağsa ya bir sürü... Yarına dolsa taşsa burası... Oynar mıyız hep birlikte?” Sonra İskender’e doğru baktı ve dışarıdaki kazulet gibi adamları anımsadı. Hiçbirinin İskender’den farkı yoktu. Pek kar topu oynarken de düşünemedi. “Ya da öylece

durabilirsin de...” dedi, kıkırdarak. “Seni hedef tahtam olarak kullanabilirim.”

Cavidan’ın bu çocuksu neşesini sessizce, gülümseyerek izledi. Gözlerini gökyüzüne dikmiş, kendi etrafında keyifle dönerken ayağındaki kırığın henüz çok taze olması sebebiyle sendeledi. Sendeledi ve düşeceği sırada İskender’e tutundu. Tutundu tutunmasına ama İskender hiç beklemediği bir şey yapıp onu kucakladı. Buna gerek yoktu, düşmemiştii ama İskender bir an olsun düşünmeden almıştı onu kucağına. Şimdi kolları arasında, onunla yüz yüzeydi. Buz gibi havada dökülen sıcacık solukları birbirine karışıyor, Cavidan’ın yutkunmasını bile zorlaştırıyordu. Kuru soğuk boğazını yakarken “İskender...” dedi devamında ne diyeceğini bilemeden.

Çatık kaşlarının peşine, aksi sesi de azarlarçasına çıktı güzel dudaklarının arasında. “Senin dinlenmen gerekiyordu. Daha ne kadar oldu sanki alçın çıkalı!” Sahnede ayağı burkulup düşmüş ve bileğinde bir kırık meydana gelmişti. Bir süredir sahnelerde olmayışı da bu akşam tıka basa buranın dolmasına en büyük sebepti. “Halit dedi, değil mi?” diye sordu İskender, sinirle. “Ondan geldin buraya?”

Cavidan kimse arasında gerginlik oluşmasını istemediğinden “Hayır!” dedi, tok bir sesle. “Kendimi iyi hissettiğim için geldim. Evde yatmaktan sıkıldım. Ayrıca abartıyorsun, benim bir şeyim yok. Alt tarafı dönerken başım döndü, o kadar. Bu beni kucağına alman için bir bahane değil. Bırakır mısın beni?” Omuzlarından iteklediğinde inmek için yeltendi ama İskender sıkıca kavrayıp “Neden?” diye sordu gülümseyerek. “İlk kez mi kucağıma düşüyorsun sanki?”

O an aklı, bu bahçede onunla tanıştığı ilk zamanlara gitti.

“Hepiniz günü geldiğinde karşımda titreyeceksiniz!” dedi genç kadın, hiddetle. “Bir gün karşınıza çıktığımda değil canımı almak, benden canınızı almayayım diye aman dileyeceksiniz.”

İskender bahçede bir öte, bir beri dolanan genç kadını inceledi. Daha önce burada hiç görmemişti ve kendi kendine, deminden beri söylene söylene dolanıyordu. Yaşı gençti. Kendisinden birkaç yaş küçüktü. Ellerini beline koymuş, bir sağa, bir sola giderken kendisinin buraya geldiğini bile fark etmemişti. Öğle vakti, güneş tam tepede dikilirken burada ne aradığını öğrenmek için yanına gidecekti ki “Allah hepinizin belasını...” dedi ama tamamlamamıştı. Beddua dönüp dolaşıp kişiyi bulurdu da bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti, genç kadın. Ayağı taşa takıldığında tam düşecekken biri tarafından tutulmuştu.

Kolları arasındaki genç kadının göz bebekleri titriyor, elleri vuracakmış gibi göğsünün üstünde duruyordu. Anında panikleyen, çekinen, korkan genç kadının az önceki cesaretinin aksine ürkek bir tavra bürünmesi İskender’in ilgisini çekmişti.

“Sen...” dedi genç kadın, cesur durmaya çalışırken aksine sergilediği korkak tavırlarla. “Sen de kimsin? Bırak beni!” Onu tutan adamı iteklemeye çalıştığında İskender kolundan tutup kaldırdı. “Millete bela okuyacağına önce bastığın yere bak!”

“Bakıyorum,” dedi genç kadın, hiç düşünmeden.

İskender ise onu alaya aldı. “Hı, o yüzden yere kapaklanıyordun! Ayrıca...” Genç kadın ayaklanırken kırışan gömleğini düzeltti, İskender. “Çok kabasın. Böyle teşekkür edilmez.”

Genç kadın, karşısında onu küstahça azarlayan adamı inceledi. Kendisinden biraz uzundu ve dikkatini ilk çeken gözleri olmuştu. Gözlerine bir kez bakmış, bir daha da başka bir yere bakamamıştı. Simsiyah gözleri vardı ama birinde bir grilik vardı. Ufak, gri bir nokta... Dünyadaki herkesi farklı kılan bir izi, lekesi, kaşı, gözü belki de karakteri vardı ama bu adamı kesinlikle farklı kılan

gözündeki o soluk, cansız, gri cam parçası diye düşündü o an genç kadın.

O soluk, ufak nokta; onu ürkütücü gösteriyordu ve böyle bir yerde nezaket dersi veriyor oluşu da oldukça tezat geldi. Genç kadın, İskender'in gözüne o kadar odaklanmıştı ki İskender bakışlarını çekip başka yöne bakma ihtiyacı hissetti. Genelde kadınlar bu görüntüden çekinir, korkar ve uzaklaşırdı. Onun da öyle olduğunu düşünüp rahatsız etmek istemedi.

"Neyse..." dedi, tam çekip gidecekken. "Dikkat et. Buralarda da dolanma bir daha."

Genç kadın, bir anda gelip ardından öylece çekip giden adamın uzaklaşmasına izin vermeden "Bir dakika," dedi. İskender durup arkasına döndü. Genç kadına elleri cebinde bakarken, onun da hiç çekinmeden karşısında durup ellerini göğsüne birleştirmesi ve hesap sorar bir tavır takınması dikkatinden kaçmamıştı. Daha önce buralarda görmemesine rağmen oldukça cüretkâr olan genç kadın, "Sen kimsin?" diye hesap sordu. "Buraya öyle bu saatlerde herkesin giremeyeceğini söyledi bana, Sansar. Sen kimsin de Dingo'nun ahırımı gibi daldın içeri? Sansar'ın haberi var mı bundan?"

İskender, karşısında ciddi ciddi hesap soran genç kadına bakarak kocaman sırttı ve etrafına bakınarak "Dingo'nun ahırımı gibi duruyor aslında ama!" dedi.

Genç kadın "Hadsiz!" dedi, İskender'e karşı büyük bir öfkeyle. "Bakın buraya!" diye bağırdı içeri doğru, sanki birilerini tanıyormuş gibi. Ama Halit ona artık buraya ait olduğunu, evinin burası olduğunu, kimsenin ona karışamayacağını söylemişti. O da evine sahip çıkıyordu. Kimseyi tanıımıyorsa da tanıyacaktı. Herkes de onu tanıyacaktı.

"Bağırma boşuna," dedi İskender, sanki sesine tahammül edemiyormuş gibi yüzünü buruşturarak. Bu, genç kadının sinirlerini daha çok bozdu. Sesine karşı kötü yorumları asla kaldıramazdı. Sesiyle gelmişti zaten buraya. Halit getirmişti. Hâlbuki İskender

de bilerek yapmıştı ama genç kadın göremeyecek kadar odaklanmıştı tavrına. “Yemekteler. Kimse şimdi aç karnına gelip de sana burada haddini bildirip, icabına bakamaz.”

“Ya sen...” dedi genç kadın bir iki adım atarak. “Sen... Benim kim olduğumu biliyor musun? Nasıl konuşuyorsun böyle?”

“Yok,” dedi İskender ciddi bir samimiyetle. “Bilmiyorum. Harbi kimsin sen?”

“Ben Cavidan,” dedi genç kadın, başını havaya kaldırarak. İskender, adının bu olmadığını biliyordu. Böylesi güzel bir kıza, bu adı koymazlardı. Halit vermiş olmalıydı bu ismi ona ya da Sansar. Burayı böylesine sahiplendiğine göre de buradaki yeni kızlardan biriydi. “Buranın assolistiyim.”

İskender koca bir kahkahayla “Assolisti mi?” diye sordu. “Bundan Gönül’ün haberi var mı? Orada burada böyle konuşma. Daha akşamına varmadan koyar seni kapının önüne.”

Genç kadın buraya Sansar ile ilk geldiği an herkes karşısında el pençe divan durmuş, varlığını kabul etmişti ama bu adam nasıl oluyordu da bu kadar küstahça konuşup karşısında durabiliyordu? “Gönül’ün haberi yoksa da olur. Kalanı da seni hiç alakadar etmez.”

Karşısındaki adam, umurunda bile değilmiş gibi “İyi,” dedi ve geçiştirdi. Öylece geçiştirdi. Bu da genç kadının hiç hoşuna gitmedi.

“Sen söylesene,” dedi tekrar gitmesine izin vermeden. “Kimsin sen? Buraya nasıl bu kadar rahat girebildin?” Hızlıca adamın yanına varıp kollarını tuttu ve aklına gelen şeyle biraz panikledi aslında. “Sen de onlardan mısın?” Eğer bu da Sansar gibi büyük biriye fena faka basmıştı. Belki de buradan hemen şutlardı.

Genç kadın, İskender’in kollarını çekiştirerek bir şeyler ararken İskender onun aradığı şeyi anlamıştı. Usulca gömleğinin düğmesini araladı, göğsünü açtı ve “Bunu mu arıyorsun?” diye sordu. Göğsünde bir dövme vardı ama diğerlerinininkinden farklıydı.

Göğsündeki kartal dövmesine baktı ve geri çekilirken yutkundu. 'Diğerlerinden farklı olması, daha büyük olduğunu mu gösteriyor acaba?' diye düşündü. Telaşlı gözleri, dövmeyle adam arasında mekik dokurken "Ama bana 'Bizden olanların dövmesi kuzgun şeklindedir, onlardan zarar gelmez; bir ihtiyacın olduğunda onlarla paylaş,' demişlerdi. Seninki kartal dövmesi," dedi.

Alacağı cevaptan çekine çekine bakıyordu genç kadın, adama. O üstten tavırları anında yok olmuştu, alacağı cevaplarla tavrını şekillendirecekti. "Eee, ne demişler, kargalar sürüyle, kartallar yalnız uçar. Sürüye dâhil olabilecek biri gibi mi duruyorum gerçekten oradan?" Adamın yüzünde öyle çok da ciddi bir tavır yoktu. Hatta hakaret gibi kabul edip kendini yoklamıştı. Dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi, anlayamıyordu genç kadın. Sol göğsünü kaplamış, kanatları açık kartal dövmesine bakarken İskender üzerini kapatarak "Hem bakma sen onların adının kuzgun olduğuna..." dedi içerisini işaret ederek. "Yüreği karga gibi onların."

Kız hâlâ neden dövmesinin farklı olduğunu düşünüyordu. Kovulur muydu buradan? Az önce fazla üstten konuşmuştu sanki. "Niye?" dedi çekingen bir tavırla. "Niye senin dövmen onlardan farklı?"

"Çünkü sayın assolistim..." dedi, az önceki yüksekte uçan tavırlarını alaya alır gibi. "Kargalar leş yer. Ben leş aramıyorum, kendi avımın peşindeyim."

O an akli karman çorman oldu. Alt dudağını yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi ısıtırken "Bak, benimle dalga geçme. Sen Sansar'ın üstü müsün?" diye sordu hiç dolandırmadan. "Tamam anladık, buralardan birisin de hangi konumdasın? Açıkçası konumunla da pek ilgilenmiyorum. Sansardan üstün müsün, değil misin?"

Kızın paniklemiş hâlini görünce gülümsedi İskender ve "Değilim," dedi. Genç kadın, derin bir nefes alıp rahatlarken "Şimdilik," diye ekledi İskender.

Genç kadın, o an bu adamın da boş bir adam olmadığını anladı. Onun da kendisi gibi hedefleri farklıydı ve yüksekteydi. Hangisi önce varacaktı bilmiyordu ama kendisinin geri adım atmak gibi bir niyeti yoktu.

“Bana müsaade.” Tam çekip gidecekken “Az önce söylediklerin...” diyerek durdurdu genç kadın onu. İskender, tekrar dönüp ona doğru baktı. Elleri yine göğsünde bağlı ve tehdit eder gibi bakıyordu. “Düşmancaydı. Sanki Sansar’ın yerinde gözün var gibi hissettim. Mesele sadece Sansar da değil, onlar leş yer diyerek kendini onlardan ayrı tuttu. Korkmuyor musun? Ya bunları Sansar’a söylersem?”

Gözlerini izledi, İskender. Bir telaş, bir şüphe geçmedi hiç. “Söyleyebilirsin,” dedi rahatlıkla. “Ama peki ya üst bensem ve şu an seni sadakatinden sınıyorsam?” Genç kadın yine tedirgin oldu. “Ben sana bunları söylerken bir yabancı olduğunun bilinciyle onlara söyleme ihtimaline karşı söyledim ve bundan çekince duymadım. Sence de bu çok garip değil mi?” Aklıyla mı oynuyordu? Öyleyse eğer başarılıydı. “Benim kaybedecek pek bir şeyim yok gibi dururken sen şu an burayı kaybedeceksin diye ödün kopuyor. Sonuçlarını düşünerek konuş.” Hafifçe başını eğdi ve “Tekrar görüşmek üzere,” diyerek oradan ayrıldı.

Genç kadın bir süre bir şey demedi ve sonunda “Düşüneceğim,” diye bağırdı arkasından. İskender belli belirsiz omzunun üzerinden baktığında, genç kadını korkusuna rağmen geri adım atmadan dik bir tavırla buldu ve gülümsedi.

O gittikten sonra yanından geçen çocuğu durdurdu ve sadece sırtı gözüken o adamı gösterdi.

“Kim o?”

Çocuk baktı ve “İskender,” dedi sıradan bir sesle. “İskender Oğuzbeyli. Sansar’ın işlerini toparlar. Ne oldu ki?”

“Hiç,” dedi genç kadın, başını iki yana sallayarak. Bahsederken sıradan biri gibi bahsetmişti ama sıradan biri değildi. Biliyordu,

hissediyordu. Çünkü sıradan olamayacak kadar tehlikeli bakıyordu.

Cavidan, İskender'in kucağında geçmişin tozlu raflarında gezerken burnunun ucuna düşen bir kar tanesiyle "Bu beni kucağına alman için bir sebep değil," dedi ve inmek için bir harekette bulundu. İskender zorlamadan onu yere indirdiğinde hava epey kararmıştı. O soğukta, titrek sokak lambasının aydınlattığı bahçede kar yağışını izleye izleye yürürken "Suzi'yi göndermişsin," dedi.

Bilerek yapıyordu. Bilerek üstüne oynamaya çalışıyordu. Bilerek onu zor durumda bırakmak istiyor, bir şeyleri itiraf etsin istiyordu. Sanki kendisi buna mâni olmamış gibi üzerine gelmekten hiç çekinmiyordu.

"Gönderdim," dedi Cavidan, bir hışımla arkasını dönüp, İskender'e doğru yürüyerek. "Neyin hesabını veriyorum, anlamadım?" Suzi'nin hesabını sorması ve onunla ilgilenmesi sinirlerini altüst etmişti. "Seninle yatıyor oluşu, onu ayrıcalıklı mı kılıyor?"

İskender'in yüzünde *yapma* dercesine bir gülümsemeyle başını çevirmesi bir oldu. İsteddiği itirafı almıştı ama karşılık veremiyordu. Böyle değildi, onunla yatmıyordu, ona da öyle söylemek geliyordu içinden ama belki de böyle olduğunu bilmesi daha iyi olur diye düşündüğünden sessiz kalıyordu. Cavidan da sessizliğini bir onay sayıp daha da sinirlendi.

"Benim sahnem!" dedi, üstüne basa basa. Cevdet, ona "Bize ait olan her şey senin, sen ne dersen o, İskender de sana karışamaz," demişti ve o da bunu kullanmaktan hiç çekinmedi. "Benim kıyafetlerim! Benim mekânım!"

İskender'in elleri cebinde, üzerine gelen Cavidan'ı tek kaşı kalkık, *öyle mi* dercesine izledi. *Yatmıyoruz* dememişti ya, o kadar bilenmişti ki şu an onu susturmak mümkün bile değildi.

“Onun yattığı o yatak benim! Kaldığı otel benim! Yürüdüğü yol benim! İçtiği su, yemek yediği tabak, girdiği restoran, kullandığı taksi... Hepsi benim! Bu şehirde onun kullanabileceği ne var ne yoksa benim!” Başını İskender'e doğru kaldırmış, burnundan solurken *sen benimsin* harici ne var ne yoksa sıralıyordu. “Ve ben, benim olan hiçbir yerde o kadını istemiyorum. Kimseye de bunun hesabını vermiyorum.”

Tüm gururuna rağmen bu denli sahiplenışı ve böylesi tutkulu hâlleri, İskender'in kendini zapt etmesini zorluyordu. Öyle güzel *benim* diye haykırıyordu ki o dudakları öpmemek için zor durduruyordu kendini. Nefes nefese kalışını izlerken zihni bambaşka yerlerde dolanıyordu ve bir karşılık beklediğini bildiğinden ona doğru sokuldu. Esen rüzgârda uçuşan simsiyah saçları, kara bir sevdayı da ilmek ilmek işliyordu içine. “Sen?” dedi dudakları arasında bir karış kalmışken. “Sen kiminsin? Bahsettiğin her şey Ankara'nın içinde ve sen de takdir edersin ki söylediğin her şey benim emrimde, bana ait, benim kontrolümde olan şeyler. Söyle şimdi. Sen kiminsin?”

İskender'in sorusu duraksattı. Açık olan cevabı dillendiremediğinden boğazında durdu, kaldı. Kimsenin uzun uzadıya bakmadığı o gözlere, bir ömrü sığdırdı Cavidan kısacık sürede. Bıraksalar bir ömrü daha feda ederdi ya... “Cavidan!” diye seslendi, Gülbahar. “Hadi, hazırlanman lazım artık.”

İskender'in de geri çekilmesiyle hiçbir şey demeden yanından ayrıldı ama tüm uzuvları âdeta titriyordu. İskender'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissederek yürüdü geldiği yolları. Tekrar odasına geçtiğinde “İskender'in hazırlattığı elbiseyi getirin,” dedi. Titriyordu ve bu geçmiyordu. Kızlar dediğini yaptılar. Birkaç saniye içinde elbise hazır bir şekilde önündeydi ve kızlar tarafından giydirildi. Koluna sarması için hazırlanan aynı

renk ve kumaştan olan fular, Cavidan'a uzatıldığında, kızlar hiç beklemeden odadan çıktı. Cavidan koluna bağlı olan eski fuları çıkardı ve yenisini koluna hiç bakmadan bağladı. Başlarda zor geliyordu ama yıllardır her gün bunu tekrar ettiğinden bir rutin gibi olmuştu ve artık birkaç saniyesini alıyordu. Bileğinde sarılı, kimsenin altında ne olduğunu bilmediği o teni, herkesin en merak ettiği konuydu.

İçeriden gelen uğultulu seslerle son kez kendini kontrol etti Cavidan ve derin bir nefes aldı. Kapısı aralandığında Gülbahar kapının arkasındaydı ve bu *hadi* demekle eş değerd. Yıllar önce ilk kez o sahneye çıktığında ne hissediyorsa bugün çok daha fazlasını hissediyordu. Heyecan ve korku birbirine sarmalanmış vaziyetteydi. Herkesin "Cavidan!" diye haykırışlarını perdenin arkasından işitti ve gözlerini kapatıp bu haklı gururu iliklerine kadar hissetti. Ağrıyan ayağı geçmiş, her şey silikleşmişti o an onun için. Sahneye girdiği anda karanlıkla karşılaştı. Tepesinde onu takip eden bir ışık vardı ve Cavidan'ı gördükleri an yoğun bir alkışla karşıladılar. Sigaraların ucundaki turuncumsu ateş, yoğun alkış ve adının salonun duvarlarında inlemesiyle orkestra çalmaya başladı ve Cavidan gözlerini kapatıp o mikrofonu eline aldı. Şarkıya başladığı o an herkes susmuş, Cavidan'ı mest olmuş gibi dinlemeye başladılar. Gitgide artan ışıkla artık herkesi kolaylıkla seçebiliyordu, Cavidan.

Sahnede çiçekler vardı. Bundan çok daha fazlası vardı biliyordu ama gelen her çiçek sahneye koyulmazdı. Bir ayakçı tarafından içlerinden en güzelleri seçilir ve bir kâğıtta gönderen herkesin ismi yazılırdı. Ön taraftaki masalar, şehrin en kodamanlarına ayrılmıştı. Masaları tıka basa dolu hâlde, Cavidan'ın güzel sesinin tadını çıkarıyorlardı. Hiçbiri göz teması kurmaz, sadece sesine odaklanırlardı. Çünkü ısrarlı göz teması kurmak demek, ona bir davette bulunmak anlamına geliyordu. Buna cesaret edebilen çıkamazdı. Hele ki İskender varken bu zamana kadar yapabilen hiç olmamıştı. İskender hep en ön masada oturur, gözlerini bir an olsun Cavidan'dan ayırmazdı. Aralarında

ne geçerse geçsin, ne yaşanırsa yaşansın Cavidan'ın olduğu her akşam Cunta burada, tam önündeki masadaydı.

Diğerlerinin aksine Cavidan da tüm şarkılarını onun gözlerinin içine bakarak okurdu. Bir davetse eğer bu, Cavidan o daveti kabul görmüş ama gururuna yedirip o adımı atan olmamıştı. Aralarındaki, sessiz ama iç yakan bir sevdaydı. Hisleri özgürdü fakat kavuşmaları yasaklandı.

Cavidan şarkının sonunda alkışlarla, ıslıklarla selam verip geri çekilirken yüzündeki o gülümseme bir an olsun solmadı ve perdenin arkasına geçtiğinde hâlâ susmayan o alkış sesleri yüreğini çıkaracak gibiydi.

“Harikaydın, harika!” dedi Gülbahar, ona eşlik ederken. “Ah Cavidan...” diyerek hayran gözlerle inceledi. “Senin gibisi gelmedi buralara. Böyle bir ses, böyle bir güzellik. Cevdet’in seni neden bu kadar önemsedığını o sahnede izlerken o kadar iyi anlıyorum ki...”

Her daim aldığı iltifatlar gururunu okşuyordu Cavidan'ın. Başardım hissini alıyor ama bir şeyler eksikmiş gibi yüreği tamamlanamıyordu bir türlü. Annesi yoktu, kardeşleri yoktu. Başarıyı tek başına göğüslüyordu ama o ailesiyle de paylaşmak isterdi. “İnsanın yüzü güzel olacağına bahtı güzel olsaymış ya abla...”

Ne kadar çok alkışlanırsa alkışlansın, böyle anlarda gelen yüreğindeki o yokluk hissi bir hiç gibi hissettiriyordu. “Niye öyle diyorsun be kızım? Neyi varmış bahtının? Herkesinki dört dörtlük mü? Sen kendine bir yol çizdin. Bırak aileni. Hem bugün buralarda olmasan o ailem dediklerin...” Duraksadı. “Ölebilirdin de Cavidan,” dediğinde “Hâlâ ölebilirim abla,” dedi ve bu söz Gülbahar'ın boğazına oturdu, yutkunamadı.

“Deli deli konuşup benim canımı sıkma!” Odanın kapısını araladıklarında, devasa bir çiçek buketiyle karşılaştılar. Normalde odaya çiçek gönderilmezdi. Gönderilse de kimse buraya

getirmeye cesaret edemezdi. İskender'in buna izni yoktu ve çiçekler mekânın içinde başka bir odaya koyulur, isteyene dağıtılır, çoğu da mekâna yerleştirilirdi.

Cavidan masasının üzerinde duran çiçeğe yaklaştığında bir de not ile karşılaştı. Gülbahar da anlamıştı kimden geldiğini ve tedirginlikle içerisini kontrol ederek kapıyı kapattı. "Yine o mu yollamış?" dedi Gülbahar, Cavidan kâğıda bakarken.

Cavidan sıkıntıyla başını salladı. "Otel adresi bırakmış, hayvan!" dedi sinirle. Kâğıdı paramparça yapmak aklının ucundayken ve bunu icraata geçirecekken kapı açıldı ve Cavidan panikle elindeki notu arkasına sakladı.

"Bu akşam..." Gülererek içeri giren İskender'in tavrı, Cavidan'ın paniğini görünce değişti. Önce Cavidan'a, ardından Gülbahar'a doğru baktı ve gözlerini tekrar Cavidan'ın paniklemiş yüzüne çevirdiğinde "Ne oluyor?" diye sordu.

"Hiç," dedi Cavidan boğuk bir sesle. Bu bile bir şey sakladığının göstergesi gibiydi. Normalde büyük bir şey olmasa Cavidan böyle geçiştirip bu kadar açık vermezdi. Saklanmayı seçmişti ve saklandığı yerde, sakladığı başka bir şey vardı. "Çıkar mısın dışarı? Üzerimi değişeceğim."

"Ne saklıyorsun sen?" diye yineledi İskender sorusunu.

"Hiç," dedi. "Hiçbir şey saklamıyorum. Çıkar mısın dışarı?" Elleri hâlâ arkasındaki kâğıdı sıkarken İskender hızlıca üzerine doğru yürüdüğünde "Bana yalan konuşma!" dedi. Sesi o kadar sertti ki bir kayaya çarpmış gibi hissetti, Cavidan. Biliyordu ki kâğıdı görse, bilse o kaya felaket olur, yağardı üstlerine. İskender o sırada masadaki çiçeği de fark etti.

Tam ağzını açacağı sırada İskender buna müsaade etmeden, sabrının sınırını aşmasına izin vermeyerek onu kolları arasında bir kafese aldı ve elini Cavidan'ın arkasına attı. Kolları arasında kıpırdanan Cavidan'a rağmen çok da bir güç kullanmadan avucunun içindeki o kâğıt parçasını aldı ama Cavidan o kadar atik

davrandı ki daha açamadan ellerinin arasından geri aldı. Aldı ve koşar adım giyinme odasına yöneldi.

“Buraya gel!” diyerek peşine takılan İskender’in paniğiyle kalbi delicesine çarparken kapıyı kilitledi.

“Aç şu kapıyı!” Kapıyı büyük bir öfkeyle yumrukluyor, kapı kulpunu kıracakmış gibi -ki muhtemelen açmazsa kıracak bir güçle- abanıyordu.

“İskender, gider misin buradan!” diye bağırdı, aynı güçlü sesle. İkisi de avaz avaz kapının diğer tarafından birbirine sesleniyordu.

“Gideceğim,” dedi İskender. Duraksadı ve sakinleşir gibi olduğu anda bir kez daha yumrukladı o kapıyı. “Sen aç ve o kâğıdı ver bana, sonra ben siktir olup gideceğim zaten.”

Cavidan, odanın içinde dört döndü. Sıkıntılı bir nefesle gezindi ama bir şey yapamadı. Aklı durdu sanki. Kapının önündeki sessizlik bir süre etkisini sürdürse de sonra öyle güçlü bir yumrukla sarsıldı ki geri doğru adımlamak zorunda kaldı.

“Bak, son kez uyarıyorum seni. Ya şu kapıyı aç, bana doğru düzgün anlat ya da kıracağım.” Duraksadı ve bir yumruk daha attı. “Cavidan!”

Deliye dönmüş gözleri Gülbahar’ı bulduğunda öfkesinin muhatabı o olacakmış gibi hissetti. Adımları ona doğru yönelirken “Mahsun,” dedi Gülbahar, hiç beklemeden. “Mahsun, çiçek ve bir not göndermiş.”

İskender duraksadı. Şimdi de bir duvara çarpmış gibi hissedendi kendisi oldu. “Hangi Mahsun?” diye teyit etmek istedi. O sırada arkasındaki kapı açıldı ve omzunun üstünden geriye doğru bakarak bedenini yan çevirdi. Cavidan çıkmak durumunda kalmıştı. Çıktığında da kızgınlık dolu bakışları önce Gülbahar’ı buldu. Ardından İskender’e döndü.

“İskender,” dedi panik dolu ama sakin olmasına gayret ettiği bir sesle ona milim milim adımlarken. “Sakin olursan...”

Sakin olmak bir yana dursun, İskender o kadar hızlı bir hamleyle elindeki kâğıdı aldı ki... Sonra da gördükleriyle elini şakaklarına bastırdı. Birkaç saniye sessizlik oldu ve bu sessizlik ölüm sessizliğine eş değerdı.

Ölümcül sesi, Azrail'i anımsatan bakışları Cavidan'a döndü ama o, geri çekilmek bir yana, daha da doğruldu karşısında. Beklediği birçok şeydi ama “Sen Mahsun ile mi görüşüyorsun?” sorusu değildi.

Bu soruyu sorarken bir mezar kazmış, o mezarın içine de Mahsun'u koymuş gibiydi. Cavidan sorusuyla afalladı. “Sen ne dediğinin farkında mısın?” diye çıktı. “Ne görüşmesi? Sen kendinle mi karıştırdın beni? Sen ne cüretle bu kadar rahat sorabiliyorsun bana bu soruyu?”

“Dil...” diyerek olduğu yerde yükseldi. Gerçek adı, dudaklarının arasından büyük bir kıyamet gibi kopacakken “Mahsun sürekli karşısına çıkarak Cavidan'ı sıkıştırıyor,” diyerek Gülbahar girdi araya.

İskender'in bütün dikkati Gülbahar'a döndü ve Cavidan sıkıntılı bir nefesle tüm vücudu salınmış gibi hissetti. Asıl kıyamet şimdi kopacaktı.

“Ne demek sıkıştırıyor?” Alnında bir damar seğiriyor, bütün vücudu sinirle kaskatı kesiliyordu. Hiçbir şey onu alt edemez, yolundan döndüremez, yıkamaz gibiydi.

Gülbahar hiçbir şeyi saklamadan olduğu gibi anlattı İskender'e. Sürekli karşısına çıktığını, buluşmak ve görüşmek istediğini, birkaç kez temasta bulunmaya yeltendiğini, üstelik bunları Cavidan'ın karşı çıkmasına rağmen yaptığını söyleyince İskender duyduğu her bir itirafta daha da bilendi. Hiçbir şey demeden oradan ayrılırken “İskender!” diye bağırdı Cavidan arkasından. “Başını belaya sokacaksın. Yapma!”

İskender'i kimse bu yoldan döndüremezdi, biliyordu. Öyle de oldu. Cavidan'ın önüne geçip onu engellemeleri bir yana dursun, bir de tok bir sesle "Eve geçiyorsun!" dedi itiraz kabul etmez gibi. "Bana bunu anlatmamanın hesabını ayrıyeten vereceksin!"

"İskender!" diye bağırdı arkasından ama İskender çoktan çıkmış, gözden kaybolmuştu. Kapının önünde hazırda bekleyen arabaya bindiğinde arkasındaki adamlar da onu takip etmeye başladı. İskender'in gideceği yer, açıkça ellerinin arasında duruyordu. Cavidan'ı beklediği o otele sürdü arabasını. Kaygan yollara aldırış etmeden, hızından hiçbir şey kaybetmeden otele vardığında arkasındaki adamlar da indi ve indiği gibi hepsinin eli beline gitti.

İskender de dâhil silahını eline aldıkları an, kapıdaki korumalar da silahlarına yeltenmişti ama daha ellerini bile sürmeden bir kurşunla oldukları yere yığıldılar. Önde İskender, arkada birkaç adam otelin içinde dümdüz ilerlerken İskender elini bile kaldırmıyor, arkasındakiler önüne çıkan herkesi tek tek indiriyordu. O an İskender'in aklında sadece Mahsun vardı. Otel bomboştı. Burayı özenle ve Cavidan'ın geleceğinden emin bir şekilde hazırladığı aşikârdı. Bunun idraki İskender'i daha da tehlikeli bir adama dönüştürdü. Elleri havada tır tır titreyen otel görevlisi, İskender'i gördüğü an "2. kat, 15 numaralı oda," dedi.

İskender durmadı. Merdivenleri ikişer, üçer, büyükçe adımlarla çıkarken başının bu gece hiç olmadığı kadar belaya gireceğini ve planlarının altüst olacağını biliyordu. Ama hiçbir şey onu yolundan çeviremedi. Ne senelerce kurmaya çalıştığı düzenin bozulacak oluşu ne de canının bir merminin ucunda oluşu... Attığı büyük adımlarla ikinci kata herkesten önce ulaştığında, kapının önündeki iki adamı indirmek de ona kalmıştı. Bir ve iki! İki kurşunla iki ceset kapının dibine yığılıverdi ve İskender üçüncü kurşunu az önce kilit sesini işittiği kapı koluna sıktı. Attığı tekme, zayıflayan kapının ardına kadar açılmasına

sebeup olurken kapının arkasındaki Mahsun ile karşı karşıya geldiler.

Kapıyı kilitlemişti ama karşısında o kadar da korkak bir adam yoktu. Elinde bir kadehle yüzünde samimiyetten uzak gülümsemesi vardı. “İskender, kardeşim,” dedi ama sonra düzeltti. “Pardon sen benim değil abimin kardeşiydin, değil mi?”

Gülerek konuşuyor, içkisinden yudumluyordu. İskender sesine bile tahammül edemiyor, beyninin içindeki tüm damarlar çatlayacak gibi hissediyordu. Hele yatağın hazırlanışı, meyveler, şaraplar... Hepsini Cavidan ile birleştirip yanına Mahsun’u koyunca aklını yerinde tutmak mümkün olmuyordu. Odayı inceledikçe alnında bir damar seğirdi. Gözündeki o cam gibi parlaklığa bir ateş düştü, sönmeyecekmiş gibi.

“O notu kim için yolladın?”

Biliyordu aslında ama öyle olmasın istiyordu. Öyle olmaması için bir şans veriyordu.

“Cavi...” dedi ama İskender tamamlamasına müsaade etmeden “Cavidan için değil, evet,” dedi bir şans daha vererek. “O notu kimin için yolladın?”

“Cavidan için yolladım.” Öyle tok bir kahkaha attı ki İskender’in yanına varması birkaç salise sürdü. Silahın soğuk namlusu alnına dayandı.

Mahsun, Halit’in ölmüş olan en yakın arkadaşının oğluydu. Halit ise Cevdet’in en sadık adamı ve dostu... Üstelik masada da söz sahibiydiler. Masanın herhangi bir üyesi, diğer aile üyelerini de korumakla yükümlüydü. Aksi bir durum söz konusu dahi değildi. Ama sadece bu değildi. Bunun çok daha ötesinde, o, Serhan’ın kardeşiydi. Bu geceden sonra İskender için her şey tepetaklak olacaktı biliyordu ama Mahsun o kadar sınırlarını zorluyordu ki onları bile bile dönülmez bir yola sürüklüyordu.

“Son kez soracağım,” dedi namluyu şakağına bastırarak. “Bir kez daha o isim ağzından çıkarsa tetiği çekmeme abinle olan bağım bile engel olmaz.”

Mahsun zaten canının kıymeti yokmuşçasına davranmayı severdi ama İskender, sonu kendi ellerinden olsun istemiyordu. Bu sebeple defalarca kez sordu ama Mahsun, inatla aptal gibi ölüme koşarak gitmekten çekinmedi.

“Sen yeterince tadına bakmışsındır diye düşünüyorum,” dedi gülerek. Canına kasteden silaha aldırış etmeden bir yudum daha aldı içkisinden. “Ben de biraz tadına bakmak istedim. Sence de çok güzel değil mi?” Gözleri Cavidan’ı hayal eder gibi dalarken dudaklarını yaladı. “O göğüsleri, kalçaları, incecik beli...” Pervasisizce sarf ettiği sözler, İskender’i harlarken onu sonuna bir adım daha yaklaştırıyordu. Gözlerini kapadı ve kendine engel olmak istedi. Serhan düştü aklına yer yer.

“Madem vurulmayı düşünüyorsun öncesinden haber versene.” Hastane odasının kapısı açıldığında eşikte beliren İskender’di. “Sana bir can borcum var ya hani... İzin versen ödesem de bana da yük olarak kalmasa artık.”

Serhan yattığı yatakta gülümseyerek doğrulmaya çalıştı ama dikişleri buna müsaade etmedi. İskender de kalkmasına izin vermeden hemen yanına oturup, elini omzuna koydu. Daha çok toyken İstanbul’a getirildiğinde ve karıştığı bir kavgada ağır yaralanınca hastanede ona kan veren Serhan olmuştu. O günden sonrada birbirlerinden ayrı düşmemiş, birbirlerini kayırır olmuşlardı. Çok sık görüşmüyorlardı ama yine de kardeş gibiydiler.

“Bana borcunu ödemek istiyorsan senden bir yardım isteyebilirim.”

Nedir dercesine kaşları çatıldı İskender’in.

“Yani ölmek değil de arkamda Mahsun’u öylece bırakmak en büyük endişem. Bak, saatlerdir ulaşamıyorum. Ortalığı birbirine katmış ben böyle olunca. Düşmanlarımızın sayısını azaltacağına arttırıyor, it herif. Hani diyorum, tasmaşını da bir yerden sen tutsan...”

Mahsun, baş etmesi zor biriydi. İskender çok kez Serhan’ı uyarmıştı ama Serhan için Mahsun çok önemliydi. Babalarını erken yaşta kaybetmeleri onu baba konumuna sokmuştu. Babaları öldüğünde Mahsun daha bebek olduğundan Serhan’ı her zaman kıskanmıştı. Babasını tanıyamaması, tüm gücün abisinde olması onu şımarık ve vurdumduymaz biri hâline dönüştürmüştü. Nasıl olsa abisi arkasını toplardı, toplamak zorundaydı. Mademki babasından sonra o geliyordu, her şeyi de hall etmek zorundaydı. Böyle düşünüyordu ve bunun sorumluluğunu Serhan’a yüklemekten çekinmiyordu. Serhan da kabul ediyordu. Sadece babasını daha fazla görebildiği için, kardeşinin tüm dertlerini çekmeyi kendine görev bilmişti.

“Yok birader,” dedi İskender başını olumsuz anlamda sallayıp, geri yaslanarak. *Canını ver* desin verirdi ama Mahsun’u kollamak, korumak kabul edebileceği bir şey değildi. “Ben senin o deli kardeşinle uğraşamam.”

Mahsun’u sevmediğini bildiğinden şaka yaptığını da düşünüyordu bir yandan ama Serhan’ın bir hayli ciddi olduğunu bakışlarında gördü. “Senden başkasına güvenemem. Söz verdim ben babama, İskender. Mahsun’u koruyup kollayacağıma, başına bir iş getirmeyeceğime, bu dünyadan çok uzak büyüteceğime söz verdim ama engel olamıyorum, tutamıyorum. Nerede bir dert var, Mahsun’u tam ortasında buluyorum. Baş edemiyorum artık.”

İskender bir şey demedi. Sessizliği ikna olmayışındandı ama Serhan'ın tavrı da bir o kadar yardıma muhtaç gibiydi. “Sen isteseydin ben yapardım,” dedi hiç düşünmeden. “*Ali kardeşim gibi* dedin, ben de kardeşim bildim. Şimdi sen benim öz ve öz canımı, kanımı mı reddediyorsun?”

“Seninki kardeş gibi değil, kalles gibi olduğundan olabilir mi, birader?” Serhan'ın tek kaşının kalkmasıyla ellerini iki yana açıp havaya kaldırdı. “Sadece soruyorum.”

Serhan istemsizce güldü ve gülerken dikişlerinin acısıyla eli karnına gitti. “Şerefsiz!”

“Aynısını düşünüyorum,” diye çevirdi İskender lafı. Bir bacağı diğerinin üzerine atmış “Ben de kardeşin için öyle düşünüyorum. Sen bile söylüyorsun, baksana,” dedi. Sanki hastanede değil de evde, rahat bir koltukta yayılmış gibiydi.

Serhan gülmemek için eliyle yüzünü sıvazlarken “Tamam demek mi şimdi bu?” diye sordu.

İskender ofladı, pufladı. Gözleri başka bir yere kaydı falan ama kaçamadı. “Bir gölge gibi peşinde dolanacağım. Canını kurtardığım ve borcumu ödediğim an anlaşmamız biter.”

Serhan sırtarak “Çelik yelek giymek ve koruma ordusuyla dolaşmak farz oldu,” dedi. Çünkü Mahsun'u korumak, ölmekten çok daha zor olandı.

Verdiği söz kulaklarında çınlarken Mahsun onu bastırmak ister gibi susmak bilmiyordu.

“Kaç sene oldu, İskender? O güzelliği kendine sakladığın yeter. Biraz da biz eğlenelim.”

“Eğlenelim?” diye sordu İskender. Alnına bastırıldığı silahla, Mahsun geri geri adımlarken Cavidan için hazırladığı o yatağa çarparak düştü. Düştüğünde açılan örtünün altında gördüğü gecelik, İskender’in gözlerinin kararmasına sebep oldu. Ölümü büyük adımlarla ona doğru yaklaşıırken Mahsun, bir kaçışının olmadığı bilinciyle ilk kez canının derdine düştü. “Beni öldürürsen seni yaşatmazlar. Burası senin mezarın olur.”

Hayatın günlük akışı bir anda çarpıcı olaylar zincirine dönüşürken duygular havada asılı kalıyordu. Sonuçlarını görebilmek, bir şeyleri anlamlandırabilmek ve sonrasını düşünebilmek için zaman zaman durup başka bir pencereden bakmak gerekiyordu ama şu an öfke, tüm düşüncelerin önünü tıkamıştı.

O silah o an patladı ve “Ben...” dedi, domino etkisi gibi yeni bir silsile oluştururken. “Ben zaten o mezarın ta kendisiyim!”

Düzenleme
Ny.ozlem

CamScanner 16-10-2020

*Kara
Sevda*

BÖLÜM 2

“Aferin!” dedi babası, çocuğun sırtını sıvazlayarak. “Hem abdestini güzelce aldın hem de namazında hiç şaşırmadın.”

Bir çocuk için bu an paha biçilemezdi. Babası hem sırtını okşamış hem de sözleriyle yüreğini ferahlatmıştı. Bir bayram sabahı erkenden kalkmış, babasıyla camide namazını kıldıktan sonra cemaatle bayramlaşıp eve doğru yola koyulmuşlardı. Her sene olduğu gibi bu sene aldığı bayramlıklar da üstünde jilet gibi duruyordu. Beyaz gömleği, siyah kumaş pantolonu, babasının kıyafetleriyle aynı gibiydi. Kemer de vardı üstelik. Bir kendine baktı, bir de babasına. Onun da sakalları çıkmaya başladığında aynı babası gibi olacaktı. Yürüyüşü, elini cebine atması, kaşlarını bile onun gibi çatması adamı gülümsetti. Oğlunun onu örnek alarak büyüdüğünü gördüğü günden beri, onun da davranışları değişmişti. Bir çocuğu büyütürken kendisi de onunla birlikte büyümüştü. En büyük korkusu da yanlış örnek olmaktı.

Elini oğlunun omzuna koyarak “Şimdi annen hazırlamıştır kahvaltımızı. Çay sobanın üstündedir,” dedi.

“Patates de kızartmıştır,” dedi çocuk dudaklarını yalayarak. Tam o sırada fırından gelen, sokağa yayılan sıcacık kokularla “Anneme de simit alsak mı baba?” diye atıldı heyecanla. “Çok se-viyor. Baksana, ne güzel koktu.”

Buram buram yayılıyordu sanki koku her yere. Camiden çıkanların da ilk durağı orası olacaktı gibi yönleri değişince sıra oluşmadan “Fırla,” dedi babası. Çocuğun koştuğu anda “Oğlum para!” diyerek arkasından seslendi ama çocuk “Var bende,” diye karşılık verdi.

Babası onun cebinden parasını hiç eksik etmezdi. O da har vurup harman savurmaz, zorunluysa harcar, kalanını da saklardı. Ona göre erkek adamın cebinden parası hiç eksik olmamalıydı. Babasının bazen eve gelmediği zamanlar olabiliyordu. İşleri uzuyor, gecikiyordu. Paraları hep oluyordu ama insanlık hâliydi. Bir müsibet gelebilirdi başlarına. Öyle zamanlarda annesini ve ablasını yoklukta bırakmak istemediğinden dikkatlice harcıyordu. Fırından dört tane simit alıp ödemesini yaptıktan sonra fırıncıyla da bayramlaşmayı ihmal etmedi. Ateş gibi sıcak simitlerle fırından çıktığında babası onu bıraktığı yerde bekliyordu. Camiden çıkan cemaat, fırının önünde kuyruğu oluşturmaya başlamıştı bile. Çocuk dayanamayarak poşetteki simidin ucundan biraz kopardıktan sonra beraber eve doğru yürümeye başladılar. Zaman zaman babasına kayıyordu bakışları ve onu hayranlıkla izliyordu. Mert adamdı babası. Gücü kuvveti de yerindeydi. Heybetli bir duruşu vardı. Herkes çok severdi, güvenirdi. Gücüne karşılık, bir o kadar da alçak gönüllüydü. Adının anlamını taşırdı. Dervişti o. Doğruluğun, iyiliğin tanımı gibiydi.

Everinin olduğu sokağa girdiklerinde bir gencin sesini işittiler. "Amca! Amca!" diye seslendi genç. Baba oğul durup arkalarını döndüklerinde elinde mendil satan bir gençle karşılaştılar. Soluk soluğa kalmış genç, elindeki mendili uzatıp "Almaz mısın amca?" diye sordu. "Bayram günü mutlu etmez misin şu garibi?"

Çok koştuğundan sanırım elleri titriyor, hızlıca nefesleniyor diye düşündü. Derviş cebinden çıkardığı parayı uzattığında genç, parayı aldı ama mendili uzattığı sırada düşürdü. Tekrar almak için eğildiğinde "Derviş!" diye bir ses işittiler. Bu ses, aynı gençten geliyordu ama az önceki naif tonunun aksine nefret yüklüydü bu defa. "Kuzgunlar erken saatte avlanır. Sana selamları var!" Cebinden sustalayı çıkardığı sırada küçük çocuk, refleksle babasının arkasına doğru kaçtı. Genç, hızlı bir hareketle ileri doğru savursa da Derviş eski kurttu, sustalının şıkırtısını duyduğu anda hızlı bir refleksle gencin elini tutup yine aynı hızla kolunu gencin boynuna dolaması bir oldu. Elindeki sustalayı düşürdükten sonra genci kendine doğru

çevirdi. Çatılmış kaşlar ve öfke dolu bir ifadeyle bakıyordu. Çocuk ise babasının ne yapacağını düşündü. Kalbi hâlâ korkudan çarpıp duruyor, olayın şokundan çıkamıyordu. Babası önce ona baktı, ardından önünde titreyen gence döndü. Hoyratça bir hareketle genci ensesinden kavrarak her sabah namazdan sonra oturduğu karşıdaki çay ocağına doğru sürükledi. Sanki az önce onu öldürmeye teşebbüs eden o değilmiş gibi genci boş bir iskemleye oturtup kendisi de karşısına oturdu. Oğlunu kontrol ettiğinde, hemen arkalarında hayretle onları izlediğini gördü. Bakışlarında neden vurmadığı, neden ona bir ceza kesmediği sorusu geziniyordu.

Derviş, babacan bir tavırla ona bıçak çeken gencin omzuna elini koydu. Biraz önceki öfkesinin esamesi yoktu. “Bak çocuk,” dedi kendi oğluyla konuşur gibi. “Seni nasıl kandırdılar, bilmem... Zor durumdaydın da kabul mü ettin, onu da bilmem... Tek bildiğim, bir cahillik ettiğin. Benim kitabımda, cahil görünce onu düştüğü müşkülde ezmek yoktur. Cahile öğretmek vardır.”

Derviş’in babacan tavrından sonra genç, yana yakıla ağlamaya, yalvarmaya başladı. “Derviş abi!” dedi, hıçkıra hıçkıra. Adamın ellerine kapanmaya çalışıyor ama adam müsaade etmiyordu. “Ben istemedim ama para lazımdı.” Yaş dolu küçük gözleri, Derviş’e çevrildi. “Bileğinde kargaya benzeyen dövmeli bir adam geldi. Bir tomar para verdi. Seni gösterip elime sustalıyı verdi.” Derviş’in kaşları gitgide çatıldı. “Git, sustalıyı savur. Artık neresine gelirse çizik at, yarala ya da öldür. Ancak şunu söyle: ‘Kuzgunlar sabah avlanmayı sever, sana da selamları var de,’ dediler.” Derviş’in tepkisiz bakışlarıyla “Derviş abi,” dedi yalvar yakar ağlamaklı bir sesle. “Ben istemedim.”

Tam elini öpecekken Derviş elini geri çekti ve gencin düşmüş yüzünü yukarı doğru kaldırdı. “Tamam oğlum, tamam ağlama. Sen cahillik ettin, şimdi de pişmansın. Ben kabul ettim özrünü. Hadi sen şimdi git. İkinci vakti tekrar gel. Seni kargalara yem değil, kartallara yoldaş edecek hasbihali konuşalım ki bir daha böyle şeyler yapma. Meydanda Rasim’in kahvesini sor, orada olacağım.” Çocuk

ayaklandığı sırada işaret parmağını uyarırcasına dikti. “Bak, gelmezlik yapayım deme, bulurum seni. Bu sefer kötekle adam ederim.”

Genç, anladım dercesine hızlıca başını sallayınca Derviş, genci usulca gönderdi ve arkasından gidene kadar izledi. Babasını ve tüm olanları şaşkınlıkla izleyen çocuk, babasının yalnız kalmasıyla “Niye affettin?” diye sordu. Ona bir şey olsaydı kendisi, kardeşi ve annesi ne yapacaktı? Hem bunun öfkesi yüklüydü küçük bedenine hem de neden affettiğine dair merakı. Hepsî çatık kaşlarına, öfke dolu bakışlarına yansdı. “Ya seni öldürseydi... Ya yaralaysaydı... Ya şimdi kahvenin orada tekrar pusu kurarsa?”

Derviş, hafif bir tebessümle oğlunun başını okşayıp “Bak oğlum, hem müşkül durumda bir genç hem de cahil,” dedi. “Eline sustalıyı bile ilk defa almış. Savururken elini çizmiş, korkudan avucunu açamıyordu, acısını saklıyordu. Aslında yüreğinde mertlik hamuru var. Herkesin içinde vardır bu hamur. Mert mi namert mi olacağını, yüreğini nasıl şekillendireceğini, kimlerin yanında olduğunu, kimlerden akıl aldığını ve etrafına nasıl davrandığını belirler. Namerdin yanında olan namert olur. Mert olanın yanında olan da mert olur. Çok nadirdir, namerdin yanından mert biri çıksın.” Çocuk, babasının sözlerini can kulağıyla dinledi, kulağına küpe etti. “Ayrıca Hz. Ömer’in şu sözünü her zaman hatırla: Allahutaala; başkasına acımayana acımaz, affetmeyeni affetmez, özür kabul etmeyenin özrünü kabul etmez.”

“Acımadım baba,” dedi İskender içinden. “Affetmedim... Kimsenin özrünü kabul etmedim. Sana layık olamadım. Doğrulardan şaşıtm.”

Araba Ankara’nın yollarında rüzgâr gibi esip geçerken, İskender parmakları arasındaki sigaradan bir nefes çekti. Gözleri gecenin karanlığında savrulan ağaç dallarına takıldı yol boyunca.

Göç edip gidenlerin ardından, yüreği kırık, on iki yaşında bir çocuğun bakakalışıydı bu. Bu dünyada iyiye de kötüye de düşen sadece bir mezar olmuştu işte. Elini kana buladığı, o tetiği çektiği her anda bu anı düşerdi zihnine. Her defasında utanırdı kendisinden. İlk zamanlarda babasından af diler, mezarına giderdi ama çok sonraları o tetiği çekmelerinin sayısı artınca gidecek yüz de bulamadı. Babasını kaybedince merhametini de kaybetti. Babasını kaybedince çocukluğunu da kaybetti. Çocukluğu kaybolan bir adamdan kimse merhamet de beklememeliydi.

“Abi, çocuklar temizlik yaptı. Mahsun’un adamlarından kimse kalmadı ama o görevli çocuğu da bırakmayacaktık. O sabaha kalmaz, gammazlar bizi. Rıza ile arası pek iyi değildi, onu halletseydik üstüne yıkardık.” Kafasında epey kurmuştu her ayrıntısını. “Yok yok,” dedi tekrar. “Bırakmayacaktık. Gerçi kaçmış çocuk ama bulurduk. Sabaha kalmadan Halit tepene çökecektir.” Sonra İskender’e döndü. “Halit duyunca ne olacak sence abi?”

İskender’in içeri girmesiyle arkasından adamları yetişmişti. Çıktığında da yanına sadece birini almıştı. Onu da sonradan Cavidan’ın yanına gönderecekti.

“Üçbey,” dedi İskender yan bir bakış atıp, arkasına yaslanarak. “Senin adın niye Üçbey?”

Sanki az önce onları bir kaosa sürükleyecek tetiği çekmemiş gibi rahattı tavırları. Üçbey de onun bu hâlini şaşkınlıkla izliyordu ama ayrıca ayan beyan bir hayranlık da duyuyordu. İskender’in doğrusunu da yanlışını da günahını da sevabını da kabul lenmesi ve arkasında durması hayranlık yaratıyordu onda. Üçbey önce sigara paketine uzandı. “Abi, anamla babam çok geç evlenmişler. İki tane abim olmuş. Başka da olmaz diye düşünürken jübilesi ben olmuşum. Anam beni doğurduğunda büyük abimin çocuğu varmış, düşün. Babam çok çocuk istermiş. Annem de yaşı ilerledikçe bezmiş. İki erkek çocuk, bir koca var başında. Üç erkek. Kolay değil. Annem beni kucağına alırken az kalsın

canından olacaktı. Öyle zor geçmiş doğumu.” Yol da aktı gitti, bu koyu sohbetin arasında. “Ebe kadın demiş, *tamam, bir daha da olmaz artık. Olursa bu kadının cenazesi çıkar bu evden.* Babam da almış beni kucağına, demiş, *üç tane aslan gibi erkek evlat verdi bana. Evime üç bey getirdi, daha ne isterim?* O üç beyin temsili olarak da adımı Üçbey koymuş ve çocuk faslını kapatmışlar.”

İkisi de birbirine baktı ve kısa bir sessizliğin ardından “Yani epey siktiri boktan bir hikâye,” dedi İskender.

Üçbey, yavaşça İskender’e döndü ve bir anda gülümsemesi genişledi. “He vallahi abi,” dedi sırtarak. “Öyle vallahi. Yani böyle güzel, *vay be* dedirtecek bir hikâye olsun diye sesimi falan değiştirdim ama olmadı.” Daha çok genişledi sırtması. Zaten Üçbey asla ciddi kalamazdı. Bir anda gülmeye başladılar ya da onu hep otuz iki diş görürdün.

“Kaç adam vurdun bu zamana kadar?” Zifirî karanlık yolda, araba farının aydınlattığı ışıktan başka ışık yoktu.

Üçbey kısa bir an düşünür gibi gözleri yola daldı ve “Yirmi saymıştım en son abi,” dedi.

“Peki kaç kere dayak yedin?”

Üçbey hiç duraksamadan “Ohoo!” dedi. “Zor sordun abi. Ne bileyim, saymadım. Çok herhâlde.”

İskender’in aklı fikri zaten yerinde değildi, bir de Cavidan’ın güzel sesi radyoda duyulunca iyice kendinden geçti. Bu kadından kurtuluşu kesinlikle yoktu. Olmadığı yerlerde bile sesi bir yerlerden çıkıyordu. Nereye kaçsa gitse peşinden takip edecekti gibi hissediyordu. Başını geriye yasladı ve gözlerini usulca kapattı. “İnsan, öldürdüklerini kendi içinde yaşatmaya devam ettiğinden, sayısını da kendilerini de yaşattığı azabı da hiç unutmuyor ama yediği sopayı hesaba katmaya bile değer bulmuyor kendini.”

Üçbey yeni bir aydınlanma yaşamış gibi “He vallahi abi,” dedi heyecanla olduğu yerde diklenerek. “Her gece hepsi boğazıma yapıyor sanki. Uykularımdan ediyor beni. İnsan içinde yaşıyor vallahi.”

Cavida’nın sesindeydi İskender’in tüm dikkati. Üçbey’in söyledikleri fısıltı bile değildi. Gözleri kapalı hâlde konuşmaya devam etti. “On iki yaşına kadar ne anamdan ne babamdan bir fiske bile yemedim. On iki yaşım biterken ilk tokadımı Halit attı bana.” O an, gözlerinin önüne geldi İskender’in. Halit o tokadı attığında, sızlayan yanağı değil de yüreği olmuştu. O kadar içerlemişti ki çenesi titremişti. Babası, bir tek okşamak için elini yüzüne götürürken hiç tanımadığı bir adam acımasızca çarpmıştı tokadı. O an hayatın gerçekleriyle bir kez daha karşı karşıya gelmişti İskender. Çocuk olmayı o gün bırakmıştı ama o günü geride bırakamamıştı. Çenesi titreyen, gözleri dolan ve hiçbir şey yapamayan o hâli şu anda bile yüreğinin tam ortasında çöreklenmiş hâlde duruyordu.

“Ben o ilk tokattan sonra saymayı bıraktım.” Radyodaki ses değişince gözlerini araladı İskender ve Üçbey’e döndü. “Bıraktım dediğime bakma he... Halit o günden sonra vurdukça vurdu, vurdukça vurdu. Ta ki ben karşılık verene kadar! Bir gün dayanamayıp can havliyle elimi kaldırdığımda havada yakaladı o eli ve gülerек *oldun sen artık* dedi bana.”

Üçbey anlamamış gibi İskender’e çevirdi çatık kaşlarını.

“İnsan dayak yiye yiye dayak atmayı öğrenirmiş,” dedi bakışları yola dönerken. “Öyle demişti Halit bana. Halit kendi eliyle bir canavar yarattı. Şimdi de o yarattığı canavarın canına dokunduklarında, saldırdı diye mi hesap soracak? Sorsun,” dedi. Sözlerindeki belirgin tonlama bile bir tehdit havası estirmişti.

İskender her zaman geçmişine dair şeyler anlatmazdı. Böyle anlarda yanında olanlar kendini çok özel hissederdi. Üçbey, kendisine duyulan o güven duygusuyla sırtı sıvazlanmış gibi hissetti, koltukları kabardı ve çok farklı bir noktaya odaklandı.

“Canından daha çok canın değil mi abi?” diye sordu. Çünkü İskender böyle plansız programsız hareket edecek adam değildi. Aşk, insanın tüm dengesini bozuyordu işte.

İskender anlamayarak Üçbey’e döndüğünde “Yenge,” dedi. “Canından daha çok canın değil mi, abi?”

İskender, Cavidan’ın yanından başka bir yerde gülmeyi o kadar çok unutmuydu ki dudaklarındaki milim kırıdamayı dahi kimse hissetmiyordu ama Cavidan’ın adı her daim dudağının kenarında bir buseydi. “Canından daha çok can nasıl oluyormuş Üçbey?” diye sordu. Onu ilk kez gören biri olsa azarladığını sanacak aksilikte bir tonlamaya sahipti sesi ama onlar alışmışlardı artık sert mizacına.

“Böyle işte abi,” dedi Üçbey, gülmeden duramayarak. “Kendi canının bir hükmü yok ama yenge için herkesi karşına aldın bu akşam. İnsan kim için yapar ki bunu? Canından daha çok canın demek değil mi şimdi bu?”

İskender cevap vermedi ama dudağındaki o milimlik buse, bir milim daha büyüdü bu gece. “Öyle...” diye geçirdi içinden. “*Canımdan daha çok canım.*” Sessiz kaldı bir süre. “Sen böyle yenge falan diyorsun da Cavidan sana kızmıyor mu?”

Sorunun cevabını o kadar merakla bekliyordu ki... Üçbey de tam olarak duymak istediğini söyledi. “Yok vallahi abi. Hatta çok hoşuna gidiyormuş, öyle dedi. *Bana hep yenge deyin, İskender’i hatırlatıyorsunuz diyor.*”

“Allah, Allah?” dedi İskender, şaşkınlıkla.

“Vallahi abi...” dedi gaza gelmiş gibi. “Zaten beni de o gönderdi peşinden. Çok korkmuş. Üçbey, *ne olur sen de git peşinden* dedi.”

İskender’in içi gitti bu endişesini işitince. Keyifli bakışlarını üstünde hisseden Üçbey de konuşmaya devam etti.

“Ölürüm ben onsuz Üçbey, dedi.”

İskender'in kaşları hayretle kalkınca "Ölürüm mü?" diye sordu. "Cavidan mı dedi? Sana mı dedi?"

"He vallahi abi," dedi ciddiyetle. "*Bana onsuz Ankara mezar olur* dedi. Gözleri nasıl doluydu abi, bir görsen..." Dudaklarını dişleyip başını iki yana salladı Üçbey. "Koskoca kadın, arkandan kaldırım taşına çöktü de ağladı."

"Cavidan mı?" Şaşkınlık dolu ses tonu, gitgide daha baskın bir hâle geldi. "Gazinonun önünde?" İskender hâlâ inanamıyordu. "Yarın gazetelere düşer o zaman o hâli."

Gazetelere düşerse Cevdet kuşkulandır, her şey kördüğüm olurdu. Kara kara düşünürken, "He yok abi ya," dedi Üçbey yerinde kaykılarak. "Öyle çok da çökme gibi değildi. Yaslandı falan diyelim."

"Oğlum doğru düzgün anlatsana," dedi İskender yerinde doğrularak. "Çöktü mü, ağladı mı? Ne yaptı?"

Öfkesini iliklerine kadar hissedince "Ağladı da öyle kimse görmedi abi," dedi toparlamaya çalışarak. "Ben zaten hemen müdahale ettim, içeri soktum. Kimse bir şey görmedi. Çocuklar zaten sahneden görüntü aldıktan sonra yolladılar gazetecileri. Kimsecikler yoktu. İçin rahat olsun."

Pek rahat değildi de yine de bir şey demedi. Nasılsa olan biten kulağına gelirdi. Yol onların sokağına saptıktan kısa bir süre sonra durdu. Yol boyunca kendi yerleştirdiği adamlar, sokağın ve evin güvenliğini sağlıyordu. Eve yaklaştıkça sayıları arttı. İskender inmeden hemen önce "Ali'den haberin var mı?" diye sordu.

"Yok abi," dedi Üçbey, başını iki yana sallayarak. "Birkaç saat önce çocuklar, her zaman oturduğu yerde, bir başına otururken görmüşler. Sonra da gelmedi hiç mekâna. Gidip haber edeceğim şimdi ona olup biteni."

Gideli epey olmuştu, dönmediğine göre toparlayamamıştı kendini. Ali söylememişti nereye gittiğini ama İskender daha

gitmeden, kendisi bile gitmeye karar vermeden oraya gideceğinden haberdardı. “Yok,” dedi İskender. “Hiç haber verme sen şimdi ona. Olan oldu zaten. Kimse de ellemesin Ali’ye bu gece.”

Üçbey hiç sorgulamadan başını salladığında, İskender arabadan indi ve açık olan cama doğru tekrar eğildi. “Git, Cavidan’a bak. Sonra da bana haber ver. Ortalığı birbirine katmasın şimdi.”

“Tamam, abi.” Üçbey başını sallayınca İskender başka bir şey demeden yerinde doğruldu. Kapıda bekleyen korumalar, demir kapıyı ardına kadar açtığı anda arkasındaki araba hareketlendi. İskender’in bu akşamki sınavı daha bitmemişti. Derin bir nefes alarak onu bekleyen eve doğru ilerledi. Ailenin tüm üyeleri camın başında toplanmış, İskender’i beklemekteydi.

Birkaç saat önce...

Ankara’nın buz gibi gece soğuğu ciğerlerine işleyince öksürdü, Cavidan. Üzerindeki incecik kumaştan ibaretti. Bir de sanırım Gülbahar haklıydı. Çok içiyordu. Nefes nefese İskender’in arkasından koşsa da yetişememişti. Arabalardan birine binip peşinden gitmelerini istediğinde Cavidan’ın söylemiyle İskender’in köpekleri kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Sürsenize biriniz!” dedi, camı açıp tahammülsüz bir öfkeyle. Hepsi birbirine bakıyor ama kimse hareket etmiyordu. İskender onları öyle tembihlemişti ama Cavidan bunu kabul etmiyordu. Çünkü öldürmeye değil, kendi ölümüne gidiyordu. Nasıl oluyor da bu kadar sakin kalabiliyorlardı?

Öfkeyle bindiği arka koltuktan “Öyle mi?” diyerek indi. “Ben kendim giderim o zaman.”

İskender'in başına bir şey gelse onlara hesabı sorulmazdı ama Cavidan'ın başına bir şey gelmesi hâlinde Cevdet hiçbirini sağ bırakmazdı. Tedirgin bakışlar birbirinin üzerinde dolanınca "Cavidan yenge," diye atıldı Üçbey.

Açtığı şoför kapısı Üçbey tarafından tutuldu ve tekrar kapatıldı. Cavidan'ın çatılı kaşları, Üçbey'e, İskender'i anımsattı. Aynı asilik, aynı öfke, aynı başkaldırıydı bu. "*Hamurları bir bunların,*" diye geçirdi içinden. "Bırak, ben gideyim peşinden. Zaten sen gitsen de bir şey değişmeyecek. Çoktan varmıştır o oraya bu öfkeyle. Bırak ben gideyim, en azından arkasını toparlarım. Baksana şunlara..." dedi etrafındaki adamları göstererek. Hiçbiri korkudan yüzüne bile bakamıyordu. "Hepsi nasıl korkuyor... Şimdi seni buradan salsalar, İskender abi sabahına hepsinin hesabını dürecektir. Gitmen daha da karıştıracak ortalığı."

Cavidan bu söylemleri yersiz buldu ve "Sence başkaları umurunda gibi mi duruyor?" diye sordu. "İskender ölecek, Üçbey. İskender'e olan olduktan sonra kim kalmış, kim gitmiş bana ne?"

Üçbey içini rahatlatmak istercesine başını eğdi. "Haklısın yengem sen," dedi anladığını belirtmek ister gibi. "Doğrusun ama olan olacak sen gidene kadar zaten. Bırak, ben gideyim. Sen gidersen ortalık durulmayacak ki daha çok karışacak. Ben toplayayım arkasını. Sonra da ilk iş, gelip sana haber vereyim."

Cavidan emin olamasa da Gülbahar'ın "Öyle yapsınlar Cavidan," demesiyle geri çekildi. Zaten zaman kaybediyordu. En azından birileri arkasından yetişirdi. Birkaç adım geri çekilmesi bile bir onay niteliğindeydi ve Üçbey yanına iki üç araba dolusu adam alarak öndeki araca bindi. Tam gideceği sırada "Üçbey," diye seslendi Cavidan. Aslında yüreğine bir kor düşmüştü ama o koru düşürene öfkesi de bir hayli fazlaydı. Kimsesi olmadığını bilirken nasıl o da onu kimsesiz bırakacak şeyler yapardı? Yüreğinden geçenleri içine bastırdı ve öfkesinin etkisiyle ona bakan Üçbey'e "Söyle o İskender abine..." diye bağırdı. "Çok ölmek

istiyorsa kafasına kendisi sıksın. Yaşananların müsebbibi olarak arkasında beni bırakıp vicdan azabı çektirtmesin.”

Üçbey, Cavidan'ın bu öfkeli ama âşık olduğu ayan beyan ortada olan hâline gülümsedi, başını salladı ama söyleyip söylemeyeceği meçhuldü. Onlar hareketlendikten sonra Cavidan, gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. Sonrasında omzuna değen bir elle irkildi. “Hadi,” dedi Gülbahar. O ana kadar öksürük krizine girdiğini bile fark etmemişti. Akıllı fikri hep İskender'deydi. Böyle stresli zamanlarda nefesi ciğerlerinde sıkışıyor gibi hissediyor, öksürüp duruyordu. “Çok öksürüyorsun. Eve geçelim de sana bir çorba yapayım ben.”

Onu seven bir annesi olduğunu anımsadı Cavidan. Her gece saçlarını ören, öperek uyutan annesi olduğunu... Hastalığında o da kemik sularıyla hasta çorbası yapardı. Gece boyu da sık sık uyanır, ateşini kontrol ederdi. Bunu sadece çocukken de yapmazdı. Koskoca kız olduğunda bile bir gün olsun ihmal etmediğini hatırlıyordu. Annenin evladına olan merhameti ve sevgisi her yaşta aynıydı. O evden çıkarken annesini geride bırakmak en zor olanıydı. Annesini bırakırken birçok güzel duyguyu da mezara koymuştu çünkü. Belki de bu yüzden Gülbahar'ı herkesten ayrı tutuyordu. O zamanlardaki güzel duyguları, o sahiplenme hissini biraz olsun anımsayabiliyordu. Tamamen kaybetmediği o duyguları ara sıra anımsamak bile insana güç veriyordu. Çünkü kimse geçmişini tamamıyla yok sayıp geleceğine devam edemiyor, aldığı o mayayı bozamıyor, gözü de gönlü de o sıcaklığı arıyordu.

Cavidan odasına doğru yürüdüğü sırada, gazinonun karanlık yollarını sarı loş ışıklar aydınlattı. Attığı her bir adımda sanki yer sarsılıyormuş gibi etrafındaki kızlar duvara yapışırçasına geriye çekiliyor, önünü açıyorlardı.

“Kız dur!” diye bağırdı Gülbahar arkasından. “Atlı kovalıyor sanki.”

Yerinde duramıyordu ki. Yüreğindeki ateş dar ediyordu ona her bir anı. İskender'i görmeden, haberini almadan attığı her bir adım, o ateşten bir parça gibiydi. Herkesi yakıp yıkmaktan çekinmeyecek kadar savruktu.

"Ben saklıyordum bir şekilde, sen neden söyledin ki?"

Odanın kapısını kırarcasına açtığında kapı duvara çarptı ama umursamadı. Arkasından Gülbahar girdiğinde o da çok fazla Cavidan'ı umursamış gibi değildi. "Ne yapacaktım ya?" dedi yüzünü buruşturarak. "Onların beş para etmez ciğerini bilirim ben. Bugün sen o adrese gitmesen yarın o seni oraya zorla götürecekti. Onlar ailecek takıntılılar. O bir kere göz koydu sana. Ya sen paşa paşa o gözün önünde olacaktın ya da biri, o pis gözünü yerinden sökecekti. Bunun başka ihtimali, *aması* falan yoktu. Onun babası da aynısıydı. Zamanında bir kadına kafayı taktı da kadın illallah etti. En son tamam dedi. O zaman da cehennem azabı çekti. Kaçtı gitti, yine buldu. Huyu pis onların. En son kadın canına kıydı dayanamayıp da öyle kurtuldu o aileden."

Cavidan kendini o kadar yıkılmaz ve sarsılmaz görüyordu ki başka hikâyelerdeki o kadınlarla kendini aynı kefeye koyamıyordu. Çünkü Cavidan, onunla baş edebilecek yürekte olduğuna inanıyordu. Onlar gibi değildi, boyun eğmezdi. Sadece bugün Cunta'nın gidişinden sonra boşlukta hissetmişti kendini. O an idrakine varabilmişti. İskender de canının bir parçasıydı ve Cavidan o parçayı kaybederse düşmüş gibi hissediyordu. O yüzden, ne olursa olsun Cavidan'ın ayakta kalabilmesi için İskender'in canının sağlığı en mühimiydi. Gerekirse uzakta olsun, aralarına kilometreler girsin, kokusunu duyamasın, nefesini içitemesin, aynı şehirde aynı havayı solumasınlar ama sağ olduğunu bilsin.

Boynunda dolanan fuları koparırcasına çekiştirip gelişi güzel savurduğunda kapı eşiğinde tedirginlikle ona bakan kızları gördü. İçeri girseler mi, girmeseler mi bilemiyorlardı. "Abla..." dedi biri, üzerini değiştirmeye niyetlenerek. "Yardım edelim mi?"

Cavidan, o an öfkesinin muhatabının İskender'den başkası olmadığını idrak etmiş gibi sıkıntılı bir nefes koyuverdi ve bunun idrakiyle biraz daha sakinleşti. Başıyla kızlara geçin dercesine işarette bulunduğunda kızlar arka odaya ilerledi, Cavidan da peşlerine takıldı. Gülbahar da odadaki eşyalarını toparlayıp gitmek için hazırlanmaktaydı.

Kızlar Cavidan'ın soyunmasına yardım ettikten sonra giyinmesine de yardımcı oldular. En son bileğindeki fulara sıra geldi. Buradan kimler geldi, kimler geçti ama kimse o fular sarılı bileğinin altında ne olduğunu öğrenemedi. Sürekli olarak kıyafetlerine uygun bir fular bileğine sarılıyordu ama Cavidan bunu hep tek başınayken yapıyordu. Günlük yaşamında, sahnede, her yerde o sol bileği hep kapalıydı. Bir keresinde kızlardan biri, yatak döşek hasta olduğunda evine gitmişti ama orada bile o fularlardan biri yine bileğine bağlıydı. Âdeta ikinci bir deri görevini görüyordu.

“Abla,” dedi kızlardan biri, tedirginlik yüklü bir cesaretle. “Bileğindeki de değişelim mi?” Sahne kostümleri dikilirken aynı kumaştan bileği için de fular hazırlanırdı. İskender de bu elbise için öyle yapmıştı ama Cavidan kimse yokken bileğindeki fuları da değiştirmişti. Şimdi tekrar pamuklu olanı takar düşüncesiyle bir teklifte bulundu ama Cavidan bakışlarını öyle bir dikti ki üstüne, kız tek bir bakışından bile cevabını almış gibi koşar adım çıktı odadan.

Cavidan bileğine baktı. İskender'in diktiirdiği o kumaşın ucuyla oynadı, düşüncelere daldı. Bileğine her bakışında İskender'e olan öfkesi artıyordu ama şimdi canından şüpheye düşmüşken kızgınlığı aynı ateşte yüreğinde kalamıyordu. Öyle bir arafta bırakıyordu ki ona kızmak ve yüreğinde saklamak arasındaki o yerde kıvrandırıyor.

“Sırası değil şimdi,” diye bir ses işitti, Cavidan. “Gönder gitsin. Zaten siniri tepesinde.”

Gülbahar'ın fısıltılı sesini duyarken kabinden çıktığında “Kim kimi nereye gönderiyor?” diye sordu.

Gülbahar yakalanmış olmanın telaşıyla “Yok bir şey,” dese de Cavidan'ın anladığı ve kıvıramadığını fark ettiğinde en başında pes etti ve “Suzi gelmiş,” dedi. Koluna girip götürme gayretiyle usulca geceyi bitirme niyetindendi. “Gönderin dedim zaten. Ne işin var senin onunla bu saatte? Dengin mi zaten o senin?”

Cavidan'ın ise böyle bir niyeti yoktu. Kapı eşiğinde geldiğini haber veren adam hâlâ bekliyorken “Çağır, gelsin,” dedi.

Gülbahar'ın yüz hatları sıkıntıdan şekilden şekle girmiş, odanın içinde dolanıp duruyordu. Bu gece bitsin diye için için ettiği dualar yüreğinde olan elinin belli belirsiz vurulmasından belliydi.

Cavidan kapının tam karşısındaki tekli koltuğa oturduğunda, bir bacağını diğerinin üstüne attı ve kollarını kolçağın iki yanına sabitledi. Oturuşu bile kendine hastı sanki. O çenesini belli belirsiz kaldırışı, bakışlarındaki o eminlik, kendini ve gücünü keşfetmiş olmanın getirisi olan öz güven kişiliğine oturmuştu. Suzi yanındaki korumayla birlikte kapının önüne geldiğinde, adam bir iki adım çekilip durdu ama Cavidan kendinden o kadar emindi ki başıyla *git* dercesine bir hareket yaptı.

Kolçağın kenarına vurulan tırnaklarının çıkardığı o ses, sessizlikte çığ gibi büyüdü. Suzi ağlamıştı. Yüzü gözü kızarmış ve bitik hâlde gözüküyordu. Cavidan, karşısında bu kadar rahat ve tepeden bakarcasına oturunca Suzi'nin bakışlarındaki nefret gitgide büyüdü. Fakat gözlerinde görünenlere tezat bir şekilde “Cavidan abla,” diyerek müşkül durumdaymış gibi bir adım atmak istedi.

Cavidan elini *dur* dercesine kaldırdığında, atılmış bir adımın yanına diğeri eklenemedi. “Sınırını, haddini, hududunu bil Suzi,” dedi geçmişe yönelik bir imayla. “İzinsiz adımlar atmak

istediğin için bu hâldesin zaten. Senin olmayana göz diktiğin için.”

Suzi’nin ayağı yavaşça geriye doğru çekildi. Gözlerinin karartısı gitgide büyüdü ama ona yalvarmaya mecbur olduğundan “Cavidan abla, ben bir cahillik yaptım,” dedi başını öne eğerek. “Birkaç kişi sesimi beğenince kendimi bir şey sandım.” Bunları söylüyordu ama zoraki olduğu o kadar belliydi ki... İnandığından değil, mecbur olduğundan ettiği sözlerdi ve Cavidan bunu anlayacak kadar zeki bir kadındı. “Senin yerinde gözüm olur mu hiç benim? Ben kim, senin olduğun yerde olmak kim?”

“Ne kadar güzel gözüküyor oradan, değil mi?” diyerek böldü sözünü Cavidan. “Herkes elimin altında, herkes ağzımdan çıkacak tek bir söze bakıyor. Adım attığım her yerde bakışlar üzerimde. İnsanlar hayranlıkla bahsediyor benden. Ne kadar güzel bir yaşam, değil mi?” Suzi’nin öne düşen bakışları yavaşça Cavidan’a doğru kalktı. “Bu kadar güzel olana kadar ne kadar çirkinliklerden geçti, senin haberin var mı peki? Bu rahatlığa erişmek için ne zorluklardan geçtiğimi biliyor musun sen?” Az öncekinin aksine daha baskındı ses tonu. “Kimse gelip de beni en tepeye oturtmadı. Ben bu yola çıkarken canımı sürdüm ortaya. Sen kimsin ki beni yerimden edeceksin? Ben buna müsaade eder miyim?”

Cavidan’ın baskın sözleriyle Suzi’nin göz bebekleri titredi, burnunu çekti. İçinden haykırmak istedikleri farklıydı ama gidecek başka bir yeri olmadığından sessiz kaldı. “İstiyor musun sen gerçekten burada olmayı?”

Suzi başını iki yana salladı. “İstemiyorum. Ben sadece eski işimi ve kaldığım evi istiyorum. Başka bir şey istemiyorum.”

Suzi’nin bakışları odanın içinde gezindi. Cama kayan bakışlarıyla kısa bir an duraksadı. Camın önünde bile koruma vardı. Cavidan öyle ulaşılmazdı öyle korunaklıydı ve öyle yüksekteydi ki içten içe bilendi. Şimdi onun yerinde olup kurulmak istedi o koltuğa. Cavidan’ın bir anda “İstiyorsun,” demesiyle de afalladı.

Göz bebekleri hızlıca büyüyüp tekrar önüne döndüğünde şaşkınlığını gizleyemedi. Cavidan dizinin üstünde atılı olan ayağını yere indirdiğinde, topuğundan çıkan ses hükmü verilmiş gibi hissettirdi. Aynı kararlı duruşuyla dirseklerini dizlerine doğru dayayıp görüşüne girecek kadar öne eğildi. Suzi yüzüne bile bakamıyordu.

“Buraya ilk geldiğim zamanlarda cahildim, toydum. Öyle olmadığımı sanırdım ama öyleydim. Zamanla piştim. İlk geldiğim zamanlar bir kız vardı. Ceylan... Adı gibiydi aynı. Bir içim su. Sesi de öyle. Biz dost olduk onunla. Benim önümde çıkardı o da. Öyle dost olduk ki ben ona her şeyimi anlattım. Kimsenin bilmediği sırlarımı verdim. Beni yaralayabileceği tüm açıklarımı önüne serdim. Bir gün beni sırtımdan bıçakladı.” Gülbahar konsola yaslanmış, Suzi’nin yalvarmalarına Cavidan’ın vereceği kararı bekliyordu. O bile bazen bu duruşuna hayret ediyordu. İçi yangın yeriymiş biliyordu ama şimdi Suzi’nin karşısında buz gibi duruyor, meydanın asıl sahibini gösteriyordu.

“Başta bir sarsıldım ama beni kendine tekrar inandırdı. Çünkü ben dostuma çok güvenmiştim. Meğer tüm yaralar, çok güvenmekten gelirmiş. İskender istemedi, beni uyardı. Ben dostum için onu da karşıma aldım. Sonra ne oldu, biliyor musun Suzi?” diyerek ayaklandı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve o baskınlığını hissettiren bakışlarını bir an olsun Suzi’nin üstünden çekmeden ileri geri adımlamaya başladı. “O çok güvendiğim, inandığım dostum beni ona açtığım yaramdan vurdu. Yerime geçmek için, beni yerimden etmek isteyenlerle anlaştı. Beklemediğim, savunmasız bir anımda alnımda bir namluyla buldum kendimi. O gün İskender olmasaydı ben çoktan ölmüştüm. Bugün yerimde de muhtemelen benden sonra en iyi olan eski dostum Ceylan vardı. Kimse ondan şüphelenmeyecekti. Çünkü o beni vuracağı yeri bulmuştu. Kim bilir, belki de arkamdan sahte gözyaşları döküp beni de bugün burada böyle kendisi anacaktı.”

Cavidan, *o gün İskender gelmeseydi ne olurdu* diye düşündü durdu kafasında. Bir sürü sonuç doğurdu düşünceleri ama hepsinde kaybeden Cavidan'dı. "İskender bana o gün demişti ki: *Biri sana karşı düşüncesini açıkça söyledikten sonra affdilediyse ve sen de ona merhamet edersen kaybeden taraf olursun. Hak etmeyene edilen merhamet, günün sonunda sana kaybettirir.*" Adımları eşiğin dışında duran Suzi'ye doğru yöneldi ve hemen karşısında durduğunda "Seni affetmiyorum," dedi. "Seni affetmeyeceğim, Suzi. Bugün burada ayaklarıma da kapansan, bu kapıdan içeri bir daha giremeyeceksin." Suzi'nin çatık kaşları, Cavidan'a dönüp solukları hızlandığında yumruklarını sıktı. Cavidan ise geri bir adım bile atmadı gördüğü öfke karşısında. "Ama sana bir iyilik yapıyorum ve seni buradan gönderiyorum." Öfkeli bakışların yerini şaşkınlık aldı ve Cavidan *evet* dercesine başını salladı. "Bursa'daki gazinoya gönderiyorum seni. Orada sana kalacak bir yer ve iş verilecek."

Suzi'nin ailesi yoktu. Gidecek bir kapısı da yoktu. Kendi cahilliğiyle ulu orta ettiği laflar sonunu getirmişti. Şimdi karşı çıkmak istiyordu ama en azından eline bir fırsat sunulmuştu ve bunu da tepmek istemiyordu. Yine de canını yakan, onu ezen bu kadına karşı başı önde çıkıp gitmek istemediğinden zaafını bildiği yerden karşılık verdi. Karşısında kıvranırcasına tenini saklamak ister gibi sahte bir utanca büründü. "Abla, İskender ile olan münasebetimden sebepse..."

Cavidan çirkin yüzünü yabancılamaı. Yapmak istediğı şeyi anladı. Anlamasına anladı, hatta içindeki kıskançlık duygusunu bastırmakta zorlandı ama açık vermedi. Hissettiğı tüm o yüksek, baskın duygulara karşın yüzünde oynayan sadece milimlik kaş çatması oldu. "Kiminle ne münasebetin olduğı beni ilgilen-dirmez, Suzi. Rahat olabilirsin. Bu, senin meselen..." Elini Suzi'nin omzuna vurdu hafifçe. "Eminim Bursa'nın güçlü beyle-rinin de ilgisini çekeceksindir. Başkalarının yataklarını ısıtmaya rızan varsa biz buna karışamayız." Gülümsedi. "Ama bence zevk

aldığın o anların tadını çıkar. Çünkü bir kadına ikinci kez uğramadıklarını işitmiştim.”

Cavidan'ın ima ettiği şey açıktı ve bunu gayet rahat bir tavırla yapmıştı. Suzi olduğu yerde şiştikçe şişti ama patlayamadı. “Çocuklar,” diye seslendi aynı rahatlıkla. Sanki kapı dibinde bekliyormuş gibi biri hemen duvarın dibinden çıktı. “Suzi'yi alın, Bursa'ya kadar bizzat kendiniz götürün. Selim Bey'e de bizzat selamlarımı iletin. Biz aramızdaki meseleyi hallettik. Bundan sonra Suzi, onun himayesinde.”

Suzi ağzını bile açamadı. Teşekkür bile etmeden hınca hınç bir öfkeyle arkasını döndüğünde büyük adımlarla gazinodan koruma eşliğinde ayrıldı. Suzi'nin çıkmasıyla Cavidan sesli bir soluk bıraktığında bitmiş tükenmiş yüz ifadesi Gülbahar'a denk düştü.

“İskender'in neden senden kopamadığını çok iyi anlıyorum. Siz birbirinizin ruh eşi gibisiniz.”

Cavidan ne denirse bambaşka yerden anlamaya meyilliydi. Asılı olan kabanını aldı ve “Bana ruh falan deme abla,” dedi üstüne geçirerek. “Mümkünse canlısı lazım bana.” İçine doluşan saçları düzeltirken az önce içinden atamadığı o kıskançlık duygusuyla “Çünkü ben öldüreceğim,” diye ekledi.

Gülbahar'ın sıcacık bakışlarının ardından “Çok yoruldum,” diyerek omuzlarını düşürdü. “İskender'i beklemekten, bir gün bize inanmasını beklemekten çok yoruldum. Sanki bu yetmezmiş gibi bir de beni canıyla sınıyor.”

Gülbahar gülümseyerek “Deli kız!” dedi. “Korkma, hiçbir şey olmaz ona. Hadi gel, gidelim biz.”

Cavidan'ın içi ne kadar sıkılıyorsa Gülbahar o kadar rahattı. İskender'in rahatlıkla bu işten sıyrılacağını düşünüyordu. Birlikte gazinodan çıktıklarında hazırlandığını gören kızlar kapıya haber vermişti ve araba hazır hâle getirilmişti. Arka kapısı açık,

onu bekleyen arabaya bindiğinde arabayı çepeçevre saran korumalar açıldı ve Gülbahar'ın da binmesiyle araba yol aldı.

Lapa lapa yağan kar bembeyaz bir görüntü oluşturmuştu. Hâlâ yağmaya devam ettiğinden araba oldukça yavaş yol aldı. Arkasında ve önünde başka arabalar da korumayı sağlarken “Cunta'dan bir haber var mı?” diye sordu şoför koltuğundaki adama.

Adam başını iki yana sallayarak “Bilgin yok efendim,” dedi. Cavidan haber alamadığı her anda iyice daralıyormuş gibi hissediyordu. Kabanının düğmelerini çözdü, yakasını açtı, yetmedi camı araladı.

“Sen iyice şaşırdın Cavidan,” dedi Gülbahar kabanına sarınırken. “Kapatsana şu camı!”

Ona soğuk gelmiyordu. İçindeki yangın, İskender'i görmeden sönmeyecekti. Yine de Gülbahar'ın üşüdüğünü fark edince camı kapatmaya yeltenmişti ki ışıklarda durdular. Trafik lambasının dibindeki çocuk bir öte bir beri koşuştururken Cavidan boynuna dolanan atkıyı fark etti. İskender'indi o. Biliyordu, tanıyordu çünkü kendisi ilmek ilmek işlemişti. Ucuna da baş harflerini işlemişti: *İ. O.*

“Bakar mısın?” diye seslendi çocuğa doğru. Araladığı camı iyice açtığında çocuk kıpkırmızı olmuş burnuyla arabaya doğru koştu. Koştukça da gözleri fal taşı gibi açıldı. “Oha!” diye bağırdı, boğazı yırtılacakmışçasına. Ellerini havaya doğru kaldırdı. “Allah'ım bir Cunta İskender bir Cavidan... Yağdırıyor Mevla'm!”

Çocuğun sevinci gözlerinden okunuyordu. Cavidan'ın ise bakışları atkıda kalmıştı. İskender'in de adı geçtiğine göre çocuk onu görmüştü. *Yeni mi gördü acaba* diye düşündü.

“Cavidan abla... Ay!” dedi yanlış yapmış gibi dilini ısırarak. “Cavidan Hanım... Bir tane imza alabilir miyim?”

Ellerini cebine attı ve imza attıracak bir şey aradı. “Anam sizin hayranınız ya... Ona imza götürsem ne mutlu olur var ya...”

O boş kâğıt ararken “O atkıyı kim verdi sana?” diye sordu, Cavidan. Çocuk başta anlamadı, sonra üstüne baktı. “He...” dedi, yeni idrak etmiş gibi. “İskender abi verdi gündüz.”

Cavidan’ın yüzüyle birlikte omuzları düştü. *Az önce verdi* demesi için her şeyini verebilirdi. Yine de hem çocuğu boş çevirmemek adına hem de İskender’in buram buram sinmiş kokusu rüzgârla arabaya taşınıncaya bir teklifte bulundu.

“Bak sana ne diyeceğim...” diyerek şoföre uzandı. “Ben sana imzalı kasetimi vereyim, sen annene götür. Bir de sana atkı için beş katı para ödeyeyim. Kendine yenisini al, bana onu sat; ne dersin?”

Çocuğun gözleri yerinden çıkacak gibi oldu. Beş katı kaç para ederdi hesaplamaya çalıştı ama o an heyecandan her şey birbirine karıştı. Tek bildiği, çok para edecekti. Kimse de o kadar çok vermez, veremezdi zaten. Çocuk, atkıyı hızlıca boynundan çözerken “Al ablam, al!” dedi. “Zaten satmama izin vermişti, İskender abim. Sen al.”

Cavidan kaseti imzalarken satmasına izin verdiği için kaşlarını çatı ve içten içe İskender’e söylendi. Sorun, satması değildi. Sorun, bunu almak isteyen bir sürü kadının olmasıydı. Cavidan ödemeyi yapıp, kaseti verdikten sonra çocuk bayramlık sevinciyle oradan uzaklaştı.

Cavidan hâlâ kokusu üzerinde dolan atkıyı yüzüne yasladı ve derince soludu. Bu hâlini gören Gülbahar, Cavidan’a içi gıdrecesine baktı. Hasrete vuslat yakışırdı ama Cavidan’ınki senelerdir süren vuslatsız bir hasretti. Hiçbir şey demeden onu öylece izlerken Cavidan camı kapattı, başını cama yasladı ve o atkıya sarılarak öylece yolu izledi. Buraya geldiği ilk zamanlar, Cavidan kimseyi tanımadığından ve dışarı çıkmaya da izni olmadığından, radyodan sürekli şarkı dinlerdi. O dönemlerde gün

boyu örgü örmeyi meşgale edinmişti kendine. Bir ip aldırıp, radyodan dinlediği o şarkılara eşlik ede ede boş olduğu anlarda ördü, durdu. Sonra da burada kimsesi olmadığından, İskender'i, kendine kimse bilip ona hediye etti. Kendi bile farkında değildi belki ama İskender'in en sevdiği rengi almış, daha başlarken bile aslında ona niyetle başlamıştı. Şimdi İskender'in kokusu sinmiş hâlde, yıllar sonra ellerinin arasındaydı.

Yarım saat sonra evin sokağına vardıklarında önce korumalar indi, etrafı kolaçan ettiler ve ardından Cavidan'ın kapısı açıldı. Elinde olan atkıyı boynuna sardı ve tam bahçe kapısına yanaştığı anda başka bir arabanın farı aydınlattı yolu. Korumalar silahına davranırken yakınlaşmasıyla arabanın İskender'e ait olduğunu fark ettiler.

Cavidan telaşlı adımlarla arabaya doğru yöneldiğinde İskender'i görmek istedi ama arabadan çıkan Üçbey oldu. Yine de ondan gelecek iyi bir haber bile yeterdi.

"Üçbey," dedi telaşla. "Cunta'ya bir şey mi oldu?"

Üçbey gülümsedi ve "Yok yengem," dedi. "Cunta sapasağlam. Evine bıraktım şimdi." Elini yüreğine koydu ve saatler sonra derince bir nefes aldı. O rahat nefesin ardından da sorgu sual başladı. Önceliği de "Neden bana gelmedi?" oldu.

Üçbey soğuk terler dökceğini o an anlamış ve hemen olaya müdahale etmişti. "Yengem nasıl korkmuş İskender abim, bir gör..."

Yakın çevredeki korumaların bile garibine gitmiş, birbirlerine bakarken Cavidan "Korkmuş mu?" diyerek kaç çattı.

Üçbey birkaç saniye duraksadı ve "Kendi için değil," dedi haretle. "Sana bir şey olacak diye. Nasıl delirmişti bir görsen... O herif nasıl Cavidan'a çiçekler yollar, otellere çağırır diye... Zor sakinleştirdim vallahi." Alt dudağını dişleyip başını iki yana salladı. "Dedim abi sakinleş. *Ben böyle Cavidan'a gidemem. Onu da kırarım, çok sinirliyim* dedi. *Üçbey ona el süreni geçtim, bunu*

aklından geçireni bile yaşatmam dedi. Cavidan benim her şeyim dedi."

"İskender... Bizim bildiğimiz İskender. İskender Oğuzbeyli. Sana dedi, *Cavidan her şeyim* diye?" Her bir kelimedede Cavidan'ın gözleri büyürken Üçbey hiç şüphe duymadan "Dedi yengem, dedi," diye onayladı. "O şimdi bu gece bir sakinleşsin de yarın gelir zaten sana. Beni de yolladı, *git bak, bana haber et, nasılmış söyle* dedi."

Cavidan'ın yüzüne bir gülümseme oturdu ama bunu hiçbiri göremedi. Duygularını gizlemeyi seneler ona iyice öğretmişti. "İyiye tamam, git sen haber ver. İyi geceler, Üçbey. Sağ olasin," dedi arkasını dönerek ama içi içine sığmıyordu. Canı sağdı ya varsın olsun, bir gece geç göreyim diye düşündü. Sonra düşündüğünün aksini isteyen yüreği onu sıkıştırdı. Eve yaklaşınca dayanamadı ve geriye doğru adımladı.

Gülbahar'ın ellerini sıkıca tutarak "Ben görmeden duramayacağım abla," dedi içinde bitmek bilmez bir sızıyla. "Sen evine geç, ben de bir İskender'e uğrayayım. Gönlüm rahat vermeyecek yoksa bu gece bana. İyi olduğunu göreyim."

Gülbahar derin, içli sevdayı bilir bir solukla başını salladı ve indiği arabaya doğru yürürken Üçbey ona doğru gelen Cavidan'a karşı ne yapacağını bilemedi. Yüzü düşmüş, arabaya binip binmemek arasında kararsız kalmıştı.

"Ne duruyorsun?" dedi Cavidan, aksi bir sesle. "Binsene."

Üçbey gözle görülür bir şekilde yutkunup kararsızlığını ortaya koydu. "Yenge şimdi oraya götürünce İskender abim bir şey demesin?"

Cavidan'ın tek kaşı havalandığında çok da masumane bir tavırda durmuyordu. "İskender abin *gelmesin* mi dedi Üçbey? Öyleyse eğer..."

Üçbey kararsızdı ama Cavidan'ın baskın, ciddi tonlamasıyla hızlı bir karar verdi ve arabaya binerken "Yok, yok!" dedi. "İskender abim seni geri çevirdiğimi duyarsa beni o zaman gerçekten öldürür. Gidelim biz, yenge."

"Yenge ne ya, Üçbey! Bir şey demeyeyim demeyeyim dedim de geldiğinden beri yenge deyip duruyorsun. Nereden yengen oluyorum ben senin? Kim tarafından?"

"Nasıl kim tarafından yengem?" dedi teessüf ederim der gibi. "İskender abimden sebep yengemsin ya..."

Alaya alır gibi güldü Cavidan. "İskender abinin bundan haberi var mıymış?"

O alayla sormuştu ama Üçbey gayet ciddi bir cevap verdi. "Var tabii, yengem. O tembihliyor bize zaten. *Yenge diyeceksiniz, ağzınızdan başka bir şey duymayacağım* diye."

"Allah, Allah!" dedi Cavidan şaşkınlıkla. "Size mi diyor?"

"He vallahi, bize diyor."

"Bana da söylese ya bir kere, Üçbey..."

Üçbey'in kaşları anlamsızca çatıldı ve "Anlamadım yengem," dedi.

"Yok bir şey," dedi Cavidan ama içine dolan mutluluğu gizleyemedi. "Hadi gidelim."

Cavidan'ın dudaklarına yerleşen tebessüm Üçbey'in dikkatinden kaçtı ve yola koyuldular.

Akşam Üzeri...

"Bizim de böyle olmamıza daha çok var mı, Ali'm?" diye sordu Meryem başını Ali'nin omzuna yaslayarak. Gitgide biraz daha

sokuldu. Kısacık zaman dilimlerinde sığındığı omzu yetmiyordu artık ona. Bu köşebaşı parkta buluşmakla yetinemiyor, daha yanından gitmeden özlemi sarıyordu.

“Sen ‘bugün’ de...” dedi Ali, saçlarının arasına hasret dolu bir öpücük bırakırken. “Bugün çalayım babanın kapısını.”

Derince bir iç çekti. Babasına gelince mevzu o kadar da cesaretli olamadı. Bir cevap vermek yerine, karşısındaki çocukları izleyerek Ali'nin omzunu sıvazlamaya başladı. “Geçen bir isim duydum radyoda.” Heyecanı, bütünüyle sesine yansıtıyordu, kendi çocuklarını hayal ederek izliyordu parktaki çocukları. “Mirhan.” Bakışları Ali'nin bakışlarına denk düştüğünde ikisinin de göz bebekleri parıldadı aynı aşkla. Meryem'in gözlerindeki o heyecanı, isteği görmek bile yeterdi Ali için. Uzun süre önce kaybettiği o aile sevgisini Meryem'de bulacağına emindi. Meryem bakışıyla, duruşuyla, konuşmasıyla bunu derinlemesine hissettiriyordu.

Ali, onun o gözlerinin içine dalmışken Meryem utançla karışık bir gülümsemeyle “Güzel mi?” diye sordu.

“Sen bu kadar güzel sorarken bu soruyu çirkin olması mümkün mü?” dedi. Meryem'in yanakları, al al yandı durdu iltifatı karşısında. Ne diyeceğini bilemeden “Mirhan mı olacak o zaman?” diye sordu.

“Olsun,” dedi Ali hiç şüphe duymadan. “Sen ne dersen o olsun.” Meryem başını tekrar Ali'nin omzuna yasladığında kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

“Mirhan!”

Yuvarlanan top, Ali'nin ayaklarının önüne geldiğinde ve yıllar sonra ona doğru koşan kadını gördüğünde ne yapacağını bilemedi ama kaçmak seçenekleri arasında dahi değildi. Buraya,

evine döndüğünün haberini alınca duramamıştı Ali. Yine o parkta bulmuştu kendini. Zaten Meryem yokken de hep buradaydı ama şimdi burada olma ihtimaliyle gelmek her zamankinden çok daha zordu. Sonra bir cesaret, kısa bir an gelen akıl tutulmasıyla parka vardığında onları gördü burada. Kocasını, kendisini ve Mirhan'ı. Hayalini kurdukları o çocuğa Meryem sahip olmuştu ama babası Ali değildi. Bir köşede, izlemek için durduğu o yerde, kader bir çelme daha taktı gibi hissetti. Küçük çocuğun attığı top, Ali'ye yönelmiş ve Mirhan ile birlikte Meryem'i de ona doğru sürüklemişti.

Ali usulca olduğu yerde eğildiğinde, ona doğru koşan çocuk duraksadı. Annesine benzeyen gözleri, yüreğine kurşun gibi saplandı. Çocuk topa bakıyor ama Ali'den çekindiği için adımlayamıyordu.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu gülümseyerek. “Bu havada parkta top oynanır mı?” Dokunmak istedi ama eli biraz havada kaldı, yüreği kaldıramadı. Yavaşça elini geri çekerken “Üşümüştün,” dedi sadece. “Kıpkırmızı olmuş burnun. Hasta olursun.” Ali yüzüne kondurmaya çalıştığı tebessümle topu aldı ve çocuğa doğru uzattı. Parmağını dudaklarının arasına çekingenlikle koyan çocuk, tereddüt ederek bir iki adım attı. Topu alacağı sırada sevdasının gölgesi üzerlerine düştü. İkisi de birbirine gülümserken birbirlerini göremeyecek hâle geldiler. Meryem hızlıca topu Ali'nin elinden alıp ayaklanırken “Senin burada ne işin var?” diye sordu azarlarcasına.

Ali olduğu yerde ayaklandı. Seneler sonra sesinden duymak istediği soru neydi bilmiyordu ama bu değildi. “Ben bıraktığın günden beri buradayım zaten.”

Meryem'in çatık, öfkeli kaşları dumura uğramış gibi kaldı ve geri adımlayarak oğlunun elinden tuttu. Az önceki öfkeden bir hayli uzak bir sesle gözlerini kaçırırken “Olma Ali,” dedi. Tam arkalarında onları izleyen kocasının gitgide yaklaştığını ikisi de görebiliyordu. “Bitti gitti. Lütfen,” dedi yalvarır gibi. “Eşimin

senden haberi yok. Hiç olmadı. Lütfen sen de *geldi geçti* de, *bir rüyaydı bitti* de ve vazgeç artık bu sevdadan.”

Ali duyduklarını keyiften uzak, hayal kırıklıkları barındıran bir gülümsemeyle dinliyordu. Meryem ise çok korkuyordu bu gülümsemeden. Ne yapacağını kestiremediğinden, ailesine gelecek herhangi bir zararın düşüncesi onu endişeye sürüklüyordu.

“Amacım sana rahatsızlık vermek değildi. Karşına çıkmak bile değildi. Ben sadece...” Kendini nasıl açıklayacağını düşünüyordu ama Meryem’in hiçbirisiyle ilgilenmediğini de görebiliyordu. Sürekli olarak kocasını kontrol edişi ve aralarında kısa bir mesafe kalışı ter su içinde kalmasına sebep oldu. Yalvarırcasına Ali’ye dönen bakışları kocasının gelip de elini omzuna koymasıyla başka yöne çevrildi. Yüzüne yapmacık bir tebessüm koyup “Teşekkür ediyordum,” dedi. Kaskatı kesilmişti.

Mirhan, babasına doğru kollarını uzattığında Ali karşısındaki mutlu aile tablosunu izledi. “Rica ederim,” dedi bir yabancıymış gibi. “Allah analı babalı büyütsün.”

Meryem’in derin bir nefes alışıyla kocası, Ali’nin kim olduğundan bihaber tebessümle iyi dileklerini kabul etti. Sonra da sanki Ali’yi düştüğü yerde biraz daha tekmelemek ister gibi Meryem’in elini tuttu. “Akşam oldu zaten. Babamlar yemeğe bekler. Gidelim artık.”

Son kez Ali ile göz göze geldi. Pişmanlık değil ama geçmişin anılarının onun da zihnine düşmesiyle ve belki de Ali’de gördüğü o bakışla üzüldüğünden, acıdığından elini kocasının elinin arasından çekti. Bir şey ifade etmedi Ali için. Ne şu an hissettiklerini hafifletebildi ne geçmişçi silebildi. Onları yan yana giderken izledi. Sonra da bir bankta saatlerce oturdu. Her zaman yaptığı gibi yıllarca ev olmuş o parkta oturdu.

Ev her zaman çatısı, kapısı olan bir yer değildi işte. Ali çocukluğunu hiç yaşayamamıştı neredeyse. Çok küçük yaşlarında dağılmış ailesinden uzaklara savrulmuştu. Küçücük yaşında

büyümeğe zorunda kalmıştı. Sonra ona yabancı olan bu memlekette, ona ev olacak bir kadınla tanışmıştı. Çok sevmiş, onun olduğu her yeri de kendine ev bilmişti. Bu park senelerce onlara çatısız bir ev olmuş, sonra da Ali o evde bir başına kalmış, orayı da bir mezara dönüştürüvermişti. Ara ara geçmişi yâd edip onun artık olmadığını ve içinde öldürdüğünü hatırlatmak için uğrardı buraya. Ne kadar durduğu da belirsizdi. Kendinden geçene kadar geçtikten sonra kendine gelene kadar dururdu böylece.

Bomboş karanlığı izlerken omzuna dokunan bir elle irkildi ve tam silahına uzanacakken gördüğü tanıdık yüz, bir baba selamı, tekrar rahatça arkasına yaslanmasını sağladı. Gürkan Oğuzbeyli... İskender'in manevi babası, kendisinin de baba gibi gördüğü adamdı.

İlerlemiş yaşına rağmen hâlâ Ankara'nın en güvenilir adamıydı. Çoğu kişi *baba* derdi ona. Ali'nin de olmayan babasına karşı baba bildiklerinden biriydi işte. Öyle sessizce oturuverdi Ali'nin yanına. O ses etmeyince, Ali de bir şey demedi. O kadar ki aralarındaki sessizlikte nefes sesleri işitilir hâle geldi.

Bir müddet geçtikten sonra "Ne zaman bitecek yasın?" diye sordu. Ali'ye değil, Ali'nin baktığı o boş karanlığa bakıyordu. "Yas dediğin kırk gün tutulur. Senelerdir tuttuğun yas sana hâlâ yetmiyor mu?"

Ali gülümsedi ama keyiften epey uzaktı. "Kırkı bitti ama ben kırk yılımı da verecek gibiyim."

"Değiyor mu ulan?" diye sordu, bir hışımla dönerek. Öyle aksi bir şekilde döndü ki Ali neredeyse vuracak sandı. Kaşları çatılmış, yüzündeki yaşanmışlık dolu çizgilerin bile öfkeden gerildiği bir ifadeyle karşılaştı. "Bir kadın uğruna... Üstelik seni bırakıp giden bir kadın uğruna arkasından yas tutmana değiyor mu? O, gününü gün ederken senin burada her gün geçmişiyle yitip gitmene değiyor mu?"

Aksi bir nefesle birlikte önüne döndüğünde dirseklerini dizlerine dayadı ve sabır niyetine daha hızlı çekti tesbihini yaşlı adam.

“Ne yapayım, baba?” diye sordu Ali, gerçekten bir cevap arar gibi. “Ben de mi günümü gün edeyim?”

“Et!” dedi yaşlı adam, hiç çekinmeden hiddetli bir sesle. “O ediyorsa sen de et. Canına eziyet etme yeter ki. Sen de gününü gün et.” Kendini Ali’ye doğru çevirdi ve “Evlat,” dedi babacan bir tavır, daha sakın bir sesle. “Sevda büyük dert, bilirim. Onca düşmanın olur, hepsini alt edersin de o bir gelir, aha şu belindeki bile kullanmadan öylece vuruverir seni. He uğruna ölmeye de değer mi dersen...” Gözleri boşluğa daldı ve “Değer,” dedi. “Değer ama hak edene değer.”

Ali başını önüne doğru eğdi ve gözlerini kaçırdı. Haklıydı. Hak edene değerdı. Kendi sevdasından ne kadar eminse, onun sevdası o kadar çok boyun büktürmüş, geçmiş bile savunamaz hâle getirmişti.

“Benim bir oğlum olmadı hiç,” diye devam etti söze, yaşlı adam. Arkasına yaslandı ve daha sakın bir sesle konuşmaya devam etti. “Sonra Rabb’im bana İskender’i gönderdi. Oğlum bildim. Sonra İskender’im seni getirdi bana yıllar sonra. Allah yukarıda, seni de oğlum saydım. İskender’ime ne dua edersem seni de peşine kattım. İkinizde de aynı dertten var, ikinizin de dermanı yok.”

“En azından onunki yanında,” dedi Ali ama bunu öyle içerle-yerek söyledi ki adamın içi sızladı.

“Benim de şu dilimi sus eden o ya...” dedi yaşlı adam, başını aşağı yukarı ağırca sallayarak. “Onlar birbirine kavuşamaz, onları birbirine kavuşturamazlar ama bir şey de diyemiyorum ki be oğlum.” Yüzü umutsuzca düştü. “Gönlüm birbirlerinden vazgeçsinler istiyor ama onlar geçmiyor. Ne o gidiyor bizimkinden ne bizimki ondan. Kendileri için için yanıyorlar ama birbirlerine

yanıyorlar oğlum.” Tekrar Ali’ye doğru baktı. “Onlar birbirine yanıyor da sen iki kişi adına tek başına yanıyorsun. Benim ne içim ne dilim buna sessiz kalamıyor.”

Ali, yaşlı adamın onunla konuşmasını sessizce dinledi. Gerçeklerdi bunlar biliyordu ama duymak bambaşka hissettirdi.

“Subaşı İdris,” dedi ve Ali hemen dikkat kesildi. Başına bir şey geldiğini düşündü, endişeye kapıldı.

“Bir şey mi olmuş?”

Subaşı İdris, Antepli idi. Masada yer sahibiydi ve kimsesiz, yetim çocuklar hep onun himayesindeydi. Subaşı lakabı da oradan gelirdi. İdris, kendi himayesine verilen çocukları yetiştirirdi. Ali de onlardan biriydi. İskender ile çocukken yolları ayrı düştüğünde onu yetiştirmesi için İdris’in yanına göndermişti, Halit. İdris ona babalık yapmış, büyütmüş, eğitmişti. İdris’in yetiştirdiği adamların hepsi hem çok iyi dövüşür hem de silah kullanmayı çok iyi bilirlerdi. Bugün burada bu kadar güce sahipse bu İdris sayesindeydi ve minneti çok fazlaydı.

“Yok yok,” dedi yaşlı adam. Bir nebze olsun rahatlamasına vesile olsa da hâlâ merakla ne diyeceğini bekliyordu.

“Bir şey olmamış da... Olacak gibi.” Ali’nin telaşlı bakışlarını gördüğünden daha da meraka düşürmedi. “Şahnar’ı var onun, bilirsin.” Bir kızı, bir oğlu vardı; biliyordu. Çocukken bir iki kez görmüştü ama öyle yakinen de bilmezdi.

Başını *evet* anlamında salladı.

“O, bizim Abbas’ın oğluna sevdalanmış. Epeydir de görüşüyorlarmış. Abbas’ı da bilirsin, masayla pek anlaşılamaz. Bu durum ayyuka çıkınca ‘Ben Subaşı’dan çıkmayı gelinim diye almam,’ demiş. Bu da Subaşı’nın kulağına gidince ortalık epey karışmış. Subaşı, Halit’e gitmiş. Düğün yerine, cenaze çıkacak diye alttan alttan tehdit etmiş. Ortalık biraz gergin anlayacağın.”

“Şerefsiz!” dedi Ali, öfkeyle. “Ulan asıl o adam, sana kızını verirse senin yatıp kalkıp şükretmen lazım sülalem insana karıştı diye.” Ali durdu durdu ve kendinde hak görmese de içinde de tutamadı. “Yani o da gidip sevecek adam mı bulamamış Abbas’ın oğlundan başka? Ne sözleri sözdür onların ne de bir duruşları vardır. Neyini sevmiş?”

“Orasını bilmem ben,” dedi ihtiyar kaşlarını kaldırarak. “Tek bildiğim, İdris’in kızını vermeyeceği.”

“En doğrusu,” dedi hiç düşünmeden.

“Tamam, en doğrusu ama yağmurdan kaçarken doluya tutulacak. Kızı başkasına verecekmiş. Söylediği adamları da sen tanımazsın ama ben bilirim. O kız orada heba olur. Abbas neyse vereceğim dediği adam onun bin katı. Bir de bilenmiş ya şimdi Abbas’ın oğluna değil de kim gelirse önüne verecek gibi.”

Ali’nin yüzüne bakarak konuşuyordu ama Ali anlamıyordu. “Ne yapayım baba, anlamadım ben? Gidip konuşayım mı? Tamam, Abbas’ın oğluna vermesin de rızası olmadan da başkasına vermek olacak iş değil.”

“Öyle ya... Kızın kimseye rızası yokmuş. Ama belki olur birine.” Ali anlamadan bakarken, yaşlı adam hiç evirip çevirmeden “Gel biz sana isteyelim bu kızı,” dedi.

Ali başta anlamadığını düşündü ve duraksadı. “Anlamadım.”

“Gel isteyelim sana,” dedi tekrar. “Şahnar’ı tanırı iyi kızdır, güzel kızdır. Senin İdris’e bir vefa borcun yok mu? Babalık yapmadı mı sana? Baban olsun kalsın. Gel sen bu kız ile bir görüş, oğlum. Hem kendi yasını bitir hem de o kızı kurtar. Sen he demezsen o kız ziyan olup gidecek. Belki de siz birbirinize deva olursunuz. Bir tanıyın birbirinizi. En azından seninle görüşme sürecinde ötekilerden kurtarırsız kızcağızı. Ne dediysem ikna edemedim İdris’i. Yazıktır, günahtır kızcağıza.”

Ali kesin bir dille başını iki yana sallarken “Olmaz,” dedi. “Ben yapamam. Olmaz.”

Yaşlı adam ayaklandı ve elini Ali’nin omzuna koydu. “Sen hemen olmaz deme. Bir düşün taşın sen bu gece. Görmek istersen de İdris, Şahnar’ı Ankara’ya teyzesinin yanına yollamış.” Gitmem, olmaz diyordu Ali ama belki fikrini değiştirir diye de tüm bilgileri veriyordu. “Yüreğini değmeyecek bir sevdanın uğrunda harcama. Ben geleceğim yine sana. O zaman gider birlikte konuşuruz İdris ile. Ama sen artık bitir o yasını.” Bu gece defalarca tekrar edilmişti bu söz. Ali, o gittikten sonra da allak bullak olmuş aklıyla yüreğine kabul ettirmek ister gibi tekrar edip durdu aynı şeyi.

Bitir artık yasını.

Bitir artık yasını.

O gitti, sen bittin. Bitir artık yasını.

Birkaç Saat Sonra...

Üçbey, Cavidan’ı bıraktıktan sonra yine Cavidan’ın talimatıyla beklemeden uzaklaştı. Ankara’nın gece ayazı da bir başka oluyordu. Paslı demir kapının üzerini kar yığını tutmuştu. Yağış dinmişti dinmesine ama rüzgârın etkisiyle ağaçlardan uçuşan kar taneleri zaman zaman yağıyormuş etkisi yaratıyordu. Üzerindeki kabanı düzeltti ve karşısındaki eve baktı Cavidan. Etraftaki korumaların tüm dikkati Cavidan’ın üzerindeyken komşulardan birkaçı da camdan ona bakıyordu. Sesi radyolardan düşmeyen, ülkenin tanıdığı, bildiği, sevdiği Cavidan kapılarının önündeydi. Çoğu zaman aşağıya inip konuşmak, sarılmak, imza almak isteseler de korumaların buna izin vermeyeceklerini bildiğinden camdan bakmakla yetiniyorlardı. Cavidan’ın yanına yanaşmak

öyle kolay değildi. Bunun sebeplerinden en önemlisi, bir anda bu kadar büyük bir üne kavuşmuş olması değildi. En mühim sebebi, başındaki belaydı ve o belanın nereden geleceğini bilmemeleriydi.

Cavidan üşüdüğünden kabanını tekrar vücuduna sıkı sıkı sardıktan sonra boynunu atkının içine gömerek demir kapıyı araladı ve usulca içeri girdi. Kimse onu durdurmamıştı. Kimse geldiğinizi haber vereyim dememişti. Sanki o da bu evin bir parçasıymış gibi sadece bir baş selamı vermişlerdi. Çok garipti İskender ile aralarındaki o bağ. Arkadaş desen arkadaş değillerdi, sevgili desen sevgili de değillerdi. Bir bütünün iki parçasıydı onlar. Hatta belki de tek parçası. Onlar birdi ama bunu adlandıracak bir sıfatları yoktu. Olmasına da İskender izin vermemişti zaten.

Tam merdivenleri çıkacağı o sırada bir ses duydu. “Cavidan,” diye fısıldıyordu biri. Merdivene attığı o adımı geri çekti ve sesin geldiği yere doğru adımlamaya başladı. Birkaç kez daha adı fısıldandı ve merdivenin altından gelen o sese eğilip baktığında küçük kız ile karşılaştı. Yüzü gözü kömür olmuş ama bembeyaz dişleri, elindeki pasta ile gülümsüyordu.

“Hilal,” dedi gülerek. “Senin ne işin var orada?”

Çıkması için elini uzattığında kız hiç beklemeden tuttu. Dışarı çıktığında ise Cavidan eliyle yüzünü gözünü temizledi. “Neden saklandın sen oraya?” diye sordu.

Hilal, çok fazla konuşan bir çocuk değildi. Annesinin yaklaşımı bu durumun en önemli sebeplerinden biriydi. O kadar fazla bastırıyordu ki Hilal’i, o da artık içine kapanık hâle gelmişti. Bir şey demeden elindeki pastayı uzattığında Cavidan bir süre ne demek istediğini düşündü. Sonra üzerindeki yanmayan mumları fark etti ve “Doğum günün mü?” diye sordu. Sonra hafızasını yokladı ve “Evet, doğum günün,” dedi gülerek. Hilal de onunla birlikte gülümsüyordu. “Ama yarın senin doğum günün.”

“On ikiden son yarın oluyormuş ya,” dedi Hilal, sessizce. O kadar sessiz konuşuyordu ki duymak bir hayli zordu. Cavidan, Hilal’in bu hâline karşı çok endişeleniyordu ama ne yapacağını bilmiyordu.

“Doğru,” dedi Cavidan gülerek. Tekrar elini uzattı ve Hilal’in elini tutup “Hadi gel, dayın da evdeymiş. Hep beraber üfleyelim pastanı,” dedi. Hilal, hevesle Cavidan’ın elini tuttuğunda tek dişiyle sevimli sevimli gülümsedi. Yaşı sebebiyle dökülen dişleri onu olduğundan daha tatlı gösteriyordu.

Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken dışarı taşan sesler, İskender’in babasından geliyordu. Adımları duraksar gibi oldu ama tamamen durmadı. Kulak vererek yavaşça çıktı merdivenleri. “Zaten başında onca dert var, oğlum. Bir de Cavidan yüzünden yenilerini mi açıyorsun? Ne olsun istiyorsun sen? Halit seni yaşatacak mı? Hadi Halit yaşattı... Ailesi Mahsun’un kanını yerde koyar mı? Seni rahat bırakırlar mı?” O an beyninden vurulmuşa döndü Cavidan. Hilal’in elini sıkıca kavradı. Mahsun ölmüştü. İskender başını büyük bir belaya sokmuştu ve bundan dönüşü imkânsızdı. Bu ölümün kara toprağı onların da üzerine serildi sanki. Cavidan ağırlığından hareket edemedi, nefesi sekteye uğradı.

“Bu kadının daha başımıza açacağı kaçınıcı bela olacak bu?” diye sordu, Nalan. “Ben o kadın yüzünden kocamı kaybettim, kocamı! Bir de kardeşimi mi kaybedeceğim!” Annesinin bağırın sesini duymak bile Hilal’in ürkmesine sebebiyet verdi. Cavidan onu kendine doğru çekerek elini kulağına doğru bastırdı.

“Cavidan yüzünden gitmedi senin kocan!” diye karşılık verdi, İskender. Yüreği sıkışıyordu sanki Cavidan’ın. Nalan için bir anlam ifade etmiyordu tabii ki bu.

“Ne demek onun yüzünden gitmedi? Sen benim kocamı, ona koruma yapmadın mı? Ceylan ile orada tanışmadılar mı? Sonra da ikisi de siktir olup gitmedi mi? Ben sizi uyardım!” diye bağırdı, avazı çıktığı kadar. “O Ceylan denilen kadının gözü

göz değil diye uyardım! Benim kızım o kadın yüzünden onun burada kalmasına sebep olanlar yüzünden babasız kaldı!”

Cavida’nın bakışları korkuyla bastırılmış kızın gözlerine kaydığında doldu ama daha akmadan Cavida elleriyle temizledi hemen. İçine içine akan yaşların derdi bir dünya oldu yüreğinde. Tam o sırada “Cavida,” diye duyduğu ses kendisinin irkilmesine sebep oldu.

Arkasını döndüğünde Nur ile karşılaştı. İskender’in en küçük kardeşiydi, Nur. Yirmili yaşlarında kendi hâlindeydi, Cavida’nı da en azından ablası Nalan’dan daha çok seviyordu. Nur merdivenlerin başında elinde çay tepsisiyle yukarı çıkarken “Sen...” dedi Nur, ne diyeceğini bilemeyerek. “Nereden?” Sonra yeğenine kaydı bakışları. “Kız, sen uyumadın mı hâlâ? Teyzem, annen görürse kıyameti koparır, biliyorsun değil mi?”

Cavida hiç beklemeden öne doğru atıldı ve küçük kızın sırtını sıvazladı. “Annesi bir şey diyecekse bana desin. Ben uyardım Hilal’i. Gece yarısında yeni yaşına giriyor. Hep birlikte kutlayalım istedim.”

“Sen öyle diyorsan...” dedi Nur, ne diyeceğini bilemeyerek. “Ben de arka bahçede çocuklara çay götürmüştüm işte, Cavida.”

Cavida, *anladım* dercesine başını salladı. Adını yüksek sesle söylemesiyle de içerideki sesler bıçak gibi kesilmişti. Muhtemelen geldiğini anlamışlardı. Nur da anlasınlar diye yüksek sesle konuşmuştu zaten.

“Abime geldin herhâlde,” dediğinde Cavida varla yok arası başını salladı. Aslında duyduklarından sonra hiç görünmeden buradan gitme düşüncesindeydi ama yakalanınca ve Hilal yanında olunca mecbur kalmıştı. “E hadi, yürüyün o zaman,” diyerek aralarındaki üç beş merdiveni hızlıca çıktı ve Hilal’in omzuna elini koyarak onu da yönlendirdi. “Buz gibi dışarısı zaten.”

Cavidan ve Hilal, onunla birlikte eve girdiğinde masada oturan İskender'in babası Gürkan Oğuzbeyli'yi gördü ilk önce. Gürkan Oğuzbeyli; Ankara'nın sevilen sayılan, hatırı geçen güçlü beylerindendi. Gücünün getirisi bir heybeti, duruşu vardı. İleri yaşına rağmen saçlarına tamamen aklar düşmemişti. Yer yer kendini belli eden beyaz tutamları, siyah saç telleri öyle iyi kamufle ediyordu ki görünmez oluyorlardı. Siyah yelegeği hep üzerindeydi. Onu her defasında böyle gören Cavidan uyurken bile böyle yattığını düşünüyordu çoğu zaman. Hatta uyumayıp sadece birkaç dakikalık kestirmelerle de hayatını devam ettiriyor olabilirdi. Aksi, sert bir yüz hattı vardı ama yüreği o kadar da katı değildi. "Hoş geldin kızım," dedi başını hafifçe eğerek. Az önce Cavidan'ın bir bela olduğundan bahsederken şimdi yüzüne karşı bir hayli kibar yaklaşmıştı. O da haklıydı. Neticede İskender'i düşünüyordu. O yüzden kızmadı Cavidan ona. Ama böyle görülmek de yüreğine bir sızı bıraktı.

"Hoş bulduk," dedi Cavidan dudaklarındaki ince bir çizgiyle baş selamını alarak. Gözü hemen yanına kaydı. Kaymasıyla başını ona çeviren Nalan'ın ortalığı ayağa kaldırması bir oldu zaten. "Senin!" dedi öfkeyle yerinden kalkıp, bir hışımla Hilal'in kolundan tutarak. "Senin, benim kızımın yanında ne işin var!"

İskender'in hızlıca ayaklanıp "Nalan!" diye araya girmesiyle Cavidan elini *dur* anlamında kaldırdı. Onun müdahale etmesine gerek yoktu. Kendi cevap verebilirdi. Öyle de yaptı. Çenesini dikti ve "Az önce söylediklerini duydum," dedi. "Kendince haklısın ama kocanın Ceylan ile kaçmasına sebep olan ben değilim. Bence tek başına Ceylan da suçlu değildi. Bu söylediğimi de yanlış anlama, Ceylan suçsuz demiyorum. Ama beni, Ceylan'ı, hatta İskender'i suçlarken kendi kocanı es geçiyorsun. Kimse zorla onu senden almadı. Kocan seni aldattı, Nalan. Kocan, seni bırakıp gitti. Herkesi suçlayıp onu mağdur gibi göstermen, buradan bakınca seni nasıl gösteriyor, bir fikrin var mı?"

Nalan'ın kaşları çatıldı ve "Sen bir de bana akıl mı veriyorsun?" diye sordu.

"Nalan!" diye yükseldi Gürkan Oğuzbeyli. Nalan için bu emir niteliği taşıyordu. O yüzden oradan uzaklaşacaktı ama bunu isteyerek yapmayacağını bildiğinden Cavidan önüne geçip durdurdu ve Gürkan Oğuzbeyli'den rica eder gibi bir bakışla izin istedi. Ardından tekrar Nalan'a döndü.

Olumsuz anlamda başını salladı, Cavidan. "Öyle bir niyetim yok. Sadece senin bu baskılama çaban bir işe yaramayacak, onu söylüyorum. Ben evet üzülüyorum, böyle olsun istemezdim ama ben kimseyi kimsenin koynuna itmedim. Benim üzerimde böyle bir baskı kurmana izin vermeyeceğim. Ben buradayım, Nalan. İskender'in hayatında olduğum sürece sen de beni görmek zorunda kalacaksın. Bu nefret, huzursuzluktan başka bir şey getirmez."

"Getirmesin," dedi Nalan kahkahalarla gülerек. "Sana huzur getiren ben olmayacağım. Aksine olduğum her yerde diken üstünde olman için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Nalan, onu sarsabileceğini veya düşürebileceğini sanıyordu ama Cavidan kendini öyle yetiştirmişti ki içinde yaprak bile kıpırdamadı. "Sorun değil," dedi aksi bir sesle gülerек. "Gün içinde binlercesine denk geliyorum. Bir tane daha, inan sorun olmaz." Sonra gözleri küçük kıza kaydığında konuyu kapatma niyetli tebessüm etti. "Biz aslında Hilal'in doğum gününü kutlamak için..."

Ses tonu bir hayli alçak ve sevgi doluyken nefret yüklü bir ton girdi araya. "Biz ailemizle birlikte kutlarız! Onun doğum günü yarın." Küçük kızın elindeki pastayı alıp atarcasına masanın üzerine bırakıp, yine aynı hışımla Hilal'i kucakladı ve "Size iyi geceler," diyerek odadan çıktı.

Cavidan olduğu yerde dikeldi ve usulca ayaklandı. Kabul göremeyeceğini bildiği o yerde daha fazlasını zorlamadı. İskender

ile kesişen bakışlarında “Ablam adına...” dedi ama Cavidan devam ettirmedi. Kimsenin özüne ihtiyacı yoktu. “Kapatalım konuyu olur mu?” diye sordu ve İskender de hiç zorlamadı.

“Sen neden geldin bu saatte?” dedi yanına gelerek. “Bir şey mi oldu?”

Sanki yanından apar topar birini öldürmeye giden o değilmiş gibi şimdi neden geldiğinin hesabını mı soruyordu? Aslında gelmesi gereken bile oydu. Bakışlarından Cavidan’ı okumuş gibi “Yani, ben sana Üçbey’i yollamıştım,” dedi. “Hatta sana bakmasını, bana haber vermesini de söylemiştim. Seni beklemiyordum o yüzden. Hoş geldin. Geç.” Eliyle kendi oturduğu koltuğu işaret etti.

Cavidan ilerlemek yerine hemen dibindeki İskender’e doğru başını çevirdi ve bir hayli yakın olmalarına aldıriş etmeden çenesini kaldırdı.

“Merak eden kendi gelir bakardı, Cunta. Başkasına bırakmazdı... Ben bırakmazdım,” dedi Cavidan laf sokarcasına. “Şimdi burada oluşum gibi.”

Cavidan, İskender Oğuzbeyli’ye, ailesinin ve koskoca Gürkan Oğuzbeyli’nin yanında posta koymuştu. Nalan, Ceylan hariçinde bu yüzden de sevmiyordu işte Cavidan’ı. Çok dikbaşı, asi, nerede ne yapması gerektiğini bilmeyen bir kadın olarak görüyordu. Ona göre babasının, ailesinin yanında yaptığı bu hareket çok yanlıştı. Cavidan geri çekilecek, İskender Oğuzbeyli’nin yanında sessiz kalıp onun gücünün arkasına geçecek bir kadın değildi. Cavidan o zirvede arkasında değil, yanında, kendi gücüyle anılmak istiyordu hep. Nalan bunu görebiliyordu ve yakıştırmıyordu. Ona göre bir kadın, her zaman erkeğin bir adım arkasında olmalıydı. İskender’e de kızıyordu bu tavırları yüzünden. Çünkü ona istediğini veriyordu. Cavidan’ın önde olmak istediği her alanda İskender bir adım geri çekiliyor, Cavidan’a o zevki yaşıtıyordu. Her ne kadar aralarındaki hiçbir şeyi desteklemese de onun da gördüğü, inkâr edilemez bir gerçek

vardı: Aralarındaki çekim... Öyle bir bakıyorlardı ki birbirlerine aralarındaki mesafeler bile cayır cayır yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Bu yüzdendi bitmek tükenmek bilmez öfkesi. Hayatlarından hiç çıkmayacaktı ve Nalan, onu her gördüğünde kocasını hatırlayacaktı.

Cavidan bakışlarını kaçırarak “Neyse...” dediğinde elleri arasındaki çantayı sıkı sıkı tuttu ve aslında hiç aklında yokken o an verdiği bir kararla “Ben sana veda etmeye geldim aslında buraya,” dedi.

İskender’in gülümseyişi, o an yerini soğuk bir ifadeye bıraktı. Kaşlarını çatıp derince bir çukur oluşturdu ve bakışlarını bir an olsun Cavidan’ın üstünden çekmeden karşısında oturuşunu izledi. Gürkan Oğuzbeyli, konunun özel olduğunu düşünüp “Hayırlı geceler, kızım,” diyerek ayaklandığında Cavidan aynı saygıyla başını eğdi. Yaşlı adam odadan çıktıktan sonra Cavidan bacak bacak üstüne attı ve duruşunu hiç bozmadan “Gidiyorum ben,” dedi.

İskender’in tek kaşı tam aksini iddia eder gibi bir sorgulama ile kalktığı anda Cavidan ellerini dizinin üzerinde birleştirdi.

İskender bu tavrını anlamıyordu. Anlamak gibi bir niyeti de yoktu. Nur, odada tek başına kaldığından ve İskender’in gerginliği buz gibi bir hava oluşturduğundan hiç beklemeden ve bir şey demeden çıktı odadan. Zaten burası İskender’in eviydi. Onların evi, hemen yan taraftaki evdi. Aynı bahçenin içinde iki binadan biri onların biri İskender’indi. Dış kapının sesi de duyulduğunda ölüm sessizliğini bozan İskender oldu. “Ne saçmalıyorsun sen?”

Cavidan yutkundu. Bu konuşmayı yapmak onun için de zordu. Hatta anlık verilmiş bir karardı ama buna mecburmuş gibi hissediyordu. “Saçmalamıyorum İskender. Gideceğim ben. Cevdet, uzun zamandır İstanbul’daki gaziinoya geçmemi söylüyordu. Asıl iş orada. Ben burada daha ne kadar kalacağım?”

“Uzun zamandır söylüyordu ve sen reddediyoymuşsun diye anladım bu konuşmadan. Şimdi fikrini değiştirip gitmene sebep olan ne?”

İskender’in böyle bir şey olmayacakmış gibi çıkan ses tonu, Cavidan’ı bir hayli zorluyordu ve kararlı tavrını sürdürmek de zor geliyordu. Çünkü zaten dilinin söylediğini yüreği inkâr ediyordu. İskender’den uzakta nasıl yaşanır, bilmiyordu ki. En kötüsü bilmek de istemiyordu. Eli şakaklarına gitti önce ve gözlerini kaçırıp araya giren birkaç saniye sessizlik bile İskender’e cevap niteliğindeydi.

Aralarındaki mesafeyi birkaç adımda sonlandırıp çenesini tutarak kendine doğru kaldırdığında dizlerini bacaklarının arasına almıştı. “Nalan’ın söyledikleri desem, değil...” dedi gözlerinden okumaya çalışır gibi. “Sen onu dert diye bile görmezsin. Babamın söyledikleri, değil mi? Buraya gelirken böyle bir düşüncen yoktu. Onları duydun. O yüzden şimdi gitmek istiyorum diyorsun.”

Cavidan’ın *inkâr et* diye bastıran bir yanı vardı ama o ona da başkaldırdı ve inkâr etmedi. Dümdüz suratına bakarak “Sen neden kendine bunu yapıyorsun?” diye sordu. “Mahsun’u öldürmüşsün. Başına nasıl bir bela aldığının farkında mısın? Serhan senin dostundu. Halit desen...” Ne diyeceğini bilemedi. İki çıkmazda da boğuldu. “Aklım almıyor. Hem de benim yüzümden...”

“Senin için Cavidan,” diyerek kesti sözünü. “Senin yüzünden değil, senin için.” Olduğu yerde diz çöktü ve Cavidan’ın ellerini avuçlarının içine aldı. “Mecburiyet değil. Seçim. Sen hâlâ anlamadın mı beni bunca senedir? Ben sana o koltuğa geçtiğim ilk gün demedim mi? Benim canım, seninkinden mühim değil benim için. O yüzden ben kendi canımı da veririm senin için. Kimse sana elini bile süremez.”

Cavidan’ın yüzünü güldürmüyordu ki bu teslimiyet, bu sözler. Daha çok içine sıkıntı çöküyordu. Yüzünün düştüğünü gören İskender, tekrar kendine çevirdi yüzünü. “Hem bir şey

olmayacak, korkma. Sence ben riske atar mıyım? Bensiz kalmana müsaade eder miyim?”

Bir umut arıyordu Cavidan tutunmak için. İskender’in bu sözleri yalan da olsa bir umut olmuştu o an. İnanmak istemişti. İskender bir anlık öfkeyle hareket etmiş olamazdı. Bir çözümü vardır diye düşündü. Umud arayan o gözleri karşılıksız bırakmadı İskender ve gülümsedi daha da tutunsun diye. “Ama sen beni sensiz bırakmaya dünden razıymışsın, baksana,” dedi sahte bir serzenişle. “Hemen gideceğim demeler... Bir de arkamdan diz çöküp ağlamışken.”

Cavidan duyduklarına inanamadı ve “Kim?” dedi şaşkınlıkla. “Ben mi ağlamışım?”

“Evet,” dedi İskender. Üstelik hiç şüphe duymadan. “*Seviyorum, ölüyorum, demişsin.*”

Cavidan oturduğu yerden ayaklandı. “Asıl sen demişsin, *ona değdirilen tek bakış bile beni öldürüyor* diye.”

İskender’in yüzü buruştu. “Kızım sen demedin mi *ölürse yaşayamam ben Ankara’da, burası onsuz bana mezar olur* diye? Oturup ağlamışsın kaldırım köşelerine.”

İkisi de kendinden bir hayli emin karşılıklı yükselirken “Hayal dünyan epey genişmiş, Cunta!” dedi, Cavidan. “Ne arkandan ölmesi? Üçbey iletmedi mi sana?” Neyi dercesine gözleri kısıldı, İskender’in. “*O kadar meraklıysa ölmeye, kendi kafasına sıksın, beni de vicdan azabıyla arkasında bırakmasın* dedim.” İskender’in gözleri şaşkınlıkla büyürken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Cavidan omuz silkti. “Sen kafanda kurduklarına inanmaya devam et. Ben yatacağım.”

Cavidan arkasını dönüp, yatak odasına doğru ilerlerken “Ulan Üçbey...” diye söylendi İskender, arkasından. “Ulan Üçbey... Ben sana bunun hesabını sormaz mıyım?”

Cavidan işittikleriyle gülümseyerek ilerlerken İskender de hemen arkasındaydı. Odasına girmekte hiçbir çekince duymadı. İlk kez yattığı yatak değildi zaten. Bazı geceler misafirlğe geldiğinde saat geç olursa gitmek istemez ve İskender'de kalırdı. Hatta o kadar çok kalmıştı ki dolabında bir köşede ona ait kıyafetler de bulunurdu. Kimse de bunu yabancılamazdı. Zifirî karanlık odada, o ışığa hiç dokunmasa da İskender gece lambasına dokunmuştu. Loş bir ışık aydınlattı odanın içini. Yatak dağınıktı. İskender çıktığı gibi bırakmış, anlaşılan o ki bugün kızlar da gelip toplamamıştı. Baş ucunda duran meyve tabağına kaydı gözü. İçinden atamadığı başka bir konuyu da öylece ortaya bıraktı. “Sevgilini Bursa’ya sürdüm.”

Güya alayla karışık söylemişti bunu ama içinde hissettikleri fırtınalar estirirdi. “Sevgilim?” diye sordu İskender, konsola yaslanırken. Cavidan kendini gelişi güzel yüzüstü yatağı doğru bırakırken “Suzi,” diyerek İskender’in yastığına sarıldı. Buram buram işlemiş kokusu, gitgide tenine siniyor ve aklını başından alıyordu. Kokusuyla kendinden geçen sadece Cavidan değildi ama İskender bundan bihaberdi.

“O benim sevgilim değildi ve senin tahmin ettiğin gibi bir şey aramızda geçmedi.”

Cavidan yattığı yataktan doğruldu ve hemen yan tarafında duran meyve tabağını alıp elmalardan birini dilimlemeye başladı. “Madem sevgilin değildi ve aranızda bir şey geçmedi o zaman nereden buldu bana bunun imasını yapma cesaretini?” Biliyordu zaten böyle olduğunu. İçten içe hissettiğindendi belki de rahatlığı. İskender ile onun arasında bir şey geçmeyeceğini aklı olmasa da yüreği avaz avaz bağıırıyordu.

“Bir şey geçmedi demedim, tahmin ettiğin gibi bir şey geçmedi dedim.”

Sustuklarının ardındakiler değil de dilinden çıkanlar daha yaralayıcı oluyordu. Yüreği onu aklamak için türlü şeyler arıyordu ama İskender, *hayır aramızda bir şey yok* diyemediği için

de yüreği de artık aklayamıyordu. O yüzdendir ki sadece birkaç saniye içinde deliye dönmüş gözleri onunkileri buldu. Ve yine birkaç saniyede kalktığı yarıktan soluğu onun yanında, en dibinde aldı. Ellerin arasındaki bıçak, İskender'in kasıklarına dayandığında başını meydan okurcasına ona doğru kaldırdı.

“Senelerdir adım senden başkasıyla anılmazken sen bana bunu yaparsan eğer...” Dili tutulmuş gibi duraksadı. Tamamlanmamış cümlelerin ağırlığını bile kaldıramazken nasıl yapacaktı hiç bilmiyordu ve sırf bunun öfkesiyle bile elindeki bıçağı daha hoyratça bastırıyordu. Onu durdurmasını bekliyordu ama İskender bunu yapmıyordu. Aksine tüm öfkesine rağmen İskender'in bakışları onu sever gibi üzerinde dolandığında ve bu hâlimden zevk almışçasına dudak kıvrımları yükselirken bir yenilgiyi yaşıyordu. “Bana bunu yaparsan, beni küçük düşürürsen eğer...” diye devam etti, kalan tüm gücüyle. “Beni bir kere kaybedersen İskender... Bu...” Alnı, Cavidan'ın alnına dayandığında gözlerini kapayarak tamamladı cümlesini. “Bu bir daha tekrar kazanamayacağın bir kayıp olur.”

Bu davranışı tehdit miydi, uyarı mıydı bilmiyordu ama İskender, önce küçük bir öksürükle boğazını temizledi; sonra da tek kaşını kaldırıp bir süre yüzünü izledi. Sadece birkaç saniye ama terletecek kadar uzun hissettiren bir süreydi. İskender, konsola yaslı hâlini bozmadan, Cavidan'ın bir elini beline sarıp kendine çekerken diğer eli bıçağı doğru kolundan aşağıya bir yol çizerek aheste aheste ilerledi. Dokunup geçtiği yerler ardından kavruluyordu sanki. Parmakları, Cavidan'ın parmaklarına dolandı ve nazikçe açtığı parmak uçlarının arasından bıçak yere düştü. “Sana bir sır vereyim mi?” diye fısıldadı gecenin koinunda, hiç olmayacak bir yerde, karşı koyamayacağı o ses tonuyla. “Bu zamana kadar sayısızca tehdit aldım.” Burnunun ucu, yanığını okşayarak derin soluklarla devam etti. Ve bıraktığı soluklar, soluksuz bırakacak kadar etkileyiciydi. “Çok kez canıma kastedildiği de oldu. Allah var, birinde bile ufacık bir tedirginlik hissetmedim. Ama olur da bir gün, biri soracak olursa seni tir tir

titreten o gün hangisiydi diye..." Gözünün altındaki o ufacık beninden öptü. "Bugün diyeceğim." Avuçları arasındaki parmaklarını dudaklarına götürürken geri çekildi ve gözlerinin içine bakarak parmaklarını tek tek, usulca öptü. "O gün, o güzel elleriyle bana dayadığı bıçak değil..." Gözleri dudaklarına kaydı. Öpmek için delirdiğim diyemeyen diline inat, gözleriyle kana kana içti. "İyisiyle, kötüsüyle, söylediği her sözle beni delirten o dudakları arasından çıkan sözler sonumu getirdi, beni tir tir titretti diyeceğim."

Suluk soluğa kaldı Cavidan. Parmakları İskender'in elini kavarken onun tesiri altındayken ona kanmak çok kolaydı. O yüzden bir hışımla zar zor kendini ondan çektiğinde "Ben uyarımı yapmış olayım da..." dedi aynı meydan okumayla. "Sonra sen o sözlerin gerçekleşmiş hâlini anlatmak durumunda kalma."

Tekrar yatağa doğru ilerledi ve iştahı epey kaçtığından meyve tabağını yine baş ucuna bıraktı.

İskender ona cevap vermek yerine kabanını bıraktığı yerde kendi atkısını gördü ve "Sen mi aldın bunu?" diye sordu. "Satacağım diyordu."

Cavidan yatağın içinde ondan tarafa döndü ve bacaklarını karnında topladı. Doğrulamak istedi ama İskender'in kokusu o kadar baş döndürücüydü ki başını kaldıramadı. "Bu kadar kıymetsizse senin için bana geri verseydin. Sürekli bana ait şeyleri oradan buradan toplamak zorunda mıyım?"

Suzi konusunda bir nevi laf sokmuştu ama İskender hiç ona söylenmemiş gibi o konunun ötesinden berisinden geçmedi. "Kıymetli olduğu için on senedir üzerimde ya," dedi. Parmakları, yıllardır ona eşlik eden ilmeklerin arasında dolaştı. Cavidan, her zaman onun boynunu saran o el gibiydi; yokluğunda İskender'i boğacak kadar sıkıyor, varlığında ise gerçek elleriyle boynuna dolanıyordu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi...

Ellerinin arasından atkıyı bırakarak belindeki silahı baş ucundaki komodine koydu. Gömleğinin kollarındaki düğmeleri çözdü ve birkaç tur karlayarak usulca Cavidan'ın yanına sızdı. Fular sarılı o elini aldı, avuç içine derince bir solukla öpücük bıraktı ve bileğini o fulardan okşayarak parmaklarını kendi boynuna koydu. "Kokun silineli bir hayli sene olmuştu. Belki dedim yokluğunu fark edersin de bana o güzel ellerinden yenisini bahşedersin." Gülümsedi. "Gerçi o zaman bu kadar ünlü değildin. Şimdi koskoca Cavidan oldun. Eline o ipleri alır mısın bilmem ama..."

Cavidan'ın küçük, bakımlı elleri, uzun tırnakları tenini kazır gibi ama bunu usul usul yaparak hareketlendi. Aheste aheste boynunda dolanırken ona tepki verebilirdi ama vermedi. İskender'in gülen yüzünün aksine bir hissizlikle öylece bakakaldı. Onun da az önce tam olarak cevap alamadığı şeyler vardı ve İskender bunlardan sebep içi içini yediğini biliyordu. Dayanamadı ve "Sen bana körkütük âşıksın he Cavidan!" dedi.

Cavidan kaşlarını çatı. Geri çekilecekti ki İskender izin ver-meyerek eliyle belini sardı. Diğer elini de boynunda kalan ele sabitledi çekmesin diye. "Körsün, çünkü senden başkasına dokunamayacak kadar sana saplantılı olduğumu göremiyorsun. Yirmi iki yaşında bir kez bir kadına dokundum," dedi kendi içini de onun içini de rahatlatırcasına. "O günden sonra da kimseye ne elimi sürdüm ne de aklımın ucundan geçirdim. Ben her gece, her gün, her saat... O gecenin hayaliyle bir kadının arzusundan öte gitmedim."

O gün boğazında bir yumru olarak kaldı Cavidan'ın. Duydukları içini rahatlatırken bir yandan o geceyi anımsamak da derbeder etmişti. Bir yanı onu sarmak isterken diğer yanı neden neden bizi yarım bıraktın diye diye canını almak istiyordu ama sadece bakmaktan ve tenine dokunmaktan öte gidemiyordu. Onun için her şeyi yapıyordu, canını bile vermeye hazırды ama ilerisine götürmüyordu. Cavidan da götüremeyişini

affedemiyordu. Sustu kaldı. Bazı şeyler itiraftan ileri gidemiyordu, gidemeyecekti biliyordu.

“Sabaha varmaz kapıya dayanırlar,” dedi Cavidan, tarazlı sesiyle. İskender ise dünya yansa umurunda değilmiş gibi Cavidan’a sokuldu. Alnını alnına yasladı ve derince bir nefes aldı. “Uyu...” diye fısıldadı, belini okşayarak. O kadar çok çekmişti ki kendine dizleri kasıklarına dayanıyor, eli de beliyle kalçası arasını hükmü altına alıyordu.

Cavidan’ın içini kemiren bu dert uykuyla hallolacak gibi değildi.

“Seni öldürecekler.”

Korkusu bir çırpıda ama içini sökerek döküldü dudaklarından. O an her şey fazlasıyla ciddileşti sanki ve İskender derin bir nefes aldı.

“Belki de ölüm kurtuluştur,” dedi vazgeçmiş ve onu da bu sona hazırlar gibi. Duyduğu sözler bir kurşun gibi yüreğine dizildi. Sevmek hak, kavuşmak yasaktı bunu anlayabilirdi fakat birbirini seven iki insan kavuşamamaları dahi göz gözeyken, diz dizleyen vazgeçmek sevdadan değildi. Üstelik daha birkaç dakika önce tam aksini savunuyordu.

“Pes mi ediyorsun?”

Gözlerine bir şeyleri okumak ister gibi baktı.

“Pes etmek değil bu. Kabul ettim artık. Ölümüm benim değil, senin kurtuluşun olur. Aşamıyoruz zaten hiçbir şeyi...” Öyle bir baktı ki kelimelerin anlamları bile yer değiştirdi. Her şeyi aşarım ama aşamadığım sensin der gibiydi. “Sadece sonu ne olursa olsun, sen yaşa istiyorum.”

Ölümün adı, sanı, gölgesi girince araya renkler gitti, çiçekler soldu, şarkılar sustu, kuşlar göçtü. Bir cümlede, bir nefeste, koskoca ömürde, bir gecede iki gençlik bitti.

“Seni öldüren kurşun beni yaşatır mı sanıyorsun?”

Öyle kendinden emin söyledi ki bunu İskender bir kez daha şaşırmam derken şaştı kaldı. Onu deniyordu, ne olursa vazgeçer diye bekliyordu ama geçmiyordu. Ölünce bile peşinden gidecek kadar çok seven bir kadın, onu bu dünyada kendine her geçen gün biraz daha bağlıyordu.

Cavidan boynunda olan tırnaklarını şah damarına bastırdığında “Ayrıca seni öldürmek benim hakkım,” diye fısıldadı.

İskender gülümsedi ve canını almak isteyen o eli önce öptü sonra gözleri kapalı yüreğinin üzerine koydu. “Yirmi iki yaşındaydım, beni buramdan vurdun.” Sonra yine ikisinin elini Cavidan’ın göğsüne koydu. “Yine yirmi iki yaşındaydım, seni tam burandan vurdum. Bugün sıkılan hangi kurşun bizi öldürür ki? Takvimde yazan hükümsüz... Ben zaten yirmi ikimde seninle öldüm.”

İç çekercesine bir nefes aldı Cavidan ve gözlerini kapadı. “*Şevên xweş*,¹ İskender.”

Anlamaz diye düşündü ama düşündüğünün aksine ona onun diliyle saçlarından öperek karşılık verdi. “*Şev baş şahiya dilemin*.”²

Onun için mi öğrenmişti? Heyecan dolu gözleri İskender’i bulduğunda “Sen...” dedi. Devamını getirmesine gerek yoktu.

“Zaman zaman bana sövdüğünden acaba ne boyutlarda olduğunu anlamak istediğim için bir bakayım dedim.”

Cavidan küçük bir kahkaha attığında “Hı hı,” dedi. Saçları yatağa, onun göğsüne döküldü. Kahkahaları odasını karanlıktan kurtardı. “Bana körkütük âşık olmuşsun diyene de bakın!” Hangisi en çok sevendi o da kestiremiyordu çoğu zaman. Kendi aşkının daha yoğun olduğunu düşündüğü her an İskender onu derinden sarsacak ince bir düşünceyle, bir hareketle, bir sözle geliyordu karşısına ve Cavidan’ın aklı hayali almıyordu. Kefelerin

¹*İyi geceler*. (Kürt.) (e.n.)

²*İyi geceler kalbimin dermanı*. (Kürt.) (e.n.)

ikisi de terazide dengeleniyordu her zaman birbirine. Sevdaları denk geliyordu da onlar birbirine hiç gelemiyordu.

İskender dayanamadı. Omzuna dökülen saçlarını avuçlarının arasına alarak, koklaya koklaya öptü. Biraz daha kendine çekti ve başını Cavidan'ın göğsüne koydu. "Daha birkaç saat önce dert olduğumu söylerken şimdi derman olduğumu söylemen..." Cavidan, İskender'in saçlarını sever gibi tutamlarında parmaklarını gezdirirken sıkıntılı bir soluk verdi. "İskender, dengemi bozuyorsun."

"Derdi getirenin dermanı arkasında saklıdır, görebilene. Ben seni görmüşüm ya, yetmez mi yani bize?"

"Yeter," dedi içinden. Yettiğindendi zaten bunca sene hiç vazgeçmeyişi. Sustular. Koynunda uyuttu İskender'i sessizce. Belki de birlikte geçirecekleri son geceydi, ikisi de bilmiyordu ama sessizce o yatakta kıvrılarak sarmaş dolaş uyudular.

Saatler geçti. Gece sabaha erken vardı. Odanın içine yeni yeni sızan o güneş ışıkları olmadı onları uyandıran. Kapıya vuran Üçbey "Abi..." diye seslendi. "İskender abi!"

Kapı ardına kadar açıldı ama yakışık almayacağından içeri girmemişti. Hatta o kadar ki girmek isteyenlere "Ayıptır oğlum," diye çıkıştı. "Geri durun. Kaçacak değil ya adam."

Dış tarafında durup olabildiğince sesli bir şekilde adını seslendi tekrar. Zaten her daim kuş uykusunda olduklarından daha ilk seslenişte ikisi de araladı gözlerini. Hâlâ birbirlerine sarmaş dolaş hâldelerdi. Bütün gece şekilden şekle girmişlerdi ama birbirlerini asla bırakmamışlardı.

"İskender abi!" diye seslendi tekrar Üçbey ve ikisi de aynı anda yataktan kalktılar. Cavidan'ın yüreğini, can çekişen bir kuşun çırpınmaları sardı. Üçbey'in ses tonu, tehlikenin gelip çattığını haber veriyordu.

“Üçbey,” dedi İskender, komodindeki silahı alıp beline takarken. Adını söylemesini izin saymış gibi ileri doğru bir adım attı ama hemen başını kaldırmadı.

“Abi, Halit’in adamları geldi. Seni görmek istiyor.”

O an Cavidan elini yüreğine bastırdı ve içi boşalmış bir ruh gibi İskender’in peşine takıldı. Ayağa kalkmak bile bir hayli zorken nasıl oluyordu da yürüyebiliyordu, kendi de bilmiyordu. Bir kuvvet onu ilerletiyordu ama sanki her an elini çekecek ve yığılacakmış gibi hissediyordu.

İskender hızlıca merdivenleri indiğinde Halit’in adamlarından biriyle karşılaştı kapı önünde. Ardına kadar açık demir kapının hemen önünde duruyordu ve pek de dost canlısı görünmüyordu. Üstelik kapının önü de bir hayli kalabalıktı. “Halit Bey sizi bekliyor,” dedi. Ali de hemen arka bahçede hazır konumda bekliyordu. Muhtemelen gece olanları duyduktan sonra gelmiş ama evde Cavidan ile olduğunu öğrenince kapıda sabahlamıştı.

Duraksayan adımları tekrar hızlandı. Olan olacaktı ve bundan kaçış yoktu. İskender başını salladı ve ceketini işaret ettiğinde Üçbey hemen uzattı. “Ali topla çocukları, hadi.” Tam çıkacaktı ki “Ben de geleceğim,” diye atıldı Cavidan. İskender de Halit’in adamı da Cavidan’a doğru baktılar. İskender’in yüzünde *kati surette olmaz* dercesine bir ifade vardı ama Cavidan umursamadı ve hızlıca öne doğru çıktı. “Halit Bey’i ben de görmek istiyorum. Neden İskender’i böyle evden aldıklarını anlamadım. Bir yanlışı varsa ben de öğrenmek isterim. Yıllardır birlikte çalışıyoruz. İlk kez böyle bir şeye şahit oluyorum. Ne yapmış olabilir ki evden aldırılıyor?”

Bir yandan ağzını arıyor, olaylarla ilgileri olmadığına inandırmaya çalışıyordu ama Halit’in adamı ona istediğini vermedi. “Halit Bey, yalnız görmek istiyor. Önemli bir durum varsa muhakkak size de kendisi iletecektir zaten. Ben, bana söyleneni

yapmaktayım.” İskender’e döndü imalı bir tonlamayla. “Yalnız ve silahsız diye belirtildi.”

İskender hiç düşünmeden belindeki silahı çıkardı ve Üçbey’e verirken Cavidan’a bakıp “Eve git,” dedi yalandan bir sözü de ardında sürükleyerek. “Ben geleceğim.”

Hiç beklemeden önüne döndüğünde Halit’in adamıyla birlikte hareketlendiler ve Cavidan ileri doğru bir iki adım öte gitmekten başka bir şey yapamadı. Öylece bakakaldı.

Yüreğinde bir yara, dilinde bir dua...

“Allah’ım ne olur, beni sevdamdan sına.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Söz Yükü

BÖLÜM 3

Cartoonist's Name

“İskender’den hâlâ haber yok, değil mi?”

Cavidan odanın içinde bir o yana bir bu yana dolanıyordu. İskender alındıktan sonra bir süre onunla sabahladığı o evde kalmıştı ama sonra babasının, kardeşlerinin bakışları altında suçluluk duygusuyla oraya sığamamıştı. Her şeyin suçlusunu Cavidan olarak görüyorlardı ve haklılardı da. Cavidan İskender’in zaafı olmasaydı, bugün canıyla sınanıyor olmayacaktı.

Sevdası kendi yüreğini yaktığı yetmezmiş gibi onun canına da göz dikmişti. Birini sevmek bu denli can yakmak zorunda mıydı?

Televizyondaki bir pembe diziden, yemeği yaktığı için kocasına tatlı bir sitemle isyan eden kadının sesi yankılanıyordu. Cavidan duraksadı ve bu telaşın içinde düşündü. Başkalarının dert saydığı şeyler İskender ile olursa onun için zevke dönüşecek şeylerdi. Başkalarının yemek yakmak gibi basit dertlerinin arasında Cavidan’ın verdiği sınav, sevdiği adamın canı üzerineydi. Adil miydi? Hayat, Cavidan’ı hep böyle ölüm ile mi sınayacaktı?

“Haber saldım,” dedi Ali. “Ankara içinde olsalardı muhakkak haberi gelirdi. Yerini tespit ettikleri gibi yola çıkacağım.”

Evin içinde Azrail’in gölgesi dolaşıyordu âdeta. Karanlık çökmüş, nefes aldırılmaz bir sıkıntı kol geziyordu. İskender’i götürürlerken Ali kapının önünde olmasına rağmen takip edememişti. Halit’in adamları uzaklaşana kadar hatta uzaklaştıktan epey sonrasına kadar evin önünden kendi adamlarını çekmemişti. İskender’in ya ölüm haberi gelecekti ya da ölüsünü getireceklerdi ve Cavidan bunu düşündükçe çıkmayan o canı boğazına yapıyordu sanki.

“Eğer şey olmuş olsaydı haberimiz olurdu herhâlde, değil mi?” dedi Cavidan. Ölümü dillendirmek bile kolay değildi. Hele ki sevdiği adamın canı mevzubahis olduğunda.

Üçbey yine büyük bir patavatsızlıkla “Ölmüş olsaydı mı demek istedin, yengem?” diye sordu. Sonra yine aynı patavatsızlıkla ona doğrultulan aksi ifadedeki bakışları bile önemsemeden konuşmaya devam etti.

“Gelirdi yengem, gelirdi. Kötü haber dediğin tez duyuluyor. Hatta bazen anlamıyorsun bile. Bak benim babam öldüğünde, yengem...” diyerek koltukta öne doğru çıktı. “Ben okuldan çıkmıştım. Sallana sallana gidiyordum. Yaşlı bir Rafet amca vardı bizim mahalleden. Kafa da gitmiş tabii... Gençken ama çok zeki adammış.” Ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. “Durdurdu beni. *Baban ölmüş oğlum, çok iyi insandı* falan dedi. Bir şaşırdım... *Yok, evde yatıyordu daha sabah* dedim. Adam da bir şaşırdı... *Yapma ya* falan dedi böyle. *Ben de bayağıdır göremeyince, yaşı da var diye öldü sandım* dedi bana.”

“Üçbey!” diye araya girdi Ali ama Üçbey *dur* dercesine elini sallayıp, yüzüne bile bakmadan konuşmaya devam etti. “Sonra yengem, bu da yaşlı tabii uyduruyor diye ben çok önemsemedim, yine sallana sallana eve gidiyorum. Yolda biri daha dedi. Dedim ben de eve gideyim de şu adama diyeyim, azıcık kahvelere çıksın. Evde yata yata millet öldü sanmış.” Gülererek “Neyse, yengem...” dedi. “Ben eve bir giderim ki... Ana!” Ellerini birbirine çarptı. “Vallahi babam ölmüş! Millet toplanmış falan. Anam ağlıyor, *bari borçları ödeseydin de gitseydin* diye. Yani ölmüş de benim haberim olmamış. Aslında olmuş da ben inanmamışım.”

Üçbey’in gözleri, Cavidan ve Ali’nin üzerinde dolanıp ikisinde de donuk bir ifade görünce “Ne anlatıyorsun oğlum sen?” dedi Ali. Tek gözünü kırpmış, Üçbey için pek de iyi olmayan bir sertlikle başını iki yana sallamıştı.

“Yok, olmuyor ya...” dedi Üçbey, arkasına yaslanarak. “Yani geçen İskender abime de bir hikâye anlattım, pek etkili olmadı.

Benim anlatışta bir sorun var bence ama çözemedim. Tam böyle duyguya gireceğim, duygusal bir konuşma olacak ama bir yerde yanlış yapıyorum.” Düşünür gibi arkasına yaslandığında Ali’nin bakışları, Üçbey’i bir nebze düzeltti ve hafif tedirgin oldu.

“Oğlum, senin baban iki sene önce ölmemiş miydi? Sen hani izin aldın da köye gittin? Bir iki ay gelmedin? Şimdi diyorsun, *çocukken öldü.*”

Üçbey, iki sene önce tatil yapmak için uydurduğu yalanı unuttuğundan “Abim, şimdi konumuz bu mu?” diye sordu, *te-essüf ederim* dercesine ağzının içinde cık cıklayarak. “İskender abim kayıp ve sen bunu mu sorguluyorsun?”

“Gerçekten!” diyerek Cavidan’ın araya girmesi, Üçbey’in işine geldi. “Susar mısınız artık?”

Bir yandan Üçbey, bir yandan Ali susup içinde bulundukları durumu kara kara düşünürken Gülbahar elinde bir tepsiyle salona girdi. Buram buram kahve kokusu sardı içeriyi.

“İçin şunları,” dedi tek tek dağıtırken. “Uyumuyorsunuz, oturmuyorsunuz, dinlenmiyorsunuz... Ne yediniz ne içtiniz... Düşüp kalacaksınız en son!”

Ali ve Üçbey fincanları alsa da Cavidan, İskender gelmeden ağzına bir şey sürmemeye yemin etmiş gibi arkasını döndü ve kollarını göğsünde bağlayıp camdan dışarıya doğru baktı.

“Cavidan!” dedi Gülbahar, anaç bir sitemle uyarır gibi. “Böyle yaparak İskender’e bir faydan dokunmuyor. Gazinoya da gitmedin akşam. Bu sabah herkes seni konuşuyordu. Bu akşam da gitmezsen ortalık iyice karışacak. Senin şu inadın sonunu getirecek.”

Cavidan’ın dinmek bilmeyen öfkesini, sinirini duyduğu sözler daha da harladı ve “Neyin inadı, Gülbahar abla?” diye sordu, arkasını dönerek. “Bu ortalığın karışmamış hâli mi? Öyleyse eğer evet İskender’e bugün de ulaşamazsam daha da

çok karıştıracağım.” Derin bir nefes aldı ve tekrar cama doğru döndü. “Akşama kadar İskender eve dönmezse ya da bir haber alamazsak Cevdet’e gideceğim.”

“Saçmalama,” diye çıkıştı Ali, bir anda. “Bir de seninle mi uğraşacağız? Ben burada bile sizin güvenliğinizi sağlamakta zorlanıyorum. Bir de seni tek başına İstanbul’a mı göndereceğim? Üstelik Gülbahar abla haklı. Senin bu gece sahneye çıkman gerek. Basının ilgisi üzerimizde zaten. Mahsun’un ölümü, İskender’in ortalıkta olmayışı, senin sahneye çıkmaman... Sabah kapının önüne dikilmişlerdi, zor uzaklaştırdım. Ben İskender ile ilgileniyorum ama birinin de buraları toparlaması lazım.”

Evin etrafındaki güvenlik iki, belki de üç katına çıkmıştı. Baktığı her yerde iki üç kişiyi görüyordu Cavidan ve o kale gibi korunurken İskender’in savunmasızca bir namlunun ucunda olmasını kabullenemiyordu. Üstelik boşaydı da... Eğer İskender olmayacaksa bundan sonra o da bu dünyada kalmaya gönüllü değildi.

“Bana bir şey yapamazlar,” dedi Cavidan, Ali’ye doğru ılıman bir tavırla dönerek. “Cevdet’in onları yaşatmayacağını bilirler. Ben buradan bir başıma da çıksam, benim kılıma bile zarar gelmez. Benim can güvenliğimden tüm masa sorumlu, sen de biliyorsun.”

Ali, alaya alırcasına ama hiç de eğlenir gibi olmayan bir kahkaha attı. Cavidan karşılaştığı bu tavırla kaşlarını çattı ve kendinden emin bir tavırla başını dikti. Ali’nin aniden ciddileşen yüz ifadesi Cavidan’ı bulduğunda, artık ikisi de aynı öfkeyle bakıyordu birbirine. “Öyle de bir yaparlar ki... Ne oluyor demeye kalmaz, geberir gidersin! Sen o masanın kurallarının her zaman işlediğini mi sanıyorsun? Dün gece Mahsun’un ailesi, İskender’in evinin çevresine kendi adamlarını yerleştirdi. Masanın kurallarına göre ailelere de dokunmak yoktu ama hepsi birer açık arıyor.”

Cavidan afallamış gibi “Na... Nasıl?” diye sordu. “Ne olacak yani? Gürkan Baba, Nur, Nalan, Hilal... Hepsini öldürecekler mi?”

Ali sıkıntılı bir nefes aldı ama veremedi. İçini dağladı, dışına vurdu. “Eğer İskender’in yaptığı kesinleşirse ailenin başı olan Serhan Durmuş, kardeşinin intikamı için tüm masanın önünde İskender’i öldürecek.”

“Kesinleşmezse?” diye sordu Cavidan. Başka bir seçenek olmalıydı. Kendisinden geçmişti çünkü bir anda, bir gecede İskender’in ve ailesinin canı ortaya bırakılmıştı. O an Gülbahar’a o kadar öfke dolu baktı ki kadın nereye saklanacağını bilemedi. O da haberi aldığından beri kendini suçluyordu ama bir yandan da Cavidan’ı düşünüyordu. İskender müdahale etmeseydi Mahsun kafaya takmıştı Cavidan’ı ve vazgeçecek gibi de değildi. Herkes kendince haklıydı ama haklı olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Ali sessiz kalınca “Kesinleşmezse?” diye tekrar yükseldi Cavidan. Hemen yanı başında bulunan Üçbey “Yengem, sakın olsan azıcık...” dese de Cavidan’ın tek odağı Ali’deydi, onun cevabındaydı.

“Onlar İskender’in yaptığından emin,” dedi ve Cavidan’ın umutları birer birer sönüp dünyası başına yıkıldı. Dik durmaya çalışsa da arkasındaki cama doğru yaslandı yıkılmamak için. “Mahsun’un ölümünü öylece kapatmayacaklar. Bir intikam gündecekler. Bunu da gizli saklı, arkasında da hiçbir iz bırakmadan ailesinden başlayarak yapacaklar.”

Cavidan’ın bakışları belirli bir noktaya sabitlenmiş, öylece dururken girdikleri bu cehennem çukurundan çıkmak için Allah’a dua ediyordu ve o an “Seni de öldürecekler,” dedi Ali. Sesi bir bıçak gibi saplandı sanki. Ölüm onu yoklamış gibi buz kesmiş bakışlarını Ali’ye sabitledi. “Herkes şahit ki İskender’in en değerlisi sensin. Ne İskender’in ne de Cevdet’in gücü seni korumaya yetmez. Belki bir restoranda yediğin yemek öldürecek seni. Belki de sahnede bir şarkının tam ortasında sonunu bile

getiremeden saplantılı bir hayranın alacak canını. İntikamlarını alıp bir kılıfa uyduracaklar. Cenazende sanki seni öldüren onlar değilmiş gibi en önde saf tutacaklar. Tıpkı İskender'in, Mahsun'a yapacağı gibi. Onlara kesin bir isim lazım." Ali, paketinden bir sigara çıkardı ve dudakları arasına yerleştirdi. "Yani anlayacağın, bizim bu işten sıyrılmamızı Cevdet bile sağlayamaz."

Cavidan'ın tek umudu da yerle bir olunca "Biz neyin içine düştük böyle?" dedi. Sanki duyduğu her şey, geçen her bir saniye ömründen biraz daha götürüyordu ve o ömrünün sonundaymış gibi hissediyordu. Ali'nin sözleri de yangınına körük olmuştu.

"İskender bir yolunu bulur," dedi Cavidan, bir umutla Ali'ye bakarak. "Baksana, hâlâ ses soluk yok." Toparlanmaya çalışıyordu. Ayağa kalkmak zorundaydı. Her şey bitmiş gibi davranamaz, davranılmasına da müsaade edemezdi. "Bizim ilk işimiz İskender'i sağ salim buraya getirmek. Sonrasına bir çözüm buluruz elbet. Belki de İskender bulmuştur bile. Yoksa neden hâlâ bir haber gelmesin?"

Umudunu tekrar kazanmaya çalıştığı için Ali'den bir destek bekliyordu. Cığerlerini yakan bir solukla içine çektiği sigara dumanını sıkıntılı bir şekilde odanın içine bırakırken "Resepsiyondaki çocuğu arıyorlar," dedi. "Kameraların hepsi devre dışı bırakılmış. Tek görgü tanış o çocuk." Kaşları aheste aheste kalktı ve başını hafifçe kenara yatırırken sigarasını söndürdü. "Biz de arıyoruz tabii. Önce kim bulursa... İskender'in hayatı, kayıp bir çocuğa bağlı."

"Yok, yok!" diye atıldı Üçbey. Tekli koltukta oturmuş, konuşmaları dinlerken bir yandan da o geceyi düşünüyordu. "Ben abime demiştim. Onu sağ bırakmayacaktık. Ah benim merhametli abim! Merhameti kendi sonunu getirdi. İyi insanlar çok yaşamazmış zaten."

Ali öyle bir baktı ki Üçbey'e, birazdan kendi cenazesi çıkacakmış ve çok yaşamayan o iyi insanlar kervanına o da katılacakmış gibi hissetti.

Cavidan'ın aklına, içine sinmiyordu bu durum. İskender, bu kadar açık bırakmış olamazdı. Kendi sonunu kendi eliyle getirmiş olamazdı. Bastıramadığı tüm duyguların esareti altındayken en kötü hissettireni çaresizlikti. Cama başını yaslamış olanı biteni, yanında olmayan İskender'in aklındakileri okumaya çalışırken “Ben gidip bir çocuklara bakayım,” diyen Ali'nin sesiyle arkasını döndü. “Bir şeyler bulmuşlardır belki.” Uzunca boyu, attığı adımların kendinden eminliği ve yılların tecrübesi, Anteplinin en güvenilir adamı oluşu Cavidan'ın içini rahatlatıyordu. Ali ne yapar ne eder İskender'i bulur, bulduğu yerde de bırakmazdı.

Üçbey de onunla birlikte ayaklandığında eliyle *otur* dercesine bir işaret yaptı. “Sen burada kal. Gerekirse haberleşiriz.” Sonra da meraklı ve her şeyi yapmaya hazır olan Cavidan'a doğru dönüp “Sen de oturduğun yerde otur,” dedi. “Bak Cavidan, sakın bir de sen başıma dert açma. Ben bir şey olursa sana haber vereceğim.”

Şimdilik başını olumlu anlamda salladı. Önemli olan bir haber gelmesiydi. O haber geldikten sonra da zaten Cavidan yapabileceği bir şey olduğunda kimin ne dediğini önemsemeyecekti. Üçbey, Ali'yi kapıya kadar yolcularken kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başladılar ve Cavidan konsolunu bile İskender'in süslediği o rafa doğru yürüdü. Bir sürü fotoğraf karesinde hep yan yanaydılar. Gazinoda olan bir fotoğrafı aldı ve yüreğine basarcasına parmaklarını İskender'in üzerinde dolaştırdı.

Bir kuyunun içinde çırpınır gibi hissediyordu kendini. Geçmişte verilmiş sözler bir silaha dönüşmüştü sanki ve biri tetiğe basmış gibiydi. O dipsiz karanlıktaki tek ışık silahtan çıkacak kurşunun ateşiydi. O da zaten ölüme eşti.

“Keşke bu sefer sözünü tutmasaydın. Keşke benim canımı kendi canının önüne koymasaydın. Birçok kez sınıandım zaten ama keşke beni bunun yüküyle sınamasaydın.”

“Dediğim gibi, Sansar...” dedi Cavidan, koltukta arkasına yaslanarak. “İskender’in davranışları bana normal gelmedi. Bence sizden nefret ediyor gibi.” Yüzünü buruşturdu. “Bilemiyorum ama ben bunu seninle paylaşmak istedim.”

Duman altı olmuştu odanın içi. Cavidan mekâna girdikten çok kısa bir süre sonra adını duyurmayı başarmıştı. Adını duyursun diye de en fazla reklam ona yapılmıştı. Henüz çok sağlam bir yere sahip değildi ama attığı adımlar ve onun için atılan adımlar geçen zaman içinde sağlam bir zemin oluşturunuyordu. Cavidan gitgide güçlense de İskender’in birkaç ay önce söyledikleri aklından çıkmıyordu. Bir huzursuzluk sezmişti ve şimdi onun önünü açan, onu yükselten insanlardan bunu gizlemeyi doğru bulmuyordu. Üstelik geçen zaman içinde de İskender’i birçok kez görmüştü ve hepsinde Sansar’dan emir alır hâldeydi. O hâlde giderken söyledikleri onu ikilemde bırakan cümleler birer yalandan ibaretti diye düşündü. Belki de bir sınavdı. O yüzden Sansar’ın kapısını çalıp olan biteni anlattı.

Sansar parmakları arasındaki sigaranın külünü hiç düşünmeden yere silktiğinde Cavidan’ın söylediklerinden çok, önündeki dosya birikintisiyle ilgileniyordu. Tam Cavidan’ın konuşmasının bittiği o yerde aralık olan kapı itildi ve karşılaştığı kişi İskender’den başkası değildi. “Gel İskender, gel,” dedi Sansar, odaya çağırarak. İskender’in gelişi bile Cavidan’ın istemsizce gerilmesine sebep oldu.

Oturduğu yerde biraz daha dikleşti ve İskender ile göz göze gelmemeye gayret etti. İskender’in ise bakışları girdiği andan beri onun üzerindeydi. Üstelik dudaklarında tehditkâr bir gülümseme de belirlmişti. Cavidan dik bir şekilde Sansar’a bakıyordu. Korkusunu gizlemeye çalışacak kadar cesur ama bunu beceremeyecek kadar ace-miydi.

“Cavidan, senin bize ihanet edeceğini söylüyor.”

Sansar’ın cümlesiyle Cavidan daha da gerildi. İskender tam karşısındaki tekli koltuğa otururken hareketleri sekteye uğradı. Cavidan usulca bakmaya çalışsa da açık seçik bir göz temasından

kaçınmaya da gayret ediyordu. İskender kollarını kolçağa doğru rahatça bırakarak yine aynı rahat ses tonuyla “Yaa... Öyle mi söylüyor?” diye sordu.

Cavidan’ı yalancılıkla mı suçlayacaklardı? Bu düşünceyle kendini açıklama telaşına düşerek gafletle “Evet,” dedi ve o an, İskender ile göz göze geldi. Geldiği anda da gözlerinde gördüğü o grilik içinde hâlâ bir kor yanıyormuş gibi parladı ve Cavidan o ateşe hiç düşünmeden atladı. “Sen buraya geldiğim ilk gün, bana öyle söylemedin mi? Şimdi beni yalancı mı çıkaracaksın?”

Cavidan kendinden öyle emin öyle yüksekten ve korkusuzca bakıyordu ki İskender’e, etkilenmemek imkânsızdı. “Yok, çıkarmayacağım,” dedi İskender, gözünü bile kırpmadan Cavidan’ı izlerken. “Sen ne diyorsan öyle olmuştur.”

Dikkatli bakışları, ciddi ciddi hak vermesi ve itirafı bu sefer Cavidan’ı sersemletmişti. Öyle bir kilitliyordu ki bakışlarını sanki kimse çekemeyecekmiş gibi hissetti. Öfkesinden sebepse bu, Cavidan’ı da giderken peşinde götürecekti belli ki. Dillendiremese de korktuğu o bakışlardan kaçarak Sansar’a döndü.

Sansar, ikisi üzerinde bakışlarını gezdirdi. Cavidan bir hayli merak ediyordu İskender’in başına ne iş geleceğini lakin hiç beklediği gibi olmadı ve “İskender,” dedi Sansar gayet sakin bir sesle. “Ulu orta şöyle şeyler konuşma. Sonra ciddi sanıyorlar işte. Yacakasın bir gün başını.”

Cavidan şaşkınlıkla bakakaldı. “Ne!” diye bir tepki verdi. Numara mıydı yani söyledikleri? Değildi. Biliyordu, Cavidan. O gün konuştuğu adamın ne kadar ciddi olduğunu görmüştü. Sansar bu kadar salak bir adam olamazdı, değil mi? Bu adam sürekli bunları tekrar ediyordu, Sansar biliyordu ve şaka mı sanıyordu? Siniri bozulmuş gibi alayla başını iki yana salladı.

İskender ise aynı alaycı gülümsemeyle Cavidan’a doğru bakarak “Olur,” dedi Sansar’ın söylediklerine karşılık. “Bir daha öyle ulu orta kişilere konuşmam.”

Cavidan'ın gözleri sinirle büyüdü ve direkt İskender'i buldu. Ulu orta diye ona mı söylüyordu? "Saçmalık!" diyerek çıkıştığında "Cavidan!" diyerek Sansar araya girdi.

Oda duman altı olmuştu. Kapalı perdeler odanın havasını daha da kasvetli hâle getiriyordu. O kadar ki perdelerin arasından sızan güneş ışıkları bile aydınlatmaya, nefes aldırmaya yetmiyordu. Sansar'ın da işi başından aşkın olduğundan tahammülü bitmiş gibi yükseldi. "İskender'i çocukluğundan bilirim, tanırım. Senelerdir bizimle çalışır. Defalarca da sadakatini kanıtlamıştır. Kendince yeni gelenlerle dalga geçiyor. Sana da şaka yapmak istemiş. Daha fazla büyütüp de aranızı açmayın. Birlikte çalışıp yüz yüze bakacaksınız."

Tam ağzını açacak gibi olduğunda Sansar nasır tutmuş elini kaldırarak susturdu. Parmakları arasından süzülen dumanı takip etti Cavidan ve gözlerini devirerek içindeki öfkeyle arkasına yaslandı. "Hadi git sen, hazırlan. Akşam çok önemli misafirlerimiz var. İskender sen de..." İskender'e doğru döndü ve daha imalı, temkinli, vurgulu bir tonlamayla "Söylediğim o işi hallet bir an önce," dedi.

İskender emrine karşı hafifçe başını eğdi ve sinirden deliye dönen Cavidan'a bakışlarını sabitledi. Cavidan ise onun o alaylı ifadesine katlanamadığından hiçbir şey demeden ayaklandı ve kapıyı çarparak odadan çıktı. Çıktı çıkmasına ama çok fazla gidemeden arkasından duyduğu sesle duraksadı. "Cavidan."

İskender'in sesiydi bu. Cavidan gidip gitmemek arasında kalsa da arkasını döndü. "Bana gerçek adını söyleyen mi artık?" diye sordu başta ve Cavidan'dan bir yanıt alamayınca o yumuşak bakışları bir anda karardı.

"Hayır, merakımdan soruyorum. Bana ihanet edecek kadar dü-rüstsen bunu sahte bir kimliğin arkasından yapmazsın diye düşünüyorum. Adını da söyle de yaptığın şu harekete yakışsın."

Sesi o kadar baskındı ki Cavidan ne diyeceğini bilemedi. Tek kaşı hafifçe yükseldiğinde bakışlarına hayal kırıklığının sebep olduğu bir öfke yerleşti. O an, sanki yırtıcı bir hayvanın suretine bürünmüş gibiydi.

Cavidan'ın sessizliğinin aksine İskender bir hayli açık sözlüydü ve yüzüne çarpmaktan geri durmuyordu.

“Bir seçim yapman gerekiyordu ve sen bana ihanet ettin.”

Karşılıklı bir anlaşma yapmamışlardı. Öfkesi boşa, beklentisi de yersizdi. Yine de karşısında gördüğü manzara çekingen kalmasına sebep oldu. Fakat bu, çekingenlik çizgisinden çıkacağı anlamına gelmiyordu.

“Kişisel algılamayı istemem,” dedi bir av misali, avcısının dik-katini çekmemeye çalışarak. Ses tonunu ayarlayıp çekingenliğini gizlemek ister gibi ellerini göğsünde birleştirdi. “Olduğum yere sadık kaldım sadece.”

İskender cesaretini, kararlarının arkasında duruşunu takdir eder gibi başını hafifçe salladı ama sanki onda bir affı yokmuş gibi “İyi yapmışsın,” dedi geçiştirerek. Birkaç adım attı ve başını Cavidan'ın bir hayli yakınına yaklaştırmakla “Ama sen bundan sonra yapacağım her şeyi kişisel olarak algılayabilirsin,” dedi.

Cavidan'ın adrenalinden kalbi çatlayacak gibi oldu. Korku kanına bulaşmış, tüm içine yayılmıştı. Bir hayli yakından ve bir hayli öfkeli gördüğü o gözlerinden ilk kez çekindi. Öyle ki İskender kendini geri çektiğinde bile etkisi altında kaldığından kendini koruma çabasına girişti.

İskender, tam arkasını dönüp gidecekken Cavidan durdurmak için “Hiçbir şey yapamazsın,” dedi. Korkusuna rağmen bir hayli cesur davranıyordu Cavidan. Üstelik karşısındaki adam bu kadar kendinden eminken... “Buraya geleli birkaç ay oldu. Sen bir adım bile ilerleyememişken bak, ben neredeyim?” Ellerini iki yana açıp gülümsemeye çalıştı. Senden güçlüyüm, güçleniyorum demekti bu

ama İskender önemsemeden başını iki yana salladı ve tekrar arkasını döndü.

İlginçtir ki hiçbir şey söylememesine rağmen Cavidan hâlâ korkuyordu. Onu zıt almak istemediğinden cesaretinin aksine dürüstlükle yaklaştı bu sefer. "Korktum senden," dedi bir kez daha İskender'i durdurarak.

İskender arkasını döndüğünde bu sefer Cavidan'ın gördüğü öfke değil merak dolu gözlerdi. Neyden korktuğunu sorguluyordu. Cavidan için bu kadar açık olmak zordu ama dostane bir adım attı. "Buraya geldiğim günden beri bakışların üstümde. Sahnedeyken bile beni izlediğini görebiliyorum. Sürekli benimle atışıyorsun, tersliyorsun. Böyle..." Gözlerine baktı ve çekinerek tekrar kaçırıldı. "Böyle değişik bakıyorsun bana. Sansar'ın düşündüğünün aksine, senin o söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Bir gün buraya, her şeyin başına geçeceğini de... Bilmiyorum, saçma belki ama..." Kendi de bu kadar açık olduğuna inanamıyordu. Dudak büktü. "Bunu hissediyorum. Sanki her şey çok karmaşık olacak. Böyle hissediyorum ben. Her zaman kaybeden ben oldum. Bu sefer olmak istemiyorum. O gün geldiğinde sen beni harcamadan ben seni harcamak istedim. Bir anlık düşüncelerle, hislerle... Çok ilginç ama varlığın hem beni çok korkutuyor hem de..."

Duraksadı. Dilinin ucundaki kelimeler dökülmekte zorlanınca İskender merakla "Hem de?" diye sordu ama Cavidan devam edemedi ve hepsini yutkunarak dakikalar önceki o aksi hâline geri dönüp başını kaldırdı.

"Benim her zaman bir adım önde olmam gerekiyor, anladın mı? Ben artık kaybetmek istemiyorum."

Bunun ardından İskender, arasına açtığı o mesafeyi hızlı birkaç adımla kapattı. O üstüne doğru sert, belirgin adımlarla yürüdükçe Cavidan'ın yüreği hopluyordu.

Tam önünde durduğunda az önceki gibi tehdit edecek sandı ama İskender gözlerinde okuyamadığı bir ifadenin ciddiliğiyle

“Sana söz,” dedi attığı adıma karşılık vererek. “Her zaman benden bile bir adım önde olacaksın. Kimse sana hiçbir şey yapamayacak. Senin canın, benim canımdan bile öte olacak. Sana bunu bizzat ben sağlayacağım.”

Az önce korkudan titreyen yüreği, şimdi anlamlandıramadığı bir duygunun telaşına kapılmıştı. Üstelik ona bir hayli yabancı olan İskender, tek bir sözüyle ona böyle güven vadederek bakarken hiç durulacak gibi değildi. Cavidan tebessüm etti, İskender o tebessümü başını eğerek kabul etti ve arkasını dönerek çekip gitti. O gitti gitmesine ama arkasında bıraktığı yürek, bıraktığı gibi kalmanın ötesinde, sanki bundan sonra da hiç dinmeyecekmiş gibi çarptı.

Aradan saatler geçmişti. Boş boş yatıp kalkmaktan dahasını yapamadı, Cavidan. Hiçbir şey yemiyor, içmiyor, mecbur kalmadıkça konuşmuyordu. Gazinoya gitmesi gerekiyordu. Hatta Halit’in birkaç adamı kapıya kadar gelmiş, götürmek için emir aldıklarını söylemişti ama Cavidan cevap olarak yüzlerine kapıyı çarpmaktan hiç çekinmemişti. İskender o sahnenin önündeki masaya oturana kadar, kimse, Cavidan’ı o sahneye çıkaramazdı. Belki bunu önemserler diye düşünmüştü ama İskender’den henüz haber olmayışı çok da önemsemediklerinin bir gerçeği gibiydi.

İlk kez eli kolu bağlı gibi hissetti. Halit onun isteklerine karşı gelemezdi, Cevdet’ten öyle emir almıştı ama bu durum sınırların çok daha ötesinde olmalıydı ki Cavidan sanki yokmuşçasına bir kenara atılmıştı.

Yatağında bir fotoğraf karesini yüreğine basmış, buhranlı bir ruh hâliyle yatarken dayanamadı ve ayaklandı. Camın önüne yaklaştığında güvenliğin, gazetecileri engellemeye çalıştığını

gördü. Böyle olmayacaktı, biliyordu. Ali de Gülbahar abla da haklıydı. Sessizlik ve herkesin bir anda ortadan kayboluşu, gerginliği daha da ayyuka çıkaracaktı. Kendi sorunları yetmezmiş gibi bir de insanların yerli yersiz konuşmalarıyla olayı daha da deşmek istemeleriyle uğraşacaklardı. O yüzden hızlıca dolabını açtı, güzel bir elbise giydi ve hafif bir makyajla -özellikle gözlerindeki kızarıklığı yok etmeye uğraşarak- özenlice hazırlandı. Yüzüne kondurduğu tebessümle kapının önüne çıktığında, gazetecilerin ve yüzüne patlayan flaşların altında kendinden emin bir tavırla yürüdü.

“Cavidan Hanım! Cavidan Hanım!” Ona doğru uzatılan mikrofonlar, korumaları aşmak isteyen kameralara karşı tebessümle “Arkadaşlar, basın mensubu arkadaşlara müsaade eder misiniz, lütfen?” dedi.

Sanki her şey normalmiş gibi, saatlerce ağlayan o değilmiş gibi dimdik durdu karşılarında. Korumaların yolu açması ama tedbirli bir biçimde beklemeleriyle kameralarla dolu bir kalabalık ona doğru yaklaştı.

“Mahsun Durmuş’un öldürülmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Aralarında olan bir husumetten dolayı İskender Oğuzbeyli’nin yaptığı söyleniyor, bu konu hakkında bir şey diyecek misiniz?”

“Kendisine olay gününden beri ulaşamıyor. Kaçtığı söyleniyor, doğru mu?”

“Olay gününden beri sahnede olmayışınız da konuşulanlar arasında. İskender Oğuzbeyli’nin söylendiği gibi bir mafya örgütüyle bağlantısı mı var? Güvenlik önlemlerinin de arttırıldığını görüyoruz. Tüm bunlar, söylentilerin doğru olmasından kaynaklı mı?”

Cavidan yüzünde şaşırmış bir ifadeyle bir iki adım geri çekildikten sonra doğruldu ve “Arkadaşlar,” diyerek ardı arkası

kesilmeyen soruları böldü. “Sorduğunuz soruların şaşkınlığı içerisindeyim şu an. Eminim İskender Oğuzbeyli de bu sorularınızı duyduğunda en az benim kadar şaşırarak ve bir hayli üzülecektir. Senelerdir sürdürdüğü şeffaf ve güvenilir tavrı, böylesi çirkin dedikodularla lekelenmemeli. Evet, Mahsun Durmuş’un öldürüldüğü haberini biz de aynı üzüntüyle aldık. Kendisini ve ailesini bizzat tanımasam da İskender Oğuzbeyli’nin çok yakın aile dostuydu kendileri. Haberi alır almaz soluğu da onların yanında aldı. O yüzden ulaşamamışsınızdır. Nasıl oldu da şüpheli konumuna düşürdünüz, gerçekten anlam veremedim.” Kırgınca bir tebessümle kameralara doğru baktı. “Biliyorsunuz ki ben de yakın zamanda ufak bir kaza atlatmıştım. Geçen gece sahnede sizleri çok özlediğimden fazlaca kalmam sebebiyle ağrılarım bir hayli arttı. Aldığımız üzücü haberle de birkaç gün boyunca gazinoyu kapatma kararı aldık. Tabii bununla ilgili haber vermememiz de bizim ayıbımız. Fakat takdir edersiniz ki aile gibi gördüğümüz kişilerden birini kaybedince böylesi şeyleri mazur görmek gerekiyor.” Ona doğru uzatılan mikrofonların ve ardı ardına soruların arkası kesilmeyince hiçbirine fırsat vermeden konuşmayı bitirdi. “Sorularınıza cevap verebildiysem sizlerden ricam, bu zor günlerde hem Durmuş hem de Oğuzbeyli ailelerine daha hassas bir şekilde yaklaşmanız ve yersiz soru ve mesnetsiz dedikodularla yıpratmamanızdır. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Müsaadenizle...”

Geriye doğru çekilmesiyle korumalar bir duvar oluştururken gazetecilerin soruları bitmek bilmiyordu ama Cavidan, arkasını dönüp eve doğru yürümeye başlamıştı, onu izleyen o adamdan habersiz...

Attığı her bir adımda *ben buradayım* dercesine olan incecik zarif bedenini, o incecik bedenine doğru zarifçe süzülen gür ve siyah saçlarını adam milim milim inceledi. Attığı her adım, saçlarının kısa süre havalanıp sırtına çarpmasıyla son buluyordu. Mankenlere taş çıkaracak bir duruşu ve yürüyüşü vardı. Güldüğünde kısılan gözleri ve gözünün altındaki o ufakık beni...

Uzunca bir süredir görmediğinden, içini büyük bir özlemle doldurdu. Böylesi büyük bir özlemle bunca mesafede durmak da bir hayli zordu. Bir arabanın içinde, böylesi büyük bir aşk ve arzuyla uzaktan öylece izlemek, katlanılamaz hâle dönüştü. Cavidan'ın evin içine girip kapıyı kapatmasıyla da nefessiz kaldı. Gömleğinin üst düğmelerini koparırcasına açarken ormanlık tarafa bakan camı araladı ve derin bir nefes aldı. Kardeşinin acısı yüreğini delerken bir yandan Cavidan ile aralarından engelin kalkmasının sevinci kendi içinde büyük bir karmaşaya sebep oluyordu.

“Efendim,” dedi şoför koltuğundaki adam. “Mahsun Bey’in cenazesi İstanbul’a doğru yola çıktı. Biz de hemen gidecek miyiz?”

Aslında *evet* demesi gereken bir andaydı. Kardeşinden önemli hiçbir şey olmamalıydı ama az önce gözlerinin önündeki o kadını atlatamıyordu. Sadece bir saat bile yeterdi onun için.

“Duygu, buralarda mıymış?”

Şoför koltuğundaki adam, dikiz aynasından şaşkınlıkla baktı. Kardeşinin cenazesinde bile Cavidan’a duyduğu saplantılı aşkın boyutunu çözemedi. Bakışları uzunca bir süre sabit kalmış olmalı ki Serhan, aksi bir ifadeyle ona döndüğünde kekeleydi. “E... Evet, efendim. Gideceğinizi haber verelim mi?”

“Polatlı’daki eve gidiyoruz. Duygu Hanım’ı da oraya aldırır-sınız.”

Adam bir baş hareketiyle onay verdikten sonra arabayı çalıştırdı ve yola koyuldular. Yol boyunca aklında sadece son gördüğü beş dakikayı döndürdü durdu. Görsel hafızasının iyi olmasına böyle zamanlarda şükreliyordu. Cavidan'ın o beş dakikası, anbean göz kapaklarına tekrar tekrar yansdı. O küçük tebessümü, bir bacağına hafifçe diğerinin üzerine atışı, o sırada kalçasının hatlarının fazlasıyla belli oluşu, incecik belinin ortaya çıkışı... Hepsi ayrı birer manzaraydı ve o manzaranın sürekli göz

kapaklarında kalması, önünü alamadığı bir arzuya sebep oluyordu. Polatlı'daki evin içerisinde elindeki içki bardağıyla bir öte bir beri giderken çok geçmeden kapı çaldı ve sanki Cavidan gelmişçesine bir heyecan içini kapladı. Elindeki bardağı bıraktı ve tam kapının karşısındaki cama yaslandı.

“Gel,” dediğinde açılan kapının arkasında korumasını ve Duygu’yu gördü. Ama bu dakikadan itibaren Duygu artık Duygu değil, Cavidan’dı.

“Efendim, Duy...” dedi ama Serhan’ın değişen bakışlarıyla cümlesini düzeltti. “Cavidan Hanım geldi.”

İki eliyle *çık* dercesine bir işaret yaptığında Duygu içeri girdi, adam çıktı ve ikisi baş başa kaldılar. Bütünüyle Cavidan gibiydi. Zaten o yüzden özenle seçilmişti. Kokusu onun kokusuydu, kıyafetleri onun kıyafetleriydi. Saçları düz olmasına rağmen, Cavidan’ınki gibi dalgalı yaptırılıyordu. Saçlarının boyundan, kullandığı takılara ve makyajına kadar bire bir kopyalanmıştı. Birkaç adım atmak istediğinde Serhan onu durdurdu ve sadece izlemeye başladı. Tam karşısındaki koltuğa oturduğunda her kıvrımını tek tek inceledi. Sanki gerçekten karşısında Cavidan varmış ve ona gelmiş gibiydi. Duygu, zaten alışık olduğu bu manzaradan sebep hiç yabancılama ve birkaç dakika sonra “Serhan,” diye atıldı öne doğru.

Hemen yamacına, büyük bir aşkla dolmuş gibi gittiğinde kollarını Serhan’ın boynuna doğru sardı ve “Çok, çok, çok üzgünüm sevgilim!” dedi. Saçlarını sevdi, öptü ve Serhan’ı kollarının arasında sakinleştirmeye çalıştı.

“Cavidan...” dedi, derince bir soluk alarak. Kokusunun bu olduğunu bilmek ve o kokuyla ona benzeyen bir kadının kendisine sarılması içini okşuyordu. “Ben Mahsun olmadan...”

“Şişşşt!” diyerek susturdu onu. Önünde diz çökerek oturdu ve ellerini alıp kendi yüzüne koydu. Serhan, tenini usulca okşarken “Buradayım ben,” dedi. Gözlerini kapadı ve yüzünü kaplayan o

avucun içine kuruldu. Sanki gerçekten Cavidan buradaymış ve onun yanındaymış, onu seviyormuş gibi hissediyordu.

“Beni seviyor musun?” diye sordu Serhan.

“Çok,” diye karşılık verdi. Oyununu öylesine ustalıkla oynuyordu ki iç çekerek söylemesi dahi Serhan’ın kalbini yerinden sökecek gibi oluyordu. Yüzünü, tenini usulca okşayarak boynuna doğru kaydığında kadının elleri, bileklerine sarıldı.

“Cavidan,” dedi. Burada olduğu sürece her cümlesinde bu ismi söyleyecekti ve o da oymuş gibi karşılık verecekti. “Birkaç saat beni gerçek olduğuna inandır, olur mu? İçimde bir yerler çok acıyor ve bunu senden başka kimse dindiremez.”

Duygu, hiç beklemeden ayaklandı ve Serhan’ın kucağındaki yerini alırken elini sakallarında dolandırdı. “Ben gerçeğim, Serhan. Cavidan’ım, Dila’yım, seninim. Sadece birkaç saat değil, bir ömür... Ben sadece seninim.” Gömleğinin düğmelerini büyük bir cesaretle tek tek çözerken “Şimdi izin ver...” diye fısıldadı dudaklarına doğru. “İzin ver, birkaç saat o acını içinden sileyim.”

Serhan, gerçek olduğuna kendini çoktan inandırmış gibi, suretine tam benzemeyen o yerler bile bir anda Cavidan oluverdi. Kendini ona bıraktı ve içinde duyduğu bu saplantılı aşka bir kördüğüm daha attı.

Cavidan evin içinde, camın karşısında öylece otururken telaşlı adımları duydu. Adımlar gitgide yaklaşıyordu ve yüreğini çarpıtıran korku da gitgide büyüyordu.

“Cavidan yenge,” diye seslendi, Üçbey. Merdivenden gelen telaşlı sesle ve büyük adımlarla yüreğine elini bastırdı ve hayırlı haberler olmasını diledi. Yataktan telaşla kalkıp kapıya aynı telaşla adımladığında, eşikte Üçbey ile denk geldiler. Soluk soluğa

kalmış bir hâldeydi ve Cavidan ondan gelecek iyi bir haberin merakıyla yüzüne bakıyordu.

“Ne oldu, Üçbey? Bir haber mi var? Kaç saattir Ali’ye de ulaşamıyorum,” diye sordu soluklanmaya çalışan adama zaman bile tanımayarak.

Üçbey heyecanla yutkundu ve “Abim,” dedi. O ağzında kekeledikçe sanki zaman bir asır gibi yavaş akıyordu. “Ali abim haber almış. İskender abimi İstanbul’a götürmüşler.”

Bu denli uzağa götürmelerinin sebebi, şüphesiz ki İskender’den korkmaları olmalıydı. Ona kendi şehrinde hesap soramayacak kadar korkaklardı ama hesap sormaktan vazgeçmeyecek kadar da kararlıydılar. Cavidan ne hissedeceğini bilemedi ama en azından hâlâ yaşıyor oluşuna tutunup öyle devam etmesi için dualara sığındı. “Yeri nerede bilmiyorlarmış tam ama Ali abim, ekibi toplayıp yola çıktı. Bana da güvenliği daha da arttırmamı söyledi. Oldu ki İskender abimi alamazlarsa seni de buradan çıkarmamız gerekecekmiş. Şimdilik evden ayrılmamanı söyledi. Ben kapının önünü, evin çevresini ayarlayacağım, tamam mı yenge? Sen de burada böylece dur.” Bir çocuğa anlatır gibi elleriyle olduğu yere sabitledi Cavidan’ı. Üçbey’in yüreğindeki saflık, yüzüne de yansımıştı. Cavidan istemese onu burada tutmak çok zordu ama o bunun için çaba gösteriyordu.

“Bir şey olursa seslen bana, tamam mı yengem? Aman ha, çıkma sakın dışarı.”

Cavidan, Cevdet’e ulaşmayı bir kez daha kafasında ölçüp biçmek adına sessizliğe çekilmek istedi ve bu yüzden hiç uzatmadan başını sallayıp “Tamam Üçbey,” dedi.

İnsana yüklenen en büyük sorumluluk, şüphesiz ki kendi canından öte kardeş bildiği canın yüküydü. Onlarca kez yaralanmış ve belki de ölümle burun buruna gelmişken bile bu kadar tedirgin hissetmemişti kendini. Sanki on beş yaşında bir çocuk gibi, hiçbir şey bilmeden ama bilmesi gerekirmiş gibi bir acemilik hissediyordu. Kendi için olsa dert etmezdi ama şu an alacağı tek bir yanlış karar bile İskender'in hayatına sebep olabilirdi. Bu yüzdendi toyluğu, endişesi, korkusu. Ve yine bu yüzdendi, korkusuna rağmen tüm cesaretiyle silahına ve aklına sarılışı.

Onca kalabalığın içinde tek bir çıt sesi bile duyulmazken Ali etrafı kolaçan etti ve iki parmağı emir niteliğinde havalandı. "Hava kararmadan herkes yerine yerleşsin."

Tek bir işareti herkesi harekete geçirdi. Epey kapalı olan hava, birazdan dehşet bir yağmuru üzerlerine bırakacak gibiydi. Rüzgâr, atıkları adımlarda çıkan o sesleri gizliyordu. Ormanlık alanda hızlı ama sessizce hareket etmeye başladılar. Gölete giden ekip, simsiyah giyinmiş, maskeleri ve eldivenleriyle ormanın karanlığıyla bütünleşmişken Ali ve peşindekiler hâkî kamufyajlara sahipti. Hepsi, Subaşı tarafından yetiştirilmiş en iyi adamlar ve tetikçilerden oluşuyordu. Başları ise Ali'ydi. Tüm emirleri ondan alıyor, onun yönlendirmeleriyle hareket ediyorlardı.

Yolları ayrılma noktasına geldiğinde "Tek amacımız, İskender'i oradan sağ salim almak," dedi Ali.

Kendine de ekibine de güveni tamdı lakin konu İskender'in canı olduğundan, herhangi bir aksilik hepsinin içinde dertti.

"Ya alamazsak?" diye sordu, içlerinden biri. "Oldu ki bir şeyler ters gitti... O zaman ne yapacağız?" Aslında herkesin sesi olmuştu. Korku değildi bu. Sadece üzerindeki sorumluluk hepsine çok ağır geliyordu. İskender'in ölümü demek, var olan düzenin yıkılması demekti ve onlar başka bir düzen bilmezdi.

Ali, gücünü her zaman öfkesinden alan bir adamdı ve böyle zamanlarda hiç olmadığı kadar öfke dolu olabiliyordu.

“O zaman da tek amacınız, kimseyi sağ bırakmamak olsun.”

Karşılık vermeden *anladık* dercesine başlarını eğdiler ve Ali'nin yönlendirmesiyle kendilerine belirledikleri lideri takip etmeye başladılar. İskender'in İstanbul'da olduğu haberi geldiğinde Ali, en iyi adamlarını toplayıp yola koyulmuştu. Hava karmaya yakın, orman yolundan çıkıp ufak bir gölün etrafına yapılmış, yüksekçe duvarlarla çevrili bir çiftlik evine varmışlardı.

Ali de en iyi keskin nişancılarıyla birlikte yerine yerleştiğinde silahını kurdu ve evi yakın markaja aldı. Duvarlar âdeta sur gibiydi ve kalelerdeki gözcü kulesine benzeyen, dışarıyı gözlemek için yapıldığı belli olan iki tane kule vardı. Çiftlik evi, ormanlık arazinin seviyesinden daha alçaktaydı.

“Sanki bilerek buraya yapılmış gibi,” dedi Samet. “Kimsenin bulamayacağı, kuytu bir yer.”

Ali, silahın dürbünüyle camlardan evin içini kontrol etmeye başladı. Bir saat önce oteldeki güvenlik görevlisi çocuk içeri alınmıştı ve o dakikadan beri ses yoktu. “Bizim için avantaj. Göl tarafındaki duvar biraz daha alçak.”

“Manzarayı kapatmasın diye öyle yapıldı herhâlde.”

Her yerini incelemişlerdi: Eve giriş çıkışlar, duvarların boyutları, camların sıklığı... Hepsini karış karış keşfetmiş, öyle yerleşmişlerdi etrafına. Ali, en üstteki odada olan hareketlenmeyle oraya yöneldi ve Halit görüş alanına girdi. Odanın içinde bir hareketlilik vardı. Derince bir nefes aldı ve tüm planı tekrar gözden geçirdi. “Baskın için o tarafı kullanacağız. Kulelerdeki adamların görmemesi için gölden yüzecek bir ekip, oradan baskın yapacak. Nişancılar da orman içinden yerleri belli olmayacak şekilde destek atışlarıyla içeridekileri kısıp alacak ancak ilk iş, kapıdaki ve kulelerdeki adamları vurmak olacak.”

Halit'in yan tarafa doğru hareket etmesiyle İskender açıkça ortaya çıktı. Bir sandalyeye oturtulmuştu ve sakin bir ifadeyle Halit ile konuşuyordu. O kadar sakindi ki Ali bu hâline her

seferinde şaşırıyordu. Nereye gitse, nerede bulunsa her türlü koşulda oranın sahibiymiş gibi duruyordu.

Boynunu iki yana çıtlattı. O kadar gergin hissediyordu ki kafası yerinden çıkacakmış gibi bir ağıryla sakın kalmaya çalışıyordu. O kadar çok düşünmüş, o kadar çok kurmuştu ki başka hiçbir şey düşünemez hâle gelmişti. Her şey kusursuz olmalıydı. İskender'i oradan sağ salim almalıydılar. Sonra ne olacaksa olabilirdi ama önce onu almalıydılar.

“Çok kalabalıklar,” dedi Samet ümitsizce.

Ali de bunu görebiliyordu ve şu an birinin bunu tekrarlamasına pek de ihtiyacı yoktu. “İskender'in gözündeki o griliğin sebebini biliyor musun sen Samet?”

“Yok,” dedi Samet. Birbirlerine yakın bir yere konumlanmışlardı. İkisi de İskender'in bulunduğu odayı hedef almıştı.

“Ben çocukken kaldığım yerde bir yangın çıktı. Herkes çıktı oradan ama benim olduğum yer en arka odadaydı ve her yanı ahşaptı. Cayır cayır yanmaya terk ettiler beni orada. Çıkamadım. Adım attığım her yer alev alevdi. Öleceğim sandım ben. En son vazgeçtim, ölmeyi bekledim. Sonra İskender geldi. Beni kaderime terk ettikleri o yere, İskender canını hiçe sayarak girdi.” O anlar öyle bir canlandı ki gözünde, içi minnetle doldu taşı. “Geldi ve beni sırtlanıp çıkardı oradan. Çıkarken de gözüne kaçan ufacık bir ateş parçası o hâle getirdi onu. O gözünde görme kaybı oldu ama bir gün olsun lafını etmedi, ettirmedi bana. Kendi babam bile sevmezken beni de peşine taktı, İdris'i baba bildim. Abim yoktu, abi oldu bana. Ailem yoktu, aile buldu bana.”

Daha sıkı sarıldı silahına ve yemin eder gibi “Yani benim bir değil, bin can borcum var ona,” dedi. Ya İskender'i çıkaracaktı ya o da orada canından olacaktı. Başka bir ihtimal yoktu. “İsterse bin kişi dikilsinler karşıma. Ben onu almadan dönmeyeceğim buradan.”

Ne İskender ne de Ali öyle her zaman hikâyelerinden, geçmişlerinden bahsetmezlerdi. Samet de İskender'in o gözündeki griliğin sebebini yeni öğrenmişti.

Halit bir öte bir beri dolanıyordu. İskender'in sakin hâli, Ali'nin dikkatinden kaçmamıştı. Ya içeride işler yolunda gidiyordu ya da İskender bir adım bile geri adım atmıyor, sonunu kendine yakışır bir şekilde kabulleniyordu. Bir adam, hiç mi açık vermezdi? Duygularını ve düşüncelerini gizlemekte o kadar ustaydı ki Ali bile insan sarrafıyken onu çözemiyordu.

Evin dış kapısı açıldığında tedirginlikle yerlerinde doğruldular ve "Çıktı," dedi Samet. Evet, güvenlikçi çocuk çıkmıştı ve arabaya doğru ilerliyordu. Ali, silahı tekrar odaya çevirdiğinde, İskender'in yüzündeki gülümsemeyi gördü ve "İşte bu be!" dedi, sevinçle. "Ulan Cunta, ulan Cunta! Yine Azrail ile pazarlık yaptın he!"

"Plan iptal mi şimdi?" diye sordu, Samet. Öyle gözüküyordu ama İskender'in sağ salim evden çıkıp serbest bırakıldığını görmeden bir adım atmayacaktı. Yine de Halit'in sakinliği, İskender'in rahatlığı ve güvenlikçi çocuğun gidişi işlerin yolunda olduğunun en büyük göstergesiydi.

"Öyle gözüküyor ama hâlâ çıkmıyorlar." Zaman ilerliyordu ama İskender oturduğu yerden kalkmıyordu. Halit de onu bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Bu durum Ali'yi işkillendirince "Neden çıkmıyorlar hâlâ?" diye sordu kendi kendine.

Sonra sorusuna cevap gibi bir araba belirdi kapıda. Çiftliğin içine giren siyah minibüsün içinden, sekerek yürüyen biri çıktı. "Bu kim lan?" diye sordu, Ali.

Samet kısa bir süre inceledikten sonra "Bilmiyorum ama çok da hayırlı durmuyor," diye atıldı telaşla. Ali, sıkıntıyla tekrar silahına sarılmıştı.

İşte şimdi Azrail'i bir nefes kadar yakınında hissediyordu...
"Herkes hazır olsun."

Sandalyede oturur hâlde karşısındaki adamı izledi. Mahsun'un ölümü her şeyi altüst etmişti ve İskender de ölürse her şey daha karmaşık hâle gelecekti. Ankara'da sevilmesinin haricinde, diğer masa üyeleri tarafından da yeri ayrıydı. Hepsi İskender ile çalışmaktan bir hayli memnundular ve yerine geçecek kişiyi kabul edip düzene sadık kalacakları meçhuldü. Yeri böylesi sağlam bir adamın, ölümü de ölümünü kabullendirmek de o kadar kolay değildi. Üstelik Mahsun'un ne denli takıntılı bir adam olduğu herkes tarafından bilinirdi. Özellikle Halit yakın şahidiydi.

İskender sıkılmış bir ifadeyle "Daha ne kadar bekleyeceğiz, Halit Bey?" diye sordu. "Aldınız, oturttunuz beni buraya, bir şey de demiyorsunuz." Sanki birini öldürmemiş, kendi ölümünü bekliyor gibi değil de onu burada boş boş beklettikleri her dakikada için kendisi hesap soracakmışçasına bir rahatlıkla konuşuyordu. "Eğer misafırlığe çağırdıysanız, keşke önce ben sizi ağırlasaydım. Böyle kuru kuruya oturtuyorsunuz. Ben size bir sofraya da hazırlardım." Ağzının içinde cık cıkladı. "Sizin gibi bir ev sahibine yakıştıramadım."

Ormanın ortasında, kale gibi korunan bir ev inşa etmişlerdi. Eppey büyük ve klasik döşenmiş evin üst katına almışlardı İskender'i. Camlar boydan boya göleti görüyordu. Beyaz ahşaptan yapılmış uzun bir masa vardı, hemen karşısında ise altın işlemlerle süslenmiş, beyaz ağırlıklı bir çalışma masası ve deri kaplı geniş, rahat bir koltuk bulunuyordu. Halit kendini hiçbir yere ait görmemiş olsa gerek oturmamış, aksine oda dar gelmiş gibi dolanıyordu. Bir ara üzerindeki ceketi çıkarıp çalışma masasının üstüne bırakarak kol düğmelerini çözmüştü. Ona kalsa hiç düşünmeden şimdi işini bitirebilirdi ama İskender kafasına göre öldürebileceği bir adam değildi.

“Mahsun’u senin öldürdüğünü biliyorum.”

Aksi ifadesini yine aynı aksi sesle tasdikledi. İskender’in gülen yüzünün aksine, bir hayli öfkeliydi. İskender’in olayı ciddiye almıyor oluşu ise öfkesini daha da arttırıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu İskender, tek kaşını kaldırarak. Sonra duraksadı ve yüzünü okumuş gibi başını sağa sola çevirdi. “Yok yok, öyle değil,” dedi kendi kendini cevaplayarak. “O kadar emin olsaydınız, şimdiye sıkıştınız kafama.”

İskender’in bu tavırları, Halit’i kızdırmaktan öteye gitmiyordu ve bundan ne kadar keyif aldığını gördükçe deliriyordu. Yine de bunu ona yansıtmak yerine ciddi ifadesini korudu. Çalışma masasının köşesine doğru oturur gibi yaslandı ve elini kendinden emin bir tavırla dizinin üzerine koydu.

“Ölümüne benim karar veremeyeceğimi biliyorsun. Elimde olsa hiç beklemezdim, biliyorsun.” Dostane bir yaklaşımda bulunur gibi söylemişti ama buna tezattı cümleleri. “Ama hiç üzülme. O yüzden seni hemen İstanbul’a aldırırım zaten. Vakit kaybetmeyelim diye. Birilerini bekliyoruz. Senin yaptığın netleşince hiç beklemeden Cevdet Bey’den onay alacağım ve seni o gitmeye can ettiğin tahtalıköye ışık hızıyla postalayacağım. Artık o vakte kadar...” dedi gülümseyip, ellerini iki yana açarak. “Bu anların tadını mı çıkarırsın, yoksa beklettiğimiz için kusurumuza mı bakarsın, bilemeyeceğim.”

Halit kendinden emin bir şekilde konuşup gülümsedikçe İskender’i düşüreceğini sanıyordu ama aksi bir şekilde İskender, ona alay eder gibi karşılık veriyordu. “Siz sadece peşin hükümlüsünüz, Halit Bey,” dedi işaret parmağını orta yere doğru sallayarak. “Suçluluğu ispatlanana kadar herkes masumdur.” Elini indirdi ve gülümsemesini küçülterek bakışlarını Halit’e dikti. Gözlerini kıstığında daha çok belirginleşen gözünün içindeki o grilik, sanki küllerinden tekrar tutuşacak bir ateşin habercisi gibiydi. Diğerleri gibi Halit’in de bakmaktan çekinmesine sebep oluyordu ve İskender ile uzun süre göz teması kuramıyordu.

Korkusunu belli etmemek adına gözlerini kaçırırken gülümsedi ve “Sen çok zeki bir adamsın, İskender,” dedi işaret parmağını sallayarak. “Aptal rolü yapan, zeki bir adamsın.”

“Yapmayın ama böyle. Aynı masaya oturup yüz yüze baka-
cağız. Bu yaptığınız büyük kabalık.” Gömleğinin kırısan kolunu
düzeltti ve “Neyse ki ben sizin gibi bir adam değilim,” dedi. “Ne
demişler, eski dosttan düşman olmazmış. Her şey bittiğinde bu
kabalığınıza karşı sizi bağışlayarak ödüllendireceğim.”

“Her şey bittiğinde sağ olacağından eminsin yani?” İskender,
Halit’in damarına basmaktan asla vazgeçmiyordu ve istediğini
elde ettiğini de Halit’in cümlelerindeki vurgudan anlayabili-
yordu. Tahammülsüzlüğünün rengi cümlelerinde parılıyordu.
“Çok merak ediyorum, nasıl bu kadar eminsin bundan?”

“Çünkü sizin gibi başkalarına değil, kendime güveniyorum
ben.”

Geldiğinden beri ilk kez ciddi bir ifadeyle ciddi bir cümle
kurmuştu. Halit şüphesiz ki İskender’in bu tavırlarından et-
kileniyordu. “*Benim oğlum olsaydı...*” diye düşünüyordu çoğu
zaman. İşte o zaman kimse önlerinde duramazdı.

Yaslandığı yerden kalktı ve ellerini cebine koyarak etrafında
dolanmaya başladı. “Bak, sana bu işin nasıl olduğundan bah-
sedeyim...” İskender’in çevresinde döndü durdu. “Mahsun,
o akşam Cavidan için gelmişti oraya. Sen de bunun haberini
aldın ve zaafına yenik düşerek hiç plan yapmadan soluğu orada
aldın. Sonrası da kaçınılmaz son.” Eliyle silah işareti yaptı ve
tek gözünü kırıp ateşledi. “Mahsun öldü. Etrafı temizlettin ve
oradan uzaklaştın.” İskender, o akşamı anbean yaşadı sanki ama
tepkisizliğini korudu. “Hadi,” dedi Halit, tam karşısına geçip
gülümseyerek. “İtiraf et, böyle oldu.”

İskender dudak büktü ve başını olumlu anlamda salladı.
“Yalan değil, tam olacak olanı anlatmışsın ama işte bunların
hepsi birer varsayım.” İşaret parmağı kendi sakallarının üzerinde

dolandı ve bakışlarını Halit'e çevirdi. "Mahsun'un öldüğü haberini aldığında, Cavidan ile birlikte evdeydim. Cavidan'a not yolladığını da sonradan, öldüğü haberi duyulunca öğrendim. Cavidan hiçbir karşılık vermemiş."

Halit'in kaşları şaşkınlıkla havalandığında "Evde miydiniz?" diye sordu. "Siz birlikte mi kalıyorsunuz, İskender? Bize tam aksini söylemiştin hâlbuki yıllar önce." Gülümsemesi büyüdü. "İtiraf et, senin Cavidan'ı bu kadar önemseme sebebin..."

"Benim Cavidan'ı önemseme sebebim, birlikte çalışıyor oluşumuz," diyerek kesti sözünü. "Evet, evdeydik. Çünkü biz birlikte iş yapıyoruz, Halit Bey. Bunun haricinde de bir dostluğumuz var. Neresine takıldınız bunun, anlamadım? Evet, Mahsun olayından haberim olsaydı yapmam gerekeni yapar ve Cavidan'ı korurdum. Zaten bunu yapmam değil, yapmamam sorun olurdu, değil mi? Ama ben de bir şeyi merak ediyorum..." Başını sağ omzuna doğru merakla yatırdı ve gözlerini kıstı. "Siz Cavidan'ı neden bu kadar önemsiyorsunuz? Geldiği ilk günden beri üstelik. Allah var, güzel bir sesi var ama onun gibi nicesi var. Sizin için Cavidan'ı ayrıcalıklı kılan, özel olarak koruma sebebiniz, ilginizin asıl nedeni nedir?"

Halit cevapsız, aksi yüz ifadesinden bir şey kaybetmeden İskender'e bakarken kapı çaldı ve kapının başında beliren adam "Misafiriniz geldi efendim," dedi. Halit işaret parmağıyla gelsin dercesine bir hareket yaptı ve konu böylelikle dağılmış oldu. Kapı tekrar çalınana kadar odada bir sessizlik hâkim oldu. İskender, derin bir nefes aldı ve yüzünü karşısındaki cama çevirdi. Çevirdiği gibi de gözüne çarpan hareketliliğe odaklandı. Belli belirsiz gördüğü o karartının Ali'ye ait olduğunu biliyordu. Biliyordu ve bunu belli etmemek adına bakışlarını hemen çekti.

Tekrar kapı çaldığında içeri giren adam, tanıdık bir yüzdü. O akşam resepsiyondaki çocuk, Hüseyin. Elleri önünde, korktuğu her hâlden belli olan çocuk, başı önde, odaya girdi.

“Hüseyin,” dedi Halit, ellerini iki yana açıp kucaklayacakmış gibi. “Nerelerdesin oğlum sen? Biz de seni arayıp duruyorduk.”

Çocuk hafifçe başını kaldırsa da İskender ile göz göze geldiği an tekrar başını eğdi. “Ben... Ben kaçıyordum, Halit Bey. Beni bulursalar öldürürler diye.”

“Kim?” diye sordu, Halit. Sanki komşusuyla dedikodu yapar gibi alaycı bir tavır ve vurguyla sordu sorusunu. “Kim seni öldürecek, Hüseyin? İskender, değil mi? Ah!” Dudaklarını birbirine bastırıp kınarcasına bir sesle İskender’e döndü. Başını iki yana salladı. “Gördün mü bak, nasıl korkutmuşsun çocuğu! Yazık değil mi? E tabii, sen de haklısın,” dedi Hüseyin’e dönerek. “Herkesi temizlemişler. Biz bulmasak emin ol seni de kaldırırdı ortadan. Ama artık güvendesin oğlum, hiç korkma.”

İskender’in alnında atan o damar ve Azrail’den hâllice hisler barındıran bakışları Halit’in üzerinde dolanırken “Yok,” dedi Hüseyin telaşla. “Ben İskender abiyi hiç görmedim ki o akşam.” Halit’in anında yüzü düştü ve “Ne demek görmedim lan?” diye sordu.

“Görmedim vallahi, abi,” dedi çocuk elleri önünde, vurgulu bir sesle. “O akşam orayı, Kavruk Cemal’in adamları bastı. Herkesi öldürdüler. Ben de zor kaçtım. Kaç gündür beni bulacaklar diye ortaya çıkamıyordum. Kavruk yaptı, abi. O akşam Mahsun’u öldüren, Kavruk’tu.”

Halit’in soluk soluğa kalmış, şişmiş ama patlayamayan bedeni İskender’e döndüğünde İskender yine aynı sinir bozucu gülümsemesiyle ona karşılık verdi.

İskender, Üçbey ve diğerlerine odadaki temizliği bıraktıktan sonra merdivenleri ikişer üçer adımlarla indi. O, sevdiği kadına

gözünü bile değdirmeye çekinirken bir başkasının el sürme cesaretini kaldıramıyordu. Mahsun'un ölmüş olması dahi içindeki öfkeyi henüz dindirmemişken başına açtığı derdin de farkındaydı. Bu olayı toparlamalıydı ve hiç vakit kaybetmeden resepsiyondaki çocuğa doğru ilerledi.

Çocuk ona doğru gelen adamı gördükçe duvarla bir bütün olacak şekilde arkaya doğru yaslandı. İskender'i severdi ama sanki karşısındaki yırtıcı bir hayvandı ve o hayvan çok öfkeliydi.

İskender ona doğru yaklaştığında "İskender abi," diye öne doğru atıldı bir cesaretle. "Ben senden tarafım abi."

Karşısında öfke dolu adamın sakinliğine ihtiyacı vardı kendini açıklamak için. O yüzden, o saldırmadan önce, kendini açıklama telaşına düştü. "Sen beni hatırlamazsın belki ama bundan iki sene önce babam bizi bırakıp gittiğinde, geçinmek için hırsızlık yapıyordum ben. Kardeşlerim ve anneme bakmak için. Sonra sana yakalanmıştım abi. Ben o zaman çok korkmuştum ama sen beni alıp bir işe koymuştun. O günden sonra harama tövbe ettim. Bugün burada namusumla çalışıp kazanıyorsam senin ve bana açtığın yollar sayesinde. Benim sana yanlışım olmaz, abi. O yüzden sen ne dersen, emrin başım gözüüm üstüne."

İskender baktı, baktı, baktı... O kadar çok insan giriyordu ki hayatına, hangisini aklında tutacağını şaşırsa da hafızasını zorlayınca hatırlar gibi oldu. Hele böyle öfke dolu anlarda zihni her şeyi kapatıyordu sanki ve odaklanmakta güçlük çekiyordu. Çocuğu incelerken yakasındaki isimlik dikkatini çekti ve "Hüseyin," dedi. Çocuk hızlıca öne doğru çıktı. "Hemen kayboluyorsun buradan. Senin yokluğun fark edilince ilk seni aramaya koyulacaklar. Hemen ortaya çıkarsan da bu işte bir şey olduğunu anlarlar. Saklan biraz. Sonra ortaya çık ve bu akşam buraya gelenin Kavrık olduğunu söyle. Beni hiç görmedin. Onlar burayı bastı ve sen önce saklandın sonra da o hengâmede arka kapıdan kaçtın. Kavrık'un adamları da seni aradığı için saklandığını, o yüzden hemen ortaya çıkamadığını söyleyeceksin." Karşısındaki çocuk ezber yapmak ister gibi

ağzının içinde İskender'in söylediklerini tekrar ediyordu. İskender sussa da o tekrar ediyordu. Baktı sonu gelmeyecek, "Anlaşıldı mı?" diye sordu, baskın bir sesle.

"An... Anlaşıldı, abi."

"Çık," dedi Halit çocuğa yüzünü bile dönmeden. Ses tonunda, istediğini alamamanın etkisiyle oluşan bir huysuzluk vardı.

Her şey İskender'in planladığı gibi olmuştu. Hüseyin tam olarak söyleneni yapmıştı. Su testisi su yolunda kırılırdı ve Kavruk'un ölümü, Mahsun'un ailesi tarafından olacaktı. Başkasına yüklediği suçtan zerre vicdan azabı duymadı, İskender. Üstelik bir taşla iki kuş vurmuştu. Kavruk'un geçenlerde küçük çocukları dilendirdiği ve birkaç tanesinin soğuktan öldüğü haberini almıştı. Kendisi bizzat ziyaret edecekti zaten ama her şey avucuna Mahsun'un bu hamlesiyle koyulmuştu. Aralarındaki husumeti herkes biliyordu. Zaten Kavruk ile anlaşabilen de yoktu. Mahsun'u öldürüp suçu da Kavruk'un üstüne yıkmıştı. Masa üyesi olmadığı için de kimse Kavruk'u sorgulama ihtiyacı hissetmeyecekti. Arkasında kimsesi olmadığı için intikam güden de olmayacaktı. Elindeki çocuklar da böylelikle özgürlüğüne kavuşacaktı.

"Söylemiştim sana," dedi İskender zaferin hazzını iliklerine kadar hissederken. "Ben bir tek kendime güvenirim." Kollarını düzeltip "E bana müsaade artık..." dediğinde Halit, ona her şeyin bitmediğini belirten bir gülümsemeyle döndü.

"Ne bu acele, İskender?" diye sordu, *teessüf ederim* der gibi. "Misafirlerimiz var demiştim sana. Birini ağırladık. Şimdi diğerini de görelim bir. Ondan sonra bir karşılaştırma yaparız."

İskender'in bakışları karardı ve "Ne misafiri?" diye sordu.

Halit ise gülümseyerek başını salladı ve "Gelince görürsün," diyerek cevapsız bıraktı. İskender cevapsız sorulardan ve sürprizlerden hoşlanmazdı. Ortam gitgide gerilirken kimin gelebileceğini kafasında ölçüp biçti ama bir sonuca varamadı. Mahsun ölmemiş olsaydı, bu olay Hüseyin'e kalmazdı. Başka kim olabilir diye düşündü durdu. Kendi adamlarından başka kimse yoktu o akşam orada.

Zaman geçti durdu ve Halit'ten bir ses çıkmadıkça İskender huzursuzlandı. "Böyle günlerce sizin misafirinizin keyfini mi bekleyeceğim ben?"

Tam o sırada kapı çaldı ve "Heh!" dedi Halit, keyifle. "Geldi misafirimiz."

İskender başını kapıya doğru çevirdiğinde, gördüğü adamlarla birlikte olduğu yere mih gibi çakıldı. Mahsun'un adamlarından biri tam karşısındaydı. Herkesi öldürdüklerini söylemişlerdi ama biri kurtulmuştu ve şu an tam karşısındaydı. Bunu o da beklemediğinden bakışlarındaki o ifadeyi gizleyemedi ve Halit bundan keyif duymuş gibi ona doğru yaklaştı.

Tam yanı başında durduğunda, İskender'e yolun sonu der gibi bakıyordu.

"Adamların iyi temizlik yapamamış, birini es geçmişler. Dua et, Hüseyin ile söyledikleri birbirini tutsun. Aksi hâlde..." Cümlelinin devamını şakağına dayadığı silah tamamladı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

Conflictores de la zona

Bozgun

*“Ne görsem ötesinde hasret
çektiğim diyar. Kavuşmak nasıl
olmaz, mademki ayrılık var.”*

- Necip Fazıl Kısakürek

BÖLÜM 4

Arapçada iki tür özlem varmış:

İhtiyak: Güçlü de olsa, geçici özlem çekmek.

Tahassür: İçini çeke çeke, kalbi yana yana büyük bir hasretle arayarak ve onun yolunu gözleyerek özlem çekmekmiş.

Sevgilim,

Şu kısacık ömrümde şüphesiz ki bana verilmiş en kıymetli zaman, çıkmaz sokaklarımızda yollarımızın kesişmiş olmasıydı. Ve yine şüphesiz ki en çaresiz hissettiren tahassürle yanan gönlümde, yollarımızı kavuşturmanın, bizi kavuşturamamış olmasıydı. İnancım sona, sonsuzluğa. Seni karşıma çıkaran, bir gün elbet kavuşturur da. Hani olur da bu dünyada kavuşamazsam sana, olur da son kez göremezsem o güzel yüzünü, ömür bu ya, duyamazsam o güzel sesini bir daha, bil ki yedi katlı cehennemin yedi katını dolanıp da cennetine varmak gibiydi seni sevip senin tarafından sevilme.

Yine sana kavuşmak varsa ucunda, cehennemin yedi katında bir günü bir ömür gibi yaşarım. Sevmek bu ya, çekilen hasretin vuslatı var ise ben sana hep için için yanarım.

Dünya hâli insan sevmeleriyle, hasretleriyle, acısıyla, tatlısıyla kaderini bir ip gibi boynunda taşırmış işte. Ölüm gelip dayanmışsa kapına, isyan etmek boşaymış. Söylemek isteyip de söyleyemediğin her şey yüreğinde bir yara, dilinde bir sızıymış. İskender de tam olarak öyle hissettiği anlardaydı. O yüzden isyan etmedi, tepki vermedi. Aksine tepkisizliğini korudu. Biliyordu, öyle kolay, tek kurşunla gelmeyecekti sonu. Onca senenin vebali, öyle bir kurşunda ödenmezdi. Gözünün daldığı yerde Ali'nin olması bile öyle kolay kolay Azrail'e teslim etmeyeceklerinin bir

gerçeği gibiydi. Ama ölüm ya bu işte, dolduysa vakti saati, buradan çıkışı da olmayacaktı.

Halit, silahı İskender'den çektikten sonra karşısındaki adama doğru çevirdi bedenini ve silah elinde hazır hâlde beklerken "Söyle bakalım, evladım," dedi. "O akşam neler oldu?"

Bir itiraf bekliyordu sadece. Şüphesiz ki Hüseyin'in söylediklerinin bir hükmü olmayacaktı. Şimdi bu çocuk her şeyi itiraf ettiğinde, doğru ve yalan birbirine karışacak, onun sonunu getirmek isteyenler de kendi doğru gördüklerine inanacaklardı.

Birkaç dakika içinde gerçekleşecek sonu aksi yöne çevirmek için ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu ve bunun için birkaç saniyesi vardı. Halit, onu hemen öldürmeyecekti. Cevdet'in onayını alması gerekiyordu. Ama onu aramadan halletmeliydi, İskender. Silahın namlusu tekrar alnına dayandığında ya da Halit'in yaklaşmasıyla bir hamle yapabilirdi. Böylece onu izleyen Ali içerisini kurşun yağmuruna tutar, dikkati dağıtırdı. Halit'in ölmesi demek, İskender'in de Cevdet tarafından sonunun getirilmesi demekti ama bunu da bir kılıfa uydurabilirlerdi. Önemli olan hayatta kalabilmekti. Hayattaysan eğer her zaman bir çıkış yolu vardı.

İskender bakışlarını karşısındaki adama çevirdiğinde bir itiraf bekliyordu ama duydukları, onu şaşkınlığa sürükledi.

"O akşam Kavruk bastı oteli."

İskender, kaşları çatılacak gibi olmadan toparlandı. Sanki adam doğruyu söylüyormuş gibi aynı ifadesini korudu ama içten içe şaşkınlığını gizleyemiyordu. Adam, Hüseyin'in söylediklerinin aynısını ezberlemiş gibi söylüyordu. "Bir anda baskın yedik, çok kalabalıktilar. Herkes öldü. Ben son dakika yaralı hâlde kaçtım."

Her bir kelimedede Halit'in yüz ifadesi sinirle değişiyordu. İnanmıyordu ama iki adamın da söyledikleri aynı yönde olunca yapacak hiçbir şey bulamıyordu. Onu getiren adama sert bir baş

hareketiyle götürmesini söyledikten sonra İskender'e döndü. İçinde bitmek bilmeyen bir öfkeyle derince nefesler alarak hatırı sayılır bir süre İskender'e doğru baktı ve yine bir hışımla atıldı.

"Tüm bunlara inanmayacaklar, biliyorsun değil mi?"

İskender kendinden emin bir ifadeyle derin bir nefes aldı ve ayaklandı. Ceketini üzerine geçirirken "O da onların problemi," dedi.

"Hepsi senin planın! Anlamadım mı sanıyorsun?"

İskender dudaklarının arasından kınarcasına bir ifadeyle ve epey korkunç, düşmanca gözüken bir bakışla konuşmadan döktü hissettiği her şeyi. Kollarını düzelttikten sonra "Var mı başka bir şey?" diye sordu. "Gideceğim çünkü ben. Bastı beni buranın havası."

Tek kaşını kaldırıp karşısında deliren Halit'in yüz ifadesine baktı ve "Yok olarak algılıyorum bunu," dedi. "Eyvallah o zaman."

Rahat ve büyük adımlarla oradan uzaklaşırken Halit silahını masaya doğru vurarak koymuştu. İskender, Halit'i arkasında delirirken bıraktı ve verdiği tepkilerin hiçbirinde dönüp tek kelime etmedi. Ta ki tam kapıdan çıkana kadar... Duraksadı ve omzunun üzerinden "Affedeceğim seni demiştim," dedi bir lütfmuş gibi. "Sözüm hâlâ geçerli ama ekleyeyim, ben bunu hiç unutmayacağım."

Sonra da arkasından kuyusunu artık daha da derin kazacak bir düşman bırakarak çekti gitti oradan. Elini kolunu sallayarak çıktığında, kapıdaki adamlar onu durdurmadı. O sırada karşıda gizlenmiş olan Ali ile belli belirsiz göz teması kurdu ve İskender'in çıktığını gören Ali silahını indirdi. Orada olduklarını belli etmeden arabalardan birine doğru yürüdü ve siyah bir *Mercedes*'i alarak arkasına bile bakmadan çıkış kapısına doğru sürdü. Sur gibi çevrilmiş kapı, arabanın yaklaşmasıyla korumalar tarafından açıldı ve bir süre ormanlık yolda tek başına yol aldı.

Ali'nin peşinde olduğunu ve ileride bir yerlerde yan yana geleceklerini biliyordu. Merak da ediyordu. Nereden haber alıp da o adamı bulmuştu ve onu kurtarmıştı bilmiyordu ama artık bir can borcu olduğunu biliyordu. Azrail'in elinden almıştı ve ne yapsa hakkını ödeyemezdi. Aralarındaki bağın gitgide derinleştiğini hissetti. Kardeş kelimesinin anlamı, uzun bir süredir onun için sadece Ali demekti.

Orman yolundan sapıp epey uzaklaştıktan sonra ileride Ali ve hemen arkasındaki adamlarının arabalarla yolu kestiğini gördü. Elindeki silahı yere koymuş, değnek gibi kullanırken bedenini de arabaya yaslamıştı. İskender yaklaşınca Ali gözlüğü indirdi ve İskender'in arabadan inmesiyle de silahı bırakıp bir iki adım öne çıktı.

Arabanın kapısını bile kapatmadan "Ulan, sen var ya sen!" diyerek Ali'ye doğru koşar adım gidince Ali de aynı heyecanla "Sen nasıl bir adamsın lan!" diye karşılık verdi. Öyle sıkı sarıldılar ki bir olmanın tanımını gibiydiler. Birlikte çocuklaşıyorlardı sanki. Birbirlerine yaralarını gösteriyor, birbirlerinin yaralarını sarıyorlardı.

"Oğlum sen nasıl çıktın oradan?" diye sordu Ali, merakla. İkisi de sarılırken birbirinin sırtına vuruyordu.

"E Hüseyin olayını biliyorsun zaten de sen o adamı nasıl hallettin? Onu anlat bana."

Ali anlamlandıramamıştı ve o kafa karışıklığıyla geri çekilirken "Ne Hüseyin'i, ne adamı?" diye sordu.

İskender'in kaşları çatıldı. "Oğlum, senin işin değil mi Mahsun'un adamı?"

Ali hâlâ anlamadığından başını iki yana sallayınca "Lan ben sana niye sarıldım o zaman?" diye sordu, İskender.

İkisi de hemen aksileşmiş bir ifadeye büründü. "E kurtuldun diye kutluyoruz ya..."

Ali yapmamışsa eğer kim yapmıştı? İskender kara kara bunu düşünürken “Bana da anlatsan diyorum, olanı biteni,” dedi.

Bir yandan ona anlatırken bir yandan düşünüyordu. “Ben o akşam çıkarken Hüseyin’e yapması gerekenleri tembihlemiştim. Hüseyin, benim planımdı yani. Ama sonra Mahsun’un adamını getirdiler. Bak işte ondan haberim yoktu. Bu öter dedim ama ötmedi.” Bırak ötmeyi, Hüseyin’in söylediklerinin aynısını söyledi.”

İşin garipliğiyle Ali’nin de kaşları şaşkınlıkla havalandı ve “Başka bilen var mıydı?” diye sordu. İskender olumsuz anlamda başını salladı.

“O zaman cevaplar Hüseyin’de. Aldı çocuklar çıktıktan sonra. Atla hadi, ileride yakalarız.”

İskender, Ali’nin yönlendirmesiyle onun aracına doğru yürürken bıraktığı arabaya da başka biri bindi. Şoför koltuğuna geçen Ali, İskender’in de binmesiyle ters duran arabayı yolun ortasında aksi yöne ikisini de sarsacak bir hamleyle çevirdi.

“Yavaş amma koyayım, yavaş!” dedi İskender, hoşnutsuzca. Ali ise yola odaklandığı için tepkisiz kalıp kendi sorusunu yöneltti.

“Sen madem böyle bir şey planlıyorsun bana niye haber vermiyorsun? Ebem sikildi benim.”

İskender’in dudak kıvrımları hafifçe yükselirken kolunu camın kenarına yasladı ve “Epeydir böyle aksiyonlar yaşıyoruz,” dedi. “Paslandın sen. Biraz hareket olsun dedim.”

Ali’nin anında gözleri büyüdü ve “Kim?” diye sordu. “Ben mi paslandım?”

İskender tavrından hiç ödün vermedi. “Adam beni öldürünce gelecektin neredeyse.”

Ali kendinden emin bir yüz ifadesiyle İskender'e tepeden bir bakış attı. "Bu nankörlüğünle öyle yapmam gerekiyordu, katılıyorum."

Arabanın içini kahkaha sesleri doldurdu. Hayat böyleydi işte. Bir oradaydın, bir burada. Az önce canının derdindeyken şimdi kardeş bildiğinin kahkahasında.

Ali, arkasında onu takip eden ekibini geçeli bir hayli olmuştu. Tenha yolda, önünde siyah bir minibüsün belirmesiyle yavaşladı. Yaptığı sinyal anında fark edilmiş ve minibüsün kenara çekmesi bir olmuştu. Ali hemen arkasına park etti ve ikisi de aynı anda inip minibüse doğru ilerledi. Arka kapısı çoktan açılan minibüse önce İskender bindi, ardından Ali. Hüseyin'in, İskender'i sağ salim karşısında görmesiyle sarılması bir oldu.

"Çok şükür, abi!" dedi, rahat bir nefes vererek. "Çok şükür, sağ salim kurtuldun. Aklım çıktı bir pot kıracağım diye."

İskender onu sakinleştirmek istercesine sırtına vurdu ve geri çekildiğinde hiç beklemeden "Geçti gitti de Hüseyin..." dedi. "Senden sonra Mahsun'un adamlarından birini getirdiler. Yaralı kaçmış oradan."

Hüseyin'in yüz ifadesi hiç şaşırmış gibi değildi. "He abi. Seninle konuştuktan sonra sen gittin ya, o zaman ben de arka tarafa saklanmıştım sizinkiler gidene kadar. Bir baktım, girişteki adam hareket ediyor. Etrafın boş olduğunu görünce hemen topukladı, abi."

İskender, sorgularcasına yüzüne baktı. "Sen yaptın o zaman. Sen adamı bulup aynı şeyleri söyledin."

Hüseyin daha cümlesi bitmeden kafasını iki yana salladı. "Yok abi, ben bulmadım."

"Lan kim yaptı o zaman, söylesene?" İskender'in bir anda yükselen ses tonu, Hüseyin'in panikle geri çekilmesine neden

oldu. İskender, bu kadar irdelemeyi sevmezdi. Elli tane soru sormaktansa karşı tarafın anlatmasını beklerdi.

“Cavidan,” dedi çocuk telaş ve korkuyla. “Cavidan abla buldu, abi.”

İskender kaşlarını çatıp tekrar doğrulatmak ister gibi başını öne yaklaştırdı. “Ne?”

Kararmış bakışları, Ali’ye doğru hesap sorarcasına döndüğünde, Ali ellerini kaldırdı. “Yemin ederim haberim yok.”

Tekrar Hüseyin’e döndü. Bir kez daha İskender’in o gür sesiyle sormasına fırsat vermeden anlatmaya başladı.

Saatler Önce...

Sen gittin ya, anılar birer ceset şimdi. Bir koltuğun bile canlı olduğunu senden sonra anladım. Yıprandı, eskidi, soldu sanki. Kahkahalarımızın sindiği o duvar yıkık dökük, harabe... Yürüdüğümüz o çiçekli yollar engebeli, bozuk, koca çukurlarla dolu. Fin-canlar kırık, kahveler soğuk. Evim göçmüş, yaşam durmuş. Adım attığım her yer anılarla dolu birer mezar ve benim cezam bu cesetlerle yaşamakmış sanki.

Derin bir nefes almak istedi.

Alamadı.

Eli boğazına gitti, yakasını çekiştirdi, saçlarını geriye attı, gözlerini kapadı. Sanki boğazını sıkan bir el vardı ve onu oradan söküp almak istercesine kendine dolandı parmakları.

Tik tak, tik tak sesi beynine işledi.

Saatler geçiyordu ve geçen her bir saat, İskender’i ondan koparıp götürüyormuş gibi hissediyordu. Eli kolu bağlı oturmak,

sanki ondan kolayca vazgeçmek gibiydi. İskender bile durmuştu önünde de o yine vazgeçmemişti ondan. Şimdi başka biri öylece gelip alacak mıydı elinden? Üstelik sebebi kendisiyken göz mü yumacak, burada sessizce bekleyecek miydi? Yapmayacaktı. Yapmadı da. Kara kara düşünmeyi bırakıp hızlıca ayaklanarak çıplak ayak kapıya doğru koştu. Kendinden geçmişti. Üstü başı dağınık, gözleri uykusuzluğun ve ağlamanın etkisiyle küçülüp gitmişti.

Dış kapıyı öyle bir kuvvetle açtı ki kapıda bekleyen adamların hepsi bir şey oldu telaşıyla hızlıca döndüler. Üçbey kapının girişindeki adamlarla bir konuşma hâlindeyken Cavidan'ı görür görmez koşa koşa geldi.

“Bir şey mi oldu, yenge?”

Biliyordu ki o İskender'in sözünden çıkmazdı. İskender yokken de en yakını Ali olduğu için onun emirlerini dinlerdi. Şimdi ve bundan sonra söyleyeceklerini yapması için önce ona kendisini kabul ettirmeliydi.

“Sen kimin için çalışıyorsun, Üçbey?”

Ses tonu bir hayli ciddi olunca ve yüzündeki o ifadeden de çekince “Sizin için,” dedi. Üçbey, ayrıca Cavidan'ın geçen her bir dakikada, sanki aklım kaçıracaktı gibi bir hâle büründüğünü de görüyordu. Deliriyordu sanki ve Üçbey'in ne yapacağını bilmez hâlleri Cavidan'a da yansıyor. Gördüklerini gizleyemiyordu.

“Biz kim, Üçbey?” diye sordu, daha baskın bir sesle. “Biz kim? Ya İskender abin için çalışıyorsundur ya da benim için.”

Üçbey ne dese bilemediğinden, olanı söylemeyi tercih etti. “İskender abi için, yenge.”

Cavidan böyle bir cevap alacağını bildiğinden öylece yüzüne odaklandı. Gözünü bile kırpmaması, Üçbey'i biraz korkutsa da hızlıca başını sallaması delirmiş gibi hissettirdi.

“Tamam,” dedi ama aksi sakinlikte bir sesle. “O zaman ya şu andan itibaren benim için çalışıyorsun ya da İskender abinin yanına siktir olup gidiyorsun. Ben sadece bana bağlı kişiler istiyorum etrafımda.”

Üçbey dumura uğramış gibi kaldı. “Ama yenge...” diye açıklama telaşına girince Cavidan’ın tahammülsüz yüz ifadesiyle sustu. Buradan gitse bunu İskender’e de Ali’ye de açıklayamazdı. Şimdi *senin için çalışıyorum* derse başına ne gelecek bilmiyordu.

“Yengem, sen benden ne istiyorsun, kurban olayım ya?” diye sordu, çaresiz bir ifadeyle. Neredeyse önünde diz çöküp yalvaracaktı. “Biz burada gül gibi geçinip gidiyoruz işte. İskender abim bir gelsin ben sonra çekip gideceğim vallahi. Hadi yengem...” Elini Cavidan’ın omzuna koyup *geç içeri* dercesine bir harekette bulunuyordu ki Cavidan öyle bir silkelenip o eli üzerinden attı ki Üçbey eli sanki paramparça olmuş gibi hissetti. Gitgide karararan bakışları da üzerinde dolanınca çekinerek bir iki adım geriledi ve zar zor yutkundu.

“Ben Türkçe konuşmuyor muyum, Üçbey? Söylediğim fazlasıyla net. Ya benim için çalışacaksın bundan sonra ya da şu dakika buradan gidiyorsun.”

Üçbey sıkıntılı bir solukla kara kara düşündü. Bir o kefeye koydu bir bu kefeye. Hiçbirinde tam olduramadı. Ellerini beline koymuş, etrafına bakınıp dururken Cavidan karar verme sürecini kolaylaştırmak istedi.

“Rahmi,” diye seslendi. Rahmi, senelerdir onun yakın koruması sayılırdı. Adam, emrini bekler gibi Cavidan’a döndü. “Üçbey’i buradan gön...”

“Tamam,” dedi telaşla Üçbey. “Tamam, yengem. Tamam, sana çalışıyorum sadece.”

Rahmi’de olan bakışları Üçbey’e döndüğünde, rahatlamış bir ifadeyle kollarını göğsüne bağlayıp kapıya yaslandı. “Sadece bana çalışıyorsun.”

Teyit etmek istercesine tek kaşını kaldırarak yüzüne baktı. Üçbey ise zoraki, “Evet,” dedi. “Bir sana çalışıyorum.”

Cavidan gülümseyerek yaslandığı yerde doğruldu. “Güzel. Peki şimdi söyle bana, sen bu oteldeki güvenlikçi çocuğun evinin ya da gidebileceği yerlerin adreslerini bulabilir misin?”

Üçbey sıkıntılı bir nefesle “Yengem, sen ne yapmak istiyorsun ama ya!” dediğinde Cavidan öyle bir belertti ki gözlerini Üçbey anında “Bulurum,” diyerek boğazını temizledi.

Tekrar gülümseyerek “Güzel,” dedi Cavidan. “Şimdi gidebileceği tüm yerleri hemen buluyorsun. Bulduktan sonra da etrafına adamlarını yerleştiriyorsun. Tek bir hareketlilik olduğunda bana haber veriyorsun. Bu adam hâlâ Ankara’dan çıkmadıysa demek ki bir yerlerde saklanıyor. Çıkmadan, onu kimse bulmadan biz bulacağız, duydun mu beni?”

Cavidan konuştuğu Üçbey ölmezse sonunun İskender’den olacağını bilirmiş gibi bir yüz ifadesine bürünüyordu. *Sıkıntılı, yapmayalım* der gibiydi hâli tavrı. Ama Cavidan’ın aksi ve her an postalayacakmış gibi olan tavrıyla “Tamam,” demek durumunda kalıyordu. En azından İskender’e, *yalnız bıraksaydım daha mı iyiydi, o kafasına koymuştu zaten* diye bir açıklama sunabilirdi böylece.

“Ah yenge ah! Yaktın beni, ah!” diyerek kapıdan uzaklaşırken Cavidan, derin bir nefes aldı. İçinin sıkıntısı geçmemişti, geçmeyecekti ama en azından bu uğurda çabalamak bir nebze olsun iyi hissettiriyordu.

Üçbey gittikten sonra Cavidan uzunca bir süre ondan gelecek haberi bekledi. Saatler geçiyordu. Ali, İstanbul’a götürdüklerinin haberini alınca yola koyulmuştu fakat ondan da bir haber almamışlardı henüz. Evin içinde bir öte bir beri dolanırken dayanamadı ve sehpanın üzerindeki sigara paketini alarak bir tanesini dudaklarının arasına yerleştirdi. Ateşleyip derince bir soluk almıştı ya, işte tam orada ellerinin titremesi kesilmişti

sanki. Gözlerini kapadı ve derin, temiz bir soluk alarak hemen önündeki koltuğa kendini bırakıverdi. Birkaç nefes daha çekti sigarasından. Ellerin soğukluğu sızlatıyordu parmaklarının kıvrımlarını. Ev soğuk değildi aslında. Sadece böyle stres dolu olduğu zamanlarda vücudundaki tüm kan çekiliyordu sanki. İskender gelip de şu başlarındaki beladan kurtulana kadar da o sıcaklığı tekrar bulamayacaktı.

Sigarasının yarısına ulaştığı vakitlerde gözlerini de aralayınca dağınık sehpanın üzerindeki gazeteler çekti dikkatini. Her gün düzenli olarak bırakılan gazetelere şöylece bir göz gezdirirdi ama bu sıkıntının arasında onu da ihmal etti. Şimdi ise birkaç ay önceki sahnede çekilen fotoğrafını gazetenin sayfalarında görünce merakla önüne doğru çekti. Diğer gazetelerde de benzeri cümleler yazılıydı:

“Aniden rahatsızlanması sebebiyle sahneye çıkamayan Cavidan, hayranlarını telaşa sürükledi. İskender Oğuzbeyli bir açıklama yapmazken mekânın diğer yetkililerinden durumunun iyi olduğu öğrenildi. Birkaç güne sahneye çıkması planlanan Cavidan’ın biletleri hâlâ yok satmaya devam ediyor. Daha önceden bilet alanların ve iptal edilmesini istemeyen çoğunluğun mağduriyetlerini gidermek adına özel bir akşam düzenleneceği söylendi.”

Diğer gazetelerde de benzeri yazılar yazmaktaydı. Onca yazının, fotoğrafın içinde Cavidan’ın gözleri, İskender’in adında takılı kaldı sadece. Diğer yetkililer dediği de muhakkak ki Halit olmalıydı. Cavidan’ın inadıyla uğraşılmıyorsa basın ağzını kapatmayı seçmişti. Cavidan da birkaç saat önce benzeri bir röportaj vermişti zaten. Sigarasının izmaritini kül tablasına bastırırken duyduğu zil sesiyle anında fırladı oturduğu yerden. Koşar adım vardığı kapıda beklediğini bulmuştu. Üçbey karşısında heyecanla “Bulduk,” demişti. “Amcasından kalma eski, metruk bir binada görmüş bizimkiler. Orada saklanıyormuş.”

Cavidan’ın yüreği pır pır atıyordu. “Bekle,” dedi hemen odasına doğru koşarken. “Geliyorum ben şimdi.”

“Yengem, biz halletseydik...” diye seslenmesini işitti ama hiçbir karşılık vermedi. Kimseye bırakamazdı. Mademki yerini biliyordu kendisi gidecekti. Altına bir pantolon ve üzerine triko bir kazak geçirerek kabanını giydi. Siyah deri çantasının içine silahıyla birlikte İskender’in özel yaptırdığı incecik çakısını da attı. Yine koşar adım kapıya indiğinde, Üçbey memnuniyetsiz ve huzursuz bir hâlde onu beklemekteydi. Onu götürmek istemiyordu fakat artık patron değişmişti ve Cavidan her an onu kovabilirdi. O zaman Cavidan’ı koruması da mümkün olmazdı. Hâl böyle olunca uyum sağlamak durumunda kaldı. Birkaç akşam önce dolu dolu yağın kar yerini sağanak yağışa bırakmıştı. Üçbey, kenarda hazır bekletilen şemsiyeyi açtı ve Cavidan’a doğru tuttu. Yine onları hazır bekleyen arabaya doğru yürürlerken “Madem bu kadar kolay bulabiliyordun, neden Ali’ye yardım etmedin?” diye sordu.

“İstemiyor onlar beni, yengem,” dedi Üçbey. Öyle bir *istemiyorlar* demişti ki Cavidan’ın içine dokundu sanki.

“Niye istemiyorlarmış seni?” dedi duraksayarak. Arabaya binmeye birkaç adım kala yüreğine dokunan sözler kesmişti adımlarını. Beklediği cevabı değil karşı tarafı haklı bulan bir cevap aldı.

“Ben arada böyle yalan falan söylüyorum ya... Ya yalan da değil de gerçekleri biraz saptırarak anlatmak diyelim.” Başını *masumum* dercesine hafifçe iki yana salladı. “Ali abim *vakit kaybettiriyorsun* diyor. Benimle adam arayacağına, samanlıkta iğne arasa daha iyiymiş.”

Aldığı cevaba gülse mi, sinirlense mi bilemese de yürümeye başladı. “E sen niye yalan söylüyorsun o zaman?”

“Seviyorum yengem, ne yapayım... Yalanlar insanları mutlu ediyor, doğrular değil ki. Ben de böyle hem mutlu oluyorum hem mutlu ediyorum. Bak, etrafında doğrularla seni mutsuz edecek bir sürü insan bulursun ama benim gibisi zor. Ben sana ne duymak istersen onu söylerim.”

“E ama öyle de kimse sana güvenmez ki. Niye tutuyorlar o zaman seni burada?”

Açık olan arabanın içine bindi ve kapanmadan hemen önce Üçbey gülümseyerek “Onlar da beni seviyor herhâlde, yenge,” dedi.

Cavidan hayret dolu bir gülümsemeyle önüne dönerken Üçbey de şoför koltuğuna yerleşti. Şeytan tüyü vardı Üçbey’de, yoksa mümkün değil, onca yalanla dolanla kimse tutmazdı onu burada. Gerçi söylediği yalanlar da beyaz yalan gibiydi. Zarar ziyan dokunmazdı ama yalandı neticesinde. Arabanın silecekleri temizlemeye yetiştiremezken arkasında onu takip eden birkaç arabayla yola koyuldular.

“Bana da yalan söylemedin değil mi, Üçbey?” diye sordu imalı bir sesle Cavidan, camdan dışarıyı izlerken.

“Yok vallahi, yengem,” dedi oldukça gerçekçi bir tonlamayla. “Sana hiç söylemem.”

Yalan olduğunu bile bile gülümsedi Cavidan ve en azından bugün yalan söylememiş olmasını diledi. Çünkü bu sefer konu gerçekten hayat memmat meselesiydi. Öyle ki geçen giden yol bile sanki bitmek bilmiyormuş gibi geliyordu. Her dakika bir kayıptı. Sileceklerin yetişmediği sağanak yağış onları her ne kadar zorlasa da hızlarından pek de bir şey kaybetmediler. Arkasında onları takip eden üç araç daha vardı. Belki de senelerdir Ankara’da hiç bilmediği, gitmediği o yolları bugün İskender için arşınladı ve en sonunda Üçbey aracı bir mahallenin başında durdurdu. Karşıda, üzeri kapalı çardakta oturan siyah kapüşonlu adam, arabaya doğru bakarak *sorun yok* mesajı verdi. Demek ki adam dışarı çıkmamıştı.

Üçbey arkasını dönerek “Adı Hüseyin,” dedi ciddiyetle. “Üç dört ev ötedeki bir evde kalıyor. Şimdi araçlarla sokağa girersek fark ederiz, kaçır. O yüzden sen bekle, ben gidip alıp getireyim.”

Cavidan alacağı bilgiyi aldığından kalanını dinlemedi ve arabadan inerek hızlıca yürümeye başladı. Tabii peşine Üçbey de harekete geçmişti. “Gözünü seveyim, yengem ya!” dedi ellerini iki yana açıp, peşinden giderek. “Bir kere de dinle sözümü.”

Cavidan dinlemek bir yana adımlarını daha da hızlandırınca “İnsan gibi de yürümüyor, anasını satayım!” diye söylendi Üçbey ama duyamayacağı kadar sessizdi. Durmayacağını bildiğinden, arkasından onları takip eden adamları önden gönderip binanın etrafını sardırıldı. Cavidan temkinli ama hızlı adımlarla o metruk binaya yaklaştı. Epey büyük ve döküktü. Dış kapıya yaklaştığında Üçbey silahına davranmıştı ama o yapmadı. Buraya savaşmaya gelmemişti. Konuşup anlaşıacaktı. Ölmüş bir Hüseyin, İskender’in işine yaramazdı. O yüzden ona canlısı ve onlardan taraf olanı lazımdı.

Eski binanın kırık dökük camlarına tezat demir bir kapısı ve üzerinde de içerideki mandala bağlı bir teli vardı. Teli çektiği gibi demir kapı aralandı. Diğer çocuklar ise arka taraftan çoktan binanın içine girmiş, odaları aramaya koyulmuşlardı bile. Üç katlı eski binanın her katı didik didik aranılırken hızlı ama sessiz bir koşuşturma hâkimdi. Üçbey girişteki odaları tek tek kontrol ederken boşluktan yararlanan Cavidan’ın adımları ise alt kata yöneldi. Usulca, kalbi korkudan çarparken içindekinden aldığı cesaretle emin adımlarla ilerledi. Silahına davranmak demek, düşman gözükmek demektir. Cavidan’ın niyeti ise dostça bir yaklaşımdı. O yüzden silahına davranmasa da incecik çakısını, bileğinin arasından parmaklarının altına yerleştirdi. Gözleri avını arayan avcı gibi keskin, adımları bir yılan gibi sürünürcesineydi. Merdivenlerin sonunda, ilk baktığı odaya tedirginlikle yaklaştı ama boştu. Hemen karşısındaki ikinci odaya geçti ve yine boşlukla karşılaştı. Sonra üçüncü oda derken yukarılardan da gelmeyen sesle ümidi iyice kesilir gibi oldu. Belki de Üçbey yine yalan söylemişti ya da Hüseyin çoktan buradan kaçmıştı. Kalan son iki odadan birine yaklaşırken duyduğu kıpırtı sesiyle

bıçağını biraz daha öne doğru ittirdi ve nefesini bile tutarak son bir cesaretle odanın içine bir hamle yaptı.

Ve işte o an, ikisi de bir bıçağın ucundaydı. Karşılıklı olarak birbirlerinin boğazına dayadıkları o bıçağı ilk geri çeken Hüseyin oldu. “Cavidan...” dedi titreyerek. “Cavidan abla. Sen miydin?”

Hüseyin’in elindeki bıçak yere düştüğünde Cavidan genç çocuktan gördüğü tavırla bıçağı boynundan çekti. Zaten niyeti başından belliydi. Sadece anlaşma yapmak istiyordu. Hemen arkasından nefes nefese koşan Üçbey “Yenge! Yenge!” diyerek binada katlanılamaz bir yankıya sebep oldu. Hemen yanında bitince de karşısındaki adama silahını doğrulttu.

Hele bir de yerdeki bıçağı görünce tavrı iyice aksileşti. “Kaldır lan ellerini havaya, it!”

Onu durduran ise Cavidan oldu. Silah tutan koluna elini koyup indirdi ve “Üçbey sakın,” dedi ortama tezat bir yumuşaklıkla. “Hüseyin bizim düşmanımız değil, dostumuz. Değil mi, Hüseyin?”

Bu aslında açıkça sunulmuş bir çek gibiydi. Düşmanıysa bile bunu çevirebilmesi için bir fırsat vermişti, Cavidan. Hüseyin ise buna tüm samimiyetiyle karşılık verdi. “Evet,” dedi hiç düşünmeden. “Ben sizden tarafım. Beni zaten buraya İskender abim gönderdi.”

Cavidan’ın aklı tamamen karışmıştı ve afallayan ifadesini saklayamadı. “İskender abin mi gönderdi?”

“Af buyur?” dedi Üçbey de.

Çocuğun böyle şeylere yatkın olmadığı her hâlimden belliydi. Bir de dışarıdaki pencerelerden bir sürü silahın hedefi olunca iyice titremeye başladı. “O akşam,” dedi yutkunarak. “O akşam İskender abim tembihledi bir süre saklan, sonra da ortaya çık ve benim söylediklerimi söyle diye. Ben de o yüzden saklanıyordum.”

“Niye panikledin lan o zaman biz gelince?” diye sordu Üçbey ve sesi epey sertti.

“Çünkü arıyorlar abi beni,” dedi çocuk. Pencereleden ona doğrultulan silahlara bakmak istemiyordu ama gözü kayıyordu. Gözü kaydıkça da ölecekmiş gibi hissediyordu. “Abbas’ın adamlarını gördüm geçen mahallede. Evimde sessiz sakın bekliyordum ben. Bir gece yarısı pencereden fark ettim geldiklerini, Allah’tan uyumuyordum da arka bahçeden kaçtım. Beni arıyorlar abi. Sadece Halit değil. İskender abime kim düşmansa beni de bulup ortadan kaldırmak istiyor. Suçsuzluğu kanıtlanınsın istemiyorlar.”

“Hay sikeyim böyle işi!” dedi Üçbey, sıkıntıyla. Aynı sıkıntı Cavidan’ın da yüreğine çöreklenmişti. *Bıçak sırtı* bir ömürdü onlarınki, şimdi çok daha iyi anlıyordu. Kimseden ses seda çıkmayınca “Ben de çıkıp gidecektim aslında,” dedi Hüseyin. “Halit’e numaradan yakalanıp İskender abinin söylediklerini söyleyecektim ama buradan çıkamadım. Çıksam gidemedim bulurlar beni diye korktum. O yüzden bekleyebildiğim kadar bekleyecektim.”

“Artık duramazsın,” dedi Cavidan, buz gibi bir sesle. “Senin keyfini beklemezler. Hatta ortaya çıkmamanı bir bahane olarak bile kullanıp İskender’i öldürürler. Bir an önce gidip İskender’in lehine konuşman gerekiyor. Aksi hâlde İskender’i onların elinden alamayız.” Gözleri bir noktada daldı ve “Tabii tek başına da yollayamayız,” dedi. Çocuk o an derin bir nefes aldı. “Sana bizden birileri İstanbul’a kadar eşlik edecek. Daha sonra da Halit’in yanında bizden biri var, seni ona teslim edecekler. Merak etme, sağ salim girip sağ salim çıkacaksın.”

Cavidan öylesine kendinden emin konuşuyordu ve bir şeyler düşünürken dalan bakışları o kadar İskender’e benziyordu ki sorgusuz sualsiz inandı ve güvendeymiş gibi hissetti.

“Abla ben konuşurum konuşmasına da bir problem daha var.”

Cavidan'ın çatılı kaşları daldığı yerden ayrılıp çocuğun yüzünü buldu, *ne var* dercesine.

“O akşam Mahsun'un adamlarından birinin yaralı olarak kaçtığına gördüm.” Kaşları daha da aksi bir şekilde çatıldı. Belanın birini savmadan diğeri başlarına geliyordu. Çıldıracak gibi oldu Cavidan ama sakinliğini korudu.

“Nereye gitti?” diye sordu, telaşla. Halit'in yanına gitmiş olsaydı ve her şeyi anlatsaydı İskender çoktan ölmüş olurdu diye düşündü.

“Ben takip ettim. Bir tane Doktor Hakan var. Doktorluğu bırakmış, böyle merdiven altı bir yer işletiyor. Yarasına baktırmak için ona gitti. Ama ben sonra Abbas yüzünden canımın derdine düşünce onu öylece bıraktım. Hâlâ orada mıdır, bilmem.”

Cavidan durdu, durdu, düşündü. Halit'e gitmediyse bile şüphesiz gidecekti.

“Halit'in haberi var mı ki acaba yaşadığından?”

Üçbey'in sorusu, Cavidan'ın öfke dolu suratını ona çevirmesine sebep oldu. “Sence Üçbey? Sözde canını korumakla yükümlü olan masa üyeleri, bu kadar çok canının alınmasını isterken sence bizim öğrendiğimizi onlar öğrenmemiş midir?”

Üçbey boğazına dizilen sözleri yutkundu ve “Haklısın, yenge,” dedi. “Peki biz ne yapalım şimdi?”

Cavidan birkaç saniye bekledi ve Hüseyin'e dönerek “Sen hemen yola çıkıyorsun,” dedi. Çocuk hızlıca kafasını sallayıp kapıya doğru yürürken Üçbey ensesinden tutup durdurdu ve ona bir şeyler söylemeye hazırlanan Cavidan'ı bekledi.

“Sen de Hüseyin'in dediği yere, en sağlam adamlarını gönderip o herifi bulup aldırıyorsun. Evdeyse evden, yoldaysa yoldan, uçmuşsa kuş oluyorsunuz. Ne olursa olsun, onu bana getiriyorsunuz. Bilmem anlatabildim mi?”

Öyle bir bakıyordu ki sözleri anlatmasa bile gözleri anlatıyordu zaten. “Anladım, yengem,” dedi Üçbey usulca. “Hemen hallediyorum ben.”

Tam elinin altındaki çocukla çıkacakken “Üçbey!” dedi Cavidan ve Üçbey hızlıca döndü. “Buyur, yengem.”

“Sana ne yapacağını söylemedim daha.”

“Buyur, yengem.”

“Adamın yedi sülalesine kadar her şeyini araştırıp bana getiriyorsun. Hızlı, Üçbey. Çok hızlı, Üçbey. Adam gelmeden o bilgiler bana gelecek, Üçbey.”

Öyle telaşlı söylüyordu ki zaman çoktan bitmiş gibi hissediyordu. “Tamam, tamam,” dedi panikle. “Hemen hallediyorum.”

Elinin altındaki Hüseyin ile birlikte yürürken omuzlarını dikleştirdi ve “Ulan var ya!” dedi, kafasına hafifçe vurarak. “Sen bize bir yanlış yap, bak ben seni kurşuna dizmiyor muyum!”

“Üçbey!”

Cavidan’ın sesini her duyduğunda, özellikle böyle bir tonda duyduğunda panikliyordu ve sanki az önce elinin altındaki çocuğa aslan gibi kükreyen o değilmiş gibi masum bir kediye dönüşüyordu.

“Buyur, yengem.”

“Çocuğu rahat bırak, Üçbey. Ayrıca nereye getireceğini de sormadın, Üçbey.”

“Nereye getireceğim, yengem?” *Emret yapayım* dercesine bir tavra bürünüyordu ve Cavidan bu ciddi hâlini korumakta güçlük çekiyordu.

“Abbas bu kadar dibimizdeyse öyle ortalarda dolanamayız.” Biraz düşündü neresi olabilir diye, sonra aklına eskilerden bir yer düştü. “Bir yer vardı. Elmadağ’ın orada. Yakupabdal köyü mü, neydi? Orada bir depo vardı.”

Üçbey gözleri kısık dinlerken “Bildim yengem, bildim,” dedi. “Tamamdır, ben dediklerinin hepsini harfiyen yerine getirip şipşak hallediyorum.”

Yine elinin altındaki çocukla yürümeye başladığında Cavidan arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Onlar merdivenleri çıkarken “Bana yalan söylersen seni ipe dizerim, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Ciddi ama bir o kadar da rahat, boş vermiş bir sesle “Dizersin, yengem,” diye yanıtladı. Gülümsedi Cavidan. Kısacık, küçücük ama en azından ufacık bir an gülümseyip derin bir nefes aldı.

Seneler önce geldiği, daha doğrusu getirildiği o deponun içinde, bugün başka bir konumdaydı. Elleri kabanının cebinde aheste aheste yürürken kalın topuklu botlarının çıkardığı ses deponun içinde yankılanıyordu. Eskiden lüks araçların saklandığı bu depo, bugün bomboş bir harabeydi. Hiçbir şey eskisi gibi kalmıyordu işte. Onun da kalmadığı gibi. Sansar çalıntı araçları burada saklarken Cunta başına geçtikten sonra bu işe bir son vermişti. Yakıp yıkılan deponun isli duvarları bile İskender'den izler taşıyordu. Tıpkı onun da taşıdığı gibi.

İskender onun için her yerdeydi. Attığı adım, soluduğu hava, saklandığı, sığındığı o alanlar bile onunla girmişti hayatına. Kendini korumak için her şeyi İskender öğretmişti. Bugün böylesi güçlü basıyorsa ayakları yere İskender'in öğrettikleri sayesindeydi. Böyle olunca da yokluğu katlanılamaz oluyordu. Her yerin anısı bambaşkaydı da buranın canlandırdığı anılar zihninin en derinlerinde, çok daha kıymetli bir şekilde saklanıyordu. Birkaç adım daha attı ve o an tam durduğu yerde zihninde o iç sızlatan anılar tekrar canlandı.

“Bırakın diyorum size! Bırakın beni!”

Onu tutup çekiştiren adamların elleri arasından kurtulmaya çalışıyordu ama o kadar boşuna bir çabaydı ki kendini yormaktan öteye gidemiyordu. Getirdikleri deponun içinde lüks araçların arasından geçerken o kadar debelenmişti ki bir aracın aynası resmen kasiğine girmiş, iki büklüm hâle getirmişti. Buna rağmen durmadılar, durmalarına da müsaade etmediler. Arkasından yürüyen kadın sanki çok düzgün bir ömür sürüyormuş gibi, “Gördün mü bak?” demişti. “Allah çekmedi işte evli barklı adamları ayartmanı.”

Cavidan deliriyordu. Adı böyle şeylerin içinde geçince öfkesi kontrol edilmez bir hâl alıyordu. İki adamın kolları arasında tekme atmaya çalışırken omzunun üstünden arkasına bakıp “Ben kimseyi ayartmadım!” diye bağırıyordu. Gözleri öfkeden kan toplamıştı ama arkasındaki kadın bir hayli rahattı. Tabii Cavidan’ı izbandut gibi iki adama tutturmuşken bu kadar ahat davranması da çok normaldi. Bıraksalardı bu kadar rahat olamayacağını biliyordu, Cavidan. Eminliği de kendisini tanımasından geliyordu.

Onu tutan adamlardan biri aniden çenesine omzunu geçirircesine bir harekette bulundu neredeyse kendinden geçecek bir sarılma yaşadı. Deponun içerisinde üst kata çıkarıp odanın birine attıklarında üzerine de kapıyı kilitlemişlerdi. Cavidan kapıya doğru hızlıca bir hamle yaptı ama hiçbir işe yaramadı. İçerisi rutubet kokuyordu. Demir bir yatak, üzerinde beyaz ama kirden gözükmeyen bir çarşaf, köşede pislik içinde bir tuvalet, kırık bir sandalye ve bir masa vardı. Odaya bakınca bile öğürtü doldu içi. Resmen hapisane gibi yapmışlardı odayı. O kadar ki demirden olan odanın kapısında aynı hapisanelerdeki gibi sadece gözlerinin gözükeceği küçük, sürgülü bir pencere vardı. Muhtemelen getirdikleri adamları buralarda tutuyorlardı. Kendilerince kurduğu menfaat

ilişkisinin adaletinde cezalarının kesilmesini burada bekliyordu herkes. Bugün Cavidan'ın da beklediği gibi. Teninin değdiği her yere tiksintiyle baktı. Kendi içine büzüşerek kapıya yaslandı ve bozuk sürgüyü parmaklarıyla aralamaya çalışıp "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdı. "Sizi doğduğunuza pişman ederler, biliyorsunuz değil mi?"

Bir anda görüşüne giren kadın "Sen kimsin?" diye sordu. İğrenircesine baktı Cavidan'a. "Üç kuruşluk metresten başka nesen sen? Ne sandın, Sansar beni bırakıp seni mi alacak? Bak!" Kolundaki saksagan dövmesini ve altındaki Sansar yazısını gözüne soktu âdeta. "Onun kadını benim. Onunla geçirdiğin üç beş günden cesaret alıyorsan üç beş günden öteye gidemeyeceğini de öğren." Sonra öfke dolu sinsi bir gülümsemeyle "Ama merak etme, ben sana öğreteceğim!" dedi. "Sana öğretirken o Sansar'ı da mahvedeceğim."

"Ya sen manyak mısın?" diye bağırdı Cavidan, öfkeyle. Aynı öfkeyle avuç içi, demir kapıyı sarsacak kuvvetle kapıya vurulmuştu. "Ne metresi, ne üç beş günü? Benim senin kocanla işim yok diyorum, anlamıyor musun sen?"

Kadın anlamak bir yana, dinlemiyordu bile. Sürgüyü soluğunu kesercesine bir hızla çektiğinde Cavidan büyük bir çığlıkla kapıya tekme attı. Başına bir şey geleceğinden değildi bu öfkesi. O buradan elini kolunu sallaya sallaya çıkacaktı ama ona yakıştırılan sıfatı kaldıramıyordu. O kimsenin metresi değildi, olmazdı da. Yükselmek istediği yerde en dibe çökmüş buluyordu kendini ve bunu kendine yakıştıramadığından büyük bir öfke doluyordu. Üstelik annesine söz vermişti, annesi de özellikle tembihlemişti, imasından bile kaçınırken böyle bir şeyle suçlanmak sanki duvarlar üzerine yıkılacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Nefesi daralıyor, ara ara kapıyı yumrukluyordu ama bir şey değişmiyordu. Duvarda asılı saat, yanlış da olsa zaman akmaya devam ediyordu. Yanlış gösterse de zaman geçiyordu ve o burada hapsolmuştu. Üstelik akşama gazino, en dolu günlerinden birini yaşayacaktı. Bunun paniğiyle tekrar kapıya doğru koştuğunda incecik parmakları, o bozuk

sürgüyü çekiştirdi. Zor da olsa biraz aralayabildiğinde pencerede gördüğü tanıdık bir isimdi. İskender, aşağıda o kadınla konuşuyordu. Cavidan heyecanla daha çok bağırmaya başladı. “İskender! İskender, buradayım!”

Avuç içlerini parçalayacak gibi vuruyordu kapıya. İskender kısa bir an başını ondan tarafa çevirse de tekrar karşısındaki kadına döndü ve bu kadar sakin oluşu Cavidan’ı daha da öfkeliendirdi.

“Buradayım diyorum sana, buradayım! Çıkarsana beni! Söz vermedin mi sen bana?”

Bir sürü şey söylüyordu ama hiçbirine tepki vermiyor, hatta başını çevirip ondan tarafa bile bakmıyordu. Duyduğunu biliyordu. Duyduğu hâlde yok sayılmayı yediremiyordu. Onca çabanın sonucunda açtığı sürgü tekrar kapıya gelen adam tarafından kapatılınca Cavidan, bir bacağı kırıldı kırılacak olan o sandalyeyi sinirinden duvara fırlatarak parçalara ayırmıştı. Hiç şüphesiz ki burada biraz daha kalırsa çok daha fazlasını yapacaktı ki sonunda o kapı açıldı. Cavidan olduğu yerde nefes nefese karşısına bakarken Sansar’ın eşini ve İskender’i yan yana gördü. Üstelik kendisi ne kadar sinirliyse İskender o kadar sakindi. Elleri cebinde, duvara doğru yaslanmış, sinir bozacak bir gülümsemeyle yüzüne bakıyordu.

Başta sessiz kalsa da sonra dayanamadı ve “İskender,” diyerek öne atıldı. “Ben gazinoya erken gittim bugün. Her şey hazır mı diye kontrol edip hazırlanmak için. Sonra birden bu kadın...” Öldürecek gibi bakıyordu ve ne ilginçtir ki diğer kadının bakışları yumuşamanın da ötesi bir mahcubiyete bürünmüştü. “Bu kadın geldi ve beni kocamla mı yatıyorsun diyerek aldı. Kapıdakiler de durdurmadı.” Hepsine soracaktı bunun hesabını, öylesine bilmemişti ki...

“Ama canım benim...” dedi kadın ve Cavidan iğrenircesine yüzünü buruşturdu. “Sen de söylemedin ki İskender’in kadını olduğunu.”

“Ne!” diye yükseldi Cavidan, olduğu yerde. “İskender’in kadını ne demek? Ben kimsenin kadını falan değilim.” Bu söylemler oldukça komik geliyordu Cavidan’a. Kendi başına var olmayı tercih ederdi. Birinin kadını diye anılmak isteyeceği son şey bile olamazdı ama konu şu an o da değildi. İskender ve kendisinin alakasını çözememişti.

“Müjde yenge,” diyerek girdi İskender söze. “Bakma sen buna.” Başıyla Cavidan’ı işaret etti ve Cavidan daha çok kaşlarını çatı. Öyle sakın öyle tane tane konuşuyordu ki Cavidan’ın ağzı açık kaldı. “Benimki biraz asi işte böyle.” Benimki mi demişti o? Cavidan dilini yutmuş gibi kaldı. Ne diyeceğini bile bilemedi. Öylesi büyük bir şoktu yaşadığı. “Geçen gün kavgaya ettik. Bilirsin, siz kadınlar hemen ayrılıkla tehdit edersiniz. Ben de o günden beri gönlünü almadım diye şimdi tavrından böyle yapıyor.”

Sohbete yüzünü ekşitirken kadının kahkahasıyla daha da geri çekilip hayretler içinde izledi önündeki manzarayı. Elini İskender’in omzuna koydu ve “İlahi İskender!” dedi. “Ama şimdi sen de...” Cavidan’a doğru bakarak alıcı gözle süzdü. Zaten süzmiştii de o zaman bir düşman gözüyle bakıyordu. Şimdi farklılaşsa da bakışları, düşüncesi aynıydı. “Böyle güzel bir kadını, nasıl yalnız dolaştırıyorsun?” Cavidan’a doğru yılışık bir tavırla dönerek “Haklısın vallahi şekerim,” dedi. “Süründürmek lazım bu erkekleri. Yoksa akılları başlarına gelmiyor.”

Cavidan’ın kısılan gözleri İskender’i buldu. Onu buradan kurtarmak için gelmişti o kesindi de böyle küçük numaralara hiç ama hiç gerek yoktu. “Tabii ya,” dedi Cavidan imalı bir tonda meydan okurcasına başını sallayarak. “Benim şu aklım başıma bir gelsin önce sonra onunkini gelmemek üzere yollayacağım.”

İskender dudaklarına geniş bir gülümseme yerleştirdi bu gülümseme içindeki keyfin bir yansımasıydı. Oyununa Cavidan’ın da katılması içten içe hoşuna gitti. “Sevgilim,” dedi. Zamansız ve yalnızca bir oyunun parçası olan bu sıfatın, Cavidan’ın kalbini böylesine hızlandırması ise hiç de normal değildi. Bir de yanına gelmesi

için elini uzattı. O geniş kolları, resmen onu kendine çekmek için açılmıştı. "Benim seni gördüğümünden beri aklım başımda değil ki zaten. Ve bir ömür gelebileceğini de düşünmüyorum." Cavidan'ı parmak uçlarından yakaladı ve o daha ne olup bittiğini anlamadan dibine kadar soktu. Öyle nutku tutulmuştu ki Cavidan'ın dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, ona bakarken bir nefes mesafesindeydiler. "Ve ben bundan hiç şikâyetçi değilim," diye tamamladı konuşmasını.

O an Cavidan'a dank etti ve kendini toparlamaya çalıştı. O her ne kadar yalandan da olsa etkisi altına girmişse İskender oyun olduğunun bilinciyle sanırım çok normal, gerçekmiş gibi rol yapabiliyordu. Cavidan bakışlarını karşıdaki kadına çevirdi, onu belinden kavrayan İskender'i de itirmek istedi ama olmadı. Parmaklarını belinin oyuntusunu iyice saran İskender'in avucunun içine soktuğunda parmakları âdeta bir savaşa girişti. Birbirlerine kilitlenmış hâlde bakarlarken Cavidan parmaklarının ucunda yükseliyordu, dudakları aralanıyordu ve İskender ile neredeyse dudak dudağa geliyorlardı. Bir inatlaşma hâlinde ateş ve barut gibi olmuşlardı. İskender, Cavidan ona yükseldikçe daha da sokuluyor, ince ve küçük parmaklarıyla sevişir gibi aralarında dolanıyordu. Yakınlaştıkça dudaklarını değdirmemek için büyük bir çaba harcadığı o kadar belirgindi ki... En sonunda onu hapsetti ve parmaklarını birbirine kenetledi. Özellikle Cavidan'ın onunla cebelleşme hâli parmak uçlarındaki o tutkunun hazzını arttırdı. En son ikisi de duraksadığında parmakları birbirine kenetlenmiş hâldeydi. Yüzlerinde yapmacık bir gülümsemeyle onları izleyen kadını çok geç fark ettiler.

"Ben sizi tutmayayım," dedi kadın. "Sen de kusuruma bakma, olur mu lütfen?" Sanki onu buraya kapatan, metres sıfatı yakıştıran o değilmiş gibi bir nezakete bürünmüştü. "Bir gün sizi evimde de ağırlamak isterim, İskenderciğim. Kadınını da al gel lütfen."

Kadınını dedikçe kusası geliyordu Cavidan'ın. Öyle ki Müjde oradan uzaklaşır uzaklaşmaz o kusma ifadesiyle "Kadınını ne be?"

dedi. Hemen peşine de hâlâ İskender ile el ele onun kolları arasında olduğunu fark edince dirseğini karnına geçirdi.

“Sen de az fırsatçı değilsin! Başka yalan mı bulamadın söyleyecek? Sevgilimmiş, aklını almışım bilmem ne!” Öfkeye bürünen sesi bir hayli sert çıksa da kalbinde hissettiği o değişik his bunlardan bahsederken bile aynı yerinde bakiydi. Üstelik hareket ettikçe İskender’in kokusu yayılıyordu. Her yanını sarmıştı. Muhtemelen üstüne de sinmişti ve bunun etkisi altındayken kendini kaybetmiş gibi hissediyordu. Buna da öfke duyuyordu. Çünkü aynı hisler karşısındaki adamda da var mı, bilmiyordu. “Bana bak!” dedi çıkmadan hemen önce işaret parmağını aralarına uyarı gibi sokarak. “Bir daha böyle bir şey yaparsan senin canına okurum.”

İskender ise hâlâ karnına yediği darbeyle dudaklarını dişliyordu. “Bu okumamış hâlin mi yani?” Cavidan o öğrendiği odadan bir an önce çıkmak istediğinden “Okuduğum zaman, bunun okumamış hâlim olduğunu anlarsın,” dedi hızlıca yürüyerek.

İskender de peşine takılmıştı. “Böyle mi teşekkür ediyorsun bana? Seni kazanda kaynatacaktı, farkında mısın?”

Cavidan kaşlarını çatarak “Ne?” dedi. İnanmamıştı ama duraksamadan da edemedi. Bakışlarını arkasına çevirince İskender kapının önünü işaret etti ve Cavidan baktığı yerde âdeta şoka uğradı. Resmen bir kazan vardı deponun önünde. “Yuh! Yuh! Yuh!” diyerek yükseldiğinde yüzünü ellerinin arasına aldı ve “Hastasınız siz!” dedi şok içinde. “Gerçekten hastasınız.”

Hızlı hızlı yürümelerine İskender de eşlik ederken arkasından bir de gülüyordu. “Dur, dur, şaka yapıyorum. Arabaların bazı parçalarını eritip satıyorlar. Onun için o, senin için değil, merak etme.”

Sanki çok eğlenecek hâli varmış gibi yaptığı bu şakaya hiç gülmedi. Üstelik gülecek bir şaka da değildi. Aksine hiç hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle İskender’e doğru baktığında “Tamam,” dedi İskender daha sakın bir sesle. “Tamam, özür dilerim ama sen de gerçekten bana böyle mi teşekkür edeceksin?”

Teşekkür kısmını atlamıştı, Cavidan. Önemsememişti bile. Alt katta arabaların arasında İskender'in gönlünü yapmakla da hiç uğraşmak istemiyordu. Akşama yetişmesi gereken bir sahnesi vardı. "Sen ne arıyordun ki zaten burada?"

"Belamı," dedi İskender hiç düşünmeden. Hemen peşine de gözleri farklı başka bakmaya başladı. "Teşekkür etmeyecek misin, gerçekten?"

Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, İskender," dedi ısrar etmesinin üzerine vurgulu bir sesle. "Oldu mu, tamam mı? Teşekkür ederim beni kurtardığın için."

İskender'in bakışları yüzünde dolanıyordu ve kaşları olmadı dercesine havalandı. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp ağzının içinde bir şeyler geveledi ama söylemedi.

"Ne?" dedi Cavidan. "Ne istiyorsun? Daha nasıl teşekkür edeceğim sana?"

İskender, derin bir nefes aldı ve "Böyle değil," dedi.

Cavidan anlamayarak "Nasıl?" diye sorduğunda, İskender dildirmedi. Başı hafifçe sağ tarafa doğru yattı ama gözleri dudaklarında takılı kaldı. Öpmesini mi istiyordu? Cavidan'ın kalbi delicesine çarpmaya başladı. Söyleyemediği ama istediği şey bu muydu? Gözleri dudaklarının üzerine sürekli olarak kayıyor, sanki onun dudaklarını ezercesine dişlerini alt dudağına bastırıyordu. Cavidan'ın kalbi duracak gibi oldu. Avuç içleri terledi, derince nefeslendi. O an İskender ona bir adım atmak istediğinde o da olduğu yerde yükseldi ama onu öpme cesareti gösteremedi. Bir iki adım atıp, gözlerini İskender'in ıslak dudaklarına kilitleyince ve nefesleri sıklaştınca İskender bunu bir onay kabul etmiş olmalı ki beklemediği bir hızla ona doğru sokuldu. Dudakları dudaklarına yaslanırken ayakları kesilir gibi oldu. Gözleri istemsizce kapandı ve İskender, Cavidan başını çarpmasın diye bir eliyle başını korurken diğer eliyle arkasındaki klasik arabalardan birinin arka kapısını açtı. Bunu da elinin beline inip onu arabaya doğru yatırmasıyla anladı. Birkaç

saniye içinde hem İskender'in dudakları arasında hem de oldukça yabancı bir arabanın arka koltuğunda buldu kendini. Kalbi tekliyordu. Nefesleri yetmiyordu. İskender'in dudakları, dudaklarını öylesine istila ediyordu ki ne yapacağını bilmiyordu ama kapıldığı bu yoğun tutkunun içinde sadece ana odaklandı. Elleri, İskender'in yakalarını aralayıp boynuna doğru kaydı. Burunları birbiriyle çarpışıyor, başı bir sağa bir sola hareket ediyordu. İskender hareket ettikçe avuçlarının arasındaki, boynunda gerilen damarlar titremesine sebep oluyordu. İskender tarafından öpülüyordu, İskender'i öpüyordu. Bu ne kadar sürdü bilmiyordu ama saatler sürse bile yetmeyecekmiş gibi hissediyordu. Sanki teni yıllardır ona aitmiş gibi hiç düşünmeden, izin almadan boynunu okşuyor, göğüs kafesinde çok ileri gitmese de göğsünü okşuyordu. İskender'in kalbi delicesine çarpıyordu. Onun için mi? Tıpkı kendisinde de olduğu gibi. Üzerinde İskender'in varlığını hissetmek, onun kollarında olmak İskender gibi güçlü birinin kalbinin onun için böylesine atması yüreğini okşuyordu.

İskender en son geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydiler. Cavidan ellerini İskender'in boynundan hâlâ çekmemişti. İkisi de susuz kalmış gibi birbirlerini kana kana içseler de sanki yetmemiş gibi bakıyorlardı birbirlerine. Aralarındaki sessizlik Cavidan'ı boynuna kadar kıpkırmızı ederken "Buldun mu?" diye sordu.

İskender anlamayarak "Neyi?" dedi.

"Belanı."

O güzel, az önce onu öpen dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve "Buldum," dedi bir daha dudaklarına bakarak. "Öyle bir bela ki..." Biraz daha yakınlaştı. "Benim canıma okuyacak." Tekrar dudakları bir bütün oldu. Az önceki teşekkür öpücüğüyse şimdi ki neydi, bir adı var mıydı, bundan sonrası nasıl olacaktı bilmiyordu ama Cavidan yürekten, tutkuyla, hiç hissetmediği ama hoşuna giden o duygu yoğunluğuyla o ana teslim oldu.

“Yenge!” Duyduğu sesle bugün bile hâlâ göğsünü tekmeleyen o hislerin arasından sıyrıldı ama çarpıntısı aynı kaldı. Üçbey bulduğu adamla depoya giriş yaparken Cavidan kollarını göğsünde birleştirdi. Seke seke gelen çocuk, iki adam tarafından tutuluyordu ve yüzünde şüphesiz ki Azrail’den kaçtım sanırken tekrar yakalanmış olmanın korkusu vardı.

“Gel Serhat, gel,” dedi Cavidan gülümseyerek. “Biz de seni ne çok aradık, bir bilsen... Çok şükür, sağ salim bulduk.”

Ne diyeceğini bilemedi adam. Yanındakilere baktı ve sessizliğini korumayı seçti. Adamı karşısına getirdiklerinde Üçbey, Cavidan’ın tarafına geçti. Sessizliğini koruyacağını fark eden Cavidan, hemen yan tarafında bulunan sandalyeyi eline alarak adama doğru yürüdü. “Ama çocuklar, böyle olur mu? Hasta hasta adamı getirmişsiniz, bir de ayakta bekletiyorsunuz.” Tam dizinden yaralandığından, Cavidan’ın bir anda oturması için omzuna bastırmasıyla çığlığı deponun içinde yankılandı ve ayağını nasıl uzatacağını bilemedi.

Cavidan dudaklarını birbirine bastırarak “Pardon,” dese de hiç sahici değildi. Tam karşısına geçti ve tekrar kendinden emin bir ifadeyle “Serhatçıgım,” dedi. “Senin bir kardeşin varmış. Köyde babaannenle yaşıyormuş. Anne babanı kaybetmişsin. Allah rahmet eylesin.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben de bunları öğrenince kardeşine hemen sahip çıktım.”

Adam kalkacak gibi olduğunda yanındakiler omzuna bastırıp tekrar oturttu. “Korkma, korkma,” dedi Cavidan gözlerini büyütüp yapmacık bir samimiyetle. “Bir şey yapmadım. Babaannenle sıcacık evlerinde oturuyorlar. Sadece güzel bir okula kaydını aldurdım. Çocuklardan birini de yanlarına verdim. İlgi-lenecekler güzelce. Sonuçta biz, bizimle çalışan herkesin ailesini

ailemiz biliriz. Elimizden ne gelirse yaparız. Sen de bizimle çalışıyorsun sonuçta, değil mi Serhat?”

İma dolu tonlaması Serhat'ın daha hiç konuşmadan başını sallamasına sebep oldu. Kardeşine bir şey yapacağından değildi. Cavidan kimseye bir şey olsun istemezdi ama İskender'e de olmamalıydı. Bu yüzden karşıdaki insanların zaafılarını bulup onlara oynamaktan hiç çekinmezdi.

“Güzel,” dedi gülümseyerek. “E biz seni hiç tutmayalım o zaman burada hasta hasta. Çocuklar seni gideceğin yere götürecektir. Giderken de söyleyeceklerini o aklına mih gibi işleyecekler.” Çocuklar, omzundan tutup kaldırırken acıyla yüzünü buruşturdu ve seke seke yürümeye başladı. Cavidan, bir kez daha uyarı niteliğinde arkasından bağırmayı ihmal etmedi. “Merak etme, bana sadık olduğun sürece kardeşin hep bana emanet.”

Adamı depodan çıkarırlarken Üçbey ve Cavidan yan yana giden adamın arkasından baktılar. “Yengem, vallahi senden korkulur!” dedi Üçbey ellerini arkasına koyup, kaşlarını kaldırarak. “Adam çıtını bile çıkarmadan kabul etti söylediklerini.”

Cavidan gülümsedi ve “Üçbey,” dedi gözlerini devirip. “Gidelim hadi.”

Birlikte depo çıkışına doğru yürürken “Yengem be,” dedi Üçbey. “Biz seninle güzel ikili olduk he.”

“Olduk mu, Üçbey?”

“Olduk vallahi, yengem.”

İkisinin de yüzünde bir gülümseme varken Cavidan elini Üçbey'in omzuna koydu. “E sen o zaman bana İskender abin bu zamana kadar ne haltlar yedi, anlat bakalım.”

Üçbey şekilden şekle girdi. Anlatmak istemese de Cavidan'ın ısrarcı olacağını bildiğinden birkaç ufak yalandan zarar gelmez diye birkaç şeyi hararetle anlatmaya başladı. “Bak şimdi yengem...”

Saatler geçmişti. Gün geceye varmış, tekrar sabaha varmak üzereydi ve Cavidan bir gram uyumamıştı. Çünkü o güzel haberi almıştı. İskender kurtulmuş ve ona geliyordu. İskender'in ona geldiği o saatler öyle bitmek bilmedi ki iki koltuk arasında mekik dokudu durdu. Duşa girdi, vücudunun her bir santimini nendendiricilerle ovaladı, en güzel kokularını sürdü. Ev sıcaktı ve dışarıdaki mevsimin aksine, dolabından yazlık bir elbise çıkardı. Lacivert puantiyeli üst kısmı oturtmalı, alt kısmında minik düğmeleri olan, ince kumaşlı, mini elbisesini giydi. Dalgalı saçlarını açık bıraktı. Beline kadar gelen saçlarının kokusu her yana yayıldı. Gerdanını incecik bir kolyeyle süsledi. Taşı göğüslerinin arasından salındı. Dudaklarına ruj sürme gereği duymadı. Sanki içinin ateşi tenine vurmuş gibi yanakları da dudakları da al al olmuştu. Son kez aynada kendine bakarken camdan gelen farların yansısıyla koşar adım kapıya yöneldi.

Daha İskender'in çalmasına müsaade etmeden kapıyı açtı ve gördüğü gibi kollarını boynuna doladı. Öyle sıkı sarıldı ki bir bütün hâline geldiler gibi hissetti. Kaybetme korkusu çok başka bir şeydi. Şimdi Cavidan, İskender'alsa koynunda uyutsa, saklasa aylarca yıllarca anca geçerdi, anca dinerdi içinin hasreti. İskender, öyle sıkı sıkıya sarılan Cavidan'ın beline kolunu sardı ve o kendisine sokuldukça daha da çekti. Sinesinde bir yangın başladı ve ikisini de etkisi altına aldı. Cavidan, İskender'in saç tellerini bile tek tek severken İskender de o güzel kokusunu omzuna dudaklarını bastırarak içti. O kadar bütünleştiler, o kadar koptular ki o an her şeyden Cavidan gözlerini açıp da onları ağzı açık izleyen Üçbey ve onu çekiştiren Ali'yi görünce çekilmek durumunda kaldı. Çekildi ama bir adım ötesiydi. O bir adım ötesi bile tenlerinin temasından bir şey eksiltmemişti. İskender'in eli, Cavidan'ın beline hâlâ dolanmış vaziyetteydi. İskender, Cavidan'ın

baktığı yöne bakıp Ali'yi görünce sadece bir baş hareketiyle yolculadı.

Saat sabaha erişmek üzereydi. Birazdan hava aydınlanırdı. Son dakikalarında gelebilmişti Cavidan'ın evine, kollarına, kokusuna, koynuna. Birlikte eve girdiklerinde hâlâ titreyen Cavidan'ı görünce "Çok mu korktun bana bir şey olacak diye?" dedi.

Korkmak ne kelime... Ben anladım ki sen benimle olmazsan İskender, ben beni öldürürüm.

"Ne korkacağım?" dedi, omuz silkerek. "Ölüp gideceksin de vicdan azabın bana ardında miras kalacak diye endişe duydum sadece."

Öyle diyordu ama ne dibinden ayrılıyordu ne de titremesi gözlerindeki ateş bir an olsun dinliyordu. Uzatmadı İskender ve gülümsedi. Alışkındı bu hâllerine. Her hâlini de ayrı seviyordu zaten.

Girişte öylece ayakta ve sarmaş dolaş kalınca "Bir şey yer misin?" diye sordu, Cavidan. "Açsındır sen. Ben de günlerdir yemedim. Birlikte bir şeyler yiyelim mi?"

Başını hafifçe eğdi ve Cavidan hızlıca hareketlendi. "Ne yersin?" Elini tutmuş onu da mutfağa çekerken bir an olsun ayrılmak gibi bir niyeti yoktu.

"Sen ne yersen."

Mutfağa girdiklerine dolaba yöneldi. "Ne içersin peki?"

"Sen ne içersen."

Gülümsedi Cavidan. İskender masanın kenarına yaklaşırken dolaptan birkaç sebze çıkardı. "Sana şarkı söylememi ister misin? Özlemiştir bence sesimi."

Ona doğru yaklaşıp hırıltılı bir şekilde soluklanırken elini beline sardı ve "Delirdim," dedi. Dudakları omzuna, saçlarının arasına büyük bir açlıkla karıştı ama Cavidan'ın kollarının

arasında kıkırdayıp hareketlenişi, İskender'i geri çekilmek durumunda bırakmıştı. Doymamıştı. Doymak bir yana, içinde zapt edemediği hisler gün yüzüne çıkmıştı. Cavidan ise ondan karşılığını böyle güzel alınca ağzı kulaklarına varacak kadar gülümsedi ve "Ne söylememi istersin?" diye sordu.

Cavidan'a çekiliyordu sanki. Öyle bir çekilmekti ki bu, yemek yapmasına bile müsaade etmeden, bir kez daha kokusunu solumak için ayrıldığı saniye dayanamadan belinden tutup kendine doğru çekti. Hızlıca dönünce eğer aralarında sebzelerin olduğu kap olmasaydı dudak dudağa denk bile düşebilirlerdi. "Sen..." dedi İskender, derin bir iç çekerek. "Sen ne söylersen."

İkisi de birbirinden ayrı kalmanın ve gerçekten sona gelmiş olmanın yarattığı bir duygu karmaşasıyla bin yıllık hasret biriktirmişlerdi sanki. İskender'in eli, Cavidan'ın vücudunda milim milim kayıyordu. "Ben," dedi Cavidan. İskender'in gözleri, onun dudaklarında gezinirken büyük bir yangından can havliyle kaçışır gibi kaçtı. "Ben yemek hazırlayayım."

Elleri titreye titreye rezgâha döndüğünde bıçağı bile kullanamıyordu. Hele bugün o depoda olanları anımsayınca kendini zapt etmek daha zor oluyordu.

"Yaptıklarının haberini aldım," dedi İskender masanın üzerindeki çerezlerden birkaç tanesini ağzına atarak. "Sen nereden buldun o herifi?"

Cavidan tam önünde, bedenini saran incecik elbisesiyle hareket ettikçe İskender kendini tutamıyordu. Her bir hareketini izliyor, gözlerini üstünden çekemiyor ve arzusuyla deliriyordu. "Bulurum ben," dedi o güzel sesiyle. Bir de omuz silkti. Küçük ve güzel omuzları nazlı niyazlı kıvrılıyordu sanki. "Benim de var öyle kendime göre bağlantılarım."

Uzun saçları belini, kalçalarını örtünce ve esnek kumaş güzel bel kıvrımlarını sarınca İskender yine dayanamadı ve dayandığı

masadan ayaklanıp bir anda Cavidan'ın beline ellerini koyarak arkasına yaslandı. "Sana bir can borcum oldu desene."

Upuzun saçlarını avuçları arasına aldığında Cavidan'ın gözleri kapandı. "Ö... Ödersin o hâlde," dedi titrek bir sesle. Hissettiği o yoğun arzu sesinin rengini bile değiştirmişti. Hele İskender'in ona çarpan nefesleri... Ona yaslı olan İskender, âdeta aklını aldı, başını geriye doğru omzuna yasladı. Ellerini beline yerleştirdiğinde sızım sızım sızlandı, kıvrandı durdu.

İskender ona böyle sığınan, delirdiğini gördüğü Cavidan'a karşı koyamıyordu. Her şey uçuştu gitti aklından. O arzunun esaretine kapıldı. "Canım uğruna feda," dediğinde "Senin canın zaten benim," dedi Cavidan.

Omzundaki başı tüm tüylerini diken diken edecek hareketlerle kıvrıldıkça ve kapalı dudaklarını dişlediğini görünce de tüm kanı delirircesine kaynadı. Bel kıvrımındaki eli karnına doğru kayarken avuçlarıyla karnını kavradı. "O hâlde başka bir can..." Sözleri Cavidan'ın ayaklarını titretip nefesini kesti. İskender'in şu anki dokunuşları, sözleri yıllar sonra mucize gibiydi. Diğer eliyle hoyratça Cavidan'ın başını öne doğru eğdi ve dili ense-sinde boylu boyunca ıslak bir imza bıraktı.

Cavidan elindekileri tezgâha bıraktı ve İskender'in onu kendine çevirmesiyle itaat etti. Tek bir bacağı ona temas etmiyordu ve Cavidan onu da es geçmemek adına kendi topuğunu dolaba yasladı ve dizinden kıvrılan bacağı İskender'e temas etti. İkisi de sessizdi. Bakışları, dokunuşları, nefesleri konuşur gibiydi. İskender'in gözleri Cavidan'ın bacağına kaydığında düğmelerden birinin tam iliklenmediğini gördü. Elinin biri hemen oraya gitti ve "Yarım kalmış bu," dedi. "Ya açılınsın ya kapansın."

Cavidan hiçbir şey demeden dudaklarını dişleyince İskender o düğmeyi ilikten çözdü. Cavidan titriyordu. Dirseklerini tezgâha yasladı ve gözleri İskender'in parmaklarında takılı kaldı. Sanki tenine iğneler saplanıyormuş gibi hissediyordu her bir dokunuşuyla. Hassaslaşmış ama bundan da zevk alır bir

hâldeydi. İskender'in parmakları baldırlarını okşar gibi dolandığında, ikinci düğmeye yeltenmesi Cavidan'ı başka düşüncelere sürükledi. Belki seneler önce yarım bıraktıkları bir hikâyeyi tamamlama vaktiydi.

"Bu da çıksın." Bacağı boylu boyunca ortaya serilip İskender'in ellerinin arasında yoğruldu. Onunla da kalmadı. Gözlerinin içine baka baka eğildi ve o güzel, yanık teninden öptü. Cavidan'ın gözleri kaydı sanki. Öyle içi gitti ki "İskender," dedi dokunuşlarından aldığı cesaretle başını tutup kendine kaldırarak. "Ben bugün depoya gidince geçmişî anımsadım. Gerçi sen unutmuşsundur ama..."

Ne söyleyecek diye gözlerinin içine merakla bakıyordu. Kalbi şimdi çıkacaktı yerinden. İskender derince yutkundu, nefesini soludu. Gözleri büyük bir açıklıkla Cavidan'ın bedenini taradı. "Ben bu yaşıma kadar almadığım yaraları..." Eğildi ve açık gerdanından sol göğsünü öptü. "Şuraya düştüğümde aldım." Başını kaldırdı ve tıpkı geçmişte olduğu gibi dudaklarına bakıp kendi dudaklarını yaladı. "İnsan seninle ilgili şeyleri, senin bıraktığın hisleri unutabilir mi?" Bacağındaki parmakları dudaklarına çıktı ve öpmek istediği o dudakları bu akşam sadece okşamak, izlemek ve solumakla yetinemeyeceğini anlayıp kendine yansıttı. Dudakları seneler sonra buluştuğunda Cavidan tekrar yaşamaya başlamış gibi hissetti. "Asla," dedi onu delice öperken. "Asla unutmam." Kollarını İskender'in boynuna doladı, dudaklarını onunkilere teslim etti. Sonrasını düşünmeden ama kalbinin umutlanmasına da engel olmadan yılların hasretiyle dolu dolu öpüştü.

Azrail'in kollarından bir kez daha sevdanın koynuna düştü. Yıllardır sürdürdükleri bu savaştan yine birbirlerine yenilerek çıktılar. Gün doğduğunda bu yenilgiyi kabullenip kabullenmeyecekleri meçhuldü ama o an yıllar sonra gelen bu kısa ateşkesin keyfini ikisi de doyasıya sürdü.

Hükümdar

BÖLÜM 5

Oturduğu deri sandalyeden kalkıp cama doğru ilerledi, Cavidan. Sonra kapıda bekleyen uzunca kuyruğa baktı. Çifter çifter sıralanmış kalabalığı gördü. Kimisi arkadaş topluluğuyla gelmişti, kimisi eşiyle dostuyla... Kuyruk o kadar uzundu ki yüreği heyecandan bir kuş gibi havalanıp yükseklerle, çok yükseklerle uçtu sanki. O yüksekten düşeceğim diye de çok korktu. Günden güne büyümenin keyfi kadar zorluğu da vardı. Sonra bir kez daha baktı, onu bekleyen kalabalığa. Kadınların güzelliğinde takılı kaldı. Hepsi bir hayli şıktı. En öndeki kadın bol, vatkalı, deri bir elbise giymişti. Saçları permalıydı, ellerinde dantelden birer eldiven vardı. Yanındaki adam da düz renk bir gömlek ve yine altına aynı renkten pantolon giymişti. Arkasındaki genç kız grubu rengârenkti mesela. Başlarında boneleri, desenli ve çiçekli elbiseleri... Biraz arkada bakıştıkları erkek grubu da onlardan aşağı kalır gibi değildi. Oduncu gömlekler, İspanyol paça pantolonlar... Her biri bir hayli şıktı. Onun için gelmişlerdi. Onu dinlemek, onu izlemek için. Bunu iliklerine kadar hissetmek bile bir başka haz veriyordu. İnsanların ona, onun sesine değer verşi yüreğini okşuyordu.

Bunun gururuyla geri çekildi ve kendini koltuğuna doğru bıraktı. Başarmıştı işte. Annesinin söylediğini yapmıştı. Herkesten kurtulmuş, kendi ayaklarının üzerinde en tepeye ilerliyordu ve artık ona kimse dokunamazdı. Sigara paketinden bir tane çıkardı ve ince, uzun parmaklarının arasında yakıp dudaklarına götürdü. Aynadan kendini izlerken ona baktıklarında ne görüyorlardı bilmiyordu ama o gerçekten kendinden emin, güçlü bir kadın görüyordu. Sigaranın dumanı odanın içinde kıvrıla kıvrıla süzülürken, simsiyah elbisenin içinde aheste aheste süzülen esmer teninde dalgınca gezdirdi parmaklarını. Boş bir dalma anı yaşadı. Geçmişinden

bugününe her şey bir film şeridi gibi geçti gözünün önünden... Ta ki bir ses duyana kadar.

“Sen hâlâ burada oyalanıyor musun? Hadi kalk, kalk, kalk!” Elindeki sigarayı aldı Gülbahar ve söndürerek eliyle etraftaki dumanı dağıttı. “Herkes seni bekliyor içeride.”

Herkesten ziyade son zamanlarda kalbini yeni bir heyecana sürükleyen başka biri vardı: İskender Oğuzbeyli... Zaman geçtikçe aralarındaki bağ farklılaşmıştı. Özellikle alıkoyulup da İskender'in onu kurtardığı o günden sonra. O dokunuş, o öpüş, o iliklerine kadar hissettiği arzu dolu anları bir an olsun zihninden atamamıştı. İskender onu öyle çok, öyle güzel öpmüştü ki ilk kez yaşadığı bu duygunun tutsağı hâline gelmişti resmen. Bir dahasını beklemişti ama bir daha olmamıştı. O da gururuna yedirip ilk adımı atmadı ama bekledi. Biliyordu, o gün tekrar gelecekti. Üstelik o gün gelene kadar da aralarındaki bağ gittikçe güçleniyordu. Temastan çok daha ötesi bir bağ ile bağlanıyorlardı birbirlerine. Sohbet ediyorlardı. Fırsat buldukları her anı birlikte geçiriyorlardı. Her akşam en önde onu izliyordu mesela İskender. Sonrasında odasına geliyor, bir şişe içkiyle bazen sabahı sabah ediyorlardı aynı odada. Kelimelerin yüreğine sıkı sıkı bağlanmasıydı hissettiği. O yüzden tekrar onu öpmemesini bir sorun olarak görmüyordu.

Yine en çok onu görüp, gözlerine bakarak şarkısını söyleyeceği için heyecanı tavan yapmıştı. Aşk mıydı bu, onca insanın arasında tek birine bağlı ruh hâlini değiştiren?

Derince bir nefes aldı ve Gülbahar'ın ona eşlik etmesiyle kulisinden çıktı. Bordo kadife kaplı duvar kâğıtları, aynı tonlarda yer döşemesi ve loş ışıkların aydınlattığı koridorda yürüdü. Her bir adımda ismini duydukça, alkışlarla onu çağırdıklarını hissedince titreyen bacakları işini biraz daha zorlaştırdı ama yüzünden o gülümsemeyi eksik etmedi. Birkaç saniye bekledi Gülbaharın yanında. Gülbahar elini tutmuş ona destek olurken dilinde de dua benzeri bir şeyler mırıldanıyordu her seferinde. Belki de Cavidan'ı, Gülbahar'a yakın hissettiren buydu. Bir anne şefkati ve sevgisi görüyordu onda.

Çıkıp geldiği dünyadan, kendi oluşturduğu bu dünyada, Gülbahar kendi sınırlarını belirlediği anne figürü gibiydi. O yüzden zorluk çekmemişti belki de bu dünyada. O yüzden bu kadar çabuk kabullenmişti Cavidan kimliğini.

Müziğin başladığı o en heyecanlı yerde elindeki mikrofonuyla yürüdü. Bir anda ışıklar ona çevrildi, alkışlar koptu ve Cavidan sahnedeki yerini aldı. Üzerine atılan gül yaprakları, elleri patlarcasına olan alkışlar ve hayran bakışlar... Yüksekte kalan ve uzunca olan o sahnede yavaş yavaş şarkısını söyleyerek ilerledi. Beyaz masa örtülerinin üzerine koyulmuş vazoda birer karanfil vardı. Duvarlar kırmızı ağırlıklıydı ve o dönemin meşhur isimlerinin afişleri asılıydı. En başta da Cavidan yer alıyordu. Herkesin masası tika basa doluyken bütün gözler de üzerindeydi. O ise tek bir kişiyi aradı: İskender'i. Ön masaya baktı bulamadı, arka masaya baktı bulamadı. Yüzü düştü bir anda ama belli etmemeye çalıştı. O an anladı. "Aşkmış," dedi içinden. "Onca insanın arasında bir kişiyle ruh hâlini değiştiren."

Saatler ilerledi. Herkes bir hayli keyifli saatler geçirdi ve gecenin sonuna gelindiğinde, Cavidan sahneye çıkışından çok daha fazla alkış sesleriyle uğurlandı sahneden. Gülümsüyordu ama diğer geceler gibi değildi. Eksik hissediyordu. İlk kez İskender gelmemişti ve yüreğindeki telaşı susturamadı. Normalde bir an olsun yalnız bırakmazken şimdi burada olmaması kötü düşüncelerin zihnine üşüşmesine sebep oldu. Sahneden ayrılıp koridora geçtiğinde ayagındaki topukluları çıkarırcasına attı ve odasına doğru ilerledi. Kapıda onu bekleyen Gülbahar'ı görür görmez de "İskender," dedi. "İskender nerede, Gülbahar abla? Neden gelmedi bu akşam?"

Cavidan söyleyene kadar Gülbahar'ın dikkatini bile çekmemişti. "Bilmem ki," dedi kolundan tutup içeri sokarak. "Belki bir işi çıkmıştır."

Ama Gülbahar'ın söylediği kadar basit gelmedi yüreğine bu cevap. "Yok," dedi başını iki yana sallayarak. "İşi çıkmaz." Kadife kaplı yumuşacık koltuğa bıraktı kendini ama içinde bulunduğu

durumdan ötürü hiç de rahat hissetmedi. "O ne olursa olsun gelirdi. Başka bir şey var."

"Cavidan," dedi Gülbahar aksi bir sesle. "Sen iyice kaptırdın kendini bu İskender sevdasına. Bak, Halit'in de gözü üstünde sürekli. Bana öyle geliyor ki aranızdaki münasebetten hiç hoşnut değil."

Kaşları çatıldı Cavidan'ın. "Bizim aramızdaki münasebetten Halit'e ne oluyor, Gülbahar abla? Ayrıca İskender'i merak etmemin kaptırmakla ne ilgisi var? Sen de her gün buradasın ve bir gün olmayan senin için de endişelenirim."

Az önceki cevabın Cavidan'ı tatmin etmediği gibi bu cevap da Gülbahar'ı tatmin etmemişti ve bu da yüzünden okunuyordu. Sıkıntılı bir şekilde hemen yamacına çöktü ve ellerini tutup "Güzel kızım..." dedi. "Ben senin kötülüğünü ister miyim? İskender'i de pek severim ama siz denk değilsiniz. İskender'in gözü kara, bileği de kuvvetli, eminim sevdası da gözü gibi karadır ama yetmez. Bu dünyada o senin dengin değil. Olan o güzelim çocuğa olur. Zıyan olmasın diye diyorum."

Anlıyordu, Cavidan. Ne yazık ki anlıyordu. Her geçen gün biraz daha yükselmek maalesef İskender'i yükseltmiyordu ve her ne kadar gözü kara olursa olsun bu dünya ile savaşacak güçte değildi. O sadece bir yaverden ibaretti. Harcanır giderdi. Her şeyini feda eder ama baş edemezdi. Belki de İskender de bu yüzden o günden sonra hiç öpmemişti onu, birbirlerine denk olmadıklarını bildiğinden. Cavidan için bu mühim değildi ama kendi canının telaşına düştüyse bunu da anlayabilirdi. Olmayışının üstüne bir de bu gerçeğe yüreğine biraz daha kasvet çöktü ve "Bir şey olduğu yok, Gülbahar abla," dedi gülümsemeye çalışarak. "Sadece merak etmiştim." Sonra konuyu kapatmak istedi ve "Çıkalım mı?" diye sordu.

Gülbahar ayaklandı ve başını sallarken "Ben bir içeriği kontrol edeyim," dedi. Saatlerin ilerlemesi ve Cavidan'ın da sahneden inmesiyle herkes dağılmıştı ama bazen bazıları gizlice bekliyor ve alkolün etkisiyle tatsız şeyler yaşanabiliyordu. Gülbahar odadan

çıkınca Cavidan da üzerindeki elbiseyi değiştirmek için ayaklanıp fermuarına yeltenmişti ki kapı beklemediği bir hızla açıldı ve karşısında Gülbahar'ı beti benzi atmış bir hâlde buldu. "Çabuk!" dedi ve kurşun sesleri peşi sıra yağarken "Çabuk, çıkıyoruz!" diye bağırdı bir daha. Cavidan ne olduğunu bile anlamamış, panikten olduğu yere çakılı kalmışken Gülbahar hızlıca bileğinden kavradı ve peşinden âdeta sürüklemeye başladı. Yakalandıklarını düşündü o an. Yolun sonuna geldiğini düşündü. Elleri terledi, sayılı nefeslerinin gürültülü bir şekilde içinde çalkalanışını duydu.

İçerisi kapıda nöbet tutan silahlı adamların ölü ve yaralı bedenleriyle doluydu. Attığı her adımda dehşete sürüklenmiş bir hâlde kalıyordu ve ne yapacağını bilemiyordu. Gülbahar'ın telaşı ve içgüdüsel kurtulma çabası olmasa belki de oracıkta öylece durup onu da öldürmelerini bekleyecek kadar büyük bir şok içindeydi. Dışarıdan gelen silah sesleri gitgide azalırken "Arka kapıdan," dedi Gülbahar ve Cavidan her bir anı zihnine kazıyıp, ruhunu orada bırakarak o adamların arasından arka kapıya doğru ilerledi. Daracık koridora geldiklerinde duvardaki kan izlerinden buradan da geçtikleri belliydi ve Cavidan gitgide kanının donduğunu hissediyordu. "Sansar!" dedi Cavidan, telaşla Gülbahar'ı başka yöne çekerek. "Arka kapının da boş olmadığına eminim. Sansar'ın yanına gidelim, nasılsa o kendini korumaya almıştır."

Adımları Sansar'ın odasına doğru yönelmişti ve hızlanmıştı. Ta ki gördüğü manzaraya kadar. Silah sesleri kesilmişti çünkü yaptıkları baskın başarıyla sonuçlanmıştı. Attığı son adımda, koridorun bitişinde sürüklenerek çıkarılan Sansar'ın cansız bedeniyle karşılaşınca çığlık atacak gibi oldu ama ellerini ağzına kapadı. Bir iki adım geri sendeledi. Gülbahar'a çarptı. Onun da adımları duraksadı ve yolun sonuna gelmişler gibi ikisi de durdu. Aklına ilk olarak İskender düştü. Sansar'ı öldürdülerse İskender'i çoktan bitirmiş olmalıydılar. O an, kısacık bir an, bunu düşünmek bile İskender'e duyduğu yoğun hislerle yüzleşmek gibiydi. Çünkü şu an ne kaçmak ne de kurtulmak istiyordu. Bir insan kaç kez ailesini kaybederdi? Cavidan böyle hissediyordu, ailesini tekrar kaybetmiş

gibi. Ve bir kez dahasına gücü yoktu. İskender'in ölmüş olma ihtimali bile onu öldürmeye yeter gibiydi.

Sansar'ın kapısının etrafında dikilen adamlar, onları da bir yere göndermeyeceklerinin bir kanıtı gibiyken kaçmak için çabalamadı. Sadece yüreğindeki acıya bir son vermek istediğinden "İskender," dedi. "İskender nerede?"

Son kez bakmak istiyordu, son kez dokunmak. Eğer hayatta değilse ve bundan emin olursa o da vazgeçerdi her şeyden. öyle hissediyordu. İçlerinden biri odanın içerisini işaret ettiğinde, Cavidan korkak ve titrek adımlarla ilerledi. Henüz kavuşamamışken ona, henüz daha doyamamışken ve yaşayamadıkları günlerin keskin sızısıyla göreceklelerinden korka korka ilerledi. Onun için çarptığına bir kez bile şahit olmadığı o yüreğine dokunmak istedi son kez, ne göreceğini, ne hâlde göreceğini bile bilmeden. Oysaki her daim korkardı ölümden ve ölümlerden. Bugüne kadar. Bugün korkusuzca, son kez görmek uğruna bile olsa ona gitti.

Kapıya doğru oldukça minik adımlarla ilerledi ve tam kapının eşiğinde durduğunda, kapalı olan gözleri aralandı. Aralandı ve gördükleri onu büyük bir şaşkınlığa sürüklerken yüreğini ferahlattı. İskender tam karşısında, canlı kanlı bir hâlde, Sansar'ın koltuğunda oturmaktaydı.

"Dila," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Dila," dedi. Ona gerçek adıyla seslendi. Her şeyi konuşmuşlardı. Her şeyi anlatmıştı ona neredeyse ama adından hiç bahsetmemişti. İskender de bir kez bile sormamıştı. Meğer bildiğindendi. Belki de tek tek ve uzun saatler boyunca anlattıklarını bile zaten biliyordu. Ayaklandı, koltuğun hemen yan tarafına geçti ve "Geç lütfen," dedi.

Cavidan'ın kaşları çatılırken "An... Anlayamıyorum," dedi ama içeri doğru ilerlemekten de geri durmadı. İskender'in ona uzattığı elini tuttu ve koltuğa da bizzat kendisi oturttu.

“Uzun süredir Cevdet ile iş birliği içerisindeydim. Sansar ile ilgili birtakım şüphelerimiz vardı ve haklı çıktık. Bu gece o seni bitirmeden önce, biz onu bitirdik.”

Korku dolu gözleri İskender’e döndüğünde, daha sormadan İskender anlamıştı. “Sansar, Cevdet’in bir şeylerden şüphelendiğini düşünüyordu. Halit’in buraya sık sık senin için gelmesi sebep olmuştur buna. Yani o öyle sanıyordu,” diyerek başını hafifçe iki yana salladı ve gülümsedi. “Aslında her şeyi Cevdet’e uçuran bendim. Sansar seni bu gece bir kaza kurşunuyla aradan çıkarıp Halit’in buradan ayağını kesecekti. Sonra da tekrar eski güveni kazanacaktı. Sen olmadığın için de çok fazla buraya uğramayacaklardı ve göz önünde olmadığından Cevdet’ten kaçırdığı malları çok daha rahat pazarlayacaktı.”

Cavidan’ın duyduklarını bir anda sindirmesi mümkün olmamıştı. Hele ki bu gece öleceği bilgisi hiç olmamıştı. Kafası bir hayli karışmışken “Sen...” dedi. “Sen çok yakındın Sansar ile.”

İskender kendinden emin bir tavırla elini Cavidan’a doğru uzatırken “Bunun sende bir güven problemi oluşturmasını istemem,” dedi. “Senin de söylediğin gibi, ben sadece ait olduğum yere sadık kaldım.” Sonra Azrail’i andıran o gözleri az önce burada bir düzeni değiştiren o değilmiş gibi büyük bir sadakatle baktı Cavidan’a. “Senin için. Sen yaşa ve istediğin gibi, söz verdiğim şekilde yaşatabileyim diye.”

Dakikalar önce Gülbahar ile konuştukları düştü aklına. İskender de muhakkak denk olmadıklarının bilincindeydi ama şimdi dengelenmişti her şey.

“Yani şimdi...” dedi etrafa göz atıp, oturduğu koltuktan başını İskender’e doğru kaldırarak. “Sansar’ın yerine mi geçtin? Burası sana mı ait?”

İskender’in gözleri az önce korkudan dolayı rengini kaybetmiş ve yeni renginde bile bir hayli çekici olan o ürkek dudaklara kaydı. Cavidan titriyordu hâlâ ve kendi de farkında değildi bunun.

Hâlbuki İskender, daha ilk andan fark etmiş ve sarıp sarmalama isteğiyle dolmuştu. "Sadece burası değil," dedi gözünü alamadığı ve birazdan rengini geri getirene kadar öpeceği o dudaklara bakarken. "Ankara'da Cevdet'e ait olan her şeyden ben sorumluyum artık." Biraz daha eğildi ve parmaklarını çenesine doğru sarıp okşadı. "Dila," dedi ve adını söylemenin onu nasıl heyecanlandırıldığını, nefesini kestiğini gördü. Biraz daha sokulması onun da ne denli bir yangının içinde olduğuna kanıttı sanki. "Sana o gün söz verdiğim gibi, sen her daim bir adım önde olacaksın. Sana bunu bizzat ben sağlayacağım."

Cavidan, bu sözler karşısında öyle çocuksu bir garipsemeyle kalakaldı ki... Heyecan ve bilinmezliğin birleştiği bir ruh hâline büründü sanki. Daha önce tatmadığı bir hissi iliklerine kadar hissederken "İskender," diyerek ona dokunan bileğine sardı parmaklarını. "Ben sana bir şey söyleyeceğim." Yutkundu, gözlerini kaçırdı. Çekimserliğine karşı büyük bir cesaretle "Ben sana karşı başka hissediyorum," dedi. Sonra da yanlış anlaşılırım düşüncesiyle telaşlı ve çocuksu bir tedirginliğe kapıldı. Ne güzeldi, korktuğunda ve endişelendiğinde büyüyen o gözleri... "Yanlış anlama sakın beni. Bugün bu konuma geçtiğin için değil. Ben bu akşam buraya, yani bu odaya girerken seni kaybettiğim düşüncesiyle geldim. Aklımda tek bir şey vardı. Ölmeden önce son kez seni görmek. Çünkü..." Bazı kelimeleri gözlerine denk getiriyor, bazılarında kaçırıyordu ama susmuyordu. "Sen yokken hayatın anlamsız geleceğini düşündüm. İnan, kısacık sürede bu duygu seline nasıl kapıldım bilmiyorum ama bilmem gerekiyor mu, İskender?" diye sordu, aynı utangaçlıkla. Yanakları al al olmuştu ve İskender kendisine yüreğini açan Cavidan'ı yüzünde bir tebessümle dinliyordu. Yüreği ise çoktan kabullenmişti zaten. "Yani kısa bir zaman ama farklı hissettiriyor." Avuç içlerinin teri İskender'in teniyle bütünleşirken "Hissettiğim şey, böyle göğüs kafesimden çıkacakmışçasına bir duygu," dedi. Korkarak gözlerine baktı Cavidan ama İskender onu öyle güzel bir bakışla dinliyordu ki bu da ona cesaret veriyordu. "Bütün gün gözlerim seni arıyor, seninle karşılaşma ihtimalim olan her yerde

*kalbim delicesine hızlanıyor. Sanki evrende başka kimse yokmuş-
çasına, omzuna sığındığımda her şey bitecekmış gibi hissediyorum.”
İçindekileri dur durak bilmeden döktü, sanki uzunca zamandır
bu anı bekliyormuş ve bir daha fırsatı olmayacaktı gibi. “Bütün
gece seni düşünmekten uyuyamıyorum.” Cavidan konuşurken, İs-
kender sadece gülümseyerek dinliyordu. Cavidan da İskender’in bu
hâlini garipsedi ve içini yakan bu sevdanın ateşiyle “Kafamda mı
kuruyorum acaba?” diye sordu kendi kendine. “Sen de mi bana
karşı böylesin yoksa ben her şeyi yanlış mı anlıyorum? Sen ne hisse-
diyorsun bilmiyorum ama İskender...” Duraksadı ve aslında onca
açıklamayı sondaki tek bir cümleye sığdırdı. Tek bir kelime, bir
sürü anlam. “Ben sana âşık oldum.”*

*Bir cevap bekledi ama İskender ona karşılığını dudaklarıyla
verdi. Cavidan konuşurken beklemeğe dayanamıyor ve sanki bunu
bekliyormuş gibi cümlesinin bittiği o yerde zihninde sürekli dönen
o anı gerçekleştirdi, bu sefer bir itiraftın peşinden gelen tutkuyla.
Gönlüne aldığı bu sevdanın ilk ve son olduğunun bilinciyle bir
devrin bitip yeni bir devrin başlaması, dudaklarının birbirine
mühürlenmesiyle oldu. Kana kana içti Cavidan’ı. Dudakları eski
rengini alana kadar, çok daha ötesinde ve üstelik artık aynı dengede.*

*Doğanın bir düzeni, her yerin bir hâkimi vardır. Ormanların
kralı aslandır mesela. Göklerin hâkimi ise bir kartal. Herkes kendi
dünyasının kralıdır ve bunda hiçbir sorun yoktur. Önemli olan sı-
nırları bilmek ve birbirlerinin dünyasında mesafeyi aşmamaktır.
Bir aslan ve kartal arasında geçen savaşta aslan ne kadar güçlü
olursa olsun, kazanmasına yetmez mesela. Dayanıklılık, akıl ve
çevik hareketler bir kartalı galibiyetle taçlandırabilir.*

*Aslanı bile yenen kartalı ise gagalamaya cesaret eden tek kuş
kuzgundur. Sirtına biner ve onunla birlikte uçarken bir taraftan*

da gagalar. Kartal ise en yükseklerle onunla birlikte uçarak verir cevabını. Kendini yormaz ve sadece yükselir. Bir kuzgunu alt etmek basittir, kartal için. Peki ya binlercesi? Binlercesini sırtında taşıyabilecek güce sahip midir kartal? Binlerce kuzgun göklerin hükümdarını yerinden edebilir mi? Yoksa o hükümdar, her daim göklerin ve sırtındakilerin hâkimi mi?

İnsanın gerçekliği kapılar kapanıp da bir başına kaldığında ortaya çıkıyordu işte. Onca insanın içinde güçlü durmak âdeta ezberlenmiş bir rol gibiyken şimdi ise sevdiği adama bakarken ne kadar da âciz hissediyordu kendini. Onu kaybetmenin korkusuyla üzerine titriyor ama titrediğini gösteremiyordu. Yatağında uyutup sinesinde sarıyor ama onu doyasya öpemiyordu. Aralarında görünmez olan o duvarlar bir sınırda bırakıyordu onları. Ne birbirlerinden gidiyorlardı ne de birbirlerine varabiliyorlardı. Cavidan günden güne tükendiğini hissetse de bir gün bunun da biteceğini ve İskender'in ona geleceğini biliyor, o günü büyük bir sabırla bekliyordu.

Şimdi yatağında huzurlu bir uykunun orta yerindeyken dirseğini yastığa sabitledi, başını avuçlarının arasına aldı ve bu anları kaçırmak istemediğinden onu izlemeye koyuldu. Saatlerdir tek yaptığı buydu. Onu izlemek ve düşünmek. Geçmiş düşünmek, korkularını ve aslında en çok da geceyi düşünmek. Onu öptüğü o an aklından bir an olsun silinmiyordu. Silinmek bir yana dursun, sanki tekrar tekrar yaşıyormuş gibi ona itiyordu kendini. Sızlayan ve büyük bir ihtiyaçla ona kavuşmak isteyen yanını durduramıyordu. Dün gece çok daha ilerisi olmamıştı. Birlikte sarmaş dolaş yatağa gitmişler ama sadece öpüşmekle yetinmişlerdi. Yine de çok güzeldi. Tenine özgürce dokunmak, dudaklarında oylanmak... Sanki onlara kısa süreli bir izin verilmişti ve onlar da sormadan, sorgulamadan buna uyum sağlamışlardı. Şimdi ise her şey büyük bir muammaydı. Devamında İskender'in tavrı ne olacaktı bilmiyordu ama bir şeyler düzeliyor diye umut etmekten de geri duramıyordu.

Parmakları saçlarının diplerinde gezerken ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Biraz daha yanaştı ve âdeta onu göğsünde sarıp sarmaladı. Göğüs oyugunu belli eden epeyce derin bir gecelik giymişti. Simsiyah saçları toplu olmadığından sırtına ve yer yer omuzlarına dökülüyordu. Tam göğsünün üzerinde bir ben vardı ve durduğu pozisyondan dolayı geceliğin o kısmı açılmıştı.

“Gerçekten mi?” diye bir ses duydu önce. Ardından İskender başını hafifçe geri çekti ve her iki gözünü açamadığından tek gözüyle Cavidan’a doğru baktı. “Gerçekten saatlerce beni mi izleyeceksin?” Olduğu yerde gerinir gibi hareketlenip yüzüstü yatarak başını Cavidan’dan tarafa doğru çevirdi. Elleri yastığı sarmalamıştı ve yüzünün açıkta olan kısmı yastık izlerinden kırmıştı.

“Neden seni izleyeyim?” dedi Cavidan, gülümseyerek. “Şimdi kalkmıştım, öyle ne yapsam diye düşünürken...”

“Yalancı!” diyerek böldü sözünü. Parmakları burnunu kısırdı ve kendine doğru çekştirirken Cavidan gülererek geri kaçtı. “Daha yeni gün doğuyordu ve sen beni izliyordun.”

“Sen uyanık mıydın?” Gözlerini kocaman açmış, yakalanmış olmanın utancını saklamak için ona çevirmişti tüm okları.

“Uyanıktım demeyelim de uyanmıştım ve seni, beni izlerken bulunca uyuyormuş numarası yapmaya devam ettim diyelim. Aslında çok sürdürmek değildi niyetim.” Başını iki yana çevirip boynunu rahatlatmaya çalıştı. “Biraz bekleyip uyanacaktım ama sen bana öyle sıcacık sokulunca, ellerin de üzerimde dolanınca mayışıp tekrar uyuyakalmışım.” Sonra gözleri imalı ve arsız bir gülümseme eşliğinde göğsüne kayd. “Şimdi de başım sıcak ve yumuşak bir yere denk gelince neymiş burası daha çok soku-layım diye ayılmıştım ki...”

Göğüslerindeydi. Bakışları tam anlamıyla göğüslerindeydi ve iması Cavidan’ı gülümsetirken utandırmıştı da. Eliyle geceliğini

toparlamak istedi başta ama sonra yapmadı. Yapmak istemedi. Sadece kendi yastığını ona doğru vurmakla yetindi. Başını kaçırsa da yastık omzuna ve çırlıçıplak sırtına denk gelmişti. İskender, Cavidan'ı göremediğinden gideceğini düşünüp eliyle ona doğru, "Gel buraya," deyip bir hamle yapmıştı. Hâlbuki Cavidan bir yere kaçma niyetinde değildi. Kollarının arasında kendisine doğru çekildi ve onun yastığında ikisi birlikte uzanmaya başladılar. Kolu, karnından belini sarıp sırtına kadar ulaşmıştı. "Dün gece konuşamadık." Elleri önüne gelen saç tutamını usulca kenara çekerken dingin bir ifadeyle bakıyordu. "Neler yapmışsın sen öyle?" Gülümsedi. "Arkamı toplamalar falan... Sen neymişsin öyle? Biz Cevdet'e söyleyelim, oturtalım seni masaya. Vallahi şöyle herkese bir ders ver de bilgi birikiminden biz de nasiplenelim."

"İskender," dedi gülerek. Sarmaş dolaş hâldelerdi. "Ben seni başka masaya oturtsam önce..."

Gayet açık olan imasını İskender anlamazlığa vurarak "Allah, Allah! Ne masası o?" diye sorunca Cavidan'ın ağzı kulaklarına varacak kadar gülümserken İskender dayanamadı ve alt dudağını kısıtırırcasına parmaklarının arasına aldı. Göz göze geldikleri o an "Yemek masası," deyip kapattı konuyu. "Dalga geçme, böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye sordu.

"Nasıl edecekmişim?"

"Mesela bir daha böyle şeylere karışmayarak."

İskender bir şey söylemedi. Çünkü tek bir bakışı yeterliydi zaten içinde bulundukları dünyayı ve olayı hatırlatmaya. Yine de Cavidan inadından bir an olsun ödün vermediğinden omuz silkip geriye doğru çekildi.

"Bir dakika ya," diyerek yattığı yerden doğruldu, İskender. Cavidan'ı kolunun altına alıp başında dikildi. "Sen nasıl hem suçlu hem güçlü oldun?"

Onun kaçmasına izin vermemişti ama Cavidan kollarının arasında uzanırken kendisi de çok zapt edilebilir gibi değildi. Çırılçıplak omuzları, pürüzsüz gerdanı, o omuzları saran incecik askıları, dün gecenin hâlâ izlerini taşıyan dudakları... Her biriyle özel olarak tek tek ilgilenmek isterken böyle uzun süre bu pozisyonda kalabileceğini düşünmüyordu.

“Kim?” diye sordu. “Ben mi suçluyum?”

Hem böylesine savunmasız hem de o kadar güçlüydü ki İskender allak bullak oluyordu. Başına bir şey gelse güveneceği tek insan oymuş ama bir o kadar da korunmaya muhtaç gibiydi. Dengesini bozuyordu.

“Sensin tabii,” diyerek kaşlarını çatı. Sesi de kendisi gibi dengesizleşiyordu çünkü, olay tazeydi ve Cavidan da öfkeliydi. “Gülbahar söylemese Mahsun’dan bahsetmeyecektin bile bana. Ben sana ne olursa olsun bana söyleyeceksin demedim mi?”

“Sen ne olursa olsun bana söylüyor musun ki?” Tek kaşı güzelliğine bin katarak havalandı sanki. İskender duramıyor, durduramıyordu kendini. Kadınlığını kullanmayı öyle güzel biliyordu ki kimse karşı koyamazdı zaten diye düşündü. Kimse diye düşününce Mahsun aklına geldi ve bir kez daha deliriyor gibi hissetti. Onu kendinden başka kimseyle düşünemezdi.

“Ben senden neyi sakladım?”

Cavidan düşündü ve pek bir şey bulamadı. İskender ona açık sözlülüğüyle yaklaşır, her şeyi de olduğu gibi paylaşır, bir şey saklamazdı.

Gözlerini kaçırdı, bir çocuk gibi tepelere dikti. İskender iki eliyle yataktan destek alıp başını ona yaklaştırdı, burnunu burnuna sürterek, “Sana diyorum,” dedi. Güya aksi bir ses tonu kullanmaya çalışmıştı ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Tavra tezat nefeslerinin arasına gizlenmiş bir mum gibi erime hissi nefesinden göğsüne akıp gidiyordu.

“İskender,” dedi Cavidan bir anda daha ciddi bir ifadeyle. “Sence tüm bunlar olmasın diye yapmış olabilir miyim? Günlere olanların farkında mısın? Sana bir şey olacak diye öldüm öldüm, dirildim.” Yaşadığını hissetmek ister gibi elini İskender’in göğsüne koyunca onda da bir sendeleme meydana geldi. Göğsüne sarılan incecik parmakların kokusunu sanki içinde hissetti. Pozisyonları yetmezmiş gibi bir de Cavidan’ın teması, güçlü bedenini çok derinden sarstı, pozisyonunu korumakta zorlanmasına sebebiyet verdi. “Gerçi çok daha öncesinden söyleseydim...” Başını yastıkta yavaşça kaydırıp ve daha masum bir ses tonuyla parmakları köprücük kemiğine asıldı. “Sen daha makul bir çözüm yolu bulabilirdin ama ne yapayım, korktum ben de.”

Biliyordu aslında önceden söylemiş olsa bile İskender’in delireceğini ve sonucunun yine buraya varacağını. Sadece değiştiremeyeceğini bildiğinden en azından şimdi bu konuşmayı yapıp daha sonrasında olacak bir şeyler varsa onları da engellemek istiyordu. “Sen de böyle yapmamalıydın ama,” dedi suçu pay ederek. “Ya başına bir şey gelseydi, İskender?” Diğer eli de İskender’in çıplak beline doğru sarıldı. “Beni hiç mi düşünmedin?” Bir eli köprücük kemiğinde, bir eli çıplak belindeyken İskender küçücük ellerin arasında dağılıp gidecek kadar savunmasız hissediyordu.

İskender’in dudakları aralandı ama o daha konuşmadan Cavidan sıcacık soluğunu öyle derin bıraktı ki nefesiyle doldu taştı, kaldı. Sanki elleri yetmezmiş gibi bir de nefesiyle yaptı. O güzel tırnaklarının tenindeki hissi kanını kaynattı. Belinde olan o zarif elleri, aynı zarafetle bir bebeğe dokunur gibi usulca dokunuyordu ve İskender kendini onun üzerine kapamaktan başka bir şey yapamıyordu. Aklı uçup gitmişti sanki. “Sen...” dedi aklının kırıntılarını ararken. “Sen düşünmüşsün işte bizi. Kurtardın beni.”

Kurtardın beni. Bu söz öyle iyi gelmişti ki Cavidan’a... Her şey bitip gitmişti demek ki. Üstelik işe yaradığını hissetmek de

bir hayli keyfini yerine getirmişti. İskender tarafından bunu duymak egosunu okşayınca bunu yüzüne de yansıttı ve İskender fark etse de hiç bozuntuya vermedi. Belindeki parmakları İskender'in karnını okşayıp, göğüslerine dokunarak omuzlarına çıktı ve tam ensesinde parmaklarını birleştirdi. "İyi o zaman," dedi başını biraz daha yastıktan kaldırarak. "Bir daha seni kurtarmak zorunda bırakma beni." Onu havada tutan tek şey İskender'in boynuna dolanan elleriydi. Biraz daha sokuldu ve burnunu çenesine sürterek "Duydun mu?" dedi. "Duydun mu beni?"

Çenesindeki burnu, burnuna doğru çıktı. Öyle nahif, öyle usul usul, öyle güzel sürtündü ki tüyleri diken diken oldu İskender'in. Uzun, simsiyah dalgalı saçları parmaklarının arasına bir şelale gibi akıyordu. Bir de hareket ettikçe iyice çağlıyordu sanki. Sadece parmaklarını değil başını da o dalgaların arasına daldırmak, kokusunda salınmak istedi. "Sence bu pozisyon aksi bir cevap vermek için uygun mu?"

Cavidan gülümsedi ve o sahici gülümseyiş göz bebeklerine yansıdı. Başını olumlu anlamda sallarken "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Bilerek yapıyordu, bunu da o güzel gülüşüyle itiraf ediyor, İskender'i hayran bırakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Dudaklarının arasında bir karış kalmışken ve Cavidan dün gecedен cesaret alarak ona doğru sokulmak isteyince İskender küçük bir kahkahayla başını geri doğru attı ve "Hadi, hadi! Çok numaracısın bu sabah. Çok oyalandık zaten," dedi geri çekilerek. "Kahvaltı yapalım." Cavidan'ın içi bir anda buz tuttu sanki. İskender geri çekilmek isteyince o da kollarını çekti ama garipsedi, yabancılardı ve umutları tekrar söndü. Sanmıştı ki dün akşamdan sonra bir şeyler değişirdi. İskender'in değiştirmek gibi bir niyeti olmadığını fark etmesi de onu fena hâlde çarptı. Çoktan yataktan kalkmış olan İskender ona doğru elini uzattı ve "Bütün gün oyalanacak mısın o yatakta?" diye sordu. "Akşam sahnen var, çıkman lazım artık. Kahvaltı yapalım, sonra ben..."

"Sonra da sen benimle alışverişe geleceksin."

Belki o an fark etmemiştir, diye düşündü Cavidan. Sonuçta sadece birkaç saniyelik bir hareketti. Eş zamanlı gerçekleşmişti. Hemen kararlar bağlayıp aralarına da soğukluk girsin istemedi.

“Ne alışverişi?”

Cavidan yataktan kalktı ve saçlarını geriye doğru attırdı. İskender tam arkasında olduğundan bütün kokusu ona doğru savruldu ve birkaç saniye gözlerini kapatmasına neden oldu. İskender kaçtıkça ona doğru savruluyordu aslında.

“Mücevher,” dedi arkasını dönüp gülümseyerek. “Bana bu birkaç gündür yaşattığın stres sana pahalıya patlayacak.”

İskender Oğuzbeyli bir darbe daha yedi. Tam karşısında saçlarını toplarken kısılan geceliğe, geceliğin belini iyice sarmasına ve pürüzsüz tenine bakmaktan kendini alamadı. Almak istedi ama istemekle olmadı, yapamadı. “Zaten bunun bana ne kadar pahalıya patladığını inan...” dedi ve bir anda düşen tokasını almak için eğildiğinde açılan gerdanına, göğsünün üstündeki o belirgin bene kaydı bakışları. Vücudundaki küçücük o ayrıntıların bile onda bıraktığı etkiye kendisi dahi inanamadı. Hele dün gecedden sonra yaklaşmak isteyip yaklaşamadığı ve kendini tutmak da bir hayli zorlaştığı için her şeye, en çok da kendine sövdü durdu içinden. “İnan sen bile tahmin edemezsin.”

“İdris, yani anlayacağın ben derim ki gel sen Ali’yi oğlun bil, o seni zaten babası bilir.”

İskender eve dönüş yolunda soluğu Cavidan’ın yanında aldığı için Ali’yide evdekileri bilgilendirmesi için gönderdi. Ali de olanı biteni Gürkan Oğuzbeyli’ye anlatınca aile derin bir nefes aldı. Gürkan Oğuzbeyli’nin gönlü, oğlunun Cavidan sevdasına razı değildi ama İskender’in gözü o kadar hiçbir şey görmüyordu ki

ufacık olumsuz bir konuşmada bile kaçıp gittiğinden, konuşmayı kapattığından bir şey diyemiyordu. Cavidan'ı sevmemekten değildi razı olmaması. Severdi, iyiydi, hoştu, bir yanlışını görmemişti ama İskender onun için çok zamanlar kendi canını yok sayacak davranışlarda bulunduğundan, sonunu getirenin Cavidan olacağını düşünüyordu. Zıtlaşmanın da İskender'i onlardan uzaklaştıracağını bildiği için sessiz kalıyordu.

İskender düze çıkınca ve yaşananlardan dolayı Subaşı Ankara'ya gelince Gürkan Oğuzbeyli de bu fırsatı kaçırmak istemedi. Bir oğlu sevdâ çıkmazında boğuluyordu zaten, oğlu gibi sevdiği Ali'yi de olmayacak, bitmiş gitmiş bir sevdanın ortasında tüketemezdi. O yüzden sabahın ilk saatlerinde ayaklanmış, Subaşı İdris'e haber yollamış, hayırlı bir iş için geleceklerini haber etmişti. Ali'yi de erkenden kaldırmış, yola zar zor çıkarmıştı. Geçen gece konuşmalarına rağmen, henüz daha net bir karar vermeden Gürkan Oğuzbeyli'nin ısrarıyla Subaşı'nın kapısını çalmak içine sinmese de *hayır* da diyememişti Ali. Onu da babası bilirdi ve o sert tavırlarına defalarca şahit olduğundan ikna kabiliyeti de epey yüksekti.

Ali, *ben burada ne yapıyorum*, sorgulaması yaparken Gürkan Oğuzbeyli konuya çoktan girmişti bile. Geçen gece Ali'ye ne anlattıysa Subaşı ile de aynı düşüncelerini paylaşmıştı. Subaşı biraz durdu ve dudak bükerek, "Vallahi hayırlı bir haber deyince Ali için geldiğini hiç düşünememiştim," dedi.

Ali'nin etrafta gezen bakışları Subaşı İdris'i buldu. Gururuna dokunur gibi olmuştu sözleri ama garipsememişti de bu tavrını. Gürkan Oğuzbeyli haber verince kuvvetle muhtemelen İskender'i düşünmüş olabilirdi. Kızına da onu yakıştırmaması en doğalıydı ama Ali yine de böyle anlarda kendini fazlalıklmış gibi hissediyor, küçük görüyordu. Onları kendine aile bilse de gerçek ailesi olmadıklarıyla yüzleşiyordu. Buraya geldiği için bir hayli pişmanlık yaşadığı o anlarda sıkıntıyla sakallarını sıvazlarken "Daha çok sevindim açıkçası," dedi Subaşı düşündüklerine tezat

bir şekilde. Saygıdan bozmadığı ifadesi, suskunluğu çehresine yansımıştı lakin Subaşı tam aksini söyleyince şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Subaşı tam karşılarında kendinden emin bir duruşla bacak bacak üstüne atarak oturmuştu. İlerleyen yaşına rağmen bir hayli kalıplı bir adamdı. Ali'ye dönünce gülümseyen bir yüz ifadesiyle başını salladı ve "Severim Düzceliyi," dedi. "Sen sabah haber gönderdiğinde beni bir sıkıntı bastı açıkçası." Bacaklarını indirdi ve öne doğru eğilip kollarını dizine yaslayıp daha rahat bir pozisyona geçti. "Dedim, İskender'e isterse ne halt ederim? Allah var, onu da severim ama bilirim ki o gönlüne başkasını almaz." Cavidan ve İskender arasında bu zamana kadar hiçbir şey yayılmamıştı ortaya. Zaten kendileri de hiç sevgili olmamışlardı. Ama herkes birbirlerine nasıl baktıklarını bilir, görürdü. Bir şeyler açıkça ortaya dökülme de onların gönüllerinin birbirine ait olduğu, tanıyan tanımayan herkesin dilindeydi. "E hâl böyle olunca da hayır desem olmaz ama evet deyip de Şahnar'ımı böyle bir cehenneme atmak istemem."

Yürekte bir başkası varken yanındaki cehennemi yaşırdı. Doğru söylemişti Subaşı ve o an Ali tekrar geldiğine pişman oldu. Sonuçta onun gönlünde de bir başkası vardı, Şahnar'ın da. Kim kime deva olacaktı? İkisinin yan yana gelmesi ateşi harlamaktan öteye gitmezdi ki. Tam bir bahane bulup kalkmak için Gürkan Oğuzbeyli'ye yelteneceği sırada büyük salonun kapısı açıldı ve içeri o girdi.

Şahnar elinde kahve tepsisiyle hiç de dostane olmayan aksine düşmanlık ve nefret barındıran bakışlarla içeri girdi. Arap güzelliği vardı Şahnar'da. Anne tarafından soyunun oralara dayandığını biliyordu zaten. Yüz metre öteden belirgin sürmeli gözleri vardı mesela. Kara kaşlı, kara gözlüydü. Esmer bir teni, dudaklarının üzerinde ufakık bir beni, yer yer saçlarının arasında kızıl kaçan bukleleri vardı. Sanki bir ateşmiş, yanmış kül olmuş ve tekrar tekrar o küllerden alev almış gibiydi. Ali hatırı sayılır bir

süre kadar Şahnar'a kilitlendiğinden ne yapacağını bile unutmuştu. Duygularını, yüz ifadelerini gizleme konusunda iyi olsa da Şahnar önünden geçip giderken anca kendini toparlayabildi.

“Gel Şahnar, gel,” dedi babası ve kız kahve dolu tepsiyi önce babasına uzattı. “Biz de Gürkan ile bazı hayırlı meselelerden bahsediyorduk.”

Şahnar hiçbir şey demeyip, kimsenin yüzüne bakmadan Gürkan Oğuzbeyli'ye uzattı kahveyi. “Gürkan Oğuzbeyli seni Ali'ye düşünmüş, yakıştırmış. Ali oğlum da aynı düşüncelerle gelmiş buraya.”

Tam kahve sırası ona geldiğinde Şahnar'ın bakışları Ali'ye doğru kaydı. Sevgiden bir o kadar uzak, tutkulu bir nefretle bakıyordu. O nefreti kırıp geçmek güç gibiydi. Ali kahveyi alırken Subaşı'nın sözlerine ithafen, *benim düşüncelerim değil onlar*, diyecekti ki *o zaman burada ne işin var geri zekâlı*, derler diye sustu. Kahvesini aldı ve Şahnar yanından çekildi. Eğildiğinde ondan gelen koku da bir o kadar ona has gibiydi. Ağır ama imza gibi bir koku. O kadar ki geri çekildiğinde bile bir süre olduğu yerde kaldı. Şahnar elinde tepsiyle kenarda dikilerek babasına doğru baktı. Burada olmaktan memnun değil gibiydi ve bunu saklamıyordu. Subaşı da bunu fark etmiş, daha fazla tatsızlık çıkmasını ister gibi “Ben olumlu bakıyorum, sen ne dersin?” diye sordu.

Şahnar güldü ama bu gülümse bir hayli alay doluydu. “Gerçekten düşüncelerimin ve isteklerimin kabul gördüğü bir ortam olursa şayet, orada konuşmak istediğimden şimdi susmayı tercih ederim.”

Şahnar'ın misafirlerin yanında takındığı tavır Subaşı'nın pek hoşuna gitmediğinden bunu oturuşuna, ses tonuna ve bakışlarına bile yansıttı. “Şahnar!” Tek bir kelimede verdiği mesajı Şahnar aldı.

“Senin lafının üstüne dediğim şeylerin hükmü olmadığını bildiğimden Ali, Veli... Benim için bir önemi yok. Hepsi gözümde

aynı yerde nasılsa.” Son cümlesini Ali’ye mesaj gibi söylemişti ki Subaşı tahammülsüz bir nefes aldı. “Müsaadenizle... Teyzem mutfakta benden yardım bekliyordu.”

Çıkmadan önce son kez Ali’ye doğru yine büyük bir nefretle baktı ve yine aynı nefret rüzgârıyla savrulan saçları yüzünü çevirmesiyle gördüğü son şey oldu. Şahnar çıktıktan sonra Ali’nin bakışları Subaşı İdris’e döndü. Eli şakaklarına gitmiş, kızının tavrı yüzünden mahcup hissetmiş gibi duruyordu. “Ali,” dedi yine aynı mahcubiyetle. “Sen zaten olanı biteni biliyorsun, değil mi?”

Ali başını salladı. Biliyordu, bilerek gelmişti ama böyle nefret dolu sözlerle ve bakışlarla karşılaşacağını bilemedi. *Olmaz*, diyecekti. Tam ağzını açıp bir iki kelime edecekti ki Gürkan Oğuzbeyli iş bozulmasın düşüncesiyle ondan önce atıldı. “Biliyor Subaşı, biliyor. Ben konuştum Ali ile. Şimdi her şeyin bir anda olmasını beklemek de olmaz tabii.” Sözleri hem Ali’ye hem Subaşı İdris’e idi. “Daha ilk kez gördüler zaten birbirlerini. Bir iki kez görüşsünler. Hatta müsaaden varsa siz hazır buradayken, Antep’e gitmeden dışarıda birlikte biraz vakit geçirsinler. Şahnar kızımız da biz çıkarken gelsin. Sonra karar verilir elbet. Aceleye gelmez bu işler.”

Aceleye gelirdi. Subaşı aceleye gelsin diye zaten ilk bulduğu adama verecekti, Şahnar’ı. O yüzden hiç düşünmeden Gürkan’a ve Ali’ye olan güveninden başını salladı. “Reyhan,” diye seslendi sonra da. On altı yaşlarında genç bir kız odaya girdiğinde “Git ablana söyle, hazırlansın,” dedi. “Ali abin ile dışarı çıkacaklar.”

Ali, top patlasa uyanmayacağı uykusunun arasından nasıl buraya gelmişti ve ne ara o kızla dışarı çıkmaya karar verilmişti bilmiyordu ama birkaç saattir günü hızlandırılmış yaşıyor gibi hissetti. Zaten İskender meselesi aklım da yüreğini de iki gündür bir hayli yormuştu. Resmen Gürkan Oğuzbeyli boşluğundan faydalanmış gibi olmuştu. El mahkûm kahvesini içti ki o da zehir gibiydi ve muhtemelen bilinçli yapılmıştı. Sonrasında da yarım saat kadar ortamdaki sohbe eşlik etti. Kahvenin ve sohbetin

sonlarına doğru Gürkan Oğuzbeyli'nin yönlendirmesiyle ayaklandıklarında kapının girişinde Şahnar hazır hâlde bekliyordu. Bileklerinde biten yeşil, siyah, kahve tonlarının karışık olduğu bir elbise giymişti ve aynı uzunlukta siyah bir ceket vardı üzerinde. İki eli önde, çantasını zorla tutuşturmuşlar gibi beklerken bakışlarını değdirmeyi bile. Subaşı ile görüşüp kapının önüne çıktıklarında Şahnar onlardan bir iki adım öndeydi. Gürkan Oğuzbeyli, Ali'nin sırtına doğru dokundu ve "Ben çocuklarla giderim," dedi. "Sen kızı al, güzel bir yerlere götür."

"Baba bizi..." *Yalnız bırakma*, diyecekti ki Gürkan Oğuzbeyli konuşmasına bile fırsat vermeden hızlı adımlarla yürüdü.

"Ulan bugün ben hiç ağzımı açamayacak mıyım?" Kendi kendine söylenirken Şahnar'ın başını ona doğru çevirdiğini gördü. Küçük adımlarla ilerliyordu ve bahçe kapısına kadar gelmişlerdi. Ona bakıp kalınca "Ne?" dedi Ali. "Kapını falan açmamı beklemiyorsun, değil mi? Hayır bekliyorsan daha çok beklersin çünkü."

İkisi de birbirine öyle aksi bir ifadeyle bakıyordu ki kendi duvarlarını kendileri ördü sanki. "Senden bir şey beklemeyeceğim kadar bir hiçsin gözümde. Hangi araba olduğunu bilmediğimden bekliyorum, geri zekâlı!"

Bu kadarı da fazlaydı. Kim olursa olsun, ona hakaret edebileceği anlamına gelmiyordu. O yüzden öfkeyle bir iki adım atarak "Bana bak!" diyerek atılmıştı ki "Ali!" dedi, onların gitmesini bekleyen Gürkan Oğuzbeyli. "Kızı bekletmesene kapı önünde, hava buz gibi zaten."

Ali derin bir nefes verdi ve etrafına baktı. Aile fertleri, korumalar, hizmetliler... Herkesin gözü onların üzerindeydi. Şahnar da bunun bilinciyle sahte bir şekilde gülümsüyordu zaten. Ali bakışlarıyla kendi arabasını işaret ederek yön verdi ve Şahnar hiç beklemeden hareketlendiğinde o da peşine takıldı. Önce Şahnar bindi, ardından Ali. Arkasındaki arabada Gürkan Oğuzbeyli vardı, diğer araba da koruma olarak peşlerindeydi.

Şahnar yüzüne bile bakmadan başını cama doğru çevirdiğinde Ali bugün için kendine sabırlar dileyerek arabayı çalıştırdı. Çalıştırdı ve yol aldılar. “Bir daha bana...”

O hakareti için ağzının payını verip uyarmak istemişti ki bugün gerçekten kimse tarafından konuşturulmamaya yemin edilmiş gibiydi. “Beni Cavidan’a götürsene,” diyerek böldü Şahnar onu.

“Ne?”

Beklemediğinden yüzüne de yansıttığı bir ifadeyle karşılık verdi Ali ve Şahnar ilk kez ona doğru kendini çevirerek “Duydun,” dedi. “Seninle tanışmak gibi bir niyetim yok. Kim olduğundan, beni isteyip istemediğinden, neleri sevip neleri sevmendiğinden, evlenince nerede oturacağımızdan ve bunun gibi sen ve seni içeren şeylerin hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. Sadece babam yüzünden evden çıktım ve bugün eve dönene kadar vakit geçirmem gerek. Cavidan’ı bir iki kez görmüştüm ama tanışma fırsatım olmamıştı. Beni ona götür, sonra da eve bırakırsın ve bugünü birbirimizden uzak kapatıp gitmiş oluruz.”

Kızın bu tepkisi Ali’nin kesin bir karara varmasına sebep oldu. Kesinlikle evlenmeyecekti. O yüzden hiç uzatmadan kızdaki aynı nefret ifadesiyle “Harika!” dedi bakışlarını yola çevirerek. “Ben de tam olarak seninle aynı düşüncelere sahibim. Bugün bitsin, gitsin. Sonra da sen yoluna, ben yoluma.”

Şahnar kısa bir an şaşırırsa da ağzını bile açmadı. Ali’nin de onu istemediğini tam olarak şu an anlamıştı. Muhtemelen o da zoraki bir şekilde buradaydı. Diğer damat adayını da babası bulmuştu ama o her an içine düşecekmiş gibi davranırken Ali umurunda bile değilmiş gibi davranıyordu. Bir süre Ali’yi bu şaşkınlıkla izlese de sonrasında başını camdan dışarı çevirdi ve yol aktı gitti.

Yolun bitişine az kalmışken Cavidan çantasından çıkardığı bir sigarayı dudaklarının arasına almış ateşleyecekti ki İskender'in sarf ettiği sözlerle vurgun yedi.

“Ateşe ihtiyacın yok bence.”

İncecik parmaklarının arasındaki çakmak öylece kalmışken İskender onu karış karış ezberlediği yetmezmiş gibi dudaklarıyla soydu sanki.

“Neden?” diye sorabildi zar zor. İçme diyeceğini düşünmüştü ki beklemediği bir cevapla karşılaştı. “Dudaklarının tutuşturucu bir etkisi var.” Ona doğru sokuldu ve dudakları arasındaki sigarayı aldı. “Kendiliğinden yanar, kavrulur, kül olur zaten.” Sonra da o sigarayı kendi dudakları arasında yaktı. Kendisine en büyük zarar bu adamdı. Kalbinin ritmi o yanındayken hastaymışçasına hareketleniyordu.

Kısa bir süre sonra araba durduğu gibi diğer arabalardaki korumalar çok daha öncesinde inmiş, caddede güvenlik önlemlerini almışlardı. Bir tanesi Cavidan'ın kapısını açarken bir diğeri birazdan girecekleri mağazayı önden inip kontrol etti. Tam merkezde olan dükkâna bağlanan birkaç sokak vardı ve o sokakların başında korumalar geziyordu. Onun hayatı böyleydi işte. Kalabalığa karışmak istediğinde dahi bir sürü koruma ordusuyla gezmek zorunda kalıyordu. Çok nadirdi daha az korumayla dışarı çıktığı zamanlar. Çoğunda İskender yanında oluyordu ve gece geç saatleri tercih ediyorlardı. Gündüz kalabalık olan yerlerde, Halit'in özel emriyle korumaların sayısı arttırılıyordu. İskender'in de böylesi işine geldiğinden müdahale etme gereği duymuyordu.

Cavidan arabadan indiğinde, âdeta bir duvar oluşturmuş korumaların arkasında kalan sıcacık tebessümlerle karşılaştı. Küçücük bir kız çocuğu mesela ellerini önünde birleştirmiş, utanmış, hayran bir ifadeyle Cavidan'a bakıyordu. Cavidan

adımlarını hemen o kız çocuğuna doğru yönlendirdiğinde elleriyle saçlarını okşadı ve daha o bir şey diyemeden küçük kız “Prenses gibisin,” dedi.

Her daim iltifat almaya alışkındı ama böylesi küçük çocuklardan alınca içi daha bir hoş oluyordu. Saçlarını elleriyle tarar gibi sevip onun boyunda diz çöktü ve “Senin kendi güzelliğinden haberin var mı acaba?” diye sordu. Dudakları kızın saç diplerine değdiğinde çocuğun o gümbür gümbür atan kalbinin sesi dışarıya taşmıştı. Eli ayağına dolandı çocuğun. İskender’in yanına gelmesiyle Cavidan ayaklandı. Gitmeden hemen önce de kendi bileğindeki bilekliği çıkardı ve kızın koluna biraz büyük gelse de taktı.

“Benim mi?” diye sordu küçük kız şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Cavidan aynı gülümsemeyle. “Sana benden daha çok yakıştı. Güle güle kullan.”

Kız öyle sevinçle baktı ki bilekliğe, İskender’in de gözünden kaçmadı. İskender, elini Cavidan’ın beline dolayıp dükkâna doğru yönlendirirken “Yine birilerinin gönlünü fethettin,” dedi.

“Seninki var sırada.”

Bu cümleden sonra İskender’in cevabını merakla beklerken yüzündeki ifadeyi de didik didik inceliyordu. Eli belinden bir an olsun inmemişti, büyük ve kendinden emin adımları da hiç sendelememişti. Ona bakmıyordu ama yüzüne Cavidan’ın söylediklerinden sebep bir gülümseme oturmuştu. Tam dudakları aralandığı sırada “Cavidan ablam,” diyen Roman bir kadının sesi doluştu araya. Hemen peşine de bir gül demeti uzatmıştı. Yaklaşmak istemiş ama korumalar tarafından tutulmuştu. Ama o kadar ısrarcıydı ki Cavidan görüp geçemedi. Çantasına yöneldiği sırada İskender onu tutan korumaya bir baş hareketiyle emrini vermişti bile. Kadına yüklü bir miktar para verilip tek biri değil, tüm gülleri satın alıp İskender’e uzattılar ve tabii İskender de yanındaki güzeller güzeli Cavidan’a. Cavidan mahcup bir ifadeyle

İskender'in ona uzattığı gülleri kucaklarken "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Gülleri satan kadın ise gördüğü yüklü miktardaki paranın sevinciyle "Ablam," dedi içten bir duayla. "Rabb'im seni İskender abime bağışlasın inşallah."

İçinden dolu dolu, "Âmin!" dedi Cavidan. Dışından ise sadece gülümsemekle yetindi, İskender gibi. Onun da gülümsemişliğini görünce tam dükkânın giriş kapısının önünde bir cesaretle önüne doğru geçip duvara doğru yaslandı. "Bağışlasın mı beni sana?" diye sordu, alaya vurup tepkisini ölçmek ister gibi.

Bir dizini kırmış, onun bacaklarına dayamışken gülleri aralarına almıştı ve bedeni duvara yaslı olsa da başı İskender'e doğru yükselmişti. Karşısında şekilden şekle giren küçük bir kız çocuğundan hâllice olan Cavidan'ı şöylece bir süzdükten sonra, bir elini o duvara yasladı ve "Tüm bu şehirde senelerce hüküm sürmüşüm," dedi, Cavidan gözlerinin içine doğru salınırken. "Herkes, her şeye kafa tutmuşum, her şeyin sahibi olmuşum. Sonra şehrim yabancı bir kadın gelmiş, benim tüm düzenimi altüst etmiş. Ne benim olmuş ne de benim olanlardan gitmiş. Kafa tutmuş, bana ait olan her yere kendinden iz bırakıp içime işlemiş. Sonra bir gün bir bakmış, koskoca şehrin hükümdarı o şehre bile ait olmayan yabancı bir kadının tutsağı olmuş. Ben sana tutsak hükümdar, sen o hükümdarı tutsak eden güzeller güzeli yabancı kadın. Söylesene şimdi bana, var mı senden başka seçenek bana?"

Bir itiraftı bu. Cavidan'ın seneler sonra yüreğini yerinden sökecek kadar kuvvetli bir itiraf. O kadar ki canından olacaktı az kalsın, öylesine kuvvetli bir histi. Hiç beklemediğinden ama umudunu da hiç kaybetmediğinden dün akşamdan sonra bir kere daha emin olmuştu bir şeylerden. İskender artık onların olacağına dair inancını kazanıyordu. Yıllardır beklediği o hasretin vuslatı yakındı. Ne diyeceğini bile bilemezken arkalarındaki kapı açıldı ve İskender'in üstüne kapanan bedeni anında geri çekildi.

“Hay Allah! Kusuruma bakmayın. Ben sizi burada öyle kalmış görünce bir sorun mu var diye merak ettiğimden...”

Yaşlı adam da mahcup bir ifadeyle kalmıştı onları öyle görünce. İskender ise hiç bozuntuya vermeden “Bir sorun yok, Vedat Usta,” dedi ve Cavidan’ın beline tekrar elini koyarak “Sen bize en güzel parçalarını çıkar,” diye ekledi.

“Hayhay!” dedi adam, uzaklaşırken. Cavidan, İskender’in kolunun altında dükkâna giriş yaptı. İçerisi bomboştu. Onlar çıkana kadar da kimse alınmayacaktı. İçerisi mi çok sıcaktı yoksa Cavidan az önce yaşadıklarından sebep mi böyle hissediyordu bilmiyordu ama terleyecek boyuta ulaşmıştı neredeyse. Vedat Usta, yılların ustasıydı. En özel tasarımlar onda bulunurdu. Öyle herkese her şeyi de satmazdı mesela. O sana olmaz diyerek bir sürü takıyı bıraktığını bilirdi, Cavidan. O yüzden onun için ayrılmış özel bir alan yapmıştı. Sıklıkla buraya geldiğinden Vedat Usta, Cavidan’a olabilecek takıların hepsini ayırır, geldiğinde de tezgâha sıra sıra dizerdi. Yine öyle yapmaya başlamıştı. Cam tezgâhın üzerine sıra sıra kutuları dizerken Cavidan içeride dolanmaya başladı. Saatlerden birkaçına baktı ve iki tanesini almak için kenara koydu. O sıra İskender’in de kendisi için saatlere baktığını gördü. Karar verememişti, bunu görebiliyordu ama müdahale etmedi, Cavidan. Tek başına bir şeyi seçip alamayacağından emindi üstelik. Sonrası için aklına not düşüp ilerledi. Bileklikler, kolyeler, halhallar... Cavidan her birine tek tek baktıkça “Buyurun,” dedi yaşlı adam. “Hepsi hazır.”

Ellerini saygıyla önünde birleştirmişti. Yaşına rağmen oldukça güzel bir zevki vardı. Başında bir kasketi vardı mesela, hiç çıkarmazdı. Açık kahve, krem tonlarında ince çizgileri bulunan bir takım elbise vardı üzerinde. İçerisinde de bir yelek. Cebinde aynı tonlarda bir mendil vardı. Kahve tonlarında, ahşap derin işlemeleri olan bastonu da hiç elinden düşmezdi.

İskender ve Cavidan, birlikte ortada bulunan cam tezgâha yürüdüler. Karşısındaki büyük deri koltukta Vedat Usta otururken

İskender ve Cavidan, ön tarafta bulunan sandalyelere geçmişti. Cavidan ısılt ısılt parlayan takıları eline aldı. Parıltıları göz kamaştırıcıydı. Birkaç tanesini bileğine deneyip İskender'e göstererek onay aldıktan sonra Vedat Usta'ya paketlemesi için uzatıyordu.

"Yine zevkli parçalar seçtin," dedi adam kutularına yerleştirirken.

Cavidan gülümsedi. "Sanki kendi zevkimmiş gibi." Minik pırlantalarla süslü bir bilekliği daha uzattı. "Hepsini sen seçiyorsun zaten. Ben aralarından ayırıyorum işte."

"Güzellerin içinde en güzeli seçmek de bir meziyettir," dedi yaşlı adam tatlı tatlı gülümseyerek.

Cavidan diğer takı kutularına bakarken "Hiç uğramıyorsun artık ustam," dedi İskender. "Bir akşam gel, ağırlayalım seni."

"Lütfen," diye atıldı Cavidan da. "Çok isterim gelip tekrardan beni dinlemenizi. Neredeyse yıllar oldu."

Vedat Usta, bastonunu kenara yasladı ve "Ah ah, gençlik!" dedi, geçmişe tatlı bir sitem eder gibi. "Çok isterim ama o gücü, dermanı kendimde bulamıyorum ki akşam erkencikten kapanıyor benim gözler. Artık gitme vakti yaklaştı ya uykular pek erken, tatlı tatlı gelir oldu."

"Allah gecinden versin," dedi Cavidan endişeyle. "Siz bizlere taş çıkarırsınız, öyle demeyin lütfen."

"Latife ediyorsun," deyip güldü yaşlı adam ve "Peki," dedi ısrarlar sonrası. "Kendimi iyi hissettiğim ilk gün yeriniz olursa gelmek isterim."

"Her zaman," dedi İskender. "Geldiğinde ben olmasam bile çocukları bilgilendireceğim, yerin en önde hazır olacak."

Yılların tanışıklığı ve tatlı sohbetin o insanda bıraktığı his, karşılıklı olarak çok kıymetliydi. Artık aralarında bir dostluk ilişkisi oluşmuştu. Cavidan seçtiği birkaç parçayı uzattığında alışverişi bitmiş gibi geri çekildi. İskender tam elini bir şeye uzatacak gibi

oldu ama Vedat Usta kutuları geri çekince İskender de geri çekilmek durumunda kaldı. Hareketlendiği de çok dikkat çekmeyince seslenmeden ve belli etmeden geri yaslandı.

Kutuların aradan kalkmasıyla da cam tezgâhın altındaki bir yüzük Cavidan'ın ilgisini çekti. Dört renkten oluşan yüzük, bir hayli parlak ve göz alıcıydı. Üstelik çok da zarif duruyordu. “Bu ne?” diye sordu Cavidan, heyecanla gözleri parıldayarak. “Çok güzelmiş. Bakabilir miyim?”

Vedat Usta, yüzüğü cam tezgâhın altından çıkarttı ve Cavidan'a doğru uzattı. “Harem yüzüğü derler ona. Osmanlı zamanında sultanlar, kendilerine eş olarak seçtikleri kadına bu yüzüklerden verirmiş. Zümrüt, yakut, elmas ve safirden oluşur. Taşların her birinin anlamı var. Zümrüt mesela bolluğun, bereketin, dengenin ve sabrın taşıdır. Yakut ise tutkunun, enerjinin taşıdır. Safir, bağlılığın ve sadakatin. Elmas ise...” dedi derin bir nefes alıp. “Eşsiz ve çok değerli olduğundan yüzyıllardır aşkın taşıdır. Her biri tek bir yüzükte bulununca dünyada her şeyi tek bir kadında buldum anlamını da taşır.”

Cavidan hayran gözlerle elindeki yüzüğü inceledi ve “Çok güzelmiş,” dedi iç çekerek. Çok beğenmişti beğenmesine ama bunu kendine alması doğru ve anlamlı olmazdı. O yüzden içi burkularak ama çok beğene beğene geri verdi yüzüğü, Vedat Usta'ya. Bu hâllerini İskender'in izlediğinden ve o yüzüğe nasıl baktığından bihaber...

Vedat Usta yüzüğü yerine yerleştirip “Ben bunları hazırlayayım,” diyerek ayrıldığında İskender ile baş başa kaldılar. Cavidan yüzünde tebessümle geri yaslandığında sessizlik oluştu. Ta ki dışarıdaki korumalardan biri yanlarına gelene kadar. Geldi, İskender'in kulağına eğildi ve İskender başını salladıktan sonra uzaklaştı.

“Ne olmuş?” dedi Cavidan merakla.

“Ali ve Şahnar gelmiş, kapıda bizi bekliyorlarmış.”

“Şahnar?” Cavidan tanımadığından şaşırmıştı.

“Subaşı’nın kızı.” Sonradan anımsamış gibi “He,” diyerek başını salladı Cavidan ama merakı daha çok perçinlendi. “Onun ne işi var ki burada? Hem de Ali ile?”

“Evleneceklermiş.”

“Ne?”

İskender bunu o kadar normal bir şeymiş gibi söyledi ki Cavidan garipsedi. Cavidan’ın garipsediğini görünce bir adım öne çıkıp “Ya ben de yeni öğrendim aslında,” dedi İskender. “Yolda gelirken Ali bahsetti. Şahnar, Abbas’ın oğlunu mu ne seviyormuş, ortalık karışmış. Subaşı da *kızımı onlara vermem*, deyince kızı başkasına vermek istemiş. Babam da Ali’yi düşünmüş. Kendince aralarını yapmak istemiş işte.”

İskender üstü kapalı, ona bahsedildiği gibi aktarmıştı Cavidan’a.

“Ve Ali bunu kabul etmiş.”

Cavidan’ın en çok ilgisini çeken bu kısım olmuştu. Çünkü Ali’nin, o kadına duyduğu aşk öyle büyüktü ki Cavidan hayatına başkasını alma düşüncesine şaşıtı kaldı. *Demek ki hiç kimse vazgeçilmez değilmiş*, diye düşündü ama kendine bakınca da bu fık-rinden yine vazgeçti. Vedat Usta’nın takıları getirmesiyle veda-laşıp dışarı çıktılar.

Kapının hemen önünde bekleyen Ali ve Şahnar, evlenecek gibi değil de birbirlerini bir kaşık suda boğacak bir çift gibi uzak duruyorlardı birbirlerinden. Ali geldiklerini görünce yaslandı arabadan doğruldu ve “Ben sana oturduğun yerde otur demiştim,” dedi Cavidan’a karşı. “Sen adamı buldun, ayarladın ve İstanbul’a yolladın. Cavidan, bu oturmuş hâlinse kalkmış hâlinle dünyayı fethederiz herhâlde.”

Cavidan gülümseyerek gözlerini kaçırdı ve asıl konuya döndü. Karşısında, hemen Ali’nin arkasında ona doğru bakan kadına

döndü. Çünkü şimdi o çok daha önemliydi. “Şahnar,” dedi gülümseyerek ona doğru ilerlerken. “Memnun oldum.” Elini uzatmasıyla Şahnar da aynı samimiyetle karşılık verdi.

“Açıkkçası biraz çekinmiştim,” dedi Şahnar. “Ama böyle yakın davranınca biraz rahatladım. Seninle tanışmayı çok istiyordum. Bugün de epey boş vaktim olunca...” Gözleri imayla Ali’ye, sonra da gülümseyerek Cavidan’a kaydı. “Seninle tanışıp kaynaşmak istedim. Sen de müsaitsen eğer bir yerde oturalım mı?”

“Olur tabii,” dedi başını sallayarak. “Bir yerde yemek...”

“Bir çilingir sofrasında sana içimi açmak isterim aslında.”

Cavidan kadar diğerleri de bunu beklemiyor olsa gerek ki özellikle sabahın bir hayli erken saatlerinde bakışlar şaşkınlıkla kızın üzerinde toplandı. İskender müdahale etme hakkını kendinde bulmadığından geri dururken Cavidan da sessiz kaldı. Ali ise “Yok ya,” diyerek öne doğru atıldı. “Sana bu rahatlık nereden geliyor, ben anlamıyorum? Tamam benim de seninle oturmak, görüşmek gibi bir derdim yok da seni benimle gönderdiler farkındaysan. Bana emanetsin yani. Ben seni sağ salim evine teslim edeyim, ondan sonra ne halt ediyorsan, ne içiyorsan iç ama böyle bana emanetken beni yok sayarak bir şey yapamazsın.”

“Beni kimse sana emanet falan etmedi,” diye başını kaldırdı Ali’ye doğru. “Çıkın görüşün dediler. Bir yerde oturup konuşmuş olsak da ne içeceğimi sana sormayacaktım. Merak etme, kimse sana hesap sormaz. Kendi kararlarımı kendim verecek yaştayım.”

Ali sahte ve kinayeli bir şekilde gülerken “Emin misin?” diye sordu. İfadesi *kendi kararlarını kendin verebilseydin bugün yanında ben değil, o istediğin adam olurdu*, anlamını taşıyordu ve açıkkçası bu da Şahnar’ın gururuna dokunmuştu. Ali görmüyor olsa bile Cavidan gördüğünden müdahale etmek istedi “Kız haklı, Ali,” dedi. “Nasıl istiyorsa öyle yapalım. Herkes kendi hesabını kendisi verecek yaşta. Sen kendine dert etme. He sıkışırsan

da söyle...” dedi, imalı bir gülümsemeyle. “Ben senin derdini de çözerim.”

Eliyle omzunu sıvazladığında “Bana müsaade,” dedi İskender geri çekilerek. “Birkaç işim var.” Elini Cavidan’ın beline koydu ve saçlarının arasına ufak bir öpücük bıraktı. “Akşam görüşürüz. Bir şeye ihtiyacınız olursa zaten çocuklar sizinle. Keyfinize bakın. Ali...” Gitmeden hemen önce arkadaşına doğru döndü. “Günlerini zehir etme. Bırak, kadın kadına sohbet etsinler.” Omzuna pat pat vurulan eli bir ikaz niteliği taşıyordu ve hemen peşine de yanlarından ayrıldı.

Cavidan, İskender gidene kadar onu izledi. Kendi aracına ilerledi, şoför koltuğuna geçti ve peşine takılan bir koruma aracıyla birlikte uzaklaştı. Korumaların çoğunluğu yine Cavidan’a kalmıştı ki Üçbey de onların başındaydı zaten.

“Bizim mekâna geçelim mi?” diye sordu Cavidan, gülümseyerek nazik bir davetle.

“Aslında burada meşhur bir yer varmış. Oraya gitsek...”

“Olur,” ve “Sen çok abartmıyor musun?” sesleri birbirine karıştı. Bir an, Ali’nin tahammülsüz tavrı ile Cavidan’ın misafirperver hâli çarpıştı ama kazanan, sert bakışların sahibi oldu. Ali, eli mahkûm geri adımlamak zorunda kaldığında “Adı ne?” diye sordu memnuniyetsizce. “Neresiymiş o meşhur yer? Çocuklar önden gidip boşalttırsın.”

“Sen ciddi olamazsın!” dedi Şahnar, hayretler içinde ona dönerek. “Ben gidiyorum diye...”

“Her şeyi kendine bağlamasan mı?” Ali’nin, onu ortadan ikiye bölen sesiyle sendeledi. “Cavidan için alıyoruz bu önlemi. Seninle bir alakası yok yani.”

Bir hayli yüksek çıkan sesi, Ali’nin gerçeği dillendirmesiyle âdeta içine kaçır gibi oldu ve mahcup bir ifadeyle mekânın adını

söyledi. Diğer çocuklar önden mekâna gittiler. Ali de Şahnar'ı ve Cavidanı kendi arabasına aldı, yola koyuldular.

Yarım saatlik bir mesafe kadar gittiklerinde Şahnar'ın tarif ettiği yere gelmişlerdi. İçerisi gündüz olması sebebiyle bir hayli boştu zaten ama Ali'nin önlemiyle tamamen kapatılmıştı. Loş, kahverengi ışıkların aydınlattığı kuytu bir yerdi. Duvarları gri betondandı ama şekiller verilmiş, özenli hâle getirilmişti. Halatlarla ve gösterişli avizelerle süslenmişti. Halatların renginde soluk bir hardal sarısından fon perdeler vardı. Camları kırmızı ve mavi çini işleme şeklindeydi. Günlük güneşlik havada dahi aydınlatmalarla ışıktandırılıyordu. Ortalarda bir masa, özenle Cavidan ve Şahnar için hazırlanmışken onlara uzak cam kenarı bir masada da Ali ve Üçbey oturmaktaydı. Binanın etrafı ve kapı girişleri korumalar tarafından tutulmuştu.

“Bunlar,” dedi Şahnar ileride oturan Ali'yi göstererek. “Burada oturmak zorunda mı gerçekten?”

Ali dik bakışlarını zaman zaman onların masasına çevirse de çoğunlukla Üçbey ile konuşuyor, daha doğrusu vakit öldürmeye çalışıyordu. Şahnar'ın onu işaret ettiği sırada bakışları birbirine denk düştüğünde, ikisi de ateşe değmiş gibi geri çekildi.

“Bence fazla zorlamayalım,” dedi Cavidan gülümseyerek. “Otursunlar işte orada.”

Şahnar bir şey demeden önündeki mezelerden atıştırmaya başladı. Mekânda çalan kısık sesli müzik ve masalar arasındaki mesafe bir hayli olduğundan çok da dert etmedi. Bakmazsam görmem diye düşündü. O sırada garson, Alilerin masaya sipariş almak için gittiğinde Ali'nin gözü Şahnar'a takıldı yine. Önündeki mezeleri hızlı hızlı ve iştahla yiyordu. *Muhtemelen açtır*, diye düşündü. *Babasına kızdığından hiçbir şey yememiştir ve şimdi bulduğu her şeyi de iştahla yiyordur*, diye geçti aklından. O yüzden “Sen önce karşı masaya yiyecek bir şeyler, ne var ne yoksa götür kardeşim,” dedi. Tam garson gidecekken kolundan tuttu ve kaşlarını çatıp sert bir ifadeyle “Sakın benim yolladığımı

söyleme ama,” diye ekledi. “Sanki hep getiriyormuşsun gibi bırak ortaya, uzaklaş.”

“Tabii abi.”

Garsonun uzaklaşmasıyla Üçbey’e doğru döndü, Ali. Göz kırparak “Sen nerelerdesin lan sabahtan beri?” diye sordu.

Üçbey arkasına yaslandı ve ellerini önünde birleştirerek tavırlı ama yeni hâlinden de memnun bir vaziyette “Ben artık sizinle çalışmıyorum,” dedi.

“O ne demek lan, çalışmıyorum?”

“Çalışmıyorum işte,” dedi omuz silkerek. “Cavidan yengem dedi ki öyle hem İskender abinden hem benden emir almak olmaz. Ya benimle çalışırsın ya onunla. Ben de Cavidan yengemi seçtim.”

“Yok ya,” dedi Ali gözlerini kısarak. “İskender’in haberi var mı bundan?”

Üçbey, nazlı sevgili gibi tekrar omuz silkti. “Sorsa öğrenirdi.” Duraksadı kısa bir an. “Hem siz bana hiç güvenmiyorsunuz ki. Ha gitmişim ha gitmemişim...”

“Niye acaba?”

Üçbey tekrar omuz silkince Ali, bu tavırlarına gülümseyerek, *ne adamsın* dercesine elini savurdu.

Kızların masasında ise sohbet bir hayli koyuydu. Başta birbirlerini tanımak için kısa sorular sormuşlardı. Şahnar, Cavidan’ın sesine övgüler yağdırmıştı. Sonra ise asıl konuya gelineceğini bildiğinden “Cavidan,” diyerek Şahnar girdi konuya. “İskender senin neyin?”

Cavidan elindeki içkiden bir yudum almış, sorusuyla birlikte dumura uğramış gibi kalmıştı. Yavaşça elindeki masaya bırakırken boğazını temizleyip gülümsemeye çalıştı. Bu sorunun net bir cevabı yoktu. Aslında vardı ama görünenle hissedilen çok

başkaydı. “Yakın bir arkadaşım.” En doğru tanımlama bu olduğundan dilinden de öyle döküldü.

Şahnar güldü. Onların da kavuşamayan birer âşık olduğunu görüp hissedebiliyordu. “Gerçekten merak ediyorum Cavidan, sizin neden beraber olmadığınızı çok merak ediyorum. Sizin adınız bile birbirinden ayrı yazılmazken sizi ayrı düşüren sebep ne, çok merak ediyorum. Ama sonra düşünüyorum, şöyle bir dünyada diyorum, bizi Fırat ile ayrı düşüren ne ise sizi de ayrı düşüren ondan başkası değildir.”

Cavidan’ın gözleri, arka masadaki Ali’ye kaydığında yüreği sızladı. Şahnar’ın ona baktığını fark edince “Eğer benden Ali ile konuşmamı istiyorsan, ona istemediğini söylersen zaten...” dedi ama Şahnar sözünü kesti.

“Böyle bir şey istemiyorum senden, Cavidan. Zaten beni istemediği de çok açık. Hatta belki böylesi çok daha iyi. Babam, bir çıkış yolu bulamazsam beni önünde sonunda evlendirecek. Beni istemeyen bir adamla evlenmek, o evlilikten kurtulana kadar çok daha işime yarar.”

Cavidan’ın az önce Ali’ye bakarken burkulan yüreğini biraz daha çevirdiler sanki. Tek üzüldüğü Ali oldu. Ali’nin hiçbir zaman yüreğine giremeyeceği bir kadın tarafından kullanılacak olması Cavidan’ı yıkmıştı.

“Sadece bir şeyi merak ediyorum. Beni istemediği onun da yüzünden okunuyor zaten. Peki o neden kabul etti bu evliliği?”

Zaman akıyordu ve kadehlerdeki içkiler özellikle Şahnar’ın kadehi sıklıkla yenileniyordu. Ali bunu görüyordu. Yerinde doğruluyor, müdahale etmek istiyor ama Şahnar tarafından tersleneceğini bildiğinden *sabır* diye diye olduğu yerde oturup Cavidan’ın *kalkalım* demesini bekliyordu.

“Muhtemelen seninle bir geleceği olduğunu düşünerek bu evliliği kabul etmiştir.” Biraz daha dostane bir şekilde eğildi Şahnar’a karşı. Yüreğine almasa bile yüreğinden tekrar kırmaması

için uyarmak istedi. “Ben arkadaşımı birazcık olsun tanıdıysam senin tavrını gördükten sonra geri çekilmiş, aksi şekilde davranmıştır. Yoksa Ali’yi tanısan...” Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı. “O çok başkadır, Şahnar. O aksi karakterinin altında öyle içli bir adam vardır ki... Ben eminim ki o eve gelmeden, seni istemeden önce, sana layık olup olamayacağını elli kere tartıp biçmiştir kafasında ve öyle gelmiştir senin kapına. Sen eğer ona bir şans verecek olsaydın asıl Ali’yi o zaman...” *Tanırdın* diyecekti ama Şahnar sözünü kesti.

“Hikâyeye Ali’nin gözünden baktığın için onu haklı görüyorsun, değil mi?” diyerek gülümsedi ve kadehindeki içkiyi tek seferde içip yenisini doldurttu. Gitgide içinde bir boşluk oluşuyormuş gibi hissediyor, kafasını sabit tutamıyordu. “Bir de benim tarafımdan dinlemek ister misin, Cavidan?” Tekrar kadehini doldurdu ve parmaklarının arasına alıp kaldırdı. “Fırat’a sekiz senemi verdim ben. O benim çocukluğum, gençliğim, dünüm, bugünüm... Bir kadın, bir ilişkide ne yaşaması gerekiyorsa hepsini onunla yaşadım. Onun tarafından delicesine sevildim, onu deli gibi sevdim. Bağıra çağıra kavga ettim ve sonra yine onun kollarında duruldum, dinlendim. Kimsenin bilmediği her şeyimi ona anlattım ben. Yaralarımı da bir tek ona gösterdim. Sekiz sene diyorum Cavidan, sekiz senel!” dedi, üstüne basa basa. “Sen düşünsene... Şimdi düşünsene, Cavidan. İskender’i böyle köpek gibi severken sana *evlenemezsin sevdiğin adamla* deseler... Yetmese seni zorla, sevmediğin biriyle evlendirirler... Ne yapardın, Cavidan? Tanır mıydın sen karşındaki adamı? Bir şans vermek aklının ucundan bile geçer miydi böyle severken?”

Cavidan düşündü. Yüreğine İskender’i aldıktan sonra değil başkasını düşünmek yan gözle dahi bakmamıştı. Sanki dünyadaki tüm erkekler silinmiş, bir İskender kalmıştı onun için. Şimdi Şahnar’dan aksini beklemek yanılttı ama Ali’yi de bildiğinden kıyamıyordu. *En hayırlısı, bu işin başlamadan bitmesi* diye düşündü. Ali’nin kendini kullandırmasını istemezdi. Şahnar’ı

anlayabiliyordu ama burada harcanan Ali olacaktı ve o da bunu hak etmiyordu.

“Üstelik karşımdaki adam, kendi ailesinin katiliyken.” Cavidan öylece baktı kaldı Şahnar’a. Ağzını aradığını anlayabiliyordu ama tepki vermedi. Şahnar ise ısrarını sürdürdü. “Öyle değil mi? Mutfakta kızlar konuşurken duydum. Kendi babasını ve kardeşini öldürmüş.”

Bu konunun Ali için çok özel olduğunu bildiğinden Cavidan araya girmek istemedi. Hatta onların arasına hiçbir konuda girmek istemedi. “Bunları Ali ile konuşsan çok daha iyi olur, Şahnar. En doğru cevapları o verecektir zaten sana. Üstelik seni anlasam da Ali’yi öylece kullanıp köşeye atmanı sindirebileceğimi sanmıyorum. Ali bunu hiçbir şekilde hak etmiyor.”

Konu Cavidan’ın net tavrıyla öylece kapanmıştı. Şahnar da onu anladığını belirtircesine kafasını salladı ve tekrar kadehine yöneldi. Delicesine sarhoş olmanın koynundaydı ve alkol biraz daha kanına karıştı.

“Fırat seviyormuş bunu he?” dedi Üçbey.

Ali’nin bakışları karşısındaki masaya doğru kilitlenmişti. Şahnar’ın sarhoş olduğunu gittikçe sersemleşen tavırlarından anlayabiliyordu. Ona bakmayı bıraktığında Ali sandalyesini çevirmiş, Şahnar’ı izler hâle gelmişti. O kadar sarhoştur ki muhtemelen Ali’nin burada olduğunu bile unutmuştu.

“Seviyormuş,” diye onayladı Ali bilinçsizce. Sonra bir daha baktı öne doğru eğilen ve kahkahalarla gülen Şahnar’a. Bir elinin dirseği sandalyesine yaslanmıştı ve kendisi öne doğru eğilmişti. Parmaklarının arasındaki kadehten büyük bir yudum aldı ve yüzünü buruştursa da gülen bir ifadeyle toparladı. O çekik, siyah sürmeli gözleri, küçük kemersiz burnu, ateş kızılını siyahlarının arasında barındıran dalgalı saçları ve destansı bir gülüşü varken nasıl sevmezdi ki bir insan? Ali bir süre izledi öylece. Şahnar’ın sarhoş olmasının etkisiyle de çok daha rahat izledi.

“Şimdi sizin iş de olursa bu Fırat ile bizim bayağı işimiz var he! Rahat durmaz bu.”

Üçbey konuşuyordu ama Ali odağını ona çok da vermiyordu. Sadece ruhsuzca cevaplamaktan ibaretti yaptığı. “Biz de öyle boş boş oturmayız herhâlde, he Üçbey?”

“Vallahi ben bilmem abiciğim, siz durmazsanız durmayın,” dedi umursamazca ellerini kaldırarak. “Ben Cavidan yengeyle çalışıyorum artık.”

İlerleyen saatler ve artan kadehlerle Şahnar’ın yerinde oturmakta zorlandığını görünce Ali dayanamadı ve yerinden kalkarak ona doğru adımladı. “Hadi kalk,” dedi öfkeyle. “Babana bu hâlini açıklamamak için bir de seni ayıltmakla uğraşacağım.”

Şahnar nefretle Ali’ye doğru baktığında Ali’nin gördüğü o güzellik âdeta dağıldı. Ses tonu bir hayli düşükken daha da öfkelendi ve “Hadi!” dedi tekrar.

“Ali!” dedi Cavidan, sert bir ikazla. Ali o ikazı alınca derin bir nefes aldı ve sessizce Şahnar’ı beklemeye başladı. Şahnar kadehi masaya vururcasına bıraktıktan sonra yalpalayarak ayaklandı ve kabanını üzerine geçirirken düşecek gibi oldu. Ali’nin koluna girmesiyle de silkelenerek kendini çekti. “Sen bana ne hakla dokunursun? Kim olduğumu biliyor musun sen? Şahnar’ım ben.”

“Öyle mi?” dedi Ali, alaya alırcasına gülerek. “Hiç memnun olmadım ve ben de Ali.”

Kızın çantasına ondan önce davrandı ve ellerinin arasına tıktırdı. Şahnar’ın o kadar çok başı dönüyordu ki Ali’nin hızlı hareketleri dengesini bozuyordu. Gözlerini kapatma ihtiyacı hissettiğinde, Ali öfkeden deliye dönen bakışlarını Cavidan’a sabitledi. Tamam, o da görmüştü çok içtiğini ama Cavidan’ın müdahale etmesini beklemişti. İstemeye istemeye Şahnar’ın koluna girip dengesini sağlamaya çalıştı, Şahnar’ın, itiraz etmeden kendisine sokulmasıyla da büyük bir darbe yemiş gibi oldu. Öyle çok sinmişti ki Ali’nin bedenine itemedi. Bir hayli bitik hâldeydi ve o

ateş kızılı saçlardan tutam tutam ceketine asılı kalmıştı. Kokusu ise içini yaktı, kavurdu. Ona sokulduğu yetmezmiş gibi, başını Ali'nin koluna yasladı. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı ağladı ağlayacak bir hâlde. "Onun yerine geçmek isteyen herkesten nefret ediyorum."

Ali'nin beklemediği yakınlıkla gelen o itiraf, altüst etti düşüncelerini. Karman çorman oldu. "Bilmukabele."

"Dikkatli gidin!"

Cavidan onların arkasından öylece bakakaldı. Gittikten sonra birkaç dakika daha oturdu, Cavidan. Bir sigara yaktı. Konuştuklarını düşündü. İskender'in onda çok şeyken aslında hiçbir şey olmayışını düşündü en çok. Sonra bugün olanları anımsayınca da umutları tekrar yeşerdi. Böyleydi işte İskender'i sevmek. Hiçbir şeyinden emin olamıyordun ve Cavidan senelerdir bu karmaşadan yorgun düşmüştü. Kendi içinde zaten bunları biliyordu da Şahnar tarafından yüzüne vurulması da durumu perçinlemişti. Masada dalgın bakışlarıyla öylece otururken bir şey oldu, bir ses duyuldu dışarıdan. Üçbey panikle dışarı doğru çıktığında, Cavidan yerinde doğruldu ama kalkmadı. Bir eli çantasına gitti hemen. İçindeki silahı almak için fermuarını araladığında kapidan içeri hiç beklemediği biri girdi.

Uzun boylu, siyah kabanlı bir adam, elleri cebinde kendisine doğrultulmuş silaha rağmen rahatça yürüyordu. Cavidan yutkundu ve şeklini bozmamaya çalıştı. Yabancı olsaydı içeri böyle rahatlıkla giremezdi. Muhtemelen tanıdık ama sevilmeyen masadan biri ya da birinin oğluydu. Çünkü korumalar silahı doğrultmuş ama ateşlememişlerdi. Ateşlemeleri hâlinde çok daha büyük çıkmazlara sebep olacaklarından onlar da emin olamamışlardı. Korktuğunu belli etmek, karşısındakinin ona cesaretle saldırmasına sebep olacağını bildiğinden tavrını bozmamaya çalıştı ve arkasına yaslanarak adamın ona yaklaşmasını bekledi.

"Serhan Bey!" dedi Üçbey, sıkıntılı ve sert bir ses tonuyla. "Bir tatsızlık çıkmadan gitseniz iyi olacak."

Serhan.

Serhan Durmuş.

Ölen Mahsun Durmuş'un abisiydi bu. Cavidan'ın yüreği korkudan şiddetle çarpıyordu ancak bakışlarıyla bunu belli etmemek için kendini zorladı ve Serhan Durmuş tam önünde durduğunda, önce ellerini cebinden çıkardı. Çıkardığı an panikle korumalar hareket etse de Serhan Durmuş gülerek ellerini havaya kaldırdı.

"Çocuklar, sakin! Kapının önünden geçiyordum ve kuşlarım bana Cavidan Hanım'ın burada olduğunu söyledi. Ben de bir selam vermek, tanışmak istedim." Cavidan'a doğru döndü ve kibar ama tehlikeli bir gülümsemeyle elini uzattı. "Merhaba Cavidan Hanım, ben Serhan. Serhan Durmuş." Yüzü tehditkâr bir gülümsemeyle iki yana sallandı hafifçe. "Gerçi siz beni değil kardeşimi daha iyi tanırırsınız, Mahsun."

Cavidan buz kesip kaldı. O adamın adını tekrar duymak, içinde sönmeye duran felaket yangını harladı. Bitti sandıklarının bitmediğinin kanıtı gibiydi. Serhan, bu işin peşini bırakmayacaktı ve bugün de bu yüzden buradaydı, bunu göstermek için. Elbette bunun çok daha ötesi de vardı.

Serhan'ın uzattığı o eli hemen sıkmadı. Sigarasının bitmekte olan kısmından bir iki kez çekti ve kül tablasında söndürdükten sonra ayaklandı. "Kardeşinizle şahsi bir tanışıklığım yok Serhan Bey ama madem siz buraya kadar benimle tanışmak için geldiniz..." Serhan'ın elini sıktı. O an Serhan'ın avuçları arasındaki o ele dikkatle baktığını ve titrer gibi olduğunu fark etti. Resmîyet dolu bir tebessümle "Memnun oldum," deyip geri çekildiğinde bile Serhan'ın toparlanması o kadar kolay olmamıştı.

Serhan Durmuş, karşısındaki kadını büyük bir dikkatle inceledi. Korkmayan ve kendinden emin o cesur tavırlarını hayranlık barındıran bir tebessümle karşıladı. Onun zeki bir kadın

olduğunu ve buraya bunca silahlı adamın içine bir tehdit olarak geldiğini anlamıştı, bunu biliyordu.

“Efendim,” diye bir ses duyuldu peşinden. İkisinin de bakışları kapıya doğru döndü. “İskender Oğuzbeyli geliyormuş.”

Serhan Durmuş, kısacık zaman diliminde İskender’e yaydığı o korkunun tatmin ediciliğiyle ve sapkınca âşık olduğu Cavidan ile ilk kez temaslarının özel olarak kalmasını isteyip geri çekildi. İskender’i bu anın içinde görmek istemedi. Bu anlar, bugün sadece ikisine ait olmalıydı. “Bana müsaade, Cavidan Hanım.” Gülümsedi. İlkti ama son olmayacaktı ve bu açıkça belliydi. Cavidan’a da bunu anlatmak istedi. “Bir kez tanıştık, daha müsait bir zamanda uzun uzun konuşuruz nasılsa.”

Bir gün yaralı bir av buldu, kartal.

Aldı ve yuvasının içinde sakladı.

“Bekle,” dedi sadece.

Neyi bekleyeceğini bilmeden bekletti avını.

En çok da ölümü bekledi.

Ne iyileştirdi kartal avını ne de öldürdü.

Yarasının ona engel olduğunu ve kaçamayacağını bildiğinden, onu yuvada tek bırakıp uçmaktan da hiç vazgeçmedi.

Sonra bir gün bir kuzgun aştı mesafeleri ve kartala ait olana göz dikti. “İşte şimdi,” dedi zafer kazanmış bir edayla. “Şimdi benimsin.”

Carte d'identité de la zone

Ninova

Gönül Kuşu

BÖLÜM 6

İskender'in adının geçmesi bile ortamda bir panik hâli yaratmıştı. Sadece Serhan'ı değil Cavidan'ı da tedirgin etmişti. O kadar ki Serhan çıkana kadar hissettiği panik duygusunu gizlemede de başarılı olamamıştı. Bu da Serhan'ın dikkatini çekmiş, gitmeden önce duraksayıp ona dokunmasına sebep olmuştu.

"Korkma," demişti korkutucu bir sakinlikle. "Ondan bu kadar korkma. Sana bir şey yapmasına müsaade etmem."

O dakika Cavidan, Serhan'dan hiç olmadığı kadar kötü bir his almıştı. Koluna dokunuşundan geçen o garip akım, tüylelerinin ürpermesine sebep olmuştu. Bakışlarındaki ürkütücü kaos, iliklerine kadar işlemişti.

"Korkumun kendim için olduğunu da nereden çıkardınız?" diye sordu, anında elini çekip bir adım gerileyerek. "Siz kendi adınıza endişelenin isterseniz. Zira İskender sizi burada görünce pek hoş şeyler olacağını düşünmüyorum. Son olanlardan sonra İskender'den şüphelenmeniz onu biraz kırdı. Siz onun en yakın arkadaşısınız."

Bu yükselişi Serhan'da bambaşka anlamlar uyandırmıştı, onu önemseydiği gibi. O yüzden, yüzüne kondurduğu bir tebessümle hiçbir şey söylemeden dışarı yürümeye başladı, az önce onunla el ele tutuştuğu elini de kendi parmaklarıyla sıvazlayarak...

Serhan'ın mekândan çıkmasıyla silahların hepsi inerken endişeli ve sorgulayıcı bakışlar Cavidan'ı bulmuştu.

"İskender abimin haberi olmuştur," dedi Üçbey sözcüleri olmuş gibi araya girerek. "Burada olan hiç kimse ona yalan söylemez. O yüzden bizden yalan söylememizi isteme yenge."

Cavida n şöylece bir düşündü ve ilişkilerinin geldiği şu noktada ve böylesi bir tehlikenin içinde yalan söylemeyi doğru bulmadı.

“Söylemeyeceksiniz zaten,” dedi ve çantasını aldığı gibi dış kapıya doğru yürümeye başladı. Bir iki adım gitmişti ki kapıdan önce İskender girdi, ardından kendi adamları.

Cavida n yürümeyi bırakmış, yan tarafında bulunan masaya elini koyarak rahatça yaslanmıştı. “Hayırdır Cunta? Hâlbuki ayrılalı çok uzun zaman olmamıştı. Beni mi özledin?”

Öylesine sorduğu o soruya, öylesine diyemeyecek kadar güzel yanıt aldı, Cavida n. “Seni yaşadıkça zaman kavramı değişti bizim buralarda,” dedi bakışları önce içerisini tarayıp ardından onda takılı kalarak. “Ayarı kaçmış gibi sana gelmelerim hep senden sebep.”

Kurduğu cümlelerin hissettirdiklerini kalbi büyük bir gürültüyle buyur etmişti. İçinde engel olamadığı o yükselme duygusuyla ona doğru ilerledi ve tam önünde durduğunda yakasının içine katlanmış olan kısmını, incecik parmaklarıyla düzeten kol-larını boynuna doladı. “Sen...” dedi, dudaklarının kenarında oluşan ufak ama iç çekmesine sebep olacak kadar güzel bir gülümsemeyle. “Sen çok yalancısın.”

“Haklısın...” Ona dokunmasının getirdiği o uysallık sesine de yansımış, biraz daha ilerlemesini sağlamıştı. “Ve sen, kendimi kandırdığım en güzel yalanımsın.”

Deliriyordu bu sözleri karşısında. Gözleri içeride dolanınca anlamıştı birini aradığını.

“Aradığın adamı kaçırdın. Az önce çıktı. Keşke biraz daha erken davransaydın.”

İskender başta biraz bocaladı. Cavida n’ın üzerinde olan el-lerine baktı. Ardından Serhan’ı aradığını bilip yalana sığınmayı-şının yarattığı o güven duygusunda asılı kaldı. Sanmıştı ki söylemez ve büyük bir kavgaya tutuşurlar.

“Neden gelmiş?” diye sordu, çatık kaşlarının arasında çoktan cezasını kesmiş gibi.

Cavidan geriye doğru çekilirken tekrar masaya doğru yaslandı, ayağını diğer ayağının üzerine attı ve bu sefer önünde dikilen İskender oldu. “Sence?” dedi, başını kenara yatırarak. Ardından cevabını beklemeden konuştu. “Tabii ki Mahsun’un ölümünde hâlâ senden şüpheleniyorlar.”

“Böyle mi söyledi sana?”

Cavidan’a bu kadar yaklaşmış olması bile huzursuzlanmasına sebep olmuştu.

“Öyle söylemedi elbette. Buralardan geçiyormuş ve bizim araçları görünce gelip selam vermek istemiş. Ben kendi yorumumu katarak anlattım sana. Belki de gerçekten sadece selam vermek istemiştir.”

İskender alay dolu bir sinirle gülümsedi. “İnan bana, sadece selam vermek için uğramamıştır.” İskender onu çok eskiden beri tanıyordu ve niyetini Cavidan’dan daha iyi biliyordu. İskender ne yapacağını bilmez hâlde şakaklarını ovalarken derin bir nefes aldı. Serhan’ı karşısına almıştı. Üstelik istemeye istemeye. Cavidan içinde bulunduğu durumun karmaşıklığını ve zorluğunu gördüğünden ayaklandı. Elleri güç vermek ister gibi İskender’in omuzlarına dokunduğunda “Bir şey yapma,” dedi. “Şimdi gidip karşısına çıkman şüphe yaratır. Üstelik dediğim gibi sadece bir selamdan ibaretti buraya gelişi.”

İskender de aynı düşüncede olduğundan başını sallamakla yetindi sadece ama bu yine de huzursuzluğunun geçmesine yetmedi. “Ayrıca,” dedi Cavidan ortamın havasını biraz daha değiştirmek için. “Bulduğum yerlere baskın yapar gibi nasıl girebiliyorlar, sevgili Oğuzbeyli? Bir daha böyle bir şeyle karşılaşsam bunu senden bilir, cezasını da sana keserim.”

İskender bu tehdidi bir gülümsemeyle kabul etmiş ve başını eğmişti. “Cezanı merak etmediğim değil fakat seni bu gibi

durumlardan sakınmak için sürekli yanımda tutmalıyım sanırım.”

Elini *gidelim* dercesine kapıya doğru uzattığında Cavidan, İskender’in koluna girdi ve birlikte yürümeye başladılar. “Bana taşıyorsun öyleyse.”

İskender güldü. “Seni bana da taşıyabilirim. Hatta şimdi eve uğrayacaktım. Daha sahneye çıkmaya var. Gel, seni de götürüyüm. Bizim ufaklık seni özlemiştir. Geçen gün de doğum gününü kutlayamadık zaten.”

“O hâlde ilk durağımız bir oyuncakçı.”

“Emrin olur,” dedi İskender gülerek. İkisi İskender’in arabasına bindiklerinde peşlerinde sıralanmış altı araç ile birlikte yola koyuldular. Serhan’ın arkasında bıraktığı huzursuzluk baki olsa da birbirlerinin yanında oluşlarının rahatlığı o anı kurtarmaya yetiyordu.

“Biraz daha yavaş gidemez misin?”

Şahnar’ın sesi, tanıştığından beri ilk kez bu kadar sakin ve masum çıkmıştı sanki. Kendini o kadar kötü hissediyor olmalıydı ki *nefret ediyorum* deyip düşman gördüğü adamdan ricada bulunmuştu. Ali de sınırları epey zorlayacak bir süratle gidiyordu. Zaten bulanık midesi, Ali’nin ani hareketleriyle iyice çalkalanıyordu.

“Şimdi değil,” dedi Ali ve bu cevap Şahnar’ın pek de beklediğı bir cevap değildi. Gözleri kapalı çalkalanan midesini dindirmeye çalışırken duyduğu cevapla gözlerini açtı ve olduğu yerde dikilerek Ali’ye doğru baktı. Fakat kendisine karşılık veren bir adam bulmadı. Aksine dikiz aynasından sürekli arkasını kontrol ediyordu. O an fark etti ki peşlerine takılan araçların biri önüne,

biri arkasına, diğer ikisi yanlarına geçip onları korumaya almış gibiydi. Ali'nin de sürekli arkasını kontrol ediyor oluşu pek hayra alamet değildi. Kalbi büyük bir korkuyla çarparken arkasına dönüp olanları anlamaya çalıştı.

“Ne oluyor?”

“Bilmem,” dedi Ali, Şahnar’a doğru büyük bir öfkeyle dönerek. “Sana sormak lazım. Umuyorum ki benimle dışarı çıkıp Fırat’la kaçma planları yapmamışsındır.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Fırat’ın neden adının geçtiğini bile anlayamazken bu durum, korkusunun gitgide artmasına sebep oldu. “Fırat mı burada? Bizi mi takip ediyor?”

“Kaçma planı yapmadığınıza göre ki...” Kısa bir an duraksadı ve arkadaki arabanın içini daha rahat görebilmek için sağa doğru hızlıca arabayı kırdı ve gördüğü kişinin Fırat olmamasıyla tekrar arabaların arasında Şahnar’ı korumaya aldı. “Kendisi değilmiş. Seninki aklınca bana gözdağı vermeye çalışıyor.”

Şahnar hâlâ olanı biteni anlamadığından hissettiği tek şey panikti. “Ne gözdağı, anlamıyorum. Fırat’ın haberi var mıydı ki senden?”

“Olmuş ki adamını peşimize takmış. Ve ne yazık ki...” dediğinde arkadaki arabanın önünün başka bir araçla kesilmesi bir oldu. “Baban az önce kendisini alıyordu.”

Şahnar’ın mide bulantıları şahlandı sanki. “Fırat’a bir şey olmaz, değil mi?”

Ali yanında oturan Şahnar’a dikkatlice baktı. Şu durumda bile onu düşünüyor olması, anlayamadığı bir şekilde sinirlerine dokundu. *Belki de beni böyle seven biri olmadığı için,* diye düşündü. Bir kadının, bir adamı hiçbir koşulda vazgeçmeden sevmesi aklının alabileceği bir şey değildi.

“Fırat’a ne olur bilmem de...” dedi, önüne dönerek. Torpidoda duran sigara paketine uzanıp bir tane yaktıktan sonra camı araladı ve arabayı tek eliyle rahatça kullanmaya başladı. “Sana ne olacak, onu düşün,” dedi yan gözlerle Şahnar’a doğru bakarak. “Baban seni başkasına vermeyi düşünürken Fırat’ın böyle hamleler yapması, senin sonunu erken getirir.”

Sigara dumanının arabanın içine bir hayli fazla dolması, mide bulantısını arttırdı Şahnar’ın. Yüzünü buruşturdu ve olabildiğince camdan derince nefeslenmeye çalıştı. “Benimle evlenmeye bu kadar meraklı mısın gerçekten?”

Ali soruyu ilk başta üstüne bile almadı. Çok geç idrak etti. Çünkü Şahnar’ın sigara dumanlarından kaçmaya çalışması ve rahatsız etmemek için bir şey dememesi ilgisini çekmişti. Bununun ucu kızarmıştı, gözleri irileşmiş ve daha da koyulaşmıştı olduğundan sebep. Daha yeni yaktığı sigarayı sırf onu rahatsız ediyor diye hızlıca söndürdü ve sonrasında kendisine ilettiği soruyu cevapladı.

“Seninle evlenen ben olmayacağım için benlik bir durum yok. Babana bu işin olmayacağını söyleyeceğim. Sonrası senin bileceğin iş.”

Neden bilmiyordu ama Ali’den bu cevabı almak Şahnar’ın pek hoşuna gitmemişti. Diğer görücüsü içine düşecek gibiyken Ali’nin umursamayan hâlleri, onu daha güvende hissettiriyordu. O adam ona zorla dokunurdu ama Ali istemediği hiçbir şeyi yapmazdı. Güvenli alan Ali’ymiş gibi geldi.

“Ayrıca sana bir şey diyeyim mi?” dedi Ali içinde tutamayıp, Şahnar’a dönerek. Ona döndüğünde Şahnar’ın kızaran burnu, ağlamaktan şişen dudakları ve yanaklarının dolgunluğu ile karşı karşıya kaldı. Güzelliği aklını karıştırıp, cümlelerini sekteye uğrattığından hemen önüne döndü yola bakarak konuşmaya devam etti. Bu hâlimden de hoşlanmadığı için direksiyonla oynamaya başladı. İçinden kendine sövüyordu. “Fırat itini bu kadar önemsiyorsun da affına sığınarak söylüyorum, çünkü başka nasıl ifade

ederim bilmiyorum...” diyerek başta özürlerini dileyip sonrasında da baskılı bir dil kullandı. “Kendisi bu durumu sikine bile takmıyor.”

“Hadsiz!” diyerek yükseldi Şahnar ama Ali oralı bile olmadı.

“Küfür etmemi sorun ediyorsun ama ben kibar bir dilde, içinde bulunduğun durumu yorumlayamıyorum, kusura bakma.” Sahte bir tebessümle yüzüne bakıp hemen önüne döndü. “Ben şimdi kendimi düşünüyorum da yerinde... Âşık olduğum kadın zorla başka biriyle evlendirilecek...” Bakışlarında bir kıvılcım tutuştu sanki. “Sebeup olan herkesi karşıma dizerim. Başka bir adamın arabasında böyle zorla oturacak...” Tekrar Şahnar’a baktı ve gözlerinde tutuşan kıvılcımı ona bulaştırdı. “O herifi tersten yatırır, düzden sikerim.” Aralarında yükselen o ateşin kenarlarından dolaşmak ister gibi ikisi de toparlanıp başka yöne baktılar.

Ali kısa bir öksürükle boğazını temizledi. “Fırat’ın götü yememiş karşıma çıkmaya herifin birini takmış peşime. Madem o da seni bu kadar çok seviyor, bu kadar çok istiyor, gelip kendisi alsaymış ya yanımdan.” Cümlesinin bittiği o yerde kısıp, kendi duyabileceği bir sesle “Sıkıyorsa,” diye tamamladı.

“Sana insan gibi söylüyorum vallahi. Beni pek ilgilendirmez ama sen bu Fırat işini ciddi ciddi düşün. Seven adam böyle yapmaz çünkü.”

“Sevgi ölçer falan mısın sen?” diye yükseldi Şahnar. “Sevgilimin beni ne kadar sevdiğine sen mi karar vereceksin? Eminim onun sevgisinden. Seni ilgilendirmeyen şeylere karışma.”

“Neden seni gelip almadı o zaman?”

“Çünkü...” dedi Şahnar. Ama kendisi bile savunacak bir şey bulamıyordu. Sadece kendi sevgisinin ve yılların emeğiyle Fırat’ı bir cümleyle harcamak istemiyordu. “Babasından çekiniyor.”

Ali öyle güçlü bir kahkaha attı ki Şahnar olduğu yerde irkildi. Alaya alır hâli hiç hoşuna gitmezken Ali, “O daha kötü,” diye devam etti. Tekrar Şahnar’a döndü ve artık ifadesinde alaya dair hiçbir şey yoktu. Çünkü Şahnar alaya alınacak bir kadın değildi. Ona sadece ciddiyetle, açıkça, korkusuzca yaklaşıldı. Ona verdiği izlenim bu oldu. O yüzden düzeltti hemen kendini. “Sen bu kadar cesurken onda sendeki cesaretin onda birinin olmaması senin sevgine, senin duruşuna hakaret.”

Şahnar’ın dili tutuldu sanki. Ali mi büyüleyici konuşuyordu yoksa Şahnar ilk kez kişiliğine aldığı iltifatla mı sekteye uğramıştı, bilemiyordu. Bir de küçücük bir arabanın içinde kocaman bedeni ona döndüğünde bu kadar yakın hissettirmeseydi, her şey daha kolay olabilirdi.

“Yine de...” dedi ne diyeceğini bilemeden. “Bu senin karar verebileceğin bir şey değil.”

O an hızlıca çevirdi kendini. Sırtını Ali’ye doğru döndü ve camdan dışarı bakmaya başladı. Bu konuşmanın bittiği ve devam etmesini istemediğinin göstergesiydi. Zira konuşma devam ettikçe Şahnar’ın düşünceleri farklılaşacaktı Fırat’a karşı. Hatta öyle olmaya başlamış gibi kafasında kurdukları gözlerinin dolmasına sebep olmuş, sonra da kendini tutamayarak ağlamaya başlamıştı. Ali gördü ama müdahale etmedi.

Bir süre öyle sessiz sedasız ağladı, sonra Ali yanında kendinden geçen Şahnar’a baktı. Biraz ağlamış, sonrasında uyur gibi olmuş, sonra tekrar ağlamaya başlamıştı. Şimdi ise kafasını zar zor tutuyordu ve midesi yüzünden kıvranıyordu. Camı bir açıp bir kapıyor, yaslandığı yerden doğrulup tekrar başını yatırıyordu. Eli ara ara dudaklarının üzerine kapanıyordu. Ali defalarca *iyi misin*, diye sorsa da en sonunda iyi olmadığına karar vermiş, arabanın el frenini hızlıca çekmişti. Çünkü, o sırada Şahnar şiddetli bir öğürtüyle iki büklüm olmuştu. Ali şanslıydı ki sabah yıkattığı arabaya henüz kismamıştı.

Hızlıca inip arabanın önünden dolanarak onun tarafına geçti. Kapısını açıp Şahnar'ın inmesine yardımcı olmak için kolundan tuttu. Şahnar normalde belki bu teması reddedip tersleyecekken midesini bir hayli rahatsız hissettiği için onu terslemek bir yana, yardım etmesine teşekkür edercesine bir bakışla karşılık verdi.

“Geç sen şuraya,” dedi Ali onu köşedeki bir banka oturtarak. Etraf çok kalabalık değildi. Köşede kalan bir parkın arka tarafına geçmişlerdi. Şahnar'ı oturtuktan sonra parmağıyla ilerideki adamlardan birine işaret etti ve yanına geldikten sonra “Kahve ve su bul bir yerden,” dedi.

Şahnar *gerek yok* diyecekti ama vazgeçti. Onun yerine derince nefesler alıp temiz havanın tadını çıkarmaya çalıştı.

“İyi misin biraz daha?”

Şahnar başını olumlu anlamda salladı. Daha iyiydi. Ama Ali'nin yaptığı o hareketle dağılıyormuş gibi hissetti. Önünde diz çöktü, elindeki su şişesinden avucuna biraz su aldı ve Şahnar'ın yüzüne sürdü. Gözyaşlarının kuruduğu yanaklarını ılık suyla temizledi usulca. Şahnar bu esnada sessiz kaldı. Hiç konuşmadılar ama sanki içlerinden bazı hisler aktı birbirlerine. En son saçlarının önündeki birkaç tutamı geriye doğru attığında zar zor geri çekildi.

“Te... Teşekkür ederim,” dedi Şahnar ve Ali *rica ederim* bile diyemeden başını *önemsiz* dercesine salladı. Şahnar için önemliydi. Koşar adım kahveyle gelen adamın elinden kahveyi alıp Şahnar'a uzattığında, birkaç yudum içti ve korumanın uzaklaşmasıyla sessizliği bozdu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Ali *evet* dercesine bakınca çekinerek sordu. “Benden farksız olmadığını söylemiştin arabada. Benimle evlenmek istemiyorsun. Sen de mi zorla getirildin? Yani senin de mi gönlünde bir başkası var?”

Ali, bu soruyla bir duvara çarpmış gibi hissetti. Meryem'den bahsedemezdi, o evli bir kadındı artık. Ne diyeceğini bilemedi. Omuzlarında evli bir kadını hâlâ gönlünde taşıyor olmanın yükünü hissetti ve bu durumdan da çekindi. "Vardı biri," diye geçiştirmek istedi sadece.

"Artık yok mu?"

Ali başını olumsuz anlamda salladı.

"Ama hâlâ seviyorsun sanırım."

Ali derin bir nefes alıp Şahnar'ın yüzünü yıkadığı su şişesinde kalan suyu kafasına dikti ve "Bir önemi var mı bunu cevaplamamın?" diye sordu. "Sonuç olarak bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Özelim de kimseyi alakadar etmiyor. İyiysen hadi kalk, gidelim."

Şahnar bozuldu ve biraz da sinirlendi. "Senin özel hayatına meraklı olduğum için demiyorum. Babam beni zorla biriyle evlendirmeye çalışacak zaten. Sen beni istemiyorsun, ben seni istemiyorum." Ses tonu tereddüt doluydu. "Bir süre, bir oyun oynasak? Bu evlilik olsa ama kâğıt üzerinde kalsa? Sonra Fırat ile bir çözüm yolu bulduğumuzda..."

Ali cümlesini bıçak gibi kesti. "Ne diyorsun kızım sen? Neyim ben? Ne olarak gözüküyorum oradan? Ne yapacağım, seni karım yapacağım sonra da adamın birinin gelip almasına izin mi vereceğim?"

"Bu sadece..."

"Konuşma burada bitmiştir, Şahnar!" diyerek konuşmasına bile müsaade etmedi. Adı ilk kez dudaklarından dökülmüştü ve sanki daha önce kimse bu kadar güzel telaffuz etmemişti. Belki de gür sesinin etkisiydi bu bilemedi ama sesindeki o güçlü ton bile irkilmesine sebep oldu. "Ben seni bir an önce evine bırakayım. Sonra da herkes kendi yoluna gitsin."

Şahnar'ı bile beklemeden söylene söylene arabaya yürümeye başladı. "Oyun oynayacakmışız da bilmem ne! Herkes beni oyuncağı bellemiş. Sikerler öyle oyunu!"

"Bir şey konuştunuz mu?"

Oyuncakların arasında gezerken hiç ait olmadığı bu ortamda epey sırtıyordu. Pek ilgili gibi gözükmediği de boş boş bakışlarından belliydi zaten. Gerçi öyleydi de... Cavidan ilgiyle oyuncakların arasında gezerken o sadece ona birkaç adımla arkasından eşlik ediyordu.

Sorusu, Cavidan'ı kısa bir an duraksatır gibi olsa da çok kısa bir sürede onu tanımayanın fark edemeyeceği bir tavırla toparladı kendini ama İskender'in gözünden kaçmadı. Aldığı nefesi, attığı adımı, tedirginleştğinde parmaklarıyla avuç içini kaşındığını bildirirdi mesela. Şu anda da öyle olmuştu. Cavidan kendini tedirgin hissetmişti. Buna rağmen "Hiç," dedi aynı sıradan ses tonuyla. "Söyledim ya, geçerken görünce uğramış. Ben de başsağlığı söyledim." Sonra elindeki epey büyük boyutlardaki bebeği kaldırdı. "Bunu alalım mı? Bence Hilal çok sever."

Elindeki sarı saçlı bebeğe baktı bir süre ve *sen bilirsin*, dercesine onayladı. Beraber kasaya gidip İskender'in ödeme yaptığı sırada Cavidan, yanına gelenlere imza vermekle meşguldü. Adım attığı her yerde öyle yoğun bir ilgi ve sevgiyle karşılaşıyordu ki yüreği okşanıyordu her bir saniyesinde. Tatlı bir tebessümle yanlarından ayrılırken İskender'in elini beline koyup onu arabaya yönlendirmesiyle etrafındaki hayranları onlara imrenerek iç çekti. Kendi aralarında kıkırdayıp bir şeyler söylüyorlar ve Cavidan'a hayran hayran bakıyorlardı.

Arabaya binerken karşısındaki adamlara baktı. Ellerindeki fırçayı yapışkan dolu kovaya batırıyor, Cavidan'ın afişini şehrin her yerine asıyorlardı.

“İyi çalışıyorsun,” dedi Cavidan, İskender’e imayla gülümseyerek. “Söyleyeyim Cevdet’e de senin payını arttırsınlar.”

Başta anlamadı, sonra Cavidan'ın baktığı yerdeki afişlere bakarak gülümsedi. “Sayın assolistim...” dedi kapısını açıp otururken onunla göz temasını bir an olsun kesmeden. “Size layık olmaya çalışıyorum, fazlasında gözüm yok. Şu gözümü alamadığım güzelliğinizi daha fazla izlemeyi bana bahşederseniz benim için kâfi.”

Bunu öyle çapkın bir tınıyla söyledi ki hem inanmıyordu bu sözlerine hem de etkilenmeden edemiyordu. Cavidan, İskender’e karşı bastıramadığı duyguların köpürerek taşmasına engel olamıyordu. Kapıyı kapatıp yanındaki koltuğa geçtiklerinde birlikte yol aldılar. Çok geçmeden de İskender’in evinin önüne geldiklerinde hiç beklemeden kapıları açıldı. Cavidan’ı arabadan iner inmez bir esinti karşıladı.

Karlar erimişti ama soğuğu hâlâ bakiydi. Üzerindeki kürke iyice sarılarak ilerlerken İskender de hemen arkasındaydı. Hep oradaydı. Sanki düşse o ona dağ olacakmış gibiydi. Her zaman, her yerde bunu hissediyordu. Varlığı bile ona sığınak olmuş esen rüzgârı biraz olsun gölgesinde saklanarak kesmişti. Sonra bir anda duraksadı ve “*Hii!*” diyerek panikle başını arkaya doğru çevirdi ama İskender’in ona bir hayli yakın yürümesi ve durmasını beklememesi, Cavidan’ın bedenine çarpmasına sebep oldu. Ellerini, aniden Cavidan’ın beliyle kalçaları arasında bir yere koydu. Cavidan’ın incecik bedeni göğsünde yer bulmuş, kalçaları kasıklarına boşluksuz yanaşmıştı. Bir de başını bir anda çevirmesi onları dip dibe getirirken Cavidan ne diyeceğini unutmuş, İskender ise tutulup kalmıştı. Kıpırmızı olmuş burnuna, buz kesmiş tenine İskender’in sıcacık solukları çarptıkça geçmişte buz tutan bir şeylerin usulca eridiğini hissetti ikisi de.

“Abi,” diyen Nur’un sesi olmasa bir süre o pozisyonda sorgulamadan kalacakmış gibiyken Cavidan hızlıca kendine geldi ve “Pasta!” dedi, İskender’e. İskender’in aklı ise başında değil, hiç düşünmemesi gereken yerlerdeydi. Aklını başını getirmesi de hemen mümkün olmadı. Pastanın ne olduğunu dahi unuttu. Cavidan’a duyduğu açlık ve yılların yoksunluğuyla hissettiği özlem artık baş edilemez hâle getirmişti onu. Bazı geceler rüyasında onu görüyor ve bir kez dokunup yıllardır dokunmadığı o teninin altında kıvrılışının özlemiyle tutuşuyordu. Şimdi bile kasıklarının patlayacak derecede yandığını hissediyordu. Sadece bir temasla kışın ortasında boncuk boncuk terlediği için de kendine kızıyordu. Kendini tutamayışının öfkesiyle içinden kendine söverken bunun en büyük etkisinin dün gecedен kaynaklandığını da biliyordu. Öpmüştü ve devamı gelmemişti. Yetinmek bir yana kendini zapt etmekte epey zorlanıyordu.

“İskender,” dedi tekrar bir iki adım ileri giderek. “Sana diyorum. Pasta arabada kaldı.”

Elini boynuna götürüp sıkıntıyla ovuştururken “Sen çık. Getiriyorum ben,” dedi ama öyle konuşmamışlardı. Ne konuştuklarını bile unuttuğundan “Beraber girecektik ya hani içeri?” dedi Cavidan. “Mumları yakıp sürpriz yapacaktık...”

“Merdivenler işte!” dedi, Cavidan’ın anlamlandıramadığı bir aksilikle. “Merdivenlerde bekle. Esiyor burası, geliyorum.”

İskender arabaya doğru ilerlerken Nur, Cavidan’a dönüp “Neye sinirli bu?” diye sordu. Cavidan dudak büktü ve kendi içinden Serhan’a olabileceğine yordu.

“Klasik Cunta,” dedi merdivenlere ilerleyerek. “Hilal evde mi?”

“Evde, evde,” dedi Nur da peşine takılıp neşeli bir sesle yürüyerek. “Sürpriz mi yapacaksınız? Ne güzel olur. Ablam yüzünden kutlama da yapamadık. Çocuk evin içinde bir başına bütün gün bizimle duruyor. O da sıkıldı.” Cavidan bu duruma çok

üzülüyordu. Hilal sessiz sakinden öte pek konuşmayan bir çocuktuktu ve bunun en büyük sebebi annesi Nalan'dı. "Çocuk akrabalarıyla vakit geçirmiyor ki hiç," dedi Cavidan sıkıntıyla. "Koca koca insanlarla ne yapacak Nur bütün gün? Gerçekten Hilal için çok üzülüyorum. Bugün bu hâlde, yarın daha beter olacak."

"Yapacak bir şey yok ki. Ablamı biliyorsun, karıştırmıyor," dedi dudak bükerek ve Cavidan buna sessiz kalamadı. Nur'a olan öfkeyle değil de daha çok Nalan'a karşı duyduğu öfke sebebiyle yükseltti sesini. "Ne demek yapılacak bir şey yok, Nur? Bu çocuk günden güne kötüye giderken ablanın ne dediğine mi bakacaksınız gerçekten?"

O sırada merdivenlerin başındaki İskender, yükselen seslerin arasından tok bir sesle konuya dâhil oldu. "Yine nerenin adaletini dağıtıyorsun?"

Biliyordu İskender. Cavidan dikbaşlı bir kadındı ama boşuna yükselmeyeceğini de bilirdi. Özellikle bu evde.

"Hilal'in okula gitmesi lazım," diye hiç dolandırmadan konuştu Cavidan. "Bu evde, ablanla birlikte olmuyor İskender. Bütün gün kendinden yaşça büyük insanlarla vakit geçiyor. Bir tane yaşıtı yok."

İskender hiç düşünmeden onayladı. "Haklısın, göndermek lazım," dedi direkt ve bu cevap, Cavidan'ın yüzünde koca bir tebessüm oluştururken Nur sessiz kaldı. Ablasının karşı çıkacağını bildiği için sadece kaşlarını kaldırıp dudak bükmeyle yetindi. Cavidan ise tebessüm etmekle yetinmedi. Kollarını İskender'in boynuna dolayıp parmak uçlarıyla saçlarını sevdi usul usul.

Aşk belki de ufacık bir davranışı, bir sözü, bir gülüşü bile yüreğinde büyütme demektir. Cavidan bu teklifle Hilal'i düşünürken sıkıca sarıp sarmalamasıyla İskender'e de dünyaları vermişti. Bir düşünce, bir dokunuş yüreğinde büyüdü sanki.

Öyle sıkıca sarılı kalınca da Nur öksürerek aralarına girdi. Boğazını temizler gibiydi ama onları ayırmaya yetti. Cavidan,

İskender'in elindeki pastayı alıp mumunu yaktıktan sonra birlikte içeriye girdiler. Kapı girişinden kafasını uzattığında Hilal başta görmedi. Sonra ufak bir sesle Cavidan orada olduğunu belli edince Hilal bir döndü, dünyalar onun olmuş gibi fırladı. Orta sehpanın üzerinde boyadığı kitabı ani hareketiyle yere düşmüş, etekleri uçuşa uçuşa Cavidan'a doğru koşmuştu.

Küçücük ellerini Cavidan'ın bacaklarına sardığında Cavidan gülümsedi ve "Cimcimem!" dedi, eğilip o mis kokulu saçlarından öperek. Yetmedi bir daha öptü, bir daha öptü. Küçük kız arkasındaki hareketliliği de görünce geri çekildi ve İskender'in elindeki pastayı görünce âdeta gözleri parıladı.

"Bak," dedi Cavidan elindeki pastayı alıp ona doğru yaklaştıarak. "Sana ne getirdik biz... Geçen gece kutlayamamıştık ya..."

Küçücük gözlerinin ışığı öyle güzel parlıyordu ki Cavidan bir an olsun gözünü alamadı. Sonra istemsizce, kısacık bir an bir çocuğu olsa nasıl olacağını düşündü. Kısacık, devamı gelmeyen o düşüncenin bıraktığı hoş etkinin tesiri altında kaldı.

İskender'in, Hilal'i kucaklaması ve dolu dolu bir öpücükle kollarında sarması ise girdiği o tesirin altında başka hayaller kurma isteği de yarattı.

"Gören de hiç pasta yemedin sanacak, teyzem," dedi Nur kapıya yaslanıp. "Her gün bir pasta üfledik ya."

Hilal, yaramaz bir çocuk gibi boynunu içeri gömdü ve gülerken İskender saklanması izin vermedi. Göğsüne yasladı ve "Bir kere onu Cavidan almamıştı, değil mi dayım?" dedi arka çıkarak. "Doğum günümüzü Cavidan kutladığında giriyoruz biz yeni yaşımıza!"

İskender, Hilal'e doğru göz kırptığında Hilal gülümseyerek başını salladı ve Cavidan ile göz göze geldiklerinde o can alıcı göz kırpışı Cavidan'ı da buldu. Yüreği pır pır etti ikisinin de İskender'in sevgisi karşısında. Kimse bölmese şu anda ömür boyu kalabilirlerdi.

“Üfle bakalım,” diyerek pastayı uzattığında Hilal parmaklarını birbirine kenetledi, gözlerini kapadı ve bir süre, epey bir süre düşündükten sonra yanaklarını şişirip koca bir nefesle pastayı üfledi. En tatlı kısmı ise kendi kendini alkışlamasıydı. Yüzlerde bıraktığı sıcacık tebessüm belki de en gerçekçi olanıydı.

Pastayı sehpa koyup aldığı bebeği hediye ederken İskender ona hayranlık duyacağı bir şey yaptı. Küçük kızın önünde eğildi, ellerini tuttu, öptü. “Bu bebeği biz yanında yokken sana bizim sevgimizi hatırlatsın diye aldık Cavidan ile ama asıl hediyemiz başka.”

Hilal kucakladığı bebeğin sevincini bile yaşayamadan yeni bir hediyenin mutluluğuyla yükseldi. Pek fazla konuşmadığı için gözlerinden anlayabiliyordun ne söylemek istediğini. Merakla *hadi* diyordu resmen. Eliyle İskender’in yakalarını çekiştirir gibi hareket etmesi de telaşındandı.

“Seni yeni bir okula göndereceğiz,” dediğinde Hilal’in heyecanla yükselen bedeni birazcık düştü. Yüzünde korkunun izlerini taşımaya başladı. Bilinmezin yarattığı o korku, bir iki adım gerilemesine sebep olacakken İskender *ben buradayım* dercesine tuttu elini. “Söz veriyorum. Sevmezsen seni zorlamayacağım. Hatta sen alışana kadar seninle de gelirim. Cavidan da gelir.”

Kendi kendine karar verdiğinden Cavidan’dan onay alma ihtiyacı hissetti sonrasında. Bakışları onu bulduğunda “Tabii,” diyerek yanında yer buldu İskender’in. Hemen dibine çöktü ve onlar birbirine yaslı hâlde Hilal’e yaklaştı. “Tabii ki gelirim, Hilal. Senin gibi bir sürü arkadaşın olacak, düşünsene. Sen alışana kadar her gün gelirim.”

“Kim nereye gidiyormuş?”

Gelen ses, aksiliğinden de anlaşıldığı üzere Nalan’a aitti. Nur kapı kenarında gözlerini belerterek geri çekildi. *Ben biliyordum*, dercesine bir ifade oturdu yüzüne ve tarafsız kalmayı seçti. Nalan’ın odaya girer girmez nefretinin odağı Cavidan olacağından

İskender buna müsaade etmeyerek ayaklandı. Cavidan'ın önüne geçti ve "Hilal'i okula göndermeye karar verdim," dedi. Hilal'in küçük elleri, annesinin kızgın sesini duyunca kasılmıştı. Cavidan ise *sorun yok* dercesine bir gülümsemeyle parmaklarını elinin üzerinde gezdirdi.

Hilal, annesinin hasretiyle yanarken, bir gülümsemesine bile muhtaçken korkmasına sebep olduğu için Cavidan, Nalan'a acıyarak baktı. Anne olmayı becerememiş, girdiği depresyona çocuğunu da sürükleyen bu kadını anlayamıyordu. Anlayabilmesi ihtimal dâhilinde bile değildi. Cavidan'ın annesi, kendisi için canını bile verebilecekken Nalan nasıl oluyordu da küçücük Hilal'e hiç acıımıyordu, çözemiordu.

"Onun bir okulu var zaten," diye çıkıştı, Nalan. Öfke dolu bakışları, kocasının Ceylan ile kaçmasına sebep olan Cavidan'a yönelmişti. "Bunun başının altından çıkıyor değil mi böyle şeyler? Kocamı benden kopardığı yetmedi, şimdi de kızımı mı..."

"Yeter!" diye kesti İskender, sözüne devam etmesine müsaade etmeden. Nalan'a doğru büyükçe bir iki adım attı ve göz ucuyla gördüğü Hilal'in etkilendiğini fark edip kendini daha sakın kalmaya zorladı. "Okul dediğin senin canın istediğinde götürdüğün bir yer değil. Eğitim alıp sosyalleşmesinden bahsediyorum. Kendin gibi onu da kapalı kapılar arkasında tutmana müsaade etmeyeceğim daha fazla."

Sözleri her ne kadar düşük bir tonda çıksa da baskın ve sert bir tavırdıydı. Hele o yangından kalan külleri anımsatan gri gözü, her an tekrar tutuşacakmış gibi bir korku salıyordu etrafına. Tam ağzını açacak gibi olduğunda "Konuşma bitmiştir," dedi İskender.

Cavidan o sırada göğsüne bastırıldığı Hilal'i seviyor, ellerinin baskısı kulaklarında artıyordu.

İskender bitirmişti konuşmayı bitirmesine ama Nalan için öyle değildi. "Nasıl olacak?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Sen

daha iki gün önce canınla sınanmadın mı? Biz daha iki gün önce ne zaman kapımız çalınacak, biz ne yapacağız diye düşünmedik mi? Hepsi...” dedi Cavidan’a doğru bakarak. “Hepsi onun yüzünden olmadı mı? Ben kime güvenip göndereceğim kızımı?”

Cavidan kendini sorumlu hissediyordu. Nalan da hissetmesi için her şeyi yapıyordu. Yüreğine sızan o ağır yükü, İskender görmese de bilmeseydi de hissediyordu. Onların arasındaki öyle bir çekimdi işte. Ona değen hangi sözün onu inciteceğini bilir, hangisinin yüreğine yara yapacağını hissedirdi. “Bana güveneceksin,” dedi İskender daha fazlasına tahammülü kalmadığını belirtircesine. “Ne Hilal’e ne de size bir şey olacak. Ben kendi sözümünden başka teminat sunamam sana. Bu zamana kadar verdiğim sözleri tutmadığımı gördün mü sen?”

Nalan cevabı biliyordu ama cevap vermek işine gelmiyordu. Sessiz kalacağını ve o bakışlarıyla Cavidan’ı bu odada köşeye sıkıştırmaya çalışacağını bildiğinden, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Çıkalım biz. Sahneden var, hazırlanacaksın daha.”

Cavidan susmazdı, biliyordu. Şu an bile bu kadar sessiz kalışı Hilal’den sebepti. Biraz daha bu gergin ortamda durursa iplerin kopacağını bildiğinden götürmek istedi. Cavidan da ona uyum sağladı. Birbirlerini dengelemeyi de her zaman iyi bilirlerdi. İskender onlara doğru döndüğünde sehpanın üstünde duran bebeği gördü ve “Hadi bakalım,” dedi bakışlarıyla işaret ederek. “Herkes kendi bebeğini alsın.”

Cavidan kısa bir an ondan *bebeğim* diye bahsettiğini anlamamış, elini uzatmasıyla idrak edebilmişti. İskender’in bugün yaptıkları ve söyledikleriyle kalbine kastı vardı. Hilal’i sakince öptü ve “Görüşürüz yine,” dedi saçlarını severek.

Hilal’in düşen yüzünün de yalandan tebessüm etmeye çalıştığını da anlayabiliyordu. Tanıdık geliyordu bu hâlleri. Cavidan da küçük bir tebessümle gülümseyip İskender’in elini beline koyup yön vermesiyle odadan dışarı çıktı.

Merdivenlerden inerken Cavidan önde, İskender tam arkasındaydı. Cavidan'ın hiçbir şey demeden ona uyum sağlaması İskender'in o an içini okşadı.

“Nalan'ı biliyorsun...” dediği an, onu sanki kendisine az hayran bırakmış gibi sınırları zorlayarak kesti sözünü. Arkasını döndüğünde yüzünde huzurun tanımı gibi bir tebessüm vardı. “Hilal senin yeğenin olduğu kadar benim de yeğenim sayılır, İskender. Nalan'ın ne söylediği inan umurumda değil. Biz...” dedi, sıcağı ellerini İskender'in elinin üzerine koyarak. “Biz Hilal için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapalım. Sen bir de benim ne hissettiğimle ilgili endişe etme. Benim baş edemeyeceğim bir şey değil. Bunu kendine yük etme.”

Tekrar önüne döndüğünde ardında bıraktığı kokusu, tavrı, o duruşu nefessiz bıraktı sanki İskender'i. Bazen Cavidan'ı avuçları arasındaki ona ait bir kuşmuş ve orayı evi bilmiş gibi hissederken bazen de her an kaçacakmış gibi hissediyordu. Çünkü, Cavidan ne tutsaktı ne de tamamen özgür ama ikisini de istediği an kendisi yapabilecek kadar güçlüydü. Kestiremiyordu. Bir netliğe oturtamadığı o duygu hâli İskender'i ona bağımlı kılıyordu. Günün sonunda kaybedeceğini bile bile ama kaybetmekten de delicesine korkarak geçiyordu ömrü.

Kapının girişinde bıraktığı kabanını almayı kendisi unutmuş ama İskender unutmamıştı. Çıkarken aldığı kabanı, Cavidan'ın omuzlarının üzerine bırakırken onu kollarının arasına hapsedmiş gibi olmuştu birkaç saniyelik zaman diliminde. Sonra dudakları saçlarına onun bile anlayamayacağı bir şekilde yanaşmış, gözlerini kapamış derince solurken o birkaç saniyelik zaman diliminde kendi bile farkında olmadan tekrarlamıştı. “Sen başkasın. Sen çok başkasın. Yanımda kal diye ölsem de kalmaman için seni, beni, bizi öldürecek şeyler yapıyorum. Ama yüreğimde seni bastıramayacağım, yok sayamayacağım kadar başkasın. Uğruna delireceğim kadar başkasın.”

“İşte öyle oğlum,” dedi Üçbey bacak bacak üstüne atmış arkasına yaslanırken. Kapının girişinde birkaç adamı etrafına toplamış, böbürlenerek bir şeyler anlatmaktaydı. “Cavidan yenge, *ille de sen ol yanımda* dedi. *Senden başkasına güvenemem Üçbey, yanıma senin gibi bir cengaver lazım* dedi.” Derince bir nefesle göğsünü şişirerek oturduğu yerde gerindi. “Şimdi tatsız birkaç olay oldu ya korkuyor başına bir şey gelir diye. Ben de ne yapayım, üzüldüm hâline. Sonuçta biz bu gazinoya ömrümüzü vermişiz. Tabii ki kabul edeceğiz, nasıl etmeyelim? *Tamam yenge dedim, öyle yalvarmana gerek yok, benim işim bu.*” Duraksadı ve “Çok korktu, çok!” dedi başını ciddiyetle iki yana sallayarak. “Beni özel koruması olarak aldı da kadın rahat bir nefes aldı.”

“E İskender abi?”

Gelen soruyla Üçbey küçümser gibi yüz ifadesini değiştirdi ve “Kendisi kaybetti,” dedi. “Zaten Cavidan yengem de bana üç katı para teklif etti. Kıymetimi biliyor.” Hepsi birbirine bakıp *vay be* dercesine gözleri fal taşı gibi açılırken Üçbey kasıldı da kasıldı. Tam o sırada araba gazinonun önünde durduğunda İskender ve Cavidan aynı anda indiler. Akşamüzeri olmuştu. Gökteki kızılık mavilere karışırken esen rüzgâr Cavidan’ın saçlarını uçuşturdu ve İskender’i beklemeden kapıdaki çocuklara baş selamı vererek içeri geçti.

İskender ise arabadan indi, ceketini düzeltti, etrafa kısa bir bakış atıp bir eli cebinde kapıdan girerken, korumaların hepsi hizaya geçip ceketini iliklemişti. “Üçbey!” dedi, içeri doğru ilerlerken. “Güvenlikle ilgili birtakım sıkıntılar var. Yukarı gel de onları halledelim.”

İskender konuşmuştu ama Üçbey yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Bunu fark eden İskender’in adımları yavaşladı,

arkasını döndü ve gözlerini kısarak “Kime diyorum, Üçbey!” dediğinde Üçbey irkildi.

İrkildi ve tereddüt etse de “Ben artık o işlere bakmıyorum abi,” dedi.

İskender, birkaç adım ilerlemişti ki geri döndü, üstelik yüzündeki ifade hiç de hoş değildi. “Anlamadım Üçbey,” dedi sakın ama bir o kadar aksi gibi hissettiren ses tonuyla. “O işlere bakmıyorum ne demek?”

İskender’in yüz ifadesi tam aksini konuşması için bir uyarı niteliğinde olsa da ona dönen korumaların bakışlarıyla “Cavidan yengem onun için çalışmamı istedi, abi. Seninle çalışamazmışım artık,” dedi.

Anlamlandıramamış gibi İskender’in yüzü kasıldı. “Onun için çalışmak ne demek? Biz burada o senin, bu benim diye paylaşım mı yapıyormuşuz?”

Üçbey dudak büküp ellerini iki yana doğru açınca, İskender sorgulamayı bıraktı. Cavidan ile uğraşamayacağını bildiğinden tam arkasını dönüp gidecekti ki “Abi tabii sen de beni istiyor olabilirsin ama Cavidan yengem bana üç katı para vermeyi teklif etti. Hayır, ben parayı sevdiğim için demiyorum ama şimdi ayıp olur ona tamam dedikten sonra.”

“Yani?” dedi İskender, boş bir bakışla.

Üçbey ne diyeceğini bilemeden “Sen dersen yani abi gel falan diye, ben yine Cavidan yengemin üç katı teklifini reddedebilirim,” dedi.

Üç katı kısmını özellikle baskıladığının farkındaydı İskender ama onun beklediği tepkiyi vermedi. Hatta “Yoo, istemiyorum,” dedi sıradanlıkla. “Cavidan ile devam edebilirsin ama bak söyleyeyim...” İrileşen gözlerine işaret parmağı uyarırcasına eşlik etti. “Onun sağı solu belli olmaz. Yarın öbür gün eser ona, kovar seni, sonra gelip de sakın benim kapımı çalma, Üçbey! Beni üç katı

teklife satan adamı, geri geldiğinde üç katı fazla döverek postalarını kapımdan.”

Üçbey’in az önce vurguladığı *üç katı* ifadesini, bu sefer de İskender vurgulamıştı. Bu da Üçbey’in nefesini kesmiş, boğazına bir yumru oturur gibi olmuştu. İskender çekip giderken, Üçbey’in içinde korku tohumları filizlenip büyümeye başlamıştı. Köşeden ona gülen korumalara “Siktirin lan!” diyerek bir baş hareketi yaptı ve ellerini beline koyup sıkıntıyla soludu.

İskender haklıydı. Cavidan’ın kafasına eserse kovardı. Onun sağı solu belli olmazdı. Teklifini kabul ettiği için kısa bir an pişmanlık yaşarken iyi insan lafının üstüne geldi. “Üçbey,” dedi Cavidan, kapı girişinde dikilerek. “İskender nerede?”

Üçbey hızlıca öne doğru çıkarak “Yengem, İskender abim odasına çıktı,” dedi ve yine aynı telaşla yükseldi. “Bir şey mi istemiştin yengem? Ben hemen yapayım.”

“Yok,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ona bir paket gelecekti de o yüzden sordum. Gelen olursa yukarı yönlendirirsin o zaman.”

“Tamam, yengem. Yönlendiririm tabii ben.”

“Sağ olasın.”

Cavidan tam çıkıp gidecekken “Yengem,” diyerek Üçbey tekrar durdurdu. “Az önce İskender abim, artık seninle çalıştığımı öğrendi de...”

Şeklini bile bozmamıştı, Cavidan. Sadece başını geriye doğru çevirmiş, Üçbey’e, *eee* dercesine bakıyordu.

“*İlle de gel benimle çalış Üçbey,* dedi. *Sen benim işimi kolaylaştırıyorsun* dedi. Şimdi benim maaş da uzunca süredir aynıydı ya yengem...” Sanki utana sıkıla söylüyormuş gibi bir tavra büründü. “*Ben sana şimdikininki dört katını vereceğim* falan dedi.” Sonra birden yükseldi. “Ama ben kabul etmedim tabii, yengem. Dedim, *ben Cavidan yengeme söz verdim. Zaten o da İskender*

abimin altında kalmaz, hatta beş katını verir. Sonuçta sen ne dersen o olur, yengem. Hepimiz emrine amadeyiz.”

Üçbey yağlaya ballaya Cavidan’ı ikna etmeye çalışırken Cavidan oralı bile olmadı. “Yok,” dedi omuz silkerek. “Anlamam ben öyle para pul işlerinden. İskender hallediyor zaten onları. Bir sorun varsa onunla konuşursun sen. He ille de gideceğim İskender’in yanına diyorsan sen bilirsin Üçbey, ne diyeyim. Hadi rutma beni daha hazırlanacağım.”

Cavidan da hiç umursamadan gidince, Üçbey karalar bağlayarak olduğu yerde kaldı. Sıkıntıyla sandalyesine otururken kapı önünde ona gülen korumalara yerde bulduğu taşı fırlatmaktan da geri durmadı. Tabii o taşın ona değil de arkada duran ve arabanın kapısından inen peri kızına geleceğini bilemedi.

Onca erkeğin içinde “Ah!” diye gelen incecik ses, bir kıza aitti. Üstelik çok güzel, çok, çok güzel bir kıza... Üçbey o kadar kilitlendi kaldı ki kızın güzelliğine özür bile dileyemedi.

“Siz böyle kapıya her geleni taşıyor musunuz?” Kızın öfke dolu bakışları Üçbey’i bulduğunda, yanındaki genç adam da “İpek, iyi misin?” diyerek müdahale etmek istiyordu. Üçbey’in görüş alanına o adam girmese kendine gelemeyecek gibiydi. Kızın saçlarının arasına bakmak için önüne geçtiğinden “Ya ben çok özür dilerim,” dedi koşar adım. Tekrar yüzünü görebilmek için önünde dikilen adamı ittirir gibi geçti karşısına. “Böyle güzel bir hanımefendiyi taşlamak ne demek? Rabb’im ters çevirir vallahi! Ben bizim hıyarlara fırlatmıştım onu.” Etrafındaki adamlara ters bir bakış atıp ona döndüğünde tekrar yumuşak bir ifadeye büründü. Kız yakından çok daha güzeldi. Çimen yeşili gözleri vardı. Yer yer ışıldayan saçları peri kızını andırıyordu. Üçbey bakmalara doyamadı. “Bir şey olmadı ya,” diyerek elini saçlarına götürmek istedi ama kız geri çekildi.

“İstemez!” dedi, hiçbir şey kaybetmediği öfkesiyle. “Gözümün önünden çekilin yeter.” Yanındaki genç adamın yönlendirmesiyle kız içeri doğru yürüyecekken Üçbey tekrar önlerine

geçti. “Ama çekilemem, Peri Hanım...” Adını bilmediği kız garip bir ifadeyle bakınca daha mahcup ve kızarmış bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Yani sizinle alakalı değil, kabalığımı bağışlayın lütfen ama giriş saati gelmeden içeri alamam sizi.”

Kızın önünde ve bakışları da üstünde olduğundan, ceketinin düğmesini ilikleme ihtiyacı hissetti. Hâlbuki bunu sadece İskender varken yapardı. Bu kız öyle bir bakıyordu ki aksi yönde davranrsa saygısızlık olurmuş gibi hissetti.

“Bizi Vedat Usta gönderdi,” dedi yanındaki genç adam. Üçbey’in yüz ifadesi adamın konuşmasıyla aksileşmiş, omuzları dikleşmişti. Sürekli kızın yanında olmasından, konuşmak için öne atlamasından pek hoşlanmamıştı. “İskender Bey ve Cavidan Hanım’ın siparişleri vardı. Onları getirdik biz.”

Üçbey, çocuğa gözdağı vermek için o kadar sert bakıyordu ki bir süre ne dediğini bile anlamadı. Kafasında ölçtü, tarttı, biçti ki en son Cavidan’ın dediği geldi aklına.

“He tamam, haber verilmişti bana. Geçebilirsiniz.” Önlerini açıp yan tarafa geçerken “Hadi İpek,” dedi çocuk ve o an adının İpek olduğunu öğrendiği kızı adıyla bir kez daha süzdü. “İpek,” dedi içinden. *Tam da adı gibi. İpek gibi.* İç çekmekten ibaretti kalanı. Arkasından “Buralarda da her şey benden sorulur. Benden habersiz kuş uçmaz. İskender abi bir, ben iki,” diye bağırmayı ihmal etmedi. Kızın ise pek umurunda olduğu söylenemezdi.

Genç adam, üst kata İskender’in yanına çıkarken İpek kızların yönlendirmesiyle Cavidan’ın odasına doğru yürümeye başladı. Tam kapının önünde üzerini düzeltti, derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

“Gel,” sesi Gülbahar’a aitti. İpek içeri girdiğinde Cavidan’ın aynanın karşısında hummalı bir hazırlık içinde olduğunu gördü. Saçları ve makyajı ayrı ayrı yapıliyordu. Odanın içerisi sigara dumanından gözükmeyecek hâldeydi ve İpek’i kısa bir öksürük krizi tuttu.

Fazlasıyla öksüren kızı, Cavidan başını küçük bir hareketle çevirerek karşıladı. “Ben siparişlerinizi getirdim,” dedi titrek bir sesle. Cavidan ufak bir tebessümle önüne dönerken “Şuraya bırakabilirsin,” dedi Gülbahar masanın üzerini işaret ederek.

Kız oraya yönelip kutuları bırakırken aldığı yoğun koku Cavidan’dan geliyordu. Aralarında biraz mesafe olmasına rağmen sigaranın kokusunu bile bastırarak bir kokuyu soluyordu. Çok güzeldi. Daha önceki tüm kokuları unutturacak kadar güzel bir koku. Oldum olası Cavidan’a hayrandı zaten. Vedat Usta’nın takıları göndereceğini öğrendiğinde âdeta yalvarırcasına *ben götüreyim mi*, diyerek öne çıkmıştı. Gözünde o kadar kusursuz bir güzelliğe ve erişilmez bir seviyeye sahipti ki bu kadar yakınında olmak bile olduğu yerde titremesine sebep oluyordu. Ona dalmış olduğunun bile farkında değilken, “Oradan beni mi izleyeceksin?” diye sordu Cavidan, gülümseyerek.

Sigarasını kül tablasına bastırırken aynadan göz göze geldiler. “İstersen bir masa hazırlasınlar senin için.” İpek telaşla elini kolunu nereye koyacağını bilemeyerek “Ben...” dedi ve aynı telaşla onun yanında yer buldu. “Bunu verecektim de size...” Elinde küçük, kadife, kahverengi bir kutu vardı. Titreyen ellerinin arasından Cavidan merakla aldı. “İskender Bey, sizin için göndermiş. Bugün dükkâna geldiğinizde size çok yakışacağını düşünmüş. Diğerleri seçtiğiniz parçalar ama Vedat Usta bunu özel olarak vermemi istedi.”

İskender’in adının geçtiği yerde merakı daha da artarken hızlıca kutuyu açtı. Altın sarısı bir toka vardı. İnce, uzun, ara ara minik inci tanelerinin yer bulduğu saçlarının tutamının arasında parıldayacak güzellikte bir toka. Yüzündeki gülümsemenin ve kalbinin çarpmasının asıl sebebi, İskender’in onu düşünmesinin yanı sıra, birbirlerinden habersiz aynı anda gönderdikleri hediyelerdi. Gönül bağı ve o bağı hissetmek sanırım bu demekti. Onların aklı, fikri, kalbi birbirlerine aitti.

Aynı dakikalarda İskender'in kapısı çaldığında "Gel," dedi. Aklındaki soru ve sorun, Serhan'dı. Bu işin henüz bitmediğini biliyordu. Bugün gelişi de ondan kaynaklıydı. Senelerdir dost bildiği adam ile yüz yüze gelmemiştii o günden sonra. Geldiklerinde de artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Biliyordu bilmesine de buna hazırlıklı mıydı, işte onu hiç bilmiyordu. Serhan'ı tanırdı ve düşmanlığının da ne denli tehlike arz ettiğinin farkındaydı. Hiç beklemediğın bir yerden vururdu, hiç hazırlıklı olmadığın yerden. Senin bile kendin hakkında bilmediğın birçok şey bilirdi mesela. Karakutusunda saklardı. Günü geldiğinde de sana karşı kullanmaktan hiç çekinmezdi. Kimse karşısına dahi almak istemezdi, İskender ise yanındayken karşısına geçmişti. Bu daha önce hiç yaşanmamış olandı.

Genç adam, elinde bir kutuyla içeri girdiğinde "Vedat Usta..." dedi ama İskender'in aklı çok dolu olduğundan ilgilenmek bile istemedi.

"Cavidan'ın takılarıdır. Aşağıya bırakman gerekiyordu. Kim gönderdi seni yukarı?"

Öfkesinin muhatabı genç adam değildi. Aslında öfkeli bile değildi. Sadece kafasında kurduğı türlü türlü senaryolar istemedi sesindeki tona yansımıştı.

"Efendim, bu Cavidan Hanım'a ait değil, sizin için gönderilmiş."

İskender çatık kaşlarla ona doğru uzatılan kutuyu aldığında çocuk hiç beklemeden çıktı. Anlamlandıramadığı kutunun kapağını kaldırdığında bugün baktığı ve bir türlü seçemediğı saatlerden birini gördü. Cavidan'a söylememiştii ama o tek bir bakışından bile anlamış, anlamakla kalmamış, gerekeni yapmıştı. İskender keyifle arkasına yaslanırken saatin üzerindeki notu aldı.

Benim için zamanın en kıymetli olanı, içinde senin olduğundur. Geçip giden zamanda sen hiç gitme, hiç eksilme.

Saatler ilerledi ve gazino tıka basa dolarken en önemli misafirler en ön sıralarda yerini aldı. İskender her zamanki yerindeydi. En ön sırada. Garsonlar tek tek içki servislerini yaparken ışıkların seviyesi gitgide düşürülmeye başlanmıştı. Cavidan'ın hazırlığı da bitmişti. Hazırlattığı siyah elbiseyi son dakika iptal edip beyaz bir elbise giymiş, beyaz eldivenlerini takmıştı. Saçlarını topuz yapmak yerine salmış ve İskender'in hediye ettiği tokayı en öndeki tutamlardan birine takmıştı. Siyah saçlarının arasında parıldayan sırma gibi sarılığın ve bembeyaz incilerin saçlarını süsleyişi, aynadaki aksine tekrar tekrar bakma isteği uyandırıyordu. Hiç şüphesiz güzel sevilme insanı da güzelleştiriyordu.

İskender'in önüne rakı bardağı ve mezeleri sıralanırken "Abi," diye eğildi adamlardan biri. "İlerleyen saatlerde Subaşı İdris ve Sarı Selim geleceklermiş."

İskender *tamam* dercesine başını salladığında adam uzaklaştı. Sonra sadece sahne ışıkları bırakıldığında, yüksek alkışlar eşliğinde Cavidan'ın o güzelliği sahnede yer aldı. Hafifçe eğilerek selam verirken her zamanki gibi İskender'le göz teması kuruyordu. Müzik başladı, Cavidan şarkıya girdi ama sonra her zamankinden farklı olarak dansına ağırlık gösterdi. Onun ritmine göre hareketlenen müzik âdeta sahnede görsel bir şölen sunuyordu.

Cavidan saçlarını geriye doğru atarak İskender'in gözünün içine baka baka vücut hatlarını ortaya sermekten çekinmiyordu. İncecik beli, hayran hayran bakışlar eşliğinde ritimle hareket ederken arkasını döndü. Bilekleri de bedeni de aynı kıvraklıkla aheste aheste süzülüyordu. Üzerinde hiç de eğreti durmayan bir doğallıkla sahnede salınmaya devam etti. Bileklerinden ellerine,

ellerinden incecik parmaklarına kadar müthiş bir uyum içinde olan bedeni kalçasının da işin içine girmesiyle İskender'in nefesini kesti. Bir yılan gibi kıvrılarak eğildi ve yine aynı keskin kıvraklıklarla yavaş yavaş ayaklandı. Koskoca mekânda çıt çıkmadan herkes Cavidan'ı izliyordu. Başını geriye doğru attığında İskender ile göz göze geldiler ama Cavidan o kadar kısa bir sürede kaçırdı ki bakışlarını İskender boşluğa düşmüş gibi kaldı.

Etraftaki herkesin gözünün onun üzerinde olduğunu biliyordu ve şu an hiç olmadığı kadar delicesine bir kıskançlık hissediyordu. Bu kadar ileri gittiği hiç olmamıştı, bu ileri gitme hâli, kanını kaynattı ve kendi özelinde olsaydı şüphesiz ki o kaynamanın şiddetle patlamasına sebep olurdu. Şimdi bile ne bakışını alabiliyordu ne de aklında kurduğu o düşüncelerin ardı arkası kesiliyordu. Yüklediği farklı ve derin anlamların şu an başkalarının da aklında olma ihtimali delirtiyordu İskender'i.

Bakışlarını sahneden çekmeden iki parmağıyla ilerideki garsonu çağırırken, adamın fark etmesi bile hatırı sayılır bir zaman aldı. Şüphesiz ki şu an orada bulunan ve nefes alan her canlının nefesi kesilmişti. Garson son saniyelerde İskender'in çağırırken fark edip koşarak yanına gittiğinde "Söyle, sahnenin ışıklarıyla biraz oynasınlar," dedi.

"Aydınlatınsınlar mı yani abi?" diye sorduğunda, İskender *sence* dercesine öyle sert bakmıştı ki çocuk cevabı bile beklemedi. Beyaz elbisesinin darlığı eğilmesiyle daha da belirginleşiyor, ışığın etkisiyle teninin bazı yerlerini açıkça ortaya çıkarması ise herkesi hayrete düşürüyordu. Sahneye doğru patlayan flaşlar İskender'in dikkatini çekince İskender o yöne doğru ışık hızıyla döndü.

Ağzlarının suyu aka aka ardı ardına patlayan flaşlar sebebiyle yarınki manşetleri tahmin edebiliyordu. Cavidan'ın yükselişine mâni olacak değildi ama o başlıklara da müsaade edemezdi. Yine onun bir emrini bekleyen adamlardan birini yanına tek bir hareketle çağırırken söyledikleri oldukça netti. "O fotoğraflar

ve haber başlıkları benim onayımdan geçmeden sunulursa çektileri son fotoğraflar olur. Kendilerine böyle iletirsin!”

“İletirim, abi.”

Sahnenin ışıkları azaltıldı, flaşlar patlamayı bıraktı. Herkes kırk yılda bir denk gelecek bu sahneyi izledikleri için kendini şanslı hissederken Cavidan’ın selamıyla avuçları patlayacak şekilde alkışladılar. Nefes nefese İskender’e davetkâr bir bakış atarak ayrıldı sahneden. En azından İskender o bakışı öyle algıladı. O gider gitmez oturduğu masadan kalktı, kadehindeki son içkiyi tek dikişte içti ve adımları hiç sekteye uğramadan Cavidan’ın odasına doğru yöneldi.

Odanın önüne geldiğinde kapının epey aralık olduğunu gördü. Kızlar odada toplanmıştı ve Cavidan tam ortalarındaydı. Odanın içinde bir kahrkaha hâli hâkimken hepsi az önceki sahne performansı için övgüler yağdırıyordu. İskender, Cavidan’a yapılan bunca övgünün ne kadar yerinde olduğunu ve bu övgüleri ne kadar güzel taşıdığını düşündü.

Geldiğini belli edecek bir öksürükle içeri doğru adım attığında Cavidan üzerinden düşmekte olan elbisesini tuttu. Giyinmesine yardımcı olmak için buradaydılar ve İskender bölmüş oldu. Kızların gülme sesleri kesilirken hepsi birer adım geri gitti. İskender’in “Dışarı,” demesiyle de koşar adım uzaklaştılar odadan. Giderken kapıyı çektiklerinde İskender durduğu yerde önce Cavidan’ı uzaktan bir süzdü. Eli düşmemesi için elbisesini tutuyordu ve saçlarına taktığı o toka hâlâ yerli yerinde duruyordu. Kıpırmızı dudakları ve yüzünden düşürmediği gülümsemesi...

Adımları hızlıca Cavidan’a doğru yöneldi ve direkt belinden kavradı. Bunu yapmayı kendisi dahi beklemiyordu. Tutku, insanın sonunu getirecek kadar güçlü bir duyguydu. Cavidan’ın düşmemesi için tuttuğu elbiseye daha sıkı sarılmasıyla kendini makyaj masasının üstünde bulması bir oldu. İskender eliyle geliş güzel makyaj malzemelerini dağıtırken Cavidan’ın küçük kalçası

kadar yer açmıştı. “Senin derdin ne?” diye sordu, başını Cavidan’a doğru kaldırarak. Cavidan’ın bacakları iki yana açılmış, İskender tam arasında durmuştu, ikisi de bu azabın son bulmasını diliyordu artık.

Elbisenin açıkta bıraktığı kısımdan taşan göğüsleri gömleğine temas ediyor, savruk asi saçları tenine usulca dökülüyordu. “Canıma kastın mı var, gönlümün kuşu?” Engel olamadığı bakışları göğüslerine, dudaklarına ve boynuna kayıyordu.

Cavidan ne olduğunu dahi anlayamazken yaptığı benzetme geçmişteki bazı anları hatırlattı ona.

“Ailemi kaybettikten sonra, önce Subaşı’nın yanında kaldım biraz. Sonra Halit beni İstanbul’a aldırdı. Gürkan Oğuzbeyli, yani babam, Halit’i de Cevdet’i de tanırmiş. Ankara’nın hatırı sayılır kişilerindenmiş. İstanbul’a işi düştüğünde denk geldik babamla. İki kızı varmış, Nalan ve Nur. Eşini yeni kaybetmiş. Bir oğlu olsun çok istemiş ama nasip olmamış. O akşam benim kaldığım yerde konaklamıştı babam. Bütün gece uzun uzun sohbet ettik. Cevdet ve Halit ile de ertesi gün konuşup beni evlatlık olarak büyütmek istediğini söylemiş. Onlar da babama güvendiğinden hayır dememiş. O gün bugündür, ne ben onu öz babamdan ayrı tuttum ne de o beni kızlarından ayırdı. Nalan ve Nur da kardeşlerim oldular. Bir gün olsun aramızda sen bizden değilsin muhabbeti geçmedi. Öz neyse o olduk birbirimize biz. Cevdet ve Halit ile de bağım kopmadı. Sonra buraya geldim işte.”

Cavidan başını yasladığı yerden İskender’i dinlerken saat sabaha varmak üzereydi. Mekân kapanmıştı ama onların ikisi bir yere kıpırdamamışlardı. Açtıkları bir şişe şaraptan yudum yudum içerken birbirlerini tanımaya yönelik bir sohbetin koynuna düşmüşlerdi. Saatin ilerlemesi ve getirdiği yorgunlukla gözleri kapanmamak için

direnirken elini başına yasladı ve "Peki bir şey soracağım..." dedi. "Şimdi bunların hepsinin kuzgun dövmesini anlayabiliyorum ama geçen Sansar'ın eşinde bir dövme görmüştüm. Farklı bir kuş. Hatta bana bak onun dövmesini ben taşıyorum diyerek dövmesini göstermişti. Mekâna gelen başka kadınlarda da var aynı dövmeden. Onun anlamı ne?"

İskender sigarasından bir nefes çekip arkasına yaslanırken başını salladı. "Evet. Gördüğün gibi burada işler biraz pis ilerliyor. Bizde ne olursa olsun kadına el kaldırmak, silah çekmek yok. Ama karşı taraf öyle olmuyor çoğu zaman. Öyle durumlar için onların eşleri de masa için dâhil oluyorlar bu duruma. Bir kadının karşısına bir kadın geçiyor yani. Aile diye kurdukları masada herkesin simgesi olduğu gibi kadınların da var. Saksığan dövmesi. Süslü bir kuş. Eskiden beri kurdukları düzen böyle devam ediyor. Bana anlatılan bu."

Cavidan dudak bükerek başını sallarken merak ettiği başka bir soruyu utana sıkıla sordu. "Peki senin dövmeni taşıyan biri var mı?"

İskender öyle belirgin gülümsedi ki Cavidan kısa bir an utanır gibi oldu sorduğuna. Göz temasını kesmek için kadehine yönelirken "Gördüğün gibi etrafta saksığan çok," derken Cavidan'ın bitmiş kadehini tekrar yeniledi. "Ama benim bir saksığanla işim yok."

Cavidan artık uykunun eşiğinde bir yerde son kez şarabından yudumlarırken heyecanla atıldı. "Evet, kartal. Kartal dövmesiydi seninki, değil mi?"

İskender başını evet anlamında sakince salladı. "Kartallar sadık hayvanlardır ve tek eşlilerdir. Ben bir saksığan değil, gönlümün kuşunu arıyorum."

Gönlümün kuşu derken Cavidan'a ciddiyetle, her zamankinden farklı bakışıyla bir masal kurdurdu hayalinde. Kalbini pır pır ettiren, gerçekleşmesi için ömrünün sonuna kadar tüm sadakatiyle bekleyeceği büyüü bir masal.

Cavida'nın yıllar öncesinden aklına düşen bu anı, bugün seneler sonra ilk kez İskender'in dudaklarından döküldüğünde, umut edilenin artık gerçeğe çok yakın olduğunu hissettirdi. "İskender..." dedi, çenesinden tutup, kendisine doğru kaldırarak. "O kuş gerçekten gönlüne konabildi mi?"

Elbisesinin düşeceğini bile umursamadan İskender'in tenine sarılışı, elbisenin arka kısmından tenini gözler önüne serdi. İskender tam arkasındaki aynadan, her zaman onun için orada olan o kadının kusursuz güzelliğinin yansımasını gördü. Kalçalarının bitiğinde olan o ufacık benler dikkatini çekti mesela. Unuttuğu, fark etmediği o teninin detayları aklını kurcaladı durdu o an.

"İlk gün," dedi İskender, Cavida'nın avuçları arasındaki sakallarını kaydırarak. "Gördüğüm ilk gün yerleşti gönlüme. Bir daha da kalkmadı ki hiç."

Artık bir şeylerin geri dönülmez bir hâl aldığı o saniyelerde kapının çalınması onları ayıran tek şey oldu. Ayrılmamışlardı bile. Sadece Cavida düşmeye duran elbisesini toparlamış, İskender başını kapıya doğru çevirmişti. Kapıyı çalan adam ise kapıyı araladığında ne yapacağını bilemedi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yerinden çıkacak gibiyken "Be... Ben..." dedi. Kapatacaktı, gidecekti ama İskender'in kasılan çenesi, cehennemi andıran bakışları öyle sabitlemişti ki onu olduğu yere, sırat köprüsünde gibi hissetti kendini. Geri gitmek mümkün değildi ama ileri adım atmaya da cesareti yoktu. "Ben..."

"Biraz daha kekeleyip vakit kaybedersen senin o dilinin bağını sikerim," dedi İskender öfkeyle. Cavida'nın üzerindeki elbisenin ve aynada gözüken sırtının çıplak yansıması aklına gelince daha da köpürerek Cavida'nın önüne geçti. Kasıklarına

vuran sızı Cavidan'ın tenine duyduğu açlıktandı. Yırtıcı bir hayvanın önünden yemeği alınmışçasına baş edilemez bir öfkeyle doluydu.

“Misafirlerin geldi abi.”

Çocuğun ağzından hızlıca ve zar zor çıkan o cümleyle kapıyı çekmesi bir oldu. İskender'i ise Cavidan'ın elleri sakinleştirdi. Önce ellerini omuzlarına koyup kendine doğru çekti usulca. Sırtı göğsünde yer bulduktan sonra parmakları şakaklarına dokundu ve İskender'in istemsizce gözleri kapandı.

“Selim ve Subaşı gelecekti,” dedi İskender sövercesine bir açıklamayla. Cavidan gülümsedi ve “Git hadi sen,” dedi. “Ben de giyinip gelirim yanınıza. Bekletme, ayıp olmasın. Her zaman gelmiyorlar zaten.”

“Kapısının da misafirinin de...” İskender söylene söylene odadan çıkarken Cavidan'a doğru dönüp bakmadı bile. Bakmadı çünkü biliyordu ki bakarsa gitmesi zor, hatta belki de imkânsız olacaktı.

İskender gittikten sonra Cavidan üzerini değiştirdi ama biraz uzun sürdü. Bir elbiseyi çıkarmak bile en az on beş dakikasını aldı. Çünkü aldığı itiraf, yaşadıkları gerçek yıllardır beklediği bir andı. Şimdi eli ayağı titriyor, bu anı içinden atamıyordu. En son, sahneye çıktığı ilk gün böyle hissetmişti. Şimdi ise İskender... Yani hayatının dönüm noktası olan o iki an... Ama hiçbir şeyi İskender ile olana değişmezdi.

Tabii her zaman olduğu gibi en mutlu anların arkası fırtınalara gebeydi. Cavidan üzerini değiştirip içeri geçtiğinde masada İskender'in yanında yerini alacaktı ki kapıdan girer girmez İskender'in omzuna elini koymuş, kulağına eğilip gülerek bir şeyler söyleyen bir kadın gördü. Üstelik İskender'in yüzünde de aynı samimi gülümsemeden vardı.

Delirdiğini ve durulamayacağını hissetti. Sabrının sınırlarını ihlal edeli epey zaman olmuştu ve bir damlaya daha müsaadesi

yoktu. Özellikle bu geceden sonra. İskender'in yarattığı kalp kırıklıklarından birini daha taşıyamayacağını hissettiği o anda İskender ile göz göze geldiler ve İskender panikle olduğu yerden ayaklandı. Masadakilere tek bir kelime etmeden Cavidan'ın yanında yer bulurken kolunu tutmak istedi ama Cavidan müsaade etmedi.

“Seni bir kez uyarmıştım,” dedi Cavidan kolunu sertçe çekerek. Etraftaki bakışların üzerlerinde olduğunu fark ettiğinden, İskender kolunu çekmesine rağmen bileğinden sıkıca kavradı ve daha kuytu bir alana doğru çekiştirdi. O alana geldiklerini hissettiğinde de Cavidan yeniden temaslarını kesti.

“Ben bir şey yapmadım.”

Yılların tahammülsüzlüğüyle sınırları zaten yeterince bozukken İskender'in kurduğu cümleyle daha da öfkelenildi. “Kesinlikle İskender!” dedi, tüm öfkesini kusmaktan hiç çekinmeden. “Sen zaten hiçbir şey yapmıyorsun ki! Çok haklısın.” Kısa bir an duraksadı ve titreyen çenesine aldırış etmeden İskender'e doğru dikti. “Sen söylesene ya bana...” dedi aynı öfkeyle. “Ben neyim senin için İskender? Tamam diyorum, bu sefer bitti diyorum, biz artık biriz diyorum ama senin iki dakika sonra yaptığın saçma sapan tutarsız davranışlar, beni olduğum yerden daha da geri itiyor. Sen benim hayatımda ne olarak varsın?”

O hararetle konuştuğu İskender tepkisiz kalıyordu. Yıllardır aynı sınavdan geçiyor, aynı şeyleri hissediyordu, bu durum öfkesini daha da harlıyordu ve şimdi de tüm birikmişliğini kusuyordu. “Her şey,” dedi İskender hiç düşünmeden. “Her şeyim ben senin. Yap dersin yaparım, ol dersin oldururum, öl dersin ölürüm, gel dersin gelirim, git dersin giderim.”

Cavidan hayal kırıklığı barındıran bir gülümsemeyle, “Ben senelerdir gel diye bekliyorum İskender,” dedi. “Ama senin gelişlerin hep eksik, hep yarım.” Az önce İskender'e yanaşan kadının bakışları yine onların üstünde olunca ve Cavidan bastıramadığı kıskançlık duygusunu İskender'e de yaşatmak istedi. “Eğer senin

hayatımdaki konumun söylediklerimi yapmaktan ibaretse ve ben bunca zamandır sadakatimi boşuna koruyorsam artık yapman gerekeni yap.” Canı çok yandığı için İskender’e doğru bir iki adım attı ve “Bak, şuradaki adam gayet hoşmuş,” dedi bakışlarıyla işaret ederek. Adama bakmamıştı bile. Kafasını çevirdiği yerde gördüğü ilk kişiyi işaret etti ve İskender baktı. Baktı ve kaşlarının arasında derince bir çukur oluşturacak kadar çattı. “Sen benim dediklerimi yapmakla yükümlüymüşsün, kendine bunu vazife edinmişsin ya, onu getir bana İskender!”

İskender öyle bir döndü ki Cavidan’a doğru ensesinde soğuk bir nefes hissetti. Gözlerine bakmak, her zamankinin aksine bu sefer çok daha korkutucuydu. “Madem ilişkimiz sadece bundan ibaret, ben beni istemeyen bir adamı sadakatle beklemeyeceğim. Bir ihtiyaçsa bu...”

İskender daha fazlasına tahammül edemediğinden bileğinden tutarak arkasındaki tezgâha doğru yasladı. Yaslandığı yerden aşağıya birkaç bardağın düştüğünü ve kırıldığını işitti ama önemsemedi. “Sınırları aşıyorsun!”

Cavidan yine aynı öfkeyle kolunu çekerken “Biraz da ben aşayım o sınırları, İskender!” dedi. “Senelerce senin sınırlarında, senin kurallarına göre yaşayışıma sayarsın.”

Devamını getirmeden, İskender’in de bir şey söylemesine müsaade etmeden hızlı adımlarla ayrıldı yanından. Dip dibe olmalarına karşın ona ucundan kıyısından bile dokunmadı. Hatta bunu özellikle yaptığını belirtir gibi bir tavırla sıyrılarak geçti yanından. Büyük adımlarla odasındaki eşyaları bile almadan arabaya doğru yürüdü. Kapıda onu bekleyen arabaya binmek için hareketlendiğinde çocuklar bir köşede oturuyordu. Hızlıca kalkıp kapıyı açmak istediler ama Cavidan o kadar atikti ki kimseden hiçbir şey beklemeden onlardan çok daha hızlı bir şekilde yerleşti arabaya. Üçbey şoför koltuğuna geçtiğinde “Yengem...” dedi dikiz aynasından bakarak.

Halinden tavrından bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama Cavidan konuşmak istemediğinden onu da böldü. “Bir şey sorma, sadece eve git Üçbey.”

Üçbey öyle yaptı. Sessizlik içinde çok kısa bir sürede eve bıraktı Cavidan’ı. Cavidan eve geldiğinde öfkesinden tek bir şey bile kaybetmemişti. Üzerindeki kıyafetlerle bile bir savaş içindeymiş gibi çıkarıp atarken sadece iç çamaşırlarıyla kaldı.

“Her şeymiş!” dedi, öfkeyle koltuğun yastığını fırlatırken. “Sen olsan olsan hiçbir şey olursun bana İskender.”

Hıncını alamadığından elleri belinde bir öte, bir beri yürüdü. Sanki karşısındaymış gibi avaz avaz bağırdı. “Ya ben bana gelen tek bir çiçeği bile kabul görmüyorken sen nasıl başka bir kadını öyle dibine...” Devam edemiyordu. Cümlesini bile tamamlayamıyordu hissettiği kıskançlıktan. Eliyle yüzünü sıvazladı sakinleşmek için. Derince nefesler aldı ama bir an olsun sönmedi içinin ateşi.

O sırada çalan kapı bile sinirlendirdi onu. Muhtemelen Üçbey’di. Duyduğu sesler, avaz avaz bağıırışı yüzünden gelmişti yüksek ihtimalle ama Cavidan şu an hiç de alttan alabilecek durumda değildi. “Kendi evimde de bir rahat olayım ya! Kendi evim!” diyerek yürüdü kapıya doğru. İç çamaşırlarıyla olduğunu dahi unutup kapıyı sökecekmiş gibi açtığı anda karşısında beklediği kişi o değildi.

İskender tam karşısında bir elini kapıya yaslamış dururken, önce yana doğru bakıyordu. Kapının açılmasıyla Cavidan’a doğru döndü. Onun da görmeyi beklediği bir manzara değildi bu. İstemsizce tepeden tırnağa baktı. Bugün sınırlar alev alev yanmıştı zaten, şu görüntünün de onda bıraktığı etkiyle o anın tadını çıkardı.

“Öyle kendi kendine bağıracığına yüzüme konuş,” dedi İskender. “Ben seni muhatapsız bırakmam. Öyle kafanda kurduğun gibi ben kimseyi dibime falan da sokmuyorum. Selim

getirmiş yanında. Sen geldiğinde de eş zamanlı olarak yanıma gelmişti. Tam geldiği ana denk geldin. Eğer birkaç dakika geç gelmiş ya da tavrımı bekleyecek olsaydın, koyacağım sınırı da görürdün.”

İskender öyle usulca, öyle sakince konuşmuştu ki Cavidan az önceki gibi yüksek sesle konuşsa yersiz olacaktı gibi hissetti. Sadece çok hareket etmiş olmanın, bağırarak olmanın etkisiyle hızlıca nefes alırken, “Bunu söylemek için mi geldin?” diye sordu. Bir eli kapının üzerinde duruyordu ama kendisi de biliyordu o kapıyı hiçbir zaman yüzüne kapatamayacağını. Özellikle kendisi gelmişken....

İskender sakinliğini korurken bakışlarındaki yangın çok şey anlatıyordu. Cavidan’ın beklediğini de biliyordu. İkisi de epey dolmuşlardı ve bundan kaçamıyorlardı. İçeri doğru bir adım atarken çıplak beline elini koydu. “İhtiyaçlarım var demiştin.” Beline koymanın ötesinde onu kapıdan uzaklaştırırken birlikte geriye doğru adımladılar. Cavidan sorgusuz sualsiz ona itaat ediyordu. İskender dilini dudaklarında gezdirip ıslatarak, “Benim de var,” dedi ve kapıyı açılmaması için sıkıca tembihler gibi ayağıyla sertçe itti. “Ve onları ikimiz için de karşılamaya geldim.”

*İmtihanlar
ve
İhtimaller*

BÖLÜM 7

İnsanın sonunu getirecek kadar güçlü bir duygunun kanında aktığını hissediyordu ikisi de. Kalp, yine sonunu kendi hazırlıyordu ancak bu defa bu son, saf bir mutluluktan ibaretti. İkisi için de kıskançlığın zirvesinde hissettikleri bu duygu patlaması başa çıkılmaz bir hâl aldığı anda teslim oldular birbirlerine.

“Nasıl?” diye sordu İskender, içinden atamadığı o ilkel dürtüyle. “Nasıl sana bir başkasının dokunduğunu düşünebilirsin?”

Dudakları tekrar birbirine kenetlendiğinde yıllar geçmişti ve onlar yıllar sonra ilk kez karşı karşıya, yan yana olmaktan da öte iç içeydiler. Öyle bir şeydi ki bu, Cavidan’ın göğsü İskender onu sevdikçe genişliyordu.

“Sen nasıl düşünebiliyorsan kendi yanında başkasını ben de öyle düşünebilirim.” Düşünmedim demekten ibaretti aslında bu. Kendimden emin olduğum kadar senden de eminim anlamını taşıyordu.

“Ben düşünemem ki,” dedi nefes nefese bir muhtaçlıkla. “Benim sana olan açlığım da sadakatim de içimi *ille sen* diye diye çürüttü. Ben nasıl...” dedi kendini açıklama telaşıyla. “Ben nasıl başkasına sana duyduğum hislerle bakabilirim? Mümkün mü?” diye sordu ama yine cevabı kendisi verdi. “Değil. Yemin ederim, değil.”

İlkel bir duygunun getirdiği o kıskançlık ve tutkunun birleşimi sardı etrafı. Cavidan’ın parmakları aceleci tavrıyla İskender’in gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken o da boş durmadı. Yıllardır hasret kaldığı tenini doyastıya tatmak için üzerindeki çıkarmaya başladı.

Bir ateşin ortasında artık geri dönülemez hâlde yanıyorlardı. Seneler olmuştu ve artık bu hasrete vuslat yakışırdı. Dudaklarının nefeslenmek için sekteye uğrayan dokunuşları karşısında Cavidan derince soludu onu. O kadar hasret kalmıştı ki ona, bu anı bir an olsun kaçırmak istemedi. Sakallarının arasında incecik parmaklarını gezdirdi ve kendi dudaklarının içine doyasıya hapsedti. İskender'in kolları arasında bir ileri, bir geri hareket ederken sırtının duvara çarpmasıyla, "Ah!" diye bir ses yankılandı odanın içinde.

Duvara sürtünmenin etkisiyle sırtının yandığını hissediyordu ama hiçbir şey onları bu anı yaşamaktan geri koyamazdı. İskender'in eli, Cavidan ve duvar arasında girdiğinde onu biraz daha kendine çekti. Ufacık bir tokayla tutturduğu saçlarından o tokayı söküp atınca saçları sırtına döküldü. Dudaklarını tekrar dudaklarına kapattığında elleri kalçalarının altındaydı ve havalandırmak ister gibi yukarı doğru kalktı.

Durmak bilmez elleri beline çıktığında iri parmakları belini okşadı ve "Bu gece beni delirttin," dedi. Ses tonu şehvetin içinde kıvranıyormuş gibiydi. "Sahnedeki kıvrılan incecik belin..." diye mırıldandı ve elleri teninde dolandı durdu. "Ritmine ayak uyduran şu kalçaların... Şimdi de avuçlarımın içinde aynı hareketleri tekrarlasın diye geberiyorum."

Sözleri karşısında alev alev yanarken İskender'in göğsüne doğru sokuldu. Yere düşürüp attığı o gömleğinin içinden çıkan teni artık ona yasak değildi. Omuzlarında, göğsünde dolanan parmakları hissetmek ister gibi karış karış geziyordu tenini.

Dudakları zar zor İskender'in dudaklarından kurtulduğunda dilini İskender'in dudaklarının üstüne aheste aheste sürttü. Onun bile beklemediği bu davranışıyla içindeki ateş daha da harlandı. Sonra dahasını yaptı. Az önce ondan istediği o hareketi yaptı. İskender'in avuçları arasında iki yana kıvrıla kıvrıla dolandı. Dudakları, onun teninde artık yasak olmadan gezmeye

başladı. İskender'in hissettiği bu zevk daha önce hiç tatmadığı, aklını kaybettirecek kadar güçlü bir duyguydu.

Belinde olan eli onun hareketleriyle boş bulunup düşmüş, şimdi de kendini kasmak için birer yumruk hâlini almıştı.

“Sen...” dedi kesik kesik soluklarla. Başını geri doğru attığında senelerin getirdiği açlık gözlerine kara perdeler indirmişti. “Sen öyle bir şeysin ki...” Yutkundu. “İnsanı bıraktığın hisle bile sınırsın.”

Boğazına dolanan parmaklarıyla kendine çekti Cavidan'ı. Parmakları olabildiğince nazik kavradığı boynunu kendine doğru kaldırdığında, dilini doyasıya emerek minnetini gösterdi. Beraber Cavidan'ın yatak odasına çıktıklarında Cavidan'ı sırtüstü yatağa doğru bıraktı. Hemen hemen odanın her yerinde bulunan aynalar, bedenlerinin bütün kısımlarını onlara sunuyordu.

“Seni öldürebilirim,” dedi Cavidan öfkeyle. “Beni senelerdir bundan mahrum ettiğin için bile öldürebilirim.”

“Benim canım zaten senin,” dedi İskender geçmişe atıf yaparak.

Günler geçmişti. Geceler sabaha varmış ama onlara yetmemişti, yine birbirlerinin koynunda geceyi bulmuşlardı. Birbirlerine hissettikleri açlık öylesine doyumsuz bir seviyedeydi ki bir noktada evden çıkmadıklarından Üçbey utana sıkıla kapıyı çalmış, yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etmek istemişti. Ve tabii İskender'e kaybettirdiği o birkaç dakika -ki bu birkaç dakika o zevk dolu anların en zirve noktasına denk geliyordu- Üçbey'e fena patlamıştı. Sonra da bir daha kimse kapıyı çalmak gibi bir hataya düşmemişti zaten.

Günler sonra bir akşamüstü evde yemek olmadığından Cavidan üzerinde İskender'in gömleğiyle kahvaltı sofrasını kurmuş, tam omletleri bırakmıştı ki sofraya bakmak için geri adımladığında İskender'e çarptığını bile fark edemedi.

İskender duştan yeni çıkmıştı ve elleri hâlâ ıslaktı. Bir anda Cavidan, İskender'e çarptı; yüzü, ellerinin arasına yerleşmeye hazır bir şekilde konumlanmıştı. İskender bu güzel denk gelişini kaçırmadı ve avuçları Cavidan'ın yüzünü kavradığında, dudaklarını sıkıca onun dudaklarına bastırdı.

"Tesadüfî adımların bile seni bana hapsediyor," dedi geri çekilirken. Bakışlarındaki o aşk, hep hissettiği ve hep hissetmek istediği o güçlü duyguyu en derinlerinde hissettiriyordu.

"Tesadüfe ihtiyacım yok Oğuzbeyli," dedi başını ona doğru kaldırarak. "Ben bile isteye sana tutsak olmaya gönüllüyüm zaten." Tatlı tatlı gülümseyip yüzünü ona doğru kaldırmasıyla İskender'in hokka burnunu öpmesi bir oldu. Cavidan, daha önce hiç hissetmediği o duygularla kaçarak masaya oturdu. İskender arkasından yanaştı ve boynuna kocaman bir öpücük kondurdu. Cavidan'ın hiç kurumayan o saçlarından damlayan birkaç damla, İskender'in çıplak göğsünden kasıklarına doğru yol çizdi. Cavidan kendinde güç hissetmiyordu artık. Pelteye dönmüş vücudu bir çaydanlığı bile kavrayamayacak gibiydi.

O yüzden masadaki yerini alırken "Çay sende," diye mırıldandı ve çok az yemenin getirdiği o açlıkla masadakilere önce kendisi saldırdı. Bir çatal peynir, zeytin, reçel derken birkaç saniyelik zaman diliminde ağzını tıka basa doldurmuştu. İskender çaylarını da doldurup karşısındaki yerini aldı ama sanki hiç acıkmamış gibi çayından bile isteksizce yudumlar alırken gözleri hep Cavidan'ın üzerindeydi. İskender'in manalı bakışları karşısında da kahvaltı etmek Cavidan için kolay olmadı.

Gülümseyerek "Ne?" diye sorduğunda, İskender elini ona doğru uzattı ve Cavidan lokmasını zorla yutarak ayaklandı. Parmakları parmaklarına dolandığında İskender onu kucağına çekti.

Cavidan İskender'in kucağındayken masadakilere uzanmaya çalışıyordu, İskender de rastgele öpücükler konduruyordu Cavidan'ın sırtına. "O kadar aç mı bıraktım ben seni?"

Cavidan "Her anlamda," dedi ama bunu bir anda bilinçsizce söylediğinden, al al olmuş yanaklarının ısıyla kendine geldi. Bakışları sofradan çekilmezken İskender'in kahkahası daha çok kızarmasına sebep oldu. Kolları beline sarılırken boynuna doğru usulca yanaştı ve "Tamam, bir daha aç bırakmam," dedi. Sonra "Her anlamda!" diye ekleyip ortamın ateşini harlayarak Cavidan'ın da içini âdeta yangın yerine çevirdi.

Konuyu kapatmak istediğinden "Artık gazinoya geçmemiz gerek," dedi salatalıklardan birini İskender'in ağzına teperken. "Günlerdir uğramıyorum resmen. Son zamanlarda programlarımı çok aksattım."

"Sahnelerini ayda bire düşürelim."

Cavidan'ın gözleri şaşkınlıkla irileştiğinde "Söylememişsin sayıyorum," dedi. Onun için sahneler vazgeçilmeziydi. İskender de zaten öylesine kurmuştu o cümleyi.

"Hadi," diye mırıldandı, kucağından hem kalkmak ister hem de istemez gibi. "Çıkalım da gazinoya gidelim artık."

"Tamam hadi," diyordu İskender ama ne dudakları sırtından ayrılıyordu ne de eli belini kavramaktan vazgeçmişti. İkisi de gülümseyerek birbirlerinden bir atak bekliyordu ama kimse oralı bile olmayınca en sonunda Cavidan ayaklandı. Zar zor çıktığı kolları arasından üst kata gittiğinde üzerini giyindi usulca.

Her şey rayına girmiş gibi hissetti o an. Yıllar sonra tamamlanması gereken o parçalar tamamlanmıştı. Kalbinde yıllardır süregelen bu savaşı Cavidan kazanmıştı sonunda. Mutluluk artık onun da kapısını çalmıştı. Sadece içinde garip bir his vardı. Tüm bu olanlar, zamanında dua ederek istediği ve mutlu olmasına yetecek şeylerken içindeki o garip his, bu anların ona yetmeyeceğine, doyamayacağına işaret gibiydi. Üzerine durup

düşündüğünde de boğulacak gibi hissettiğinden sadece var olan gerçekliğe odaklanmaya çalıştı. Üzerini giyip aşağıya indiğinde İskender onu kapının girişinde bekliyordu. Bir eli cebinde, Üçbey ve diğer çocuklarla bir şeyler konuşurken duyduğu topuk tıkırtısıyla arkasını döndü ve “Heh, geldin mi?” diye sordu. “Hadi çıkalım.”

Ondan birkaç adım önde dışarı çıktığında, Cavidan’ın kapısını kendi elleriyle açtı ve Cavidan yüzünde bir tebessümle teşekkür edencesine başını eğip koltuğuna yerleşti. İskender de hemen yanına oturduğunda, arkasındaki arabaların onlara eşlik etmesiyle yola çıktılar.

Yol boyunca elini tutması, gözlerine bakması, Cavidan’ın şarkısı radyoda çaldığında sesini açması Cavidan’ın yüreğini okşuyordu ama içinde hissettiği o garip duyguyu da dillendirmeden yapamadı.

“İskender,” dedi çekinceyle. “Bu... Benim yıllardır hayal ettiğim bir durumdu fakat içimde bir şeyler bana yetersiz geliyor. Kötü bir şey olacak hissi mi bilmiyorum ama bir şeyler mutluluğumu tam yaşamama engel oluyor.”

Anlıyordu İskender onu. Yıllardır gelgitli hâllerinin bıraktığı etkidi. Elinin üzerine bir öpücük kondurdu ve onu rahatlatacak bir sesle “Olmayacak,” dedi. Kendinden eminliğiyle verdiği bir sözdü bu aslında. Kaderin ne getireceğini bilemezdi ve kaderi ne yazık ki değiştiremezdi de. İşler onun kontrolünden çıktığında, verdiği sözün de bir hükmü kalmayacaktı.

Cavidan bu sözün rahatlığıyla arkasına yaslandı ve derin bir iç çekerek İskender’i izlemeye koyuldu. Yol, o güzel yüzünün manzarasıyla kısa bir sürede bitti.

Gazinsonun kapısına geldiklerinde İskender de Cavidan da eş zamanlı indiler arabadan. Çocuklardan biri park etmek için araca yöneldiğinde Cavidan, İskender’in elini tutacak gibi oldu. Ancak İskender bunu fark etmedi, en azından Cavidan öyle

düşündü. Ardından İskender, Cavidan'dan bağımsız birkaç adım attı ve kapıdaki çocuklara "Ben yokken neler oldu?" diye sordu.

Cavidan belli belirsiz havalanan elini geri indirdiğinde, hiçbir şey demeden odasına doğru yol aldı. "*Fark etmedi.*" diye geçirdi içinden. Aksi hâlde baş başayken sevgili gibi olup insan içinde bu arkadaşlık hâlini sürdürmeyi bu kez kabullenemezdi. Kendi kendini dolduruşa getirmemek için hızlıca odasına attı kendini.

"Kızlar akşam için elbiseleri getirir misiniz?"

Sesindeki şen şakrak hâli o kadar belirgindi ki içeri girerken gülücükler saçan yüzü, hemen gazinonun içinde fısıltılara sebep olmuştu. Tabii onlar kendi içlerinde dedikodularını yaparken Gülbahar bizzat muhatabını çekti sorguya.

"Kız sen neredesin kaç gündür?" dedi kaşlarını çatarak.

Cavidan koltuğuna kurulup bir öte, bir beri dönerken, "İskender'in koynunda," demesini Gülbahar hiç beklemiyordu. Yüzünde çocuksu bir gülücükle *leyla* gibi dolanırken "Saçmalama," dedi Gülbahar. "Nasıl oldu o iş? Olmaz ki. Hani İskender istemiyordu?"

Bu sorgu suali ve surat asışı Cavidan'ı da düşürür gibi olmuştu. Normalde başkası yapsa keyfini kaçırdığı için Cavidan da onun keyfini kaçırmaktan geri durmayacakken, Gülbahar anne konumundaydı onun için. Bu endişesinin, tekrar üzülmesin diye olduğunu anlayabiliyordu.

"Merak etme," dedi o yüzden. "Bu sefer diğerleri gibi değil."

Tam o sırada kızların içeri girmesiyle ayaklanmıştı ki kapıda bir anda İskender'in belirmesiyle hiç tahmin edemeyeceği bir konuma geçeceklerinden habersizdi. İskender içeri doğru adımladı ve sanki odada onlardan başka kimse yokmuşçasına dudaklarına yapıştığında, adımları geriye doğru sendeleyerek makyaj masasına çarptı. Kızlar ve Gülbahar hızlıca odadan kaçışırken İskender baskılı bir öpücükle geri çekildi. "Payımı

almadan odama çıkmak istemedim.” Dudaklarının üzerine bıraktığı o ıslaklığı parmaklarıyla sildi.

Yüreği çırpınıyordu sanki. Az önce düşündüğü o kötü olasılıklar silindi aklından. Daha önce hiç böyle bir an yaşanmamıştı ama Cavidan laf sokmaktan da geri durmadı. “Ne o?” dedi ellerini boynuna doğru bırakıp, ona sokulurken. “Senin çocuklar olunca el ele bile tutuşulmuyor ama bizim kızlar olduğunda sorun olmuyor mu?”

İskender tahmin etmişti o ana takılı kaldığını. O yüzden odaya çıkmadan uğramak istemişti yanına. Ezbere bildiği Cavidan’ın cümleleriyle de dolu dolu bir kahkaha attı. “Sadece bir şey denemek istemiştin,” dedi ama Cavidan neyi denediğini bile anlamadı. Sormadı bile.

“Gelecek misin benimle?” Saçlarını kulağının arkasına götürürken Cavidan iç çekti. Uzun süre olmuştu biri tarafından saçları okşanmayalı. Bunu dillendirmeden İskender’in bir ihtiyacını karşılar gibi yapması ise bambaşkaydı.

“Nereye?”

“Ali yukarıdaymış,” dedi İskender. “Hani belki Şahnar olayını merak etmişsindir sen de...”

Cavidan yaslandığı o masadan öyle hızlı doğruldu ki “Ne diyorsun, gelmem mi?” dedi heyecanla. “Hadi koş, koş, koş!”

İskender’i bile beklemeden neşeli neşeli çıktı odadan. Kendi hayatını düzene sokmuş gibi Ali’ninkinin derdine düşmüştü şimdi de. Şahnar iyi kızdı aslında ama ikisinin de başkalarını seviyor oluşu Cavidan’da pek de olumlu etkiler bırakmamıştı.

Tam içeri girecekken İskender’in, Cavidan’ı kollarının arasına çekmesi her ne kadar hoşuna gitse de “Olmaz şimdi,” dedi ve İskender şaşkınlıkla karışık bir gülümsemeyle “Niye?” diye sordu. Kolları arasından kızarmış bir ifadeyle kaçışı beklenmedik ve şaşırtıcı gelmişti.

“Olmaz çünkü Ali’nin yanına giriyoruz.”

Kaşları anlamsızca çatıldı. “Yani?”

“Ya belki saçma gelecek ama şimdi ben kafamda herkesi bir yere koymuşum. Aile bilmişim herkesi. Ali de benim için bir abi, erkek kardeş rolünde. Özellikle üçümüz bir aradayken fazla temaslı yakınlaşmalar beni biraz geriyor.”

İskender’in bir nebze hoşuna gitmişti bu durum. Cavidan’ın kendi ailesini oluşturması, özlemle kavrulup hayatı kendine zindan etmesinden daha iyiydi. O yüzden onun kurmak istediği bu düzende payına düşeni yaparak ellerini havaya kaldırdı ve “Tamam,” dedi gülerek. “Dokunmuyorum.”

Yüzlerinde gülümsemeyle İskender’in odasına girdiklerinde, Ali’yi odanın içinde sıkıntıdan biblolarla oynarken buldular.

“Sonunda,” diyerek kapı açılırken arkasını döndüğünde beklediği İskender’di ama yanında Cavidan’ı da bulunca ellerini iki yana açtı.

“Sayın assolistimiz mekânımıza teşrif edebilmişler. Ablam açta açıkta kaldık be yokluğunda. Para suyunu çekti. Kepenk indirecektik. Sen neredesin?”

İskender’in boştaki koltuğuna kendisi kurulurken Ali ve İskender hemen önündeki koltuklara kuruldular.

“Biraz naz niyaz yapayım,” dedi arkasına yaslanıp başını omzuna doğru yatırarak. Çocuk gibi sandalyesini döndürüyordu hafifçe. “Baktım ben hiç yapmıyormuşum, biraz yapayım dedim.”

Ali gözlerini sahte bir şekilde büyüterek İskender’e doğru baktı ve eliyle Cavidan’ı gösterdi. “Bunun kapris yapmamış hâli miymiş senelerce? Ciddi olamazsın,” diyerek geri çekildi büyük bir ciddiyetle. “Sen bunun eline ipleri çok vermişsin, ben diyeyim sana.”

Cavidan önündeki kalemi Ali'ye doğru attığında, Ali'nin atik tavrıyla kalem yeri boyladı. "Şiddet çözüm değil," dedi kınar gibi. "Bak altından bir sürü kız yükseliyor. Yakında boynuz kulağı geçer. Yaş da gidiyor. Sahi ya..." dedi sonra iyice sinir etmek ister gibi. "Kızım sen çok yaşlandın. Emekli olup çoluğa çocuğa karışma gibi bir düşüncen yok mu? Zaman nasıl geçiyor, anlamazsın bile."

Cavidan olduğu yerde yükselirken sitemkâr bakışlarının altında gizlemeye çalıştığı gülümsemesi de yüzüne yayılmıştı.

"Ali! Onu bunu bırak da sen..." diyerek İskender girdi araya. "Sen ne yaptın İdris meselesini?" Cebinden çıkardığı sigara paketinden önce Cavidan'a uzattı. Ardından o sigarayı kendi eliyle yaktı. Cavidan tek bir nefes almıştı ki devamına müsaade etmeden parmakları arasından alıp kendi dudaklarına götürdü. Cavidan laf söylemek bir yana dursun, şu yaptığı harekete fena hâlde düşmüştü. Ali'nin yanında dokunmamayı kabul etmişti ama dudaklarından aldığı sigarayı kendi dudaklarına götürmüştü ya, onda bıraktığı his bambaşkaydı Cavidan için dokunmaktan da mühimdi. Bir yenisini tekrar Cavidan'a uzattı.

"O iş olmaz," dedi Ali net bir tavrıyla. "İdris'e de söyledim o gün olmayacağını."

Cavidan yorumsuz kalırken İskender sigarasından bir nefes çekti. "Bozulmuştur İdris."

Ali'nin *öyle* dercesine çevrilen bakışlarıyla İskender konuşmaya devam etti. "Hayır, adam ile yüz göz olmayacak olsak neyse diyeceğim de hem dostumuz hem de o böyle şeylerde takıntılıdır. *Şahnar'ı istemiyorum* deyişini bile şahsi algılar o. Bu iş nereden çıktı böyle, anlamadım ben zaten. Babama ne oluyorsa?"

Gürkan Oğuzbeyli pek düşüncesiz davranıp yanlış adımlar atmazdı ama bu sefer içine düştükleri durumda her iki taraf da birbirine dosttu ve sürekli bir arada olacaktı.

“Zorla evlenecek değil ya çocuk,” dedi Cavidan. “Ben anlayabiliyorum, Ali’yi. O kız, Fırat’a deli gibi âşık. Kendini bile gözü görmüyor ki Ali’yi hiç görmez. Onlar birbirlerine iyi gelmezler.”

Neden bilmiyordu ama bu yorum Ali’yi huzursuz etmişti. Hayatına giren kadınlar her defasında ondan vazgeçtikleri için bir kadının, bir erkeği böylesine gözü kara sevmesine imreniyordu. Hele ki Şahnar kadar güzel bir kadının...

“Neyse ne,” dedi İskender, Ali’nin dalgın bakışlarını yakalayınca. “Konuşmuş, kapatmış konuyu. Hadi sen aşağıya in hazırlan da bizim de Ali ile konuşmamız gerekenler var.”

Cavidan konuşacakları konunun ne olduğunu anladığından kalmak için bile ısrar etmedi. Tam ayaklanmıştı ki kapının çalınmasıyla merakla tekrar oturdu.

İçeri giren kapıdaki çocuklardan biri, Ali ile göz teması kurarak “Abi, Subaşı İdris’in adamlarından biri gelmiş. Seni görmek istiyormuş,” dedi.

İskender o an işlerin karıştığını anladı. Subaşı muhtemelen reddedilmeyi hazmedememiş, yıllardır süregelen dostluğu bitirmek için bir hamle yapacaktı. “Gelsin,” dedi İskender ve kapıdaki adamın çekilmesiyle içeri giren genç adam, önce baş selamı verdi. Ardından elindeki kâğıdı Ali’ye doğru uzattı.

Ali merakla ikiye katlanmış kâğıdı açtığında bir notla karşılaştı. Çatılmış kaşları arasında bir arafta kaldığını hisseden İskender “Ne olmuş, ne yazıyor?” diye sordu.

“Şahnar,” dedi sadece Ali. “Şahnar göndermiş.”

Birkaç Saat Önce...

“Şahnar’ım, güzel kızım, daha ne kadar harap edeceksin kendini?”

Kahvaltı masası öylece duruyordu. Herkes az da olsa bir şeyler yemiş ama Şahnar ne bir lokma almış ne de çayından bir yudum içmişti. Hâlbuki çok severdi saat fark etmeksizin demli, sıcacık bir çayı. Ali, o gün onu eve bıraktığında babasına yaptığı konuşma göğsüne bir yumru olup oturmuş, o günden beri de bir an olsun kalkmamıştı.

“İdris baba,” dedi Ali önünde kendinden emin duruşu ve sesiyle. “Sen çok güzel bir kız yetiştirmişsin.”

Şahnar birkaç adım arkasında duruyordu. Açıkçası böyle bir şey beklemiyordu. Babasına olmayacağını söyleyecekti bunu biliyordu ama övgü dolu sözler duymak, beklediği bir şey değildi. Bunları söylerken yüzünün aldığı şekli görmek istiyordu ve daha fazla dayanamayıp, arkasındayken hemen yanına geçti.

Subaşı İdris, kapının girişinde, elinde tesbihi, hiç kalkmayan o çatık kaşlarıyla Ali’nin ne diyeceğini ve bu işin nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyordu. Aslında kendi içinde aksi bir ihtimali hiç düşünmemişti. Gürkan Oğuzbeyli kapıya dayandığında kafasında netleşmişti her şey ama Ali onun beklediği tepkiyi vermedi.

“Ama ben senin kızınla olmam, baba.”

Şahnar aslında bunu diyeceğini biliyordu ama o övgüden sonra başka bir ihtimali de düşünmeden edememişti. Subaşı’nın ise hiç beklemediği bu sonuç, kısa bir an gözlerini şaşkınlıkla belirtmesine sebep oldu. Hemen peşine de öfkeli bir hâle büründü.

“Sen şimdi Subaşı’nın kızını almam mı diyorsun?”

"Esağfurullah baba," dedi Ali başını hafifçe saygıyla eğerek. "Ama almak, vermek diye bir kelam olmaz gönül işlerinde. Sen çok güzel bir kız yetiştirmişsin." Şahnar ile belli belirsiz bir bakışma geçti aralarında. "Ama o güzelin yeşereceği toprak benim bahçemde yok. Onun bahçemde solup gidişini izleyerek ne ona azap yaptırım ne de kendi vicdanımın sesiyle o bahçeye sığarım. Bence sen de yapma, baba. Her çiçek her bahçede yetişmez, sen de bilirsin. O kendi toprağını bulmuş. Zıyan etme."

Sözleri, Şahnar'ı büyük bir hayrete düşürdü. Gelirken düşündüklerinden de büyük bir utanç duydu. Sanmıştı ki Ali, babasına bugün olanları anlatacak ve ben bu kızla evlenmem diyecekti. Düşündüğünün aksine Ali olmayacağını güzel bir dille açıklamış, yetmemiş Fırat ile birlikte olmaları için de Subaşı'nın karşısına geçmişti. Kimse yapmaz, yapamazken Ali sadece yüreğine güvenerek dikilmişti Subaşı'nın karşısına. Şahnar, hem utandı hem etkilendi bu hâlden.

"Sana mı kaldı lan benim ne yapıp yapmayacağımı söylemek!"

Subaşı öylesine öfkeliydi ki Ali'nin ağzından çıkacak her şeyi tam aksi anlayabilecekken bir de üstü kapalı şekilde Fırat'ı savunuşu iyice köpürtmüştü öfkesini.

"Esağfurullah baba," dedi Ali geri adım atmadan. Başını bile öne eğmemiş, söylediklerinin arkasında olduğunu belirtircesine dimdik durmaya devam etmişti karşısında. "Benim haddim değildir kime ne yapacağını söylemek ama sen de bilirsin ki doğru bildiğimi, yanlış gördüğümü de kendime saklamak hamurumda yoktur. Bir densizlik ettiysem de baba demiş, öyle bilmişim. Kusura bakmazsın."

Subaşı, bu çocuğa bir türlü kızamıyordu. Allem ediyor kallem ediyor, hem yüreğindeki dile getiriyor hem de işin içinden aynı saygısıyla çıkıyordu. Ona da sadece kendi içinde homurdanmak kalıyordu.

Şahnar'a son kez olduğunu düşündüğü bir bakış atarak Subaşı İdris'e döndüğünde "Ben gideyim, baba," dedi başını hafifçe eğerek. "Kızını sağ salim teslim ettim. Gerisi sizin aile meseleniz."

Subaşı, Ali tarafından reddedilmeyi gururuna yedirememişti. İçinde ona duyduğu sevgiyle de ah etmişti içinden. Ali onun gerçekten oğlu olsa adaklar adar, tüm malını mülkünü hiç düşünmeden Ali'ye bırakır, ondan sonra gelecek vârisi olarak gösterirdi. Şimdi ise hiçbir şey demeden arkasından sadece çatık kaşlarla bakmak kalmıştı.

Ali bir baş selamıyla geri çekilip arabasına bindiğinde "Gör bak!" dedi Subaşı, Şahnar'a. "Adam gör de belki aklın başına gelir."

Subaşı, kendi içinde Ali ve Fırat muhakemesi yapmıştı ve bunu Şahnar'a da belli ediyordu. "Sen Fırat'ı hiç tanımadın ki..."

Şahnar'ın patavatsızca ettiği sözler, Subaşı İdris'i daha da kızdırdı. Şahnar'a doğru bir iki adım attığında, Şahnar panikle geriledi. Paniğinin sebebi, babasından korkuyor oluşu değildi. Alkol kokusunu babası alırsa Ali'nin gözündeki yeri sarsılabilirdi. Ne ara kendinden önce Ali'yi düşünecek vaziyete gelmişti bilmiyordu ama Ali'nin babasında bıraktığı o karakteri zedelemek istemiyordu. Neyse ki Subaşı fark etmemiş, bir adım daha atmadan sadece olduğu yerde avazı çıktığı kadar bağırmakla yetinmişti.

"Nereye tanımıyorum ulan ben Fırat'ı? Nereye tanımıyorum! Ben onun soyunu sopunu avucumun içi gibi biliyorum! Nereye tanımıyorum? Onda şu çocuktaki cesaretin onda biri var mı? Bugün canına susamış gibi peşine birini takmış. Ali önlemini almış da yanaşamamış araba sana. Bizim çocuklardan birileri de müdahale etti de gelebildin buraya sağ salim. Hoş, onda bir şey yapacak yürek yok da işte..." dedi elini ortaya doğru savurarak. "Aha sana yemin olsun," dedi elini baskıyla ortaya savura savura. "Şu çocuk kadar olup karşıma geçecek cesareti olsaydı bir an olsun düşünmez, verirdim seni. Ulan adam karşıma geçmeyi bırak, senin yanına bile yanaşamayıp başkalarını yolluyor. Sen hâlâ!" Duraksadı ve başını iki yana sallayıp "Tövbe, tövbe!" dedi. "Babasının eteklerine

saklanıp benim soyadıma laf edecek adama verecek kız mız yok bende! O Abbas iti önce gelecek kapıma, el öpecek af dileyecek.”

Olmayacak duaya âmin denmeyeceğinden Şahnar kafasında bu işin olurluğunu bile düşünmemişti hiç. Ama babasının çekip giderken “Ah, Ali benim damadım olacaktı ki, ah!” deyişleri beynine işlemişti.

Şimdi de o gün olanların, söylenenlerin üzerinde bıraktığı etkisi altındaydı işte. İçinde bulunduğu durum onu günden güne daha da dibe çekiyormuş gibi hissediyordu.

“Damadı olmasını istediği adam, kendi ailesini öldürmüş,” dedi Şahnar, içinden atamadığı o aksi hisle. “Yarın öbür gün benim cesedimi bulmak istiyor sanırım.”

Mutfakta çalışan kızlara şöylece bir göz gezdirdi. Bir şey söylesinler diye bekledi ama hiçbirini ağzını açmadı. Onlar vermişti bu bilgiyi Şahnar’a. Ali’yi tanımadan önce bu duyduğuyla ürkmüş ve hiç düşünmeden inanmıştı. Ama geçirdikleri o kısacık zaman diliminde bile Ali’yi tanıdığı kadarıyla anlatılanları oturtamamıştı kafasında.

“Sen biliyor musun?” diye sordu, teyzesine dönerek. “Neden öyle bir şey yapmış? Hoş, hiçbir şey yaptığı şeyi aklamıyor da...”

Şahnar konuyla ne kadar ilgiliyse teyzesi de o kadar ilgisizdi. “Ne bileyim ben, Şahnar,” dedi. “Senden duyuyorum, haberim yok benim.” Önündeki boş çay bardağını masanın diğer tarafına ittiğinde kızlar hemen yenisiyle tazeledi. “Hem sen bitmiş gitmiş meseledeki adamın geçmişini bırak da kendine bak. Böyle kendini yedin, bitirdin. Ne olacak bu hâlin?” Kız kardeşinden kalan tek yadigârdı, Şahnar. O yüzden hiç kıyamıyordu ona. Böyle gözünün önünde eriyip gitmesine gönlü razı gelmiyordu.

“Eniştemle konuşayım da biraz dışarı çıkarayım seni ister misin?” diye sordu. “Belki bir iki lokma da bir şey yersin.”

Teyzesinin tavrında, sıcaklığında annesini buluyordu çoğu zaman. Bir dediğini ikiletmiyor, babasına rağmen yanında durup elinden geleni yapıyordu. Teklifini reddedecekti ki aklına gelen başka bir seçenekle “Yapar mısın, teyze?” diye sordu, heyecanla ileri doğru atılarak. “Gerçekten benimle dışarı çıkmak için babamı ikna edebilir misin?”

Şahnar’ın günlerdir ilk kez bu heyecanını görünce teyzesinin de gözünün içi güldü. “Yaparım tabii Şahnar, yapmam mı?” demişti ki aniden gülen yüzü düştü ve çekinceyle geri yaslandı. “Yok,” dedi bakışlarında Şahnar’ı okumaya çalışır gibi. “Yok, senin aklında başka bir şey var.”

“Fırat’a götür beni, teyze,” dedi Şahnar çektiği o eline sıkı sıkıya yapışarak. “Bu evden babam beni tek çıkarmaz ama beraber gidersek...”

“Sen delirdin, Şahnar!” Teyzesi hızlıca hem muhatabı hem de göz temasını kesti. “Eniştem ne seni ne beni yaşatır.”

“Bir şey olmaz,” dedi Şahnar umutla. Biraz daha sokuldu ve ellerini sıkıca kavradı. “Teyze, ne olur! Asıl biraz daha bu evde kalırsam yaşayamayacağım. Ne olur, bana yardım et.” Teyzesi ısrarla başını iki yana salladı. Şahnar aynı ısrarla devam etti. “Bak, bir kere dışarı çıkar beni. Ben Fırat ile buluşayım... Sonra çekip gideceğiz buralardan ikimiz de. Teyze, ne olur!”

“Olmaz Şahnar, olmaz!” dedi teyzesi, inatla. “İsteme bunu benden. Yapamam ben öyle şey. Hadi kendimden geçtim, eniştem seni yaşatmaz. Ben bile bile buna önayak olamam.”

Şahnar teyzesinin net tavrının yanında, yumuşayan ses tonunun da farkındaydı. O yüzden son dakikasına kadar vazgeçmedi ısrarından. Yere çöktü, dizlerine kapandı, başını kucağına koydu. “Benim yok olup gitmeme razı olabilecek misin

peki teyze?” diye sordu. “Ben eğer istemediğim bir evlilik yaparsam, Fırat’tan başkasına varırsam öldürürüm kendimi.”

Teyzesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tövbe de Şahnar, tövbe de hemen!”

Şahnar demedi. Başını iki yana sallayıp netlikle “Öldürürüm!” dedi. Sonra tekrar ellerine sıkıca sarıldı. “Bak, sana bir şey olmayacak, söz veriyorum.”

Teyzesinin içini büyük bir sıkıntı kaplamıştı, olurunun olmasını tartıyordu kafasında. “Ben kendi derdimde değilim ki be kızım! Seni düşünüyorum.” Şahnar’ına hiçbir koşulda kıyamıyordu. Ne elini tutabiliyordu ne de sırtını dönebiliyordu.

“Tamam o zaman, teyzem...” dedi Şahnar, incecik bir sesle sanki ikna etmiş gibi. “Beni düşünüyorsan, bana bundan başka seçenek yok. Sen babamı dışarı çıkmamıza ikna et, sonrası bende.”

Heyecanla ayaklandığında “Şahnar,” dedi teyzesi arkasından. “Ben tamam demedim, Şahnar!” Şahnar, hazırlanmak için odasının yolunu tutarken “Kime diyorum ben!” dedi ama Şahnar tepki bile vermedi. Mutfaktan koşar adım çıktığında arkasında ne olacağını kara kara düşünen teyzesini bıraktı.

Odasına geçtiğinde küçücük bir el çantası aldı kendine ve içine doldurabildiği kadar eşyasını doldurdu. Yolun sonu nereye çıkacaktı bilmiyordu ama insan yola çıkmadan da bunu öğrenemiyordu. Çantasını hazırlayıp bir köşeye bırakarak merdivenleri usulca indi. Babası salonun bir köşesinde oturuyordu ve teyzesinin sesi de oradan geliyordu. Duvarın dibinde kendini belli etmeden usulca ilerledi.

“Olmaz Asuman,” dedi babası ve o an Şahnar’ın tüm umudu yerle bir oldu. “Bu çocuk Şahnar’ın dışarı çıktığını haber aldığı an takılır yine peşinize.”

Teyzesi, babasının önünde âdeta el pençe divan durmuş, sıkıntıdan parmaklarıyla oynuyordu. Tedirgin hâli anbean belli olurken elbette babasının da anlamaması imkânsızdı.

“Enişte, kızın da ihtiyacı var...” dedi Asuman, çekinceyle. “Yanımıza çocuklardan da alırız. Çok durmayız hem. Azıcık hava alsın.”

“Asuman,” dedi babası sıkıntılı bir nefesle. İkinci kez reddetmeyi sevmezdi, ısrardan hoşlanmazdı. Bunu bilmesine rağmen ısrar edilmesi de düşünceye sürüklerdi Subaşı İdris'i. Asuman bile bile söylüyorsa ya altında bir bit yeniği vardı ya da gerçekten Şahnar'ın ihtiyacı vardı. Kısa bir an duraksadı ve en sonunda “Tamam,” dedi memnuniyetsizce. “Çok oyalanmayın ama.”

O an dünyalar Şahnar'ın oldu âdeta. Asuman “Oyalanmayız,” diyerek eniştesinin yanından ayrılırken Şahnar, çoktan sessizce çıktığı merdivenleri yine aynı sessizlikte geri adımlamıştı. Hazır olan çantasını kontrole girişmişken teyzesi yanına geldi ve “Şahnar,” dedi kolundan tutup sıkıntıyla. “Vazgeçsek ya Şahnar?”

Şahnar rahatlatmak istercesine omuzlarını sıvazladı teyzesinin. “Güven bana, teyzem,” dedi. “Söz veriyorum sana hiçbir şey olmayacak. Benim de istikbalim kurtulacak.”

Şahnar ne derse desin, Asuman'ın göğsündeki o sıkıntı bir an olsun dağılmıyordu. Şahnar'ın ipiyle bir kuyuya iniyorlardı ama o kuyunun dibini boylayacaklarmış gibi hissediyordu. İkisi de hazırlandığında yola koyuldular. Arkasında onları takip eden bir araba olduğunu bilerek ilerlemek Asuman'ın içine hiç sinmese de yola çıkmışlardı bir kere. Şahnar'ın çantasının doluluğunu fark edince birazdan kaçıp gideceği gerçeğiyle de bir kez daha yüzleşmişti.

“Ahmet, yaptın değil mi dediğimi?” Şoföre doğru konuşunca Asuman kaşlarını çattı.

“Yaptım, Şahnar Hanım.”

Asuman, Şahnar’a doğru yanaşarak “Neyi yaptın? Ne oluyor?” diye sordu. Arabayı kullanan adamın da Şahnar’dan taraf olduğunu bilmeden sessizliğini korumaya çalışarak fısıltılarla yanaştı ama Şahnar bir hayli rahat, elini *sakin ol* dercesine elinin üstüne koydu.

“Ahmet bizden,” deyince Asuman şaşkınlıkla doğruldu. Bu kız şeytana pabucunu ters giydirirdi. “Fırat’ın adamı. Evden çıkacağı mı haber verdi. Gelip beni bulması için. Her şeyi planladım ben.”

“Babanın haberi var mı Şahnar, bu Ahmet’i senelerdir yanında Fırat’ın adamı olarak taşıdığından?” diye sordu, telaşla karışık bir öfkeyle. Önüne döndü ve elini dizine vurarak “Hoş, haberi olsa yaşatmazdı ya,” dedi. Bakışlarını camdan dışarı çevirip kafasında kurmaya devam etmişti. “Ah sen nasıl bir şeysin, Şahnar! Ah Şahnar! Herkesin başını yakacaksın, Şahnar! Babanın dibine Fırat’ın adamını sokmuşsun. Ah Şahnar! Ah Şahnar!”

Ahlanıp vahlanılmasına alışkındı, Şahnar. O yüzden hiç gariptemedi. Söylediklerine de cevap vermedi. Bitecekti nasılsa birazdan her şey. Herkes kendi yolunu, kaderini çezecekti.

“Sen nasıl güveniyorsun bu çocuğa, ben anlamıyorum ki?” dedi tekrar Şahnar’a doğru dönerek. “Bu adam madem seninle evlenmeye bu kadar niyetliydi, niye daha önce yapmadı bunu? Şimdi ne değişti?”

Güvenmiyordu Şahnar da. Ağzını her açışında Fırat’ı savunuyordu ama aslında kendi içinde de bir sorgulama hâlindeydi. Yine de kötü ihtimalleri bertaraf etmeye çalışıyordu, kötüye ihtimal vermek istemiyordu. “Ben her şeyin herkesin rızası olarak olmasını istemiştım,” dedi bir yalanın arkasına sığınarak. “Baktık ki olmuyor, ben de kendi rızam dışındakileri önemsemeyi bıraktım.”

Aslında Fırat böyle bir şeyi hiç teklif bile etmemişti. Durumu ailelerine açtıklarında iki taraf da olumsuz yanıt verince geri çekilmek durumunda kalmışlardı. Ama bir kez olsun Fırat ailesini yok saymayı, kaçıp gitmeyi teklif etmemişti. Şimdi de ne olacaktı bilmiyordu ama senelerini, çocukluğunu ve hiç şüphesiz kendini verdiği o adama güvenmek istiyordu. Aksi bir ihtimal bile kafasında yoktu.

“Rabb'im sen hayırla sonuçlandır,” dedi teyzesi sıkıntılı nefesinin arasında duaya sığınarak. Şahnar da “Âmin,” dedi içinden.

Şehrin merkezine geldiklerinde arabadan inip birkaç mağazaya bakındılar. Arkalarındaki korumalar onlara eşlik ediyordu. Herkes gayet normaldi, hava bile diğer günlere nazaran daha sakindi. Baktıkları mağazalarda dokundukları o elbiselerin nasıl bir şey olduğundan bile haberleri yoktu aslında. Sadece vakit geçirip her şey normalmiş görüntüsü çizmeye çalışıyorlardı. Şahnar, teyzesine göre daha sakindi. Bakışları sürekli olarak Ahmet'in üzerindeydi ve ondan gelecek işareti bekliyordu. Ardından bir mağazadan çıkıp sokağa geçtiklerinde beklediği o işaret geldi. Ahmet ilerideki mağazayı gösterdiğinde Şahnar, teyzesini oraya doğru çekti.

Teyzesi, başta anlamadığından Şahnar'ın sürüklediği yöne doğru gitti. Çünkü geldiklerinden beri öyle yapıyorlardı. Sonra içeri girdiğinde kızılca kıyamet koptu. Mağazaya adımını attıkları o an içerisi silahlı adamlar tarafından dolduruldu.

Bir sürü namlu ve tam ortalarında Şahnar...

Asuman panikle yeğenini arkasına alırken başını geriye çevirdi. Yardım isteyecekti fakat sayıca azlardı ve onların da başında birer namlu duruyordu. Yüreği korkuyla çırpınırken tek yaptığı, Şahnar'ı arkasında korumaya almaktı.

“Subaşı İdris,” dedi eniştesinin adını büyük bir korkuyla bağırırken. “Subaşı İdris, sizi sağ bırakmaz.”

Bu söylediğiyle karşı tarafta yaprak bile kımıldamadı. Asuman ne kadar kararlıysa onlar da öyle dik duruyorlardı karşısında. “Teyze,” diye fısıldadı Şahnar, hemen arkasından kulağına doğru. Son kez vedalaşır gibi elini teyzesinin koluna dokundurdu. Kimsenin duymayacağı bir tonda konuşmaya devam etti. “Şimdi şu ilerde gördüğün sarışın adam beni buradan alacak.”

Asuman, Şahnar’ı sıkı sıkıya tutarken işaret ettiği adama doğru baktı ve şiddetle yutkunmaya çalışarak onu dinlemeye devam etti. “Bu, Fırat’ın planı. Arkamızda babamın adamları var, o yüzden böyle sessiz konuşuyorum. Her şeyin habersiz gerçekleştiğini ve senin bir suçun olmadığını ispat etmek için. Onları da seni de kısa bir süreliğine burada alıkoyacaklar. Ben buradan uzaklaştığımda sizi serbest bırakacaklar. Sakın korkma. Ne babam ne de buradaki hiç kimse sizin kılınıza bile zarar veremeyecek.”

Asuman’a o an bir şeylerin gerçekliği ve korkusu dank etti. Şahnar kesin olarak gidiyordu. *Yapma* dercesine, yalvarırcasına baktı. Eli etini büyük bir kuvvetle sıktı durdurmak için ama onu alacağını söyleyen adam “Şahnar Hanım, buraya gelin lütfen,” dediğinde Şahnar o eli kırarcasına savurdu. Korumalar tarafından bu durum şaşkınlıkla karşılanmamıştı. Çünkü biliyorlardı Fırat’a gitmek istediğini.

“Şahnar Hanım,” diyerek içlerinden biri öne atılmak istediğinde Şahnar’ın onların gözünde gördüğü şey, korku ve yalvaran bakışlardan ibaretti. Adamın öne çıkma girişimi başına dayanan silahla son buldu. İleri gitmesine izin verilmeden kontrol altına alındı. Şahnar önüne dönerken son gördüğü, teyzesinin ağlamaklı bakışlarıydı. Onun da yüreğinde bir sızı bırakmıştı ama sevdiği adama varmanın mutluluğuyla o yanını bastırıyordu. Her şey bitecekti. Sevmediği bir adama değil, olması gerektiği gibi Fırat’a varacaktı.

Teyzesinin hıçkırına hıçkırına ağlayışlarını duymamak için daha büyük adımlarla kapıdan çıkarken hiç vakit kaybetmeden onu bekleyen o arabaya bindi. Bindi ve hızlıca yol aldılar.

“Nerede?” diye sordu Şahnar, hızlıca yol alan adama. “Fırat nerede bekliyor beni?”

Adamın cevap vermesini beklemeden Şahnar arkasını kontrol etti. Gelen giden yoktu. Bir cevap da alamamıştı ama adam da sürekli arkasını kontrol ettiği için panik hâlinde olduğunu anlayabiliyordu. Bugün herkes için oldukça zor geçecekti. Hem Fırat’ın ailesi hem de kendi babası için. İki aile de belki de çocuklarını silecekti ama artık geri dönüşü yoktu.

Şahnar, epey yol aldıkları için soluklanarak “Gelmemize daha var mı?” diye sordu. Arkasına yaslandı ve yolu izlerken “Az kaldı efendim,” cevabını aldı.

Sanki zaman hiç olmadığı kadar yavaş akıyordu. Biraz daha ilerleyip yol ayrımına geldiklerinde araba patika yolda durdu ve Şahnar “Geldik mi?” diyerek başını kaldırdığında hiç beklemediği biriyle karşılaştı.

Babası Subaşı İdris, tam karşısındaydı. Yolun iki tarafı da babasının adamlarıyla sarılmıştı. Subaşı İdris hiç olmadığı kadar öfke dolu dururken yüzünde acıdığını, hayal kırıklığını belirten bir ifade de vardı.

“Geri,” dedi Şahnar, şoföre doğru. Hiçbir uzvu tutmuyormuş gibi tek bir noktaya sabitlenmişken sesi de oldukça güçsüzdü. “Hemen!” diyerek adamın koltuğuna elini koydu. “Hemen geri gidelim.”

Ama adam hareket etmek bir yana kılını bile kıpırdatmadı. “Maalesef, efendim...” dedi nazikçe. “Geldik.”

O an başından aşağıya kaynar sular döküldü. Bindiği bu araba babasına aitti ve o şoför Fırat’ın değil, babasının adamıydı. Tükenen umutlarının en belirgin göstergesi düşen omuzları oldu.

Vazgeçmişti artık. Yol, sonuna varamadan yerle bir olmuştu. Güçsüzlükle kapıyı açtığı anda sanki ölümüne doğru yürüdü.

İssiz bir orman yolunda, babasıyla baş başa kalmıştı şimdi. Tam önünde durduğunda “Sen benim tek evladımydın...” dedi, İdris. Yüzündeki ifade, bir babanın hayal kırıklığını taşıyordu. Şahnar da aynı duyguları babası için hissediyordu. İkisi de birbirini yaralayan birer silahtılar sanki. Ve İdris, bu meydanda kazanarak kızını öldüren olacaktı. Çünkü, Şahnar hiç düşünmeden kendi canına kıyacaktı. Babasının cümlesine devam etmesini beklemeden belinden hızlıca kapıldığı silahı kendi şakağına dayadı.

İdris’in boşluğuna gelen bu durum, herkesi panik hâline sokarken Şahnar gözündeki yaşlarla geriye doğru adımladı. İdris’in eli, *yapma* dercesine tam ortada dururken Şahnar usul usul geriye adımlamaya devam etti.

“Şahnar! Bırak o silahı hemen.”

“Bakma bana öyle,” dedi Şahnar titrek bir sesle. Sesi, elleri titriyordu ama bu defa kararlılığı gözlerinden okunuyordu. “Bakma!” diye bağırdı tekrar. “Biliyordun sen beni. Biliyordun! Bilirsin sen beni, baba. *Sen benim tek evladım*sın dedin ya. Bilirsin, bilmen lazım. Benim gönlümdekiyle yanımdaki bir olmadıktan sonra yaşamanın anlamı ne? Yoruldum ben, baba. Vazgeçtim... Senin her bir adımda karşımda olman beni tüketti. Senin dünyanda kendime bir hayat kuramayacağım. Vazgeçtim baba ben...” Gözünden birkaç damla yaş süzülürken dünyası dönüyordu sanki.

“Şahnar, saçmalama ve bırak şu silahı!”

İdris ona yaklaştıkça Şahnar biraz daha geriliyordu. “Senin doğruların, senin kuralların, senin dünyanın... Ben o dünyada nefes alamıyorum, baba. Ben o dünyada yaşayamıyorum.”

Ne kadar konuşursa konuşsun, ne kadar anlatırsa anlatsın anlaşılmayacağına bilincindeydi. Derin bir nefes aldı ve içinde o

gücü bulmak için birkaç kez soludu. Elleri titreye titreye tetiği okşarken sadece birkaç saniye zaman tanıdı kendine. “Ben kaybettim...” dedi son kez, babasını büyük bir vicdan azabına gebe bırakırken. “Ama senin de kazanmana izin vermeyeceğim.”

Son cümlesinden sonra adımlamayı bıraktı, duraksadı ve gözünü açmadan tetiğe bastığı o an silah büyük bir gürültüyle ormanın içinde patladı. Uçuşan kuşların sesleri, merminin sesiyle birlikte dağılırken silah elinden düştü. Şahnar’a arkadan müdahale eden adam, atik bir tavırla saliselerle kurtarmıştı. Elindeki silahı düşüren ise kendisi oldu. Korkuyla elinin ağının boşalması, silahın da boşa düşmesine sebep oldu. Bitti sandığı dünyaya gözlerini açtığında hâlâ o kıyametin ortasındaydı. Yabancı bir adamın kollarında, silah elinden alınmış bir hâlde...

Dizlerinin bağı çözülmüş bir şekilde toprak zemine çökerken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Yaşayıp yaşamamama bile sen karar veriyorsun. Ölmeyi bile beceremiyorum. Sen izin vermeden ölüm bile bulmuyor beni.” Katıla katıla ağlarken soluklarının yetersizliğiyle elbisesini çekti. “Ben...” dedi. “Ben nefes bile alamıyorum!” İçine çekti ama yetmedi. “Nefes...” Solukları hızlandı. “Alamıyorum... Nefes alamıyorum...”

Bir krizin eşiğinde debelenirken “Şahnar,” diye seslendi babası. Onunla aynı yere çöktü ve ellerini yüzüne alarak “Şahnar, bak bana,” dedi. Şahnar’ın gözleri masmavi gökyüzünde dolanıyor, beyninin içi uyuşuyormuş gibi hissediyordu. “Hadi bak,” dedi babası. Derinlerden gelen seslerin arasında işittiği o cümleler, tekrar dünyaya döndürdü Şahnar’ı. “Götürecek seni,” dedi. “Seni Fırat’a götüreceğim.”

Şahnar doğru duyup duymadığını idrak edemiyordu. Zihni bir oyun mu oynuyordu bilmiyordu ama kendi kendini sakinleştirmek için düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye başladı. Birkaç dakika tekrarlardı, ona uzatılan suyu içti ve kendine gelmeye

başladığı o an karşısında dikilen babası zihninde kurmadığını doğrularcasına konuştu.

“Canına kıymayı bile göze aldığın o adamın yanına götüreceğim seni. Gördüklerinden sonra sen de bana hak vereceksin. Ama olur da yine de kalacağım dersen, yarını bile beklemeden seni orada bırakıp döneceğim.”

Şahnar anlam veremiyordu ama sorgulamamıştı da. Babasının gözlerinde gördüğü o acınası duygunun altında ezilse de ayaklandı ve sessizce arabaya doğru yürümeye başladı. Birlikte arabaya bindiler ve aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Sadece sustular. Hiç şüphesiz ki Subaşı kızından utanıyordu ve yine hiç şüphesiz Şahnar da kendini düşürdüğü bu hâlde en çok kendisine kızıyordu. Çıktıkları o yolun sonunun nereye varacağını bilmeden bu sefer daha sakince ilerlediler. Arkalarındaki korumalar, babasının tesbihini daha sık çekişi ipleri gerim gerim gerdi. Havanın kararmaya durduğu o vakitlerde, Fırat’ın evinin harici bir yere vardılar. Bir tepede gün batımının parlaklığıyla gözünü alan güneşe elini koydu Şahnar.

“Burası neresi?” diye sordu yol boyunca ilk kez konuşarak.

Subaşı İdris hiç konuşmadan arabadan indiğinde Şahnar’ın kapısını açtı. Şahnar iner inmez bir evin manzarasıyla karşılaştı. Bir tepedelerdi ve o tepe, bir evin bahçesine bakıyordu.

“Burası...” diye başladı babası ama devamını getiremeden tok sesiyle “Bak!” dedi. “Bak, iyi bak. Orada kim varmış, iyi bak.”

Şahnar birkaç adım daha ilerledi ve bir sürü insanın içinde tanıdık bir yüz aradı. Bir cemiyet vardı bahçede. Gülen yüzler, şen kahkahalar, özenle giyinmiş erkekler ve kadınlar... Şahnar hâlâ bir şey anlayamazken alkışlarla içeriden çıkan çifte baktı. Önce bir kadın çıktı içeriden. Pudra pembesi özel dikim bir kıyafetin içinde, sarışın bir kadın. Elini geriye doğru uzatmıştı, o elin sahibine de samimi ve dolu dolu bir gülümsemeyle bakıyordu. Sonra o elin sahibi, gülerek ayakkabısını düzeltip başını

kaldırdığında Şahnar'ın canı çıktı içinden. Şahnar'ın dünyası başına yıkılırken Fırat, başka bir kadınla el ele yeni bir başlangıcın keyfini çıkarırcasına gülümsüyordu.

Başta yaşadığı şoku hemen üzerinden atamasa da ardından içine sığdıramadığı isyanla “Yalan!” diye haykırdı. Panik hâli, elini ayağını birbirine dolaştırdı. “Yalan söylüyorsun. Yalan. Bu da senin bir planın. Yalan söylüyorsun. Fırat bana bunu yapmaz. Sen planladın değil mi?” Babasına doğru yürümekten, hatta göğsüne doğru öfkeyle vurmaktan hiç çekinmedi. “Beni vazgeçiremeyeceğini anlayınca onu tehdit ettin, sen planladın, değil mi? Fırat bana bunu yapmaz!”

İdris'in göğsüne vurulan yumruklar Şahnar'ın yüreğinde hissettiği acıyı bir an olsun kesmedi ama İdris dahasına müsaade etmedi. “Yeter!” dedi, kolundan tuttuğu kızı delicesine sarsarak. “Yeter, bir bak şuraya!” Geriye doğru adımladıkları mesafeye tekrar sürükleyerek götürdü. “Ben yaptırmışım gibi duruyor mu, bir bak! Sen ondan başkasına varmam diye kendi canından olacakken o teyzesinin kızına söz vermiş bile!”

“Yok!” dedi Şahnar, başını iki yana hızlıca sallayarak. “Yok yapmaz! Yalan, yapmaz!” Sonra önünde gerçekleşen manzaraya baktı. Bir çift yüzük parmaklarına geçirilirken Fırat'ın yüzündeki o sahici tebessüme baktı. Tanırdı Fırat'ı, bilirdi. Senelerini vermişti ona. Öfkesini, sevincini, yalanını tanırdı ve şu an ne kadar inkâr etse de gördüğü ifade saf bir mutluluktan ibaretti. “Bırak!” diye bağırdı, babasının elleri arasından kolunu kurtarmaya çalışarak. “Bırak, öldüreceğim onu!”

“Şahnar!” diyerek bir kez daha sarstı İdris, kızını. “Kendine gel artık, yeter!”

Önüne doğru geçtiğinde belki de hiç olmadığı kadar net bir seçenek sundu, Şahnar'a. “Gideceğim ve tüm bunlara rağmen Fırat'ı kabul edeceğim dersin, seni o kapıdan içeri kendi ellerimle bırakacağım. Ama bir daha geri dönüşün olmayacak, Şahnar. Bir daha baban olmayacak. Sen artık Subaşı İdris'in kızı

olmayacaksın. Ben seni hiç olmamışsın sayacağım. Sokaktaki yabancı neyse öyle olacaksın benim için. Tüm bunlara rağmen o kapıdan girecek misin, kızım? Şu beş para etmez aile için beni, kendini ve aileni silip atmaya değecek mi?”

Tam ağzını açacak gibi olduğunda, İdris’in parmağı ortada belirdi. “Ağzından çıkan ilk kelimeyi cevap kabul ederim.”

Götür diyecekti aslında, Şahnar. O kapıdan girecek, önce onu, sonra kendini öldürecekti. Öyle gözü dönmüş, öyle bilenmişti ama gözünü bile kırpmadan Fırat’ı izlerken bunun çok basit bir son olacağın düşündü. Değmezdi. Bir şerefsiz uğruna kendi canından olmaya değmezdi. Oturtamadı Şahnar kafasında ama intikamından da vazgeçmedi. İçinde yanan ateşi söndürmeden bu dünyadan göçerse gözü açık giderdi. Kendi içinde cayır cayır yanarken aynı ateşi onun yüreğine düşürmeye yeminler ederek “Gidelim,” dedi. “Eve gidelim.”

Sessizce bindiler arabaya ve yine aynı sessizlikle yol aldılar. Şahnar’ın içinde yanan ateşin acısı, gözlerinden sessizce boşaldı. Geçirdiği senelerin ahıyla Fırat’ı kendine yasakladı. Onun için yüreğinde yanan ateşin sızısıyla ettiği duaları arşa uğurladı. Akıttığı her bir gözyaşı için bile kendini kendine sitemkâr kıldı. Subaşı ise kızının vazgeçişini sessizce izledi. İçinde bulundukları, içine düştükleri şu durumun öfkesini de atamadı, bitişini de kabullenmedi. Kızının ondan vazgeçmesi, bir baba olarak yüreğinde derin bir yara açtı.

Sessizce geçen yolun sonu, aynı sessizlikle bitmedi. Bahçe kapısından içeri girdiklerinde Asuman, koşar adım bahçeye çıktı. İki gözü iki çeşme saatlerdir ağlıyordu. Olan bitenden haberi olmadığından eniştesine karşı mahcup bakışları, Şahnar’ın diğer kapıdan inmesiyle şaşkınlığa dönüştü.

“Şahnar...” dedi, uyuşmuş gibi.

“Şahnar ya, Şahnar!” İdris büyük adımlarla ilerlerken ses tonu da aynı etkiyi taşıyordu. “Ben seni karımın emaneti, kardeşim

bildim be! Sen benim gözümün içine baka baka benim kızımı benden kaçırdın!”

“Enişte ben...” Asuman başını önüne eğmiş, geçmeyen o ağlamaklı hâlinin şiddetlenmesiyle sözüne devam edememişti. O anda da Şahnar atıldı öne.

“Teyzemin bir suçu yok.”

Attığı o adımı İdris’in aksini söyleyen parmağı susturdu. “Sakin ha Şahnar!” dedi, tahammülü yokmuş gibi. “Bana birini daha savunmayasın.” Olduğu yerde yüksek sesle herkese ilan eder gibi bağırarak hükmünü verdi. “Bu evde, bundan sonra o mendeburların adı geçmeyecektir ve bu defter kapanmıştır. Yarın ilk iş, Antep’e dönmek olacak. Haftaya düğünümüz var, hazırlıklar yapılacak.”

Şahnar anlamadan kaşlarını çatarak babasına baktığında, babası sormasına müsaade etmeden, “Akşam İsmail’in oğlu Vedat’a isteyecekler seni. Git, üstüne başına çekidüzen ver.”

Hükmü verdi, kesti attı sanki. Şahnar’ın bir şey demesine müsaade etmeden içeri doğru ilerlerken Şahnar sadece arkasından bakakaldı. Ne reddetti ne de kabul etti. Sadece o an söylediğine itaat etti.

Bahçenin boşalmasıyla Asuman, Şahnar’a doğru bir adım attı. “Şahnar, bu iş...” dedi ama Şahnar devam etmesine izin vermeden elini elinin üstüne koydu.

“Nasıl olduysa oldu teyzem, boş ver. Ben artık hiçbir şeye şaşırıyorum. Biz küçücük aklımızla planlar yaparken babam yapacağımız planı bile bizden önce biliyormuş. Subaşı İdris ile aşık atılmazdı zaten. Ben sadece şansımı denedim. İyi de oldu. Gözümü açtı.”

Asuman, yeğeninin bu sözlerini şaşkınlıkla karşıladı. Giderken oldukça kararlı olan bir Şahnar varken şimdi gördüğü bambaşka bir Şahnar’dı.

“Sen gerçekten evlenecek misin babanın dediği adamla?”

Asuman, gerçekliğini sorguluyordu hâlâ. Sanki birkaç saat önceki Şahnar gitmiş, yerine başka bir kopyasını koymuşlardı.

“Nasip,” dedi sadece Şahnar ve eve doğru yürümeye başladı. Teyzesinin arkasından “Beni korkutuyorsun, Şahnar,” demeleri bir anlam ifade etmemişti. Korkulacak birine dönüşmüştü evet ama korkması gereken artık sadece Fırat’tı. Hiç hırgür çıkarmadı. İdris’i bile şaşırtacak bir sessizlikle kabullendi akşamki emrivaki istemeyi, daha doğrusu kabullenmiş gibi gösterdi.

Önce odasına çıktı, kapıyı kilitledi. Ardından bir kâğıt kalem aldı eline. Birkaç tane kâğıdı israf etti cümleleriyle. Neyi nasıl söyleyeceğini bilemediğinden yazdı, yazdı, attı. En son derince bir nefes alıp içinden geldiği gibi dik başını eğerek yazdı.

Sana bu notu gururumu yok sayarak yazıyorum. Ölse eğer yazmayacağım o başımı, sana yalvarmak için eğiyorum. Ben evleniyorum, Ali. Üstelik hiç tanımadığım, tanımak istemeyeceğim bir adamla evleniyorum. Şimdi ölmek tüm seçeneklerin arasında en cazibelisi ama ölmeyi bile beceremediğim için sana yazıyorum. Gelirsen belki şu dünyadan göçüp gitmeden önce gözüm arkada kalmadı demek için bir şansım olur diye yazıyorum. Özgürlüğüm senin elinde, benim özgürlüğüm sensin. Geleceksen eğer hiç vaktimin kalmadığını ve yine geleceksen eğer nedenini bilmediğim ama gönlünde durmadan kanadığını hissettiğim o yarayı saramasam da daha fazla kanatmaman için elimden geleni yapacağımı bilmeni istiyorum.

Şahnar kısacık bir notla içindekileri dökerek kâğıdı ikiye katladı. Ölüm bir seçenektir ama Fırat ile karşı karşıya gelmeden, içinin yangını sönmeden Rabb’inin canını almaması için dua ediyordu. Hiç tanımadığı o adam ile işlerin nasıl gideceğini bilmesede Ali’nin onda gönlünün olmayışı, onun da yaralı oluşu daha yakın hissettiriyordu. Hızlıca indiği merdivenlerin sonu kapının önündeki adamlara vardı. Elindeki kapalı kâğıdı onlardan birine doğru uzattı.

“Bunu Ali’ye götürür müsünüz?”

“Hangi Ali, Şahnar Hanım?”

“Hani şu Cunta’nın yakını olan.” Kısa bir an düşündü. “Düzceliydi sanırım. Düzceli Ali.”

“Heh tamam, bildim,” dedi içlerinden biri. “Hemen mi peki?”

“Evet,” diye atıldı Şahnar hızla. “Üstelik hiç olmadığı kadar hızlı.”

Adam başını *tamam* dercesine salladığında Şahnar o gidene kadar bekledi. Gittiğinden emin olduktan sonra da eve girdi. Aslında o gelene kadar kapının önünde bir sağa, bir sola yürüyerek bekliyordu ama saatin ilerlemesi ve perdenin arkasındaki babasının bakışının üzerinde oluşu onu içeri girmeye zorladı. Odasına çıktığında bir süre orada bekledi. Evde hiçbir ses çıkmıyordu. Akşam yemeği bile yenmemişti. Herkes kendi odasında sessiz sakin vakitleri devirirken geçen her bir saat Şahnar’ın ümidini kesmesine sebep oldu. *Gelmeyecek belki* diye düşündü içinden. Bu ihtimal de vardı elbette ama yüreği o an farklı seçeneklere inandırmıştı kendini. Geçen zamanda gelmeyen o haber, umutlarını bir bir söndürdü. Alışmıştı zaten, şu hayatta hiçbir şeyin ondan taraf olmamasına.

Kapının tıklanmasıyla yüreği hoplayarak kalktı o yataktan. Beklediği haber açıldı ama beklenen olmadı. Asuman, kapı girişinden “Baban hazırsa insin dedi ama...” dedi. O ara kızın üstüne başına baktı. Bıraktığı gibiydi. “Sen giyinmemişsin, Şahnar. Babanı yine delirtmek mi istiyorsun?”

“Geliyorum teyze,” dedi Şahnar umutsuzlukla. “Hazırlanırım şimdi.”

Bazen insan ne yaparsa yapsın kaderini değiştiremiyordu. Olacak ve ölecek olan kaderde kusursuz işliyordu. Bir şeylerin değişeceğini umut etmek ise insanın bu dünyada imtihanı

oluyordu. Yine ve yine kaybettiğinin bilinciyle dolabına yöneldiğinde eline gelen ilk elbiseyi geçirdi üzerine. Bazen kabullenmek, savaştan da kaçmaktan da daha kolay olanıydı. Öyle yaptı. Kaderin kollarına bıraktı kendini. Olabilecek en hızlı sürede kursesuzca hazırlandı.

Aşağıya indiğinde ise babasıyla göz göze gelişi kısa bir kaçıştan ibaretti. Herkes kendi önüne döndüğünde sessizlik oluştu. Düğün evi değil de cenaze evini andırıyordu her şey. Ölen kimse yoktu ama bir cenaze çıkacaktı bu gece buradan.

Beklenen oldu. Şahnar'ın inişini beklermiş gibi Azrail kısa bir süre sonra kapısını çaldı. Kendi ayaklarıyla bile bile gitti o kapıya. Babası tam yanında kapıyı araladığında, gördüğü yüz umudun bir kez daha yeşermesine vesile oldu. Ali tam karşılarında, kapının girişinde duruyordu. Şahnar'dan, güzelliğinden çekmekte zorlandığı o bakışlarını zar zor İdris'e sabitlediğinde "Baba, bir kez daha kabalık ediyorsam bağışla ama ben senin misafirlerinin önünü kestim yolda," dedi.

İdris şiddetli bir kaş çatmasıyla olduğu yerde yükseldi. Ama bir şey diyemeden Ali konuşmaya devam etti. "Çünkü Şahnar o yüzüğü takınca değil, o niyetle bu kapı onlara açıldığında bile ben başkasının helaline göz dikemezdim. Eğer senin de rızan varsa..." Şahnar'dan ne kadar kaçmak istese de öyle güzel güldü ki istemsizce kaydı bakışları. Rızayı ondan değil de Şahnar'dan ister gibi baktı.

Şahnar'ın aylar sonra ilk kez böyle içten gülmesine, gözlerinin dolmasına vesile olan Ali olmuştu. Tüm dünya ona karşı çıkarken ömründe ilk kez Ali yanında olan olmuştu.

"Sen değil miydin, o gün ben gönlünde başka biri olanla yapamam diyen? Hayırdır, ne değişti şimdi?"

Babasının zora koşması, Ali'nin kendi sözleriyle Ali'yi vurmak isteyişi Şahnar'ın hem zoruna gitmiş hem de korkmuştu. Ali'yi hayatına babası sokup evlenmesini istemişken şimdi kabul edince

zorluk çıkarması kendi değerini sorgulatıyordu Şahnar'a. Sanki her şey kötü olsun, kötü gitsin istermiş gibi düşündürüyordu. Mutluluk Şahnar'a harammış gibi.

Ama Ali öyle doğru bir adam, öyle sözünün eri, öyle güvenilir ki kendisine çevrilen kurşun gibi sözleri yine kendi yüreğiyle alt etti.

"Hiçbir şey değişmedi ama değişsin istiyorum," dedi Şahnar'a bakıp, iç çekercesine. Bazı imtihanlar, bazı ihtimalleri doğuruyordu. "Olmadığım o gönülde olmak istiyorum. Senin de müsaaden varsa ben Şahnar ile evlenmek istiyorum."

Sıfır Noktası

BÖLÜM 8

Kapın her çalındıkça o mudur diyeceksin. O mudur diyeceksin...

Bu sefer Cavidan, eline mikrofonu gönülleri dağlamak için almıştı sanki. Giydiği bembeyaz dantel işlemeli elbisesini, o beyaz eldivenleri süslüyordu. Bir tabureye oturmuş, sarı ışıkların altında kimse nefes bile almazken o içli içli okudu. Şair desen şair, şiir desen şiir gibi bir kadındı. Bir içim su olan güzelliği de sesi de dillere destandı. Ancak bu gece şarkılarını İskender'in gözlerine bakarak okuyamıyordu. Gözleri kapalı ama onun gözlerinin üzerinde olduğunun bilinciyle ve sadece yüreğinin sancısıyla dökülüyordu sözler dudaklarından.

Şarkının sözleri kiminde bir aşk acısını, kiminde belki en yakın dostunun özlemini bulurken Cavidan'ın yüreğini sızlatan, annesinin özlemiydi. Belki de İskender ile mutluluğa ulaşmışken annesinin eksikliğiymiş yüreğindeki o boşluğun sebebi.

Ahh beni kaybettin artık sen çok bekleyeceksin.

Ahh hele bir yalnız kal da...

Nasılmış göreceksin, nasılmış göreceksin.³

İnsanın içini düğüm düğüm eden, dışarıya döktüğü gözyaşları değil de içine akıttıklarıydı aslında. Geçmiş silse de geçmiştekileri silemiyordu. Silmek de istemezdi gerçi. Cavidan'ın elinde olsa şu an annesinin dizinin dibinde en neşeli türkülerini okuyup onu herkese tanıtmak isterdi. Şimdi bile yamacından

³Söz-müziği *Yusufl Nalkesen*'e ait olan, 1969'da *Behiye Aksoy*'un seslendirmesiyle ün kazanmış 'Kapın Her Çalındıkça' isimli şarkı.

ayrılmak istemezken geçmişteki iç çektiği o tatlı anıları bir şarkının sözünde saklıydı.

Hele bir yalnız kal da nasılmış göreceksin...

“Bak, burama da sürelim bence.”

Küçük Dila, yerden aldığı çamuru bacaklarının arka tarafına sürerken eğilmesiyle birlikte beyaz eteklerinin uçları hep çamura bulandı. Annesi bayram için almıştı elbiseyi ama Dila o kadar beğenmişti ki bayramı bekleyememişti. Zaten arkadaşları da bayramda akrabalarına gidiyorlardı ve elbisesini göremezler diye çok korktu. Ondan sebep annesinden gizli elbisesini giyip dışarı çıktığında, önce bir güzel elbisesiyle hava attı arkadaşlarına ve sonra arkadaşlarının gizli gizli bir şeyler oynadıklarını görünce onların yanına gidip ne oynadıklarını sordu. Arkadaşları da çamurun güzellik yarattığını, büyüyünce hepsi manken olmak istedikleri için bakım yaptıklarını söyleyince Dila da daldı çamur banyosuna. Onlar gibi öyle yanaklarına falan da sürmedi. Bacaklarına, kollarına, boynuna... Açıkta neresi varsa teninin her yerine yaydı o çamuru. Hatta bir ara takıldı düştü ama hiç önemsemeden kalktı, devam etti.

O sırada bir çığlık koptu sokağın başından. “Dila!”

Annesinden gelen bu ses bir kez daha korkuyla düşmesine sebep olsa da hızlıca ayaklandı. Etrafındaki arkadaşları hızlı hızlı koşuştururken annesi tek nefeste vardı yanına. “Bu ne hâl? Bu üstünün başının...” O ara üstündeki elbisenin yeni bayramlık elbise olduğunu fark edince gözleri büyüdü, dudaklarını dişledi ve elini dizlerine vurarak “Kız, bu bayramlık elbisen değil mi senin?” diye sordu.

“He...” dedi Dila, hiç önemsemeden. “Arkadaşlarıma göstereyim diye geldim.”

*Böyle pişkin pişkin anlatıyordu ya annesi deliriyordu ama bağır-
maktan öte bir şey de yapamıyordu. "Gösterdin, beğenmediler, sonra
da çöplük edeyim mi dedin?"*

*Dila anlamadığından başını iki yana salladı. Ama annesinin
yüz ifadesi gitgide daha da düştü. "Bu temizlenmez ki," dedi üstüne
başına ağlayacak bir ifadeyle bakıp. "Hele o saçın başın..."*

*"Aman anne ya!" dedi Dila, çamurdan çıkarak. "Güzelleşelim
diye yaptık, ne var yani!" Beyaz ayakkabıları bile kahverengiye
dönmişti. Sadece gözlerinin rengi başkaydı. Tuttuğu eli bile çamurunu ona bulaştırmıştı. Kolundan kavracağı gibi eve götürürken
"Nereden çıktı bu, anlamadım ki?" dedi öfkeyle.*

*"Ya diyorum ya, güzelleştiriyormuş! Güzelleştiriyormuş!" dedi
Dila, üstüne basa basa. Adım attığı her yere izini bırakıyordu. Bir
de annesi anlamadıkça sakın ama baskılı bir dille anlatıyordu.
Bunu yaparken de ayağını yere vurup izini de daha çok yayıyordu.
"Hep kızlar yaptı. Onlar manken olacak ben de artist olacağım."*

*"He, olursun!" dedi annesi, bir gram bile inanmayarak. "Rû te
sor nabe,"⁴*

Evin önüne geldiklerinde içeri öylece sokamayacağından ne yapacağını düşündü. Hortumla yıkamayı düşündü ama üşür diye kıyamadı. Aslında içinden geçti ama analık yüreği el vermedi. En son çareyi kucaklamakta buldu. Kucakladı ve o çamur da kendi üstüne bulandı.

"Xwedé te negire, Dila!"⁵

*Öfkeyle söylediği sözler bile bir dua niteliğindeydi aslında ama
Dila, küçük yaşıyla sadece öfkesine odaklandı.*

*"Sen çok kötü bir annesin," dedi banyonun içinde onu soyarken.
"Ben büyüyeyim, kızıma hiç senin gibi yapmayacağım."*

⁴"Yüzün de kızarmıyor." (Kürt.) (c.n.)

⁵"Allah seni almasın, Dila!" (Kürt.) (c.n.)

Küçücük çatık kaşları arasındaki öfkesini o kadar da önemsemedi annesi. "Hee..." dedi, masrapadaki suyu başından dökerken. "Sen bir büyü de o zaman anlarsın beni. Annem de annem diye ararsın da ben o günleri görmem."

Tam olarak o evredeydi işte artık. Dila ölmüş, Cavidan'ın ruhu geçmişin o anılarında kıvranıyordu.

Ahh beni kaybettin artık sen çok bekleyeceksin. Ahh hele bir yalnız kal da...Nasılmış göreceksin, nasılmış göreceksin.

Gözünden birkaç damla yaşın süzülmesiyle şarkı bitti, alkışlar koptu. İşte o an o ıslık sesleri ve alkışların arasında burukça gülümseyerek açtı gözlerini Cavidan. Oturduğu yerden kalktı, hafifçe bir selam verdi ve geri geri adımlayarak sahneden ayrıldı. Gözyaşlarını temizleyip kendini çok kısa bir sürede toparlarken koridordan odasına doğru yürümeye başladı.

Koridorda onu bekleyen kızların gözleri de yaş içindeydi. "Abla, içimizi deşmeye yemin etmiş gibisin."

Onunla odasına kadar gelen kıza cevap vermedi ama tebessüm etti. Hissedilerek yapılan her şeyi çok seviyordu, Cavidan. Bir sözün, bir gülüşün, bir şarkının verdiği aynı histe buluşabilmeyi. O yüzden onların gözyaşları, yüreğini anne eli gibi gururla okşuyordu. Yıllar önce o küçük kıza verdiği sözü tutmuş gibi hissediyordu.

Odaya geçtiği sırada ellerindeki saten eldiveni çıkaracakken kızlar da odaya dolmuştu ama kapının İskender tarafından açılması, Cavidan'a doğru giden adımlarını sekteye uğrattı. Hepsi birbirine bakıp aynı şeyi düşündüklerinden İskender'in odaya girmesiyle dışarı adımladılar.

“Ne oldu?” diye sordu İskender, endişeyle Cavidan’a doğru yaklaşarak. Üzerine titriyor, onunla ilgili her bir detayı titizlikle takip ediyordu, kızarmış göz kenarlarını her fark edişinde sebebini bilmemek yüreğine derin bir dert olarak işliyordu. Parmakları, hoyratlığının aksi bir narinlikle göz kenarlarına dokundu.

“İyi misin? Niye ağladın?”

İskender’in sevgisi, ilgisi ve merhamet dolu yüreği, Cavidan’a her şeyden çok daha iyi geliyordu. Bir baba, bir abi, bir kardeş, bir arkadaş, bir sevgili... İskender herkesin yerine geçip ona iyi gelebiliyordu. Şimdi de öyle oldu. Bir dokunuşuna yenilip, titreyen çenesine engel olamadan küçük bir kız çocuğu gibi omzunu silkti ve başını diğer tarafa çevirdi. İskender tam da beklediği o hareketi yaptı. Çenesinden tutup kendine doğru çevirdiğinde “Ağlamak istersen ağla,” dedi. Bir adamın ses tonu bile sever miydi bir kadını? Severdi. İskender sesiyle, sesinin tonuyla, sesinin tenine değen dokunuşuyla ve yüreğine vuruşuyla bile öyle güzel seviyordu ki... “Ağla ama önce bana da sebebini söyle. Derman olamadığım yerde derdinle dertleneyim.”

Derdini tasasını böyle güzel sorunca kaçamadı, Cavidan. “Annemi özledim,” dedi mahzun bir ses tonuyla. Çenesi öne doğru düşmüş, başını eğmişti. O eğdiği yerden destek oldu İskender ona. Hiçbir şey demeden sokuldu, başını göğsüne aldı ve elleri sırtına sarıldı. Dudakları saçlarının üzerine doğru kapandığında, sessiz birkaç damla yaş daha süzüldü. Ellerini İskender’in beline doğru sardı ve parmak uçları gömleğini iki yandan kavradı. Birkaç dakika öyle sessizce kaldılar ikisi de. Derman olamamaktı bu sanırım. Cavidan öyle anladı. Ama dediği gibi, onun derdiyle dertlenmeyi de bildi. “Kaçırayım mı seni?” diye sordu, İskender. “Bayağıdır bizim balıkçıya gitmiyorduk.”

Birkaç öpücük daha kondurdu saçlarının arasına usulca. “Hı?” dedi içten gelen tatlı bir tınıyla cevap vermeyince. “Gidelim mi?”

Cavidan başını İskender'in göğsünden kaldırdığında olumlu anlamda salladı ve İskender gözlerinin içine bile hüznün işlemiş Cavidan'ın göz kapaklarından öptü. "Hazırlan sen, ben de içerdeki birkaç işimi halledeyim, arka kapıdan çıkarsın."

Cavidan tekrar başını salladığında İskender'in eli yüzünden usulca düştü ve odadan çıktıktan sonra üzerine rahat bir şeyler giymek için kabine yöneldi. Zihni senelerce mutsuzluğun en ücra köşelerinde yaşadığından şimdi yine oraya çekiliyordu sanırım. İskender ile birlikteydi, mutluydu. Belki de yıllardır beklediği tek şey gerçek olmuştu ama şimdi de annesinin özlemi sarmıştı içini. Mutluluğu haram kılacak ne varsa insanın aklı hemen oraya gidiveriyordu, insan kendi kendini de yeterince üzüyordu zaten. Başkalarına lüzum yoktu. Geçmişte bıraktığı herkes, bir yara olarak saklıydı içinde.

Rahat bir pantolon ve kazak geçirdi üzerine. Kabanını da giydikten sonra çantasını da alarak sahne arkasından arka kapıya doğru yürüdü. Topuklu botlarının çıkardığı o ses yankılandı koridor boyunca. İçeriden gelen müzik sesi, mutfağın arka kısmından geçerken gelen çatal bıçak sesleri, garsonların koşturmaları... Hepsi ev hissi yaratıyordu Cavidan'da. Yıllardır bir tek burayı bilmişti çünkü. Kapıdan çıktığında önce Ankara'nın ayazı çarptı yüzüne, ardından İskender'in sıcacık gülüşü...

Kapının önüne arabayı çekmiş, hemen önüne yaslanmış, dudakları arasına da sigarasını almıştı. Ne güzel tesadüftür ki kabanlarının rengi aynıydı. Bu tesadüf bile Cavidan'ı gülümsetmeye yetti. Ona doğru ilerledi. Yarılanmış olan sigaranın dumanı buz gibi havada izler bırakarak süzülürken Cavidan hemen önünde durdu ve dudakları arasındaki o sigarayla alıp kendi dudaklarına koydu. "Bu kadar çok bekletmiş olamam," dedi sigaranın bitmekte olduğunu fark edince.

Tam önünde oluşu İskender için kaçınılmaz bir fırsattı. Bunu kullanmaktan da hiç çekinmedi. Elini beline attı ve onu kendine doğru çektiğinde kolları arasına aldı. Gecenin koynunda arabaya

yaslanmış bir hâlde dip dibeydiler. İskender, o güzel, nemli dudaklarının arasından ufak bir buse çalarken “Otuz iki yıl,” dedi. “Otuz iki yıl beklemişim. Az mı?” *Ben var olduğum günden beri seni arıyorum, seni buldum, sana kavuşmayı bekledim* der gibi.

Şükürdolu bir nefesle bir buse daha çaldı dudaklarından. Kavuşmuşlardı artık. Bunun tekrar idrakine varmak, İskender’in ağzından duymak kalbini apansız zamanlarda amansız bir çarpmaya sürüklüyordu. Usulca yüzünü sevdikten sonra liseli âşıklar gibi baka baka çektiler birbirlerinden bakışlarını. “Hadi o zaman,” dedi Cavidan elinden tutup. “Biraz daha bekletmeyeyim.”

Yaslandığı yerden doğrulduktan sonra İskender şoför koltuğuna oturdu, kendisi hemen yan tarafına geçti. Çalışır vaziyette olan arabanın içi sıcacık olmuştu bile onlar binene kadar. Cavidan koltuğunu ayarlayıp yerine yerleşirken İskender arabayı sürmeye başladı. Koltuğu arkaya doğru iyice yasladı ve bedenini İskender’den tarafa çevirip başını koltuğa yatırarak kollarını göğsünde birbirine bağladı. Sessizce onu izliyordu ve yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. Gülümsemenin bulaşıcı olduğunu o an anladı İskender. Sevdiğin gülüyorsa sen de gülüyordun, aksi mümkün değildi. Cavidan gülünce güller açıyordu sanki tüm dünyada.

“Ne?” dedi, onu dikkatle izleyen Cavidan’a bakıp. “Beni mi izleyeceksin böyle? Geçen gece de uyumamış, sabaha kadar izlemiştin. Sahi...” Aynaya doğru bakıp çapkınca bir sırıtmayla saçlarını düzeltti. “O kadar yakışıklı mıyım? O yüzden mi bütün gece kadınlar çevreliyor masamın etrafını?”

Alayla sorduğu soruya Cavidan karnına geçirdiği eliyle karşılık verdi. “Canına mı susadın sen?”

Ve yine onun da beklemediği bir cevap aldı İskender’den. Elini Cavidan’ın boynuna doğru götürdü ve trafiğe aldırış etmeden kendine çekerken kendini de ona doğru eğdi. “Susadım,” dedi, dudaklarını hoyratça dudaklarıyla ezerken. *Canıma susadım* der

gibi içine çekmek, söküp almak istedi âdeta dudaklarını. “Kana kana içmek istiyorum. Öyle çok susadım.” Kısa süren ama bir hayli etkili ve ateşli olan öpücüğü, Cavidan’ın dudağında tatlı bir sızı, lezzetli bir iz bırakmıştı. Cavidan kendi dudaklarını ağzının içine doğru yuvarlarken dişlerini alt dudağına bastırdı ve İskender tarafından sevilmenin tadını çıkardı. Yıllar sonra, beklediğinden daha büyük bir aşkla...

Yol akıp onları varacakları yere ulaştırdığında, her şeyin zirvesini yaşamak ister gibi arabadan iner inmez sıradan bir davranışmış gibi elini tuttu. Parmakları birbirini hiç yabancılama dan birbirine kenetlendiğinde yarım adım gerisine alarak Cavidan’ı ilerledi. Kapı onlara açıldığında tanıdık o yüzlerin baktığı ilk yer, birbirine kenetlenmiş elleri oluyordu. Genç çocuğa da öyle olmuş, kısa bir an duraksamasına sebebiyet vermişti. İskender bunu fark ettiğinde Cavidan’ın elinin üstünü başparmağıyla okşadı ve İskender’in o hareketi, kapıyı açan çocuğu sanki bir transtan çıkardı.

“Hoş... Hoş geldiniz, abi,” dedi. Her zaman buraya gelirlerdi ama ilk kez böyle gelmişlerdi. El ele, kol kola.

“Bizim masa boş mu?” dediğinde çocuk “Boşaltırız abi,” diyerek koşar adım uzaklaştı. İçeri girdiğinde sıcacık sobanın ateşi Cavidan’ın yüzüne vurdu. Gecenin ilerleyen saatlerine rağmen hâlâ epey kalabalıktı. Bakışlar onların üzerindeyken Cavidan ne kadar dikkat ediyorsa İskender de bir o kadar rahattı. Kimseden gizlemeden, saklamadan yürüdü.

“Beni şaşırtıyorsunuz, sevgili Oğuzbeyli,” dedi içinde tutamadan. İskender anlamadığını belirten o deli divane bakışıyla Cavidan’a döndüğünde etrafa attığı bakışları fark etti ve o dakikada aydınlandı.

“Bunlar ne ki?” dedi tuttuğu eli öperek. “Sana yürüyemediğim o yolları koşarak giderken izlemeyi bırak, herkes bizi konuşacak.”

Sözlerini tasdikleyen davranışları Cavidan'ın mutlu bir şaşkınlıkla ağzını açık bıraktı ama şikâyetçi miydi? Asla. Yanlarından ayrılan çocuk, birkaç saniyede tekrar yanlarına geldi ve "Masanız hazır abi," dedi. Adımları birbirlerini takip ederek kuytuda kalan en güzel masaya yöneldi. Karşılıklı oturdular küçücük masada.

Elinde kâğıtla bekleyen çocuk, parıldayan gözlerle onlara bakıyordu. "Yengene her zamankinden," dedi İskender. Sonra duraksadı ve kısa bir an düşündükten sonra "Bana da aynısından getir," dedi.

Çocuk hızlıca siparişleri alıp uzaklaşırken Cavidan sadece bir noktada takılı kalmıştı. "Yenge mi?" dedi gülerek. İskender ise sanki gülmediği günlerin acısını çıkarırcasına yüzünden hiç düşürmediği o gülümsemesiyle karşılık verdi. Elini yanındaki boş sandalyenin sırt kısmına attı ve kendinden emin bir ifade takındı. "Ama ben sana koşaçağım diyorum, sen yürümelerime bile şaşıırıyorsun."

Biraz daha ileriye doğru çıktı ve "Öyle değil mi?" diye sordu, yüreğindeki aşkı gözlerine taşıyarak. "Sen herkesin yengesi değil misin? Benden başka herkese haram değil misin?" O kadar derin bakıyordu ki bakışlarında öyle bir açlık vardı ki... İskender, o ifadesini Cavidan'ın yüzünde gezdirdiğinde bile çırlıçıplak hissediyordu kendini.

"Karşılıklıysa öyle elbette," dedi Cavidan arkasına keyifle yaslanarak. Masanın üzerindeki sigara paketine uzandığında çakmağı almadan İskender uzandı ve "Aksi hiç olmadı ki," diyerek yaktı.

Cavidan bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Eğer öyleyse hiç uyanmamayı diliyordu içinden. "Bu arada sana bir şey söyleyeyim mi?" diye sordu İskender. İkisi de arkasına yaslanmış, birbirlerinden gözlerini çekmiyorlardı. "Buraya her geldiğimizde bu masaya oturmamızın sebebini biliyor musun?"

Parmakları arasındaki sigaranın külünü silkeledi ve bir nefes çekerken başını olumsuz anlamda salladı.

“Diğer masalardan daha küçük olması,” dedi gülümseyerek. “Seni yanıma alsam, yüzünün güzelliğinden mahrum kalıyorum. Karşıma alsam, uzak kalıyorum. Diğer masalar aramıza çok mesafe koyuyor. Seninle arama giren uzak mesafeleri sevmiyorum.”

Bu sırada çocuk masaya gelen balıkları servis ederken İskender rakıyı bardaklarına boşalttı. Cavidan küçük bir kahkaha attı sözleri karşısında. “Beni şaşırtmaya yemin etmiş gibisin İskender. Ne kadar romantik bir adam varmış senin içinde öyle! Bunları duyan da senelerdir kaçan sen değilmişsin der.”

İskender cevap vermeyip gülümsemekle yetindi. Cavidan’ın tabağını kendi önüne çekmiş, balıkların kılçıklarını ayıklarken onu bu kadar iyi tanıyor oluşunun büyüsendeydi. Hele bu akşam... Derdine derman olamamasının yüküyle ayrı bir ilgi vardı sanki İskender’in üzerinde.

“Kaçıyorsun dediğin adam, senelerdir dibinden ayrılmıyor. Haksızlık ediyorsun bana.” Sahte bir serzenişle ayıkladığı balık tabağını Cavidan’ın önüne doğru uzattı. “Onu bitireceksin,” dedi gözleriyle tabağı işaret ederek. “O tabak bitmeden de bunu içmeyeceksin.”

Önünden rakı kadehini çektiğinde Cavidan hiç itiraz etmedi. Ayıkladığı balıkları tek tek yerken bunu İskender’in bakışları altında yapmak biraz zordu. Çünkü o kadar dikkatli bakıyordu ki insan tedirgin hissediyordu. En son yine bakışların altında o baskıyı hissedince “Niye öyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Sevmiyordun,” dedi İskender. Cavidan kaşlarını çatı ve İskender önündeki tabağı işaret etti. “Balık sevmiyordun. Buraya ilk geldiğimiz günü hatırlıyorum da balığa iğrenerek bakıyordun. Zar zor yemiştin de ses çıkarmamıştın.”

Cavidan bunu fark etmiş olmasının şaşkınlığıyla gözleri fal taşı gibi açılırken kahkahasına engel olamadı. “Hayır, bunu fark etmiş olamazsın!” dedi utançla. İskender aynı gülümsemeyle *fark ettim* dercesine başını sallarken “Bir de *çok severim* demelerin yok muydu?” dedi.

Cavidan iyice kıpkırmızı kesildi. Sırf İskender seviyor ve sık sık buraya geliyor diye peşine takılıyordu. Zamanında hiç sevmemiş balığı, İskender ile gide gele sevmişti.

“Bunu bilmene rağmen her seferinde beni buraya getirmen...” Sitemle kaşlarını çatığında “Fena mı?” diye sordu, İskender. Bir parça balığı dünyanın en güzel şeyini yiyormuş gibi ağzına attı. “Mis gibi sağlıklı alışkanlıklar edindirdim sana işte.”

Cavidan konuyu kapatmak istercesine “Yarın unutma da çocuklar terziyi getirsin, olur mu?” diye sordu. “Sahne kostümlerim birkaç tane kaldı.”

İskender *olur* anlamında başını salladığında Cavidan’ın aklına eskiler düştü ve “Ne garip,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Hem karşılıklı yemek yiyorlar, rakı içiyorlar hem de sohbet ediyorlardı. Bir akşam bundan daha güzel değerlendirilemezdi. “Ben çocukken annemler bize çok fazla kıyafet alamazdı. Almazdı daha doğrusu,” diye düzeltti sonrasında. “Babam biraz şeydi o konuda. Parası yok değildi de...” dedi ama nasıl toparlayacağını bilemedi. Paraları hiç yok değildi ama babası parayı çok sevdiğinden onlara harcamayı sevmez, fuzuli görürdü. Toparlayamayacağını anladığında daha doğrusu bunu söylemeye dili varmayınca ortadan devam etti konuya. “Almazlardı işte çok fazla kıyafet. Arada sırada alırlardı. Bir kere bir bayramda aldığım elbisem vardı İskender, görmen lazım,” dedi ballandıra ballandıra anlatarak. “Böyle kırmızı, kabarık. Bildiğin prenses elbisesiydi. Çok da pahalıydı. Babam o zaman kardeşlerime ve bana para verdi. Herkes kendine alsın dedi. Ben de o elbiseyi beğendim. Ama çok pahalı olduğundan param yetmedi. O mağazanın camına bir yapışmam vardı, görmen lazım.”

Cavidan, o çocuksu hâlini aynı çocuksulukla anlatıyordu ve İskender, onu hayran hayran izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Geçmişini paylaşması, gülerek anlatması onun yaralarını sarıyormuş gibi hissediyordu ve bu ikisine de iyi geliyordu. “Öyle bir bakışım varmış ki kız kardeşim dayanamadı, kendi parasını da bana verdi o elbiseyi almam için. Ben o fedakârlığını hiç unutmam, unutamam,” dedi içinde buruk bir sızıyla. “O gün, *hayır alamam* bile demedim. O kadar çok istedim o elbiseyi. Parayı kaptığım gibi içeri girdim ve denedim. Giydiğim gibi kendimi prensesler gibi hissettim. O zengin kadınlar gibi.”

“Sen zaten o prensessin,” dedi İskender ve Cavidan’ın her iki yaşı da bu övgüyle sıcacık hissetti. Bugününe değil, geçmişindeki o kıza da dokundu. Sonra İskender *devam et* der gibi elini uzatınca Cavidan konuşmaya devam etti.

“Param ucu ucuna yetti elbiseye. Mağazadaki kadın, bir de ona uygun bir ayakkabı gösterdi. Kırmızı, küçücük bir yumurta topuğu vardı. Önünde de fıyongu vardı. Giyince tamamdım sanki. Tabii ona paramız yetmedi. Alamadan çıktık. Babama gidip yalvardım ama ne aldı ne de para verdi. Günlerce aklımdan çıkmadı, hayalini kurdum ama alamadım. Sonra bizim komşu, ‘*Bahçemizde çalışırsan sana para veririm,*’ dedi. Sırf o ayakkabı için günlerce sabahın köründe çıktım evden, gecenin bir yarısı geldim. Param denkleşip de almaya gittiğimde de ayakkabı kalmamıştı.”

Gülerek anlatmaya başladığı hikâyeyi buruk bir tebessümle noktalamıştı. Hâlâ içinde olan o ukdeyi anlamıştı İskender.

“Aman, nereden nereye geldik!” dedi başını sallayıp, kendini toparlamaya çalışarak. “O zamanlar bir elbise, bir ayakkabı için hayaller kurarken şimdi bir giydiğimi bir daha giymiyorum. İnsanın hayal edip de yapamayacağı bir şey yokmuş, onu anladım. Gerçekten isteyince oluyormuş. Ben o zamanlar hep bugünlerin hayalini kurmuştum.”

“Peki bugün onlarca elbisen olması, o gün aldığın o elbise kadar mutlu ediyor mu seni?”

Bu soru Cavidan’ı afallattı. Bu zamana kadar bu hayatın içinde hep mutlu olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi aklına düşen bu anı ve bu soru, kendi içinde bir sorgulamaya gitmesine sebep oldu. Cevap veremedi. Belki de kendini mutlu olduğuna inandırmıştı ama içten içe daha farklı bir yaşamın özlemini çekiyordu. Eksiklik... İçindeki eksiklik tamamlanmıyordu. Bir şeyler yanlıştı ya da fazla. Kestiremiyordu ama dolmayan bir şeyler vardı, bunu biliyordu. Kısa bir an masanın üzerine dalan bakışlarıyla çok derinlerde boğulacağını hissetti ve hemen çocuksu yanına sığındı.

“Yok, etmiyor,” dedi gülümseyip, başını masaya doğru yaslayarak. “O yüzden sen bana az önceki gibi romantik bir şeyler söyle de biraz tatmin olayım.”

İskender küçük bir kahkaha attı ve arkasına yaslanırken kaşlarını olumsuz anlamda yukarı kaldırdı. “Yok, o öyle siparişle olmuyor.”

Ufak bir tebessümle kapattılar o sohbeti de orada öylece. Yediler, içtiler, birbirlerine içlerini döktüler bütün gece. Eskilerden konuştular, çocukluk anılarından bahsettiler. Çakırkeyif olana kadar içtiler. Güzel olabilecek, güzel hissettirecek her şeyi konuştular. Saatler öylece akıp giderken son kadehin de bitişiyle ve yanakları gülmekten ağırınca derince bir soluk bıraktı Cavidan aralarına ve “Kalkalım mı artık?” diye sordu.

İskender, garsona doğru *hesap* dercesine bir hareket yaptığında Cavidan toparlanmaya başladı ve İskender’in hesabı ödemesiyle ayaklandılar. Kapının önüne çıktıklarında lapa lapa yağan karla Cavidan yine aynı çocuksu heyecana büründü.

“İskender,” dedi hevesle. “Yürüyelim mi biraz?”

Hiç ikiletmedi İskender onu. Cavidan’ın koluna girmesiyle birlikte adımlamaya başladılar. Başını İskender’in omzuna

yaslamış, avucunu gökyüzüne doğru açmış, yağın kar tanelerini avuç içlerinde biriktirmeye başlamıştı.

“Biliyor musun?” dedi gülerek. “Küçükken de böyle yapardım. Hızlı hızlı koşardım elime bir sürü dolsun erimeden diye. Tabii çok birikmeden eriyip giderdi ama ben dolduracağıma olan inancımı hiç kaybetmeden koşardım her seferinde.”

İskender tebessüm etti ve “Gel,” dedi ara sokaklardan birine doğru yönünü çevirerek. “Sana Ali ile çocukluğumuzun geçtiği o sokağı göstereyim.”

Cavidan bir kez daha heyecanlandı ve başını onun kabanına sürttü ve eli, İskender’in sıcacık avuçları içindeyken birlikte yürümeye başladılar. Paylaştıkları şeylerin daha da artması aralarındaki bağı da güçlendiğini hissettiriyordu, birbirlerine aile oluyorlarmış gibiydi. Bu his, tarifi mümkün olmayacak bir güveni de peşinde getiriyordu.

Daracık bir sokağa girdiklerinde bazı evlerin ışıkları yanıyordu. Sokak lambalarının altından düşen kar taneleri güzel bir manzara sunuyordu. “Bak şu ağaç,” dedi İskender ilerideki ağacı işaret ederek. Yüzündeki o gülümseme, çocuk İskender’in gülümsemesiydi. “Ali’nin bir kedisi vardı. Kimsesizdik ya biz...” dedi. Hâlâ yüzünde bir gülümseme vardı ama bu seferki buruk ve Cavidan’dan kaçan bir gülümsemeydi. “O da o kediyi sahiplenmişti. İleride bir bina var. Orada kalıyorduk biz. Sonra yandı. Annesi doğurmuş, bırakmış. Ali sahip çıktı, büyüttü. Bir gün kaçmış bu bizim haylaz. Ali de her yerde aramış, durmuş. E tabii ben de geldim baktım, yoklar. Ben de çıktım, bunları arıyorum. Sonra bu ağacın önünde buldum onları,” dedi tam ağacın dibinde durduklarında. İskender’in bakışları epey yaşlanmış o ağacın üzerinde dalıp gitmişti. Mutluluktan kısılmış kara gözleriyle Cavidan’a bakınca içi gitti. “Ağacın tepesine çıkmış. Ali de inemiyor diye çıkmasını mı ağaca? Bir de bizimkinin yükseklik korkusu var. O çıkınca kedi indi ama Ali kaldı orada. Bizim haylaz yerden Ali’ye bakıyor, Ali yukarıdan ona bakıyor.”

Cavidan da onunla beraber gülüyordu. “İki saat gülmekten indiremedim. Çöktüm şu kaldırımın köşesine, iki saat o hâllerine güldüm.” Cavidan bir şey demeden keyifle onu dinlerken İskender kendi hâlini yabancılarmış gibi, “Çocukluk işte...” dedi. Öyle dolu dolu gülemediği içindi belki de artık. Tekrar koluna girip yürümeye başladıklarında, “Başka?” diye sordu Cavidan. “Başka var mı böyle anılarınız?”

“Ohoo!” dedi İskender. “Olmaz mı? Bir gün bu, ağzı burnu kan olmuş vaziyette geldi. Fena benzetmişler. Benim de tabii o zamanlar kanım deli akıyor. Bunu öyle görünce delirdim. Tuttum bunu, ‘*Götür beni neredeyse,*’ dedim. Ulan önce bir sorsana *kaç kişiydiler* diye. Bir gittik, bir düzine adam... E tabii bir posta da hem ben yedim hem Ali.”

“Yaa...” dedi Cavidan, başını omzundan kaldırıp. Yüzü geçmişine dahi kıyamadığı bir ifadeyle düştü.

“Yaa...” diye karşılık verdi İskender, başını sallayarak “O gün anladım işte asıl olayın bilekte değil de..” Eli şakaklarına gitti. “Burada olduğunu.”

“Sonra?”

“Sonra...” diye devam etti İskender, önüne bakıp sevdiği kadınla usul usul yürürken. “Plan yaptım. Hepsini tek tek yakalayıp dövdüm.”

Cavidan kakhaha attığında, “Hiç mi geri çekilme yok sende?” diye sordu. “Dayak yemişsin işte boş versene.”

Cavidan bunu gülerek söylemişti ama İskender’in yüzü yavaşça düştü. “Yok,” dedi ciddiyetle. “*Keşke olsa* diyorum ben de bazen.”

O an, o ciddi tonlamasını bile fark etmeden Cavidan ona doğru döndü ve önüne doğru geçerek “Nerene vurdular, söyle?” dedi. Parmak uçlarına kalktı ve yüzünün çeşitli yerlerine öpücükler kondurmaya başladı. “Buraya mı? Buraya mı? Buraya

mı?” Her öptüğü yerde aynı soruyu sordu. İskender ise hiç geri çekilmedi. Cavidan onu doyasıya öperken ellerini beline koyup ona destek olurken kendini de teslim etti.

O kadar çok öptü ve İskender onu durdurmadan öyle güzel teslim oldu ki.... Cavidan en son burnunu çenesine sürterken derince soluklandı. “İskender,” dedi kollarının arasında olmanın verdiği güvenle.

Sevecen ses tonuyla “Hı?” dedi ve tam dudaklarının üzerinde olan alnını öptü.

Cavidan, İskender’in belindeki elini aldı ve tam sol göğsünün üzerine koyup parmaklarıyla okşadı. “Şurası seni öyle çok seviyor ki yetmiyor, İskender. Yetecek gibi de gelmiyor. İçimde bir his var ki sanki ben sana doyamadan öleceğim. Öyle çok. Öyle tatminsiz bir sevgi. Öyle bir hasret. Sen yanımdayken bile... İskender ben sana doyamayacağım diye çok korkuyorum. İçimde böyle derin bir hasretle öleceğim diye çok korkuyorum. Tek duam, tek dileğim, ölmeden önce seni doyasıya seveyim. Ama doyamayacağım onu da biliyorum, hissediyorum. Gözüm değil ama gönlüm arkada kalacak.”

Hissettikleri kelimelerle anca bu kadar tarif edilebilirdi ama esas içinde hissettikleri söyleyebildiklerinden çok daha yoğundu. Bu itiraf, İskender’in gözlerinde ve yüreğinde tedirgin bir kıpırtı yarattı. Korktu Cavidan. Böylesi derin aşkını dillendirince İskender’in korkup geri çekilmesinden korktu. Seneler sonra kavuşmuşken ona, bu aşkın İskender’i korkutmasından çok daha fazla korktu. “Sen?” diye sordu o yüzden tedirginlikle. “Sen ne hissediyorsun?”

İskender kolları arasındaki Cavidan’ın saçlarını iki eliyle arkaya doğru severken “Sana bir şey itiraf edeyim mi?” dedi.

Başını salladı Cavidan usulca ve gözleri, dudakları arasından çıkacak o itirafı telaşlı bir merakla bekledi.

“Seni seviyorum,” dedi hoyratlığının aksine duru bir sesle. Yıllar sonra beklediği o itiraf, öyle güzel döküldü ki dudaklarından, canı çıkacak gibi atıyordu yüreği. Sesinin sakinliğine sakladı çırpınan yüreğini. Kendini ona doğru yaklaştırdı yüreği yerinden çıkmasın diye onun göğsüne bastırdı kendini. Yoksa duramazdı, durulamazdı. Yıgılır kalır, son nefesini kollarında verirdi. Yanaklarına oturmuş o kırmızılıkla, “Biliyorum,” dedi sakin kalmaya çalışarak. “Sen yıllarca bizden kaçarken bunu söylemezken bile biliyordum ben. Bu itiraf sayılmaz.”

Sıcacık gülüşleri birbirine karıştığında “Biliyorum,” dedi İskender ve saçlarını sevmeye devam etti. Cavidan’ın elleri ise kabanının içinde gömleğini sıkıca tutmaktaydı. “İtirafım bu değildi zaten. Ben sana seni sevdiğimi söylemek istediğim ama söyleyemediğim her gün bir kâğıda yazdım içimdekileri. Yazdıktan sonra da hiç beklemeden yaktım. Kelimeler durdukça zarar verir, yandıkça çoğalmış. Ben bize zarar versin istemedim ama çoğalmasının da önüne geçemedim. O yüzdendir belki sana böyle hissettiren, yıllardır senin de benim de içimde bitmek tükenmek bilmeden yanarak çoğalan bu sevdanın sebebi.”

Yanarak çoğalan bir sevda... İskender’in dudaklarından dökülen bu itiraf, Cavidan’ın içindeki o hissin sebebiydi belki de. Öyle güzel açıklamıştı ki aklı tereddütsüz kabul etmiş, ikisinin aşkı olarak bağrına basmıştı. Öyle bir itiraftı ki hem Cavidan’ın yüreğine bir cevaptı hem de geçmiş yıllarda İskender’in aşkının kanıtı gibiydi.

“Demek bana söylemediğin her gün bir kâğıda yazdın, öyle mi?” dedi aldığı itirafın etkisinde bir gülümsemeyle.

İskender burnunun ucuna sıcacık dudaklarını bastırdığında “Öyle. Ama şimdi...” Sesini biraz daha yükselterek “Seni seviyorum,” diye âdeta bağırdı. “Gizlemeden saklamadan...” dedi gözlerinin içine bakarak ve tekrar sesini olabildiğince yükseltti. “Ben seni çok seviyorum.”

Cavidan tüm yaşamı boyunca en güzel gecesini geçiriyordu. En güzel aşk itirafını, sevdiği adamın ağzından dinliyordu. Şüphesiz ki hayatında bir günün içinde hapsolup kalacak olsa bugün olsun isterdi. Parmak uçlarında yükseldi ve yükseldiği o yerden kendini hiç durdurmadan dudaklarını dudaklarına bastırdı. Kı-sacık ama koca bir aşkın izlerini taşıyan bir hisle öptü.

“Rüyaysa,” dedi geri çekilirken. “Uyanmak istemem.”

Geri çekilip elini tuttuğunda tekrar beraber yürümeye başladılar. Başını yeniden İskender’in omzuna dayadığında İskender “Uyanıgız,” dedi ve saçlarından öptü. “Ve gerçek.”

O gerçekliğin içinde kaybolarak yürüdüler. Birbirlerine dayanarak olup, el ele adımladılar o yolları. Kar tanesi saçlarına tutundu, onlar birbirine. Yol ilerlediğinde sessizliğin içine bir ağlama, yakarış sesi karıştı önce. Ardından biraz daha telaşla ilerlediklerinde yolun ortasında bir kadınla karşılaştılar. Yolun ortasına çökmüş, yanmış, göçmüş gitmiş bir binanın hemen dibinde hıçkıra hıçkıra ağlayan elli yaşlarında bir kadın. İki gözü iki çeşme, elinde bir fotoğrafı hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Üstü başı dağılmıştı ama kadın bunu önemser hâlde değildi. Bir araba geçse bu karanlıkta fark edemez, fark etse ani frenle bile bu havada kayarak kadına zarar verebilirdi. Cavidan fark eder etmez İskender’in kolundan çıkarak koşar adım kadının yanına gitti. Nasıl bir tepki vereceğini bilmediğinden “Teyzeciğim,” diyerek birkaç adım mesafeden seslendi ve daha sonrasında usulca yanına yaklaşarak dibine çöktü.

Kadın, sesi duyar duymaz başını Cavidan’dan yana çevirmişti ama hiç korkmamıştı. Gece vakti yolun ortasında bir yabancıdan gelecek zarar bile onu korkutmamıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar kimseden korkmazdı. Cavidan ne yapacağını bilemeyerek biraz daha yaklaştı kadına doğru ve elini omzuna koyarak “İyi misin?” diye sordu.

İskender ise biraz daha uzakta duruyor, yanlarına yaklaşmıyordu. Cavidan başını *ne yapayım* dercesine ona çevirdiğinde, düz bir ifadeyle karşılaştı. Cavidan'ın ona baktığını görüp başını *bilmiyorum* dercesine iki yana salladığında, Cavidan tekrar kadına doğru döndü.

“Teyzeciğim.” Sıcacık bir sesle biraz daha sokuldu kadına doğru ve buz gibi olmuş tenini fark edip elini sırtına koydu. Elleriyle ısıtmaya çalışıyor, bedeninin önüne siper olup rüzgârı kesmeye çalışıyordu. Kadın titriyordu ama üşüdüğünün bile farkında değilmiş gibi hiç kıpırdamadan oturuyordu.

“Berzan'ımı gördün mü, kızım?” diye sordu, Cavidan'a doğru dönerek. Titreyen ellerinin arasından eskimiş bir fotoğraf uzattı. Yedi sekiz yaşlarında bir erkek çocuğunun fotoğrafı vardı. Bir evin önünde gülümseyerek duran bir erkek çocuğu. “Ben bulamıyorum onu. Sordum, *burada* dediler ama yok bulamadım.”

Kadının elindeki fotoğraf çok eskiydi. Gerçekten oğlu mu kayıptı yoksa akıl sağlığı mı yerinde değildi, anlayamadı. “Gel,” dedi Cavidan onu ürkütmeden. “Ben görmedim ama eve bakalım belki gelmiştir oğlun.”

“Gelmiş midir ki?” diye sordu, heyecanla. O heyecanla ayaklanmaya çalışınca İskender de mih gibi çakıldığı o yerden hareket etti ve hızlıca yanlarına doğru gelip kadının koluna girmek istedi. O girmek istedi de kadın izin vermedi. Cavidan'ın onu tutan kolunu da itip İskender'in yüzüne titreyen ellerini götürerek gülümsedi. “Berzan...” dedi ve İskender tokat yemiş gibi kaldı. Anne yokluğunu çocukken yaşayan İskender, şimdi bir annenin onu evladı yerine koymasıyla afallamıştı, en azından Cavidan öyle düşünüyordu. Birilerinin onun üzerinde bağ kurmasından hoşlanmaz, korkardı. Bu yüzden zaten senelerce Cavidan'dan uzak kalmıştı. Şimdi bir anne de yakınlık gösterip bağ kurmak isteyince İskender kendini geri çekecek gibi oldu. Ama kadın bambaşka bir soru sordu: “Berzan'ımı gördün mü, oğlum?”

Kadının çaresiz ses tonu bile insanın içini deşiyordu. İskender'in yüzüne mahzun bir gülümsemeyle bakarken yüzünü okşadı ve "Maşallah, pek güzel delikanlısın," dedi. "Benim oğlum da çok sever senin gibi yiğitleri. O görmemiştir belki ama..." diyerek Cavidan'ı ima ederken "Sen görmüşsündür," dedi. "Gelmiştir belki senin yanına. Benim oğlum, abilerinin ve büyüklerinin sözünü can kulağıyla dinlerdi hep. Buralardan mısın sen? Geldi mi oğlum yanına? Gördün mü oğlumu? Bak..." diyerek titreyen elleriyle o fotoğrafı İskender'e de uzattı. "Oğlum bu. Bak belki görmüşsündür."

İskender, titreye titreye bir umut arayarak fotoğrafı uzatan kadının elindekine baktı. Birkaç saniye baktı ama peşine olumsuz anlamda kafasını sallayınca kadının gülen yüzü yavaşça düşmeye başladı.

"İskender herkesi tanır," dedi Cavidan araya girerek. Tekrar koluna girdi ve kadınla beraber yürümeye başladı. "Onun tanımadığı kimse yoktur. Biz önce seni evine götürelim. Evine gelmiş mi, bir bakalım. Gelmemişse İskender bulup getirsin, olur mu?"

İkisi birlikte yürürken İskender de birkaç adım arkalarında onları takip etti. "Sahi mi?" dedi kadın yine heyecanla. "Bulur mu?" Arkasını döndü ve İskender'e âdeta yalvarırcasına baktı. "Bulur musun sahi oğlumu? Korkmuştur o şimdi. Getir de sen hele bir yanıma..." Kızarıp gibi başını iki yana salladı ama sonra kıyamadı. "Hiçbir şeycik yapmam, hiçbir şeycik," dedi korkar da gelmez diye. "Yeter ki gelsin."

"Gelir," dedi Cavidan. "Getiririz biz onu." Avuta avuta arabaya bindirdiğinde kendi kabanını da kadının omuzlarına çoktan geçirmişti. İskender şoför koltuğuna geçtiğinde arabayı çalıştırdı ve birkaç dakika sonra araba sıcacık oldu. Yola koyulmuşlardı. İskender bir şey dememişti ama Cavidan "Evini biliyor musun, teyzeciğim?" diye sordu.

“Biliyorum ya,” dedi kadın başını sallayarak. “Bu ilerideki aradan girince yolun sonundaki ahşap, tek katlı ev. Bahçesi de var. Bahçesi de var,” diye tekrarladı iki kez.

Titremekten dişleri birbirine vuruyordu ve zar zor konuşuyordu. İskender, kadın konuşurken aynadan onu izleyerek tarif ettiği yönde saptı. Cavidan ve kadının ara sıra konuşması dışında yol sessizce geçti. Kadının tarif ettiği evin önüne geldiklerinde de önce İskender indi arabadan. Bahsettiği o bahçeye doğru girdi. Her yer kar altında kalmıştı ama bahçeyi süsleyen ağaçların ve çitlerin güzelliği yaz aylarında ne kadar güzel olduğunun kanıtı gibiydi. Bahçede bir tane çardak vardı. Çardağın üzerine kazanmış harfler ve resimler vardı. İskender onlara dokunup her bir tarafı dikkatlice inceledi. Bahçenin içinden eve adım adım yavaşça gitti. Eskimiş balkon kapısını açtığı anda gıcırtilı bir sesle geriye doğru ittirdi. Betonlar eskiydi. Duvarlar dökülüyordu. Evin içine doğru bir adım atacak gibi oldu, vazgeçti. Öylece eşikte kaldı. Bir duvara çarpmış gibi ileri gidemedi ama geri gitmeyi de istemedi.

“İskender senin oğlunu bulup getirecek sana, tamam mı?” Cavidan’ın sesi, o eşikten adımını geri çekmesine sebep olunca geriye doğru adımladı.

Sanki oğlunu arayan o değilmiş gibi “Berzan öldü ya,” dedi Cavidan’ın kolunu öfkeyle ittirerek. Kuvveti yerinde, hatta bir hayli fazlaydı, boşluğuna gelen Cavidan düşecek gibi oldu. İskender elini beline koyarak düşmesine mâni oldu. “Neşet öldürdü ya onu. Nasıl getirecekmiş bu benim oğlumu?”

Bu derken İskender’e küçümser bir bakış attı. İskender buna rağmen gözlerini bir an olsun kadının gözlerinden, öfkesinden çekemedi. Hiçbir şey sormayan, konuşmayan İskender ilk kez “Neşet kim?” diye sordu.

“Domuz!” dedi kadın, aynı öfkeyle. “Domuzun önde gideni. Kör Neşet. Evimi başıma yıktı. Hep gelir buraya. Hep Berzan’ımı aradı. Buldu kesin. Öldürdü sonra da.”

“Niye aradı?” diye sorunca “Tanıyor musun?” dedi Cavidan. Kadın bir noktaya odaklanmış “Buldu, öldürdü. Buldu, öldürdü...” derken İskender, Cavidan’ın sorusuna kadından gözlerini çekmeden cevap verdi. “Sayılır. Namını duymuştum ama hiç yüz yüze tanışmadık. Buralardan gideli çok oldu diye biliyorum. Pek tekin bir herif değildir. Kadın, çoluk çocuk dinlemez derler. O yüzden Kör Neşet derler zaten. Birine kafayı taktı mı, gözü hiçbir şey görmez. Çoluğundan çocuğundan çıkarır acısını. Dediğin gibi oğlunu bulduysa...”

Kadın öfkesinden sıyrılıp tekrar aynı heyecanla “Ya bulmadıysa?” dedi. Gözlerinin içi parıldadı bu ihtimalle. Yaşına başına bakmadan İskender’in önünde diz çökerek ellerine kapandı. “Sen bulur musun ki oğlumu?” dedi tekrar umutla. “Bulup getirir misin ki bana?”

İskender ne yapacağını bilemedi. Ayaklarına kapanan kadının beklemediği bu hamlesi, içinde bir yerlerde bambaşka hisleri uyandırdı. Telaşla kadınla aynı hızda çökerek yalvarmasına engel oldu. Ellerini öpüp yalvaran o kadının gözlerine bakmak şimdi çok daha zordu ama “Tamam,” dedi. Hızlıca elini çekerken “Tamam, bulacağım,” dedi. “Bulursam getireceğim sana.”

Kadın sevinçle tekrar İskender’in ayaklarına kapanacak gibi olduğunda İskender buna müsaade etmeden geri adımladı ve Cavidan’a dönerek, “Sen eve sok istersen,” dedi hızlıca bahçeye adımlayarak. “Benim girmem yakışık almaz şimdi.”

Cevabını bile beklemeden bahçeden dışarı çıkıyordu ki kadının, “İskender...” diye yakarışı, ayaklarına prangalar vurdu. Başını hafifçe arkaya çevirdiğinde kadının koşar adım içeri gittiğini gördü. Sonra da elinde mavi bir kazakla çıplak ayak İskender’e koşar adım geri geldi. Yine titreyen elleriyle İskender’e doğru uzattı o kazağı. “Berzan’ımı bulursan ver ona, olur mu?” diye sordu, bir anne yüreğiyle. “Çok soğuk. Ona ördüm ben. Hemen giysin, sakın üşütmesin.”

Aralarında duran küçücük kazağa baktı İskender ve zar zor yutkunarak elindeki kazağı aldı. Parmakları kazağın üzerinde dolanırken Cavidan kadını içeri soktu. İskender ise elindeki kazakla ne yapacağını bilmeden arabaya doğru ilerledi. Bir zaman tünelinin içinde kayboldu sanki. Kendi geçmişi içinde sürüklenirken kapının aralanması onu gerçekliğe geri döndürdü. “Seher’miş adı. Üzerini değiştirip yatırdım. Sobayı da yaktım. Kimsesi yok mu acaba? Komşulara falan sorsa mıydık?”

Cavidan’ın yan koltuğa yerleşmesiyle İskender’in kazağı arka koltuğa atması bir oldu. “Bu saatte kimseyi rahatsız etmeye gerek yok. Çocuklardan birini yollarız, ilgilenirler,” dedi İskender, soğuk soğuk. O kadar soğuktu ki Cavidan buz kesti sanki.

“Sen iyi misin?” diye sorduğunda İskender arabayı çalıştıracakken derince bir nefes alıp arkasına doğru yaslandı. Elleri titriyor, zar zor yutkunuyordu. O kadar kötü bir hâldeydi ki Cavidan daha önce hiç onu böyle görmemişti. O yüzden de İskender, Cavidan ile göz teması kurmadan camdan dışarı bakıyor ama kendi hâlini de saklayamıyordu.

“İskender,” diyerek elini omzuna koyduğunda “Bak...” dedi İskender, ona doğru dönerek. Döndüğünde kıpkırmızı gözlerle karşılaştı, Cavidan. Gözlerinin içine kan oturmuştu. “Ben iyi değilim,” diyerek yutkunmaya çalıştı. “Beni böyle görmeni istemezdim ama ilk kez böyle kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyorum.”

Cavidan ne yapacağını bilemedi. Elinin tersiyle İskender’in yüzünü okşayarak “Ne oldu?” diye sorduğunda, İskender kısa bir öksürükle boğazını temizlemeye çalıştı ama yutkunamadığı o hisler nefesini keser gibi oldu. “Sana bir şey soracağım ama irdeleme, olur mu?” dedi İskender. “Sana söyleyeceklerimin dahasını sorma. Ben söylediğimle kalayım sadece. Çünkü...” Göz yaşları akmadan elinin tersiyle sildi, o sarsılmaz hâlimden bir şey kaybetmemeye çalıştı. “Ben kendimi toparlayamıyorum.”

Cavidan usulca başını salladı. O ne kadar isterse o kadar dâhil olurdu. Elleri yüzünde şefkatle dolanırken, “Benim annem öldü,” dedi İskender, küçük bir çocuk gibi omuzlarını düşürerek. “Ben o günden beri anneleri sevemiyorum. Ölmemesi gereken bir zamanda öldü. Benim en ihtiyacım olduğu anda öldü. Kendi bile isteye öldü. Şimdi bu kadın yana yakıla oğlunu ararken annem ölmeden önceki konuşmalarımız geldi aklıma. Ben affedemiyorum Cavidan, annemi. Bu beni kötü biri yapar mı? Onu özlüyorum ama affedemiyorum. Annemi affedememek ona haksızlıkken bu yüzden kötü olmak bana hak mı?”

Cavidan ne diyeceğini bilemedi. Sadece bir cevap arıyordu gözleri. Bir çocuk gibiydi karşısında. Koskoca İskender Oğuzbeyli, kaçacak bir yer arıyordu kendine. Öylesine düşmüştü ki şüphesiz bu yanını gören biri onu buradan vurmaktan hiç çekinmezdi. Cavidan ise o çocuğu göğsünde sakladı. Aldı göğsüne orada sevdi, avuttu. O küçük çocuğu sever gibi saçlarını okşadı ve “Değil,” dedi. “Bu yüzden kötü olmazsın sen. Affetmek kadar affetmemek de hak.”

Aldığı cevap içine su serpmişti sanki ama yangını söndürmedi. Halının altına süpürdü, kapıları kilitledi. Sadece o an için kendini toparlamasına güç verdi. İçinde bir yerlerde bunun kavgasının hiç bitmeyeceğini bildiği gibi o kavgadan hiçbir zaman galip çıkamayacağını da biliyordu. İkisi de sıfır noktasında, başladıkları o yerdeydiler. İçlerinde aile yoksunluğu, kalplerinde derince bir boşluk... Birbirlerine derman olamayacaklarını bildikleri hâlde birbirinde aradılar şifayı. Başka kimseleri yoktu çünkü. Birbirlerinin kimsesi olsun istediler.

Cavidan'ın evinin önüne geldiklerinde İskender epey toparlanmıştı ama birkaç saat önceki kahkahalar atan o İskender

yoktu. Arabayı içeri çekmeden öylece inmesini beklerken, “Gelmek ister misin?” diye sordu Cavidan ama cevabı da biliyordu.

“Ben gideyim,” dedi. “Bu akşam yalnız kalsam daha iyi olacak.”

Zorlamadı Cavidan onu. Elini yüzüne götürüp sakallarını okşayarak dudaklarını dudaklarına bastırduğunda İskender de ona karşılık verdi ve arabadan indi. Cavidan evin kapısını açana kadar bekledi İskender ve içeri girdiğinde basıp gitti.

Bu akşam olanlar tüm duyguları en uçta yaşamak gibiydi. Başına giren o ağrı sebebiyle ışıkları açmadan üst kata doğru ilerlerken duyduğu o yabancı ses, adımlarını duraklattı.

“Ona inanıyor musun?”

Kalbi yerinden çıkacak gibi korkuyla atarken eli çantasındaki silaha doğru gitti. Çantasının fermuarını dahi açamadı panikten. Geriye doğru adımlayıp karanlığın içindeki o sesi ararken camdan vuran ay ışığında parlayan gözler, Serhan Durmuş’tan başkasına ait değildi. Salonunun tam ortasında, karanlığın içinde oturmuş ona doğru bakıyordu. Burada olması bile bir hayli korkutucuydu, yetmezmiş gibi bir de Serhan büyük bir sakinlikle kendi şakağına silah dayamıştı.

Azrail’in nefesini ensesinde hissetti. Evinin içinde onu apansız bir zamanda yakalamış, artık kurtuluşu yokmuş gibi.

“Gerçekten İskender’in seni sevdiğine inanıyor musun?”

Dil Yarası

BÖLÜM 9

Cavidan ne yapacağını bilemedi. Salonunda, elinde kendi şakağına dayanmış silahla oturan bir adam vardı. Çantasındaki silaha davranmaktan bile vazgeçti. Çünkü onun kadar atik olmayacağını bilincindeydi.

“Se... Serhan Bey,” dediğinde “Lütfen,” diyerek bir anda Serhan ayaklandı ve bu durum Cavidan’ın korkuyla gerilemesine sebep oldu. Cavidan’ın ürkekliğini görünce Serhan ona doğru adımlamaktan vazgeçti ve elini ona doğru *sakin ol* dercesine uzattı. “Lütfen bana Serhan de. Sana zarar vermeye gelmedim. Korkmanı gerektirecek bir şey yok.”

Onun söylediğinin aksine Cavidan dik bir tavırla çıkıştı. “Evime izinsiz giren salonumun ortasında hiç tanımadığım bir adam, ona nasıl hitap edeceğimi ve elinde bir silah varken ondan korkmamamı mı söylüyor?” Ve yine onun söylediğinin aksi bir davranışta bulunarak “Sizin benim evimde, salonumun ortasında ne işiniz var, Serhan Bey?” diye sordu.

Ses tonu bir hayli yüksek çıkmıştı. Aslında bunun sebebi, dışarıdaki adamlara haber vermektir ama hepsi kış uykusuna yatmış gibi sessizdi. Bu adam, bu eve nasıl girebilmişti bunca korumanın içinde? Muhakkak güvenlikte bir açık vardı. Yoksa değil bu kapıdan girmek yoldan dahi geçmesi ihtimal dâhilinde bile değildi.

“Özür dilerim,” dedi sadece tek bir noktaya takılarak. Elindeki silahı panikle saklamaya çalıştı. Sanki sorun sadece oymuş gibi. “Ben silahlarla oynamayı severim de seni beklerken onu söküp takıyordum. Zaman geçsin diye yani.”

Cavidan bu konuşmaya anlam bile veremedi. Bu açıklama girişimine, özrüne... “Serhan Bey, evimdesiniz!” diye bağırdı tekrar. “Sizce tek sorun silah mı? Benden habersiz evime girmişsiniz. Siz kendinizi ne zannediyorsunuz?”

Cavidan’ın bu yüksek çıkışı, Serhan’ı kısa bir an duraksattı. “Haklısın,” dedi sonrasında da toparlamaya çalışarak. Üzerindeki takım elbisesini düzeltti ve kısa bir öksürükle boğazını temizledi. Karşısında iyi durabilecek bir hâle gelmeye çalıştı. “Ben Ankara’daydım. Bu akşam sizi İskender ile birlikte gördükten sonra uyarmak istedim.”

“Ne uyarısından bahsediyorsunuz siz?” diye aynı öfkeyle tekrar karşılık verdi. İçinden kapıdakilere sövmeyi de ihmal etmedi. Işıkları açmamıştı ve evin içinde bağıırıyordu. Hiç mi biri duymuyordu? “Bu benim evime gizlice girmenizi açıklamıyor, Serhan Bey.”

“Bak,” dedi Serhan, büyük bir sakinlikle. “Şu an dışarıdakilere sesini duyurmak için bağırdığını biliyorum ama buna gerek yok. Dışarıdakilerin hiçbiri senin koruman değil zaten. Seninkiler arkada baygın yatıyor.”

Cavidan’ın gözleri korku ve panikle büyürken, “Aslında fark etmeni beklemiştim,” dedi Serhan. “Sen fark etmesen de İskender muhakkak fark ederdi, kapıdakilerin sizin korumanız olmadığını. Bir sorun mu var?” Sesindeki ton, başını hafifçe kenara yatırışı bir açık aradığının göstergesi gibiydi. “İskender’in dikkatini ne dağıttı da bu detayı fark edemedi?”

Korumalar sürekli olarak değiştiği için Cavidan’ın ilgisini çekmemişti kapıda kimin olduğu. İskender’in de Serhan’ın dediği gibi pek kafası yerinde değildi. Serhan’ın açık arayan bu hâli hoşuna gitmediği için onu bastırmaktan çekinmedi.

“Sorumun cevabını alamadım. Çıkar mısınız evimden?” Eliyle dışarısını işaret ettiğinde “Hemen, Serhan Bey! Evimi terk eder misiniz? Aksi hâlde polisi aramak zorunda kalacağım.”

Serhan gözlerini kısarak Cavidan'a doğru yürüdüğünde, bir elini de cebine soktu. "İskender, Mahsun'u öldürdüğünde de bunu düşünmüş müydünüz?"

Cavidan'm tüm kanı damarlarından çekilmiş gibi hissetti. Öyle bir şaşkınlıkla kaldı ki Serhan bunu yakalamakta da hiç gecikmedi. "İskender, hislerini gizlemeyi öğretemedi mi sana senelerdir? Kendini ele veriyorsun. Korkun gözlerine yansıyor. Bir itiraf gibi."

Cavidan gözlerini kaçırdı panikle. Normalde daha soğukkanlı olabileceksen Serhan'ın onu bertaraf eden hamleleri, düşene bir tekme daha vurma hissi yaşıtıyordu Cavidan'a. Evinde hazırlıksız yakalanmışken üst üste aldığı darbeler kendini toparlamasında güçlük yaratıyordu.

"Bu kadar eminseniz kendiniz şikâyetle bulunsaydınız, Serhan Bey. Kardeşinizin katili ortaya çıktı diye biliyorum. Acınıza saygı duymaya çalışıyorum ama siz kendi yaranızı kaşırmaktan vazgeçmeyeceksiniz anlaşılan. Bunun suçlusu ne benim ne de İskender. Sizin varsayımlarınız bir şeyi ispat etmiyor. Biraz daha İskender'i suçlamaya devam ederseniz acınıza saygı duymayı bırakıp yaranızı biraz da ben kanatacağım. Çünkü işittiğim ve bizzat yaşadığım birkaç olay kardeşinizin çok da masum olmadığını ve böyle bir sonu çoktan hak ettiğini düşündürüyor."

"Bu kadar kör mü etti gözünü bu aşk?" diye sordu Serhan, bu durumdan hiç hoşnut olmadığını belirten bir kinle. "Var olan bir ölüme karşı bile İskender'i savunmak..."

"Gerçeği söylüyorum, bir savunma yapmıyorum. Üstelik içinde bulunduğumuz dünyada -ki siz tam ortasında yer alıyorsunuz- ölüm maalesef bizim acı bir gerçeğimiz. Sütten çıkmış ak kaşıkmiş gibi davranmayı bırakın lütfen. Çok eğreti duruyor üzerinizde. Hepimiz o çamurun içine bulanalı çok oldu."

Serhan'ın takıldığı nokta ise bambaşkaydı. Karşısında korkmadan yükselen o kadını hayranlıkla dinlerken, izlerken ona ait

olmamasının sancısını çekiyordu içinde. Tüm kelimelerini yakalıyor ama içinden kendisine ilgi duyacak anlamlar çıkaramıyordu. Bu da onu zorluyordu. “Âşık olduğunu inkâr etmedin,” dedi acı çeker gibi.

Yüzünün aldığı ifade, Cavidan’ın içinde kuşkuya yol açtı. Normal bir adam olmadığı her hâlden belliydi ve bu sorgulamaları, içine dökülen korku tohumlarının filizlenmesine sebep oluyordu. Eli panikle boynuna gittiğinde “Çıkar mısınız evimden lütfen?” dedi kapıyı göstererek. Onunla göz teması kurmamaya özen gösterse de tam önünde oluşu, evde yalnız oluşları ve onu koruyacak kimsenin olmayışı istemsizce gerilmesine sebep oluyordu. Sürekli ifadesini kontrol etme isteğini bastıramadığında göz teması kurmak durumunda da kalıyordu.

“İskender’i tanıımıyorsun,” dedi Serhan, sanki ona *git* dememiş gibi. “O benim kan kardeşimdi ve öz kardeşimi öldürdü.” Cavidan tam ağzını açacak gibi olduğunda, Serhan ürkütücü bir bakışla *sus* dercesine işaret parmağını kaldırdı. “Sen inkâr etsen de bu bir şeyi değiştirmiyor. Bunu kan kardeşine yapan adamın seni gerçekten sevebileceğine inanıyor musun? İskender insanları harcamaktan hiç çekinmez. Sen onun için bir hiçsin, Cavidan. Bir sorgulasana, sence neden seninle senelerce birlikte olmayıp şimdi yanından ayırmıyor? Seni ne için kullandı sence Cavidan ya da elinin altında tutup şimdi ne için kullanıyor?”

Şüphe tohumlarının içine serpildiğini hissettiği o an elini göğsüne koydu Cavidan. Göğsü daralıyordu sanki. Akli bu düşüncelere kaymak istemese de Serhan öylesine emin konuşuyordu ki bunun önüne geçmek için onu susturmaktan çekinmedi. Manipülatif kişiliği, onu etkisi altına alacak kadar kuvvetliydi.

“Yeter!” dedi bağırarak. “Siz İskender’e böylesine öfke duyken sözlerinize inanacağımı düşünmüyorsunuz, değil mi? Ne yapacağım şimdi? Siz böyle söylediniz diye İskender’in aşkını mı sorgulayacağım? Onu sevmekten vaz mı geçeceğim?”

İskender'in aşkı ve onu sevmekten bahsettiği o an Serhan'ın şakaklarında bir damar attı. Düşüncelerde, kelimelerde bile onu paylaşamıyordu. İçinde engel olamadığı o kıskançlık duygusuyla Cavidan'a büyükçe bir adım attı ve yüzlerini aynı mesafeye getirerek kasılan çenesini öne doğru çıkardı. "Tam da öyle yapacaksın," dedi kendinden emin bir sesle. Manipüle ediyordu ve bunun farkındaydı. "Ben gittikten sonra bütün bunlar aklını kurcalayacak ve sen bunun üzerine gideceksin. Günün sonunda haklı olduğumu göreceksin. Ve ben o günü sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Serhan'ın konuşması bittikten sonra Cavidan'dan aldığı o koku başını döndürdü. Kendini çekmekte epey zorlansa da Cavidan'ın geriye doğru adımlaması onun da çekilmesine sebebiyet verdi. Başka bir şey demeden arkasını dönüp çekip giderken Cavidan'ı tam da istediği o hâle getirmişti.

Aklında sorularla karman çorman bir hâldeydi. Serhan tam dış kapıyı açacağı o sırada "Neden?" diye sordu Cavidan. "Neden bana bunları söylemek için buraya geldiniz? Sizi neden ilgilendiriyor?"

Serhan arkasını döndüğünde ona bu soruyu soran kadının istediği cevabı gözlerinde aradı ama asıl olan ve beklediği aynı şey değildi. "Bunun cevabını gerçekten duymayı isteseydin söylemekten hiç çekinmezdim ama sen bunu duymaktan korkuyorsun." Tam çıkacakken tekrar duraksadı ve işaret parmağı önemli bir noktayı vurgular gibi havalandı. "Ama sen akıllı bir kadınsın, Cavidan. Bunun cevabını zaten anlamış olmalısın."

Anlamıştı Cavidan. Anlamayı hiç istemezken anlamıştı. Dillendiremediği bu gerçeklik gün yüzüne çıktığında ortalık kıyamet yerine dönecekti.

Kapıyı çarparak çıktığında kapının önündeki adamları da Serhan'ın peşine takıldı. Cavidan'dan kalan o koku hâlâ etkisini sürdürüyordu. Bir rüyanın içinde sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Onun oturduğu o koltuklarda oturmak, aynı yerde

adımlamak bile onu yaşıyormuş gibi hissettirdi. “Yusuf,” diye seslendiğinde hemen arkasındaki adam koşarak yanına geldi. Cebinden çıkardığı ufak bir kutuyu ona doğru uzatarak “Benden önce git ve Duygu’ya söyle, hazır beklesin,” dedi. “O kutuyu da kendisine ilet. Gidince üzerinde görmek istiyorum.”

Yusuf, “Emredersiniz, efendim,” diyerek uzaklaşacakken “Yusuf,” dedi tekrar. Duraksadı ve gözlerinin içine ölümü hatırlatan bir ifadeyle baktı. “O kutuyu açarsan ben bunu anlarım. Biliyorsun, değil mi Yusuf?” diye sordu. Adam yurkunmakta zorluk çekerek başını salladı. Öyle korkmuştu ki elindeki kutuyu düşürecek. Kutuyu sıkı tutmaktan bile çekindi. “Ve ben anlarsam o gördüklerin bu hayata dair gördüğün son şeyler olur. Beni anlıyorsun, değil mi?”

“An... Anlıyorum, efendim.”

“Anlamıyorsun Yusuf,” diye bağırdı. “Öldüreceğimi sanıyorsun ama ben gözlerini oymaktan bahsediyorum. Bana yalan konuşuyorsun Yusuf.”

“Anlamamışım efendim,” dedi korkuyla. “Yani şu an anladım, efendim.” Titrek çıkan sesi gerçekten anladığının göstergesiydi. Serhan adı gibi emindi artık o kutuyu açmayacağından. Kutunun içinde Cavidan’ın alt iç çamaşırı vardı ve Cavidan’ın tenine değen bu kadar özel bir parçayı kimsenin görmesine müsaade edemezdi.

Yusuf öndeki arabaya bindiğinde, Serhan kendi minibüsüne doğru yürüdü. Yanındaki adam tarafından sürgülü kapı açıldığında bu akşam bir sürpriz de ona yapıldı. Hiç beklemediği o isim ile o günden sonra ilk kez yüz yüze geldi. İskender Oğuzbeyli, tam karşısındaki koltukta oturuyordu. Öndeki şoförün cansız bedeni koltuğa düşmüşken arkasındaki adam silahını İskender’e doğrulttu. Ve tabii diğerleri. Onlarca silahın içinde tek başınaydı.

İskender ise oralı bile olmadı. Tek odağı, Serhan'dı. Serhan'ın da tek odağı İskender'di. "Geç lan içeri!" dedi öfkeyle. Serhan arabanın içine binerken arkasında eli titreyerek silah tutan adamın silahını bir el hareketiyle indirdi ve minibüsün kapısını kapattı. Karşılıklı olarak oturur hâle geldiklerinde artık iki dost, kardeş değil, ezeli düşmandılar.

"Sonunda karşıma çıkacak cesareti bulabildin he İskender?"

Serhan'ın sözleri, İskender'in korktuğunu ima edip kıskırtmak üzerineydi ama kendinin farkında olan bir adam bu küçük oyunlara gelmezdi.

"Gizli saklı değil, açık açık senden uzak durdum zaten, Serhan," dedi İskender. Elini ona doğru uzattı kendinden emin bir ifadeyle. "Bence sen de bunun gayet farkındaydın. Bir kayıp yaşadın diye ilk saygısızlığına göz yumdum ama sen bu gece ikincisini gerçekleştirerek tahammül sınırlarımı aştın. Şimdi deliliğimle uğraşmak durumunda kalacaksın."

"Saygısızlık?" diye sordu Serhan, anlamamış gibi kaşlarını çatarak.

İskender dirseklerini dizlerine doğru dayadı ve öne doğru çıkarak "Senin derdin ne, Serhan?" diye sordu. "Bana karşı açık olsana... Cavidan'dan ne istiyorsun?"

Gizlediği yüzü açığa çıktığında büyük bir cesaretle "Sen ondan neyi istiyorsan..." dedi ve bu söz İskender'in kolunu Serhan'ın boğazına dayamasına sebep oldu. Koltuk ile kolu arasında sıkıştırdığı boynunu büyük bir kuvvetle bastırırken Serhan'ın değişen yüz rengi nefes almakta zorluk çektiğini gösteriyordu. Öylesine gözü dönmüştü ki Serhan'ın canını o an orada alacak kadar karartmıştı gözünü. Oyunu değiştiren ise Serhan oldu. Karşı koymaya çalışırken zar zor çıkan cümleleriyle "Ne o?" diye sordu. "Kardeşimin canını alman yetmedi, şimdi de beni mi öldürecekisin?"

Aralarında yatan bu ölümün iki tarafıydı onlar. İskender inkâr etmedi ama kabul de etmedi. Zira hiçbirine gerek yoktu. İkisi de birbirini bilirdi. Bu sözü İskender'in gücünü düşürürken, "Sen bu kadarsın işte!" dedi Serhan. "Can borcun olan adamın canını iki kez alacak kadarsın."

Can borcu vardı, haklıydı. Her ne kadar bugün burada Serhan'ın canını almadığı için pişman olacağını bilse de "Bir daha..." dedi İskender, hiç düşünmeden. "Bir daha, benim olana yaklaşmayacaksın! Etrafında dolaşmayacaksın! Adını bile anmayacaksın! Bu sana ilk ve son uyarımdı!"

Tükürür gibi sarf ettiği cümlelerle elinin altındaki adamı bir kenara bıraktı ve kapıyı açtı. Arkasında bıraktığı adamın ise yüzünde korkusuzca bir gülümseme vardı. "Sen mi engel olacaksın buna?" diye sordu Serhan.

İskender arkasına bile bakmadan yürürken ona doğrultulmuş silahlar patlamaya meyilliydi. İskender'in sözleri ise onlara ateş emri verir gibiydi.

"İnsan kaderini kendisi şekillendirir, Serhan," diye bağırdı. Kollarını düzelterek elini beline doğru attı. "Bugün canını bağışlayarak sana olan can borcumu ödemiş oldum. Artık hesap kitap kapandı. İkincisinde elimden kurtulmak için bir şansın daha olmayacak."

Belinden çıkardığı silah ile ona doğrultulmuş silahlar arasında yürürken her birinin ayağına tek tek sıktı ve topuğunun üzerinde geri dönerek "Sizi yaralı bırakıyorum ki yerinize geçecek olanları uyarın," dedi korkutucu bir sakinlikle. "Bir daha aynı şeyin tekrarlanması hâlinde o kurşunları beyinlerinde patlatırım."

Bıraktığı enkazdan tek parça çıktığında asıl darbeyi başka yerden almıştı. Serhan'ın Cavidan'a olan ilgisi, açılan bir mezarın daha habercisiydi. İçine ise kimin gireceği belirsizdi.

Yarım saat önce yatağında uzanırken camına yansıyan araba farlarının İskender'e ait olduğunu görmüştü. Görmüştü ama yanına gitmemiş, gördüğünü belli etmemişti. Karanlıkta perdenin arkasından zaman zaman kontrol etti. Oradaydı, gitmemişti. Arabanın içinden eve doğru bakıyordu.

Yatak odasına doğru bakıyordu, parmakları, alışkanlığın yarattığı öfkeli bir ritimde sakallarıyla oynuyordu. Cavidan odasından hiç çıkmadı. Onu kontrol edip edip yatağına geri döndü. Bir an olsun da uyuyamadı. Ta ki İskender gelip de kapısını çalana kadar.

Sabahlığının kuşaklarını bağlayarak merdivenlerden inerken yüreğinde Serhan'ın yarattığı korkuların endişesini taşıyordu. İskender'in onun buraya geldiğinden haberi vardı. Biliyordu. O yüzden zaten kapının önünde beklemişti. Öğrendiği gibi eve gelmeyip beklemiş olması da basit bir öfkeden ötesi gibi hissettiriyordu. O yüzden kapının kolunu tuttuğunda tereddüde düşerek derin bir nefes aldı. Kapıyı yavaşça ve sakinlikle araladığında, İskender'in kolu kapıya dayanmış bir hâldeydi. Önce aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Birbirlerine öfkeyle bakarken iki taraf da geri adım atacak gibi durmuyordu. İlk yükselen de Cavidan oldu.

"Madem buraya geldiğinden haberin vardı, beni neden onunla baş başa bıraktın? Neden o buradayken sen yoktun, İskender?"

"Çünkü sana bir şey yapmayacağını biliyordum." İçeri doğru bir adım attığında, Cavidan geriye adımladı ve kaşlarının arasında derince bir çukur oluştu. "Peki sen neden o gittikten sonra bana haber verme gereği bile duymadın? Samimiyetle soruyorum Cavidan. Gelip anlatacak mıydın? Burada olduğundan bahsedecek miydin bana? Yoksa ben bildiğimi belli etmesem kapanıp

gidecek miydi bu konu?” Bakışlarıyla baskınlığını belli eden bir tutumu vardı. “Lütfen,” dedi. “Lütfen, buna samimiyetle cevap ver. Ne yapacaktın?”

Sinirlenmesini anlayabiliyordu Cavidan. Serhan’dan sebepti bu öfkesi ama sanki bunu dile getirmese de İskender’i korkutan başka şeyler de varmış gibiydi ve Cavidan’a hissettiklerinin ağırlığıyla yaklaşıyordu.

Cavidan hiç düşünmeden “Söyleyecektim,” dedi. “Ben senden bir şeyleri gizlememeyi Mahsun olayında öğrendim, İskender. Senden saklamak gibi bir niyetim yoktu. Hiç olmadı. Senin aksine, ben sana her zaman açık oldum. Sadece bunu bu gece yapar mıydım bilmiyorum ama söyleyecektim.” Kendi açıklamasını, bütün öz güveniyle şüphe bile duymadan yapmıştı. Sonra kendi öfkesi dâhil oldu konuşmanın tam orta yerine. Olduğu yerde yükselerek başını hayal kırıklığıyla salladı. “Ama senin yaptığın açıklama, beni tatmin etmedi. Sen benim ne kadar korktuğumu ve endişelendiğimi biliyor musun? Sen onun bana bir şey yapmayacağını bildiğin için böyle rahat olabilirsin ama ben bilmiyordum ve hiç de rahat değildim, İskender. Sen, beni bile bile o korkunun içinde bıraktın. Şimdi haklı olan senmişsin gibi buraya gelip bir de bana hesap soramazsın!”

İskender hak vermiş olacak ki cevap veremedi. Ama gözlemindeki korkudan, endişeden ve öfkeden de bir şey kaybetmemişti. Haklılığını doğrulamak yerine ona doğru adımlamaya devam etti. Ellerini beline sarmaktan bir çekince duymadı. Öfkesi, onu Cavidan’dan itmek yerine daha da çekti. Cavidan başını kenara doğru çevirdiğinde alnı şakağına doğru dayandı ve Cavidan’ın tenini okşayan burnu, onu kendine doğru çevirmeye çalıştı. “Ne söyledi sana?” diye sordu. Cavidan kızgındı. Gelmeyişine, sonradan gelip de güvenmeden hesap soruşuna kızgındı. Ona teslim olmamak adına karşılık vermek istemiyordu ama İskender sınırlarını zorluyordu. “Sana soruyorum,” diye

tekrarladı, burnu çenesini karşı koyamayacağı bir hisle okşarken. “Ne söyledi sana?”

Yüzlerini birbirine denk düşürdüğünde Cavidan, İskender’in dudaklarından çıkıp kendi yüzüne çarpan o sıcacık nefeslerinin etkisinde kalmamak için ellerini göğsüne koydu. Bu hareketi bir nevi duvar oluşturmaktı ama İskender o duvarları bile yıkacak inada sahipti. İskender, onu durduran ellerine baktı. Aralarına mesafe koymak isteyişi onu biraz daha korkuturken korkusu gözlerinde bir öfkeye yol açtı. O öfke de kaşlarının arasında kırsılan gözlerinde belirdi.

“Senin beni sevmediğini...” dedi Cavidan hiç düşünmeden ve İskender’in kısa bir an bocalamasına yol açtı. “Bizi görmüş. Beni seninle ilgili uyarmak istemiş. Sen beni sevmiyormuşsun. Yıllar sonra neden şimdi olduğunu sorgulamamı istedi.”

“Ve sen buna inandın, öyle mi?” diye sordu İskender. Sesi gitgide yükseliyor, içeri doğru Cavidan ile birlikte yürüyordu. Belindeki elinin baskısı daha da artıp kendine çekerken burnu, ona yüz çeviren çehresini okşuyordu. “Girdi yani aklına? Benim seni sevmediğime onun bir cümlesiyle ikna oldun?”

İnsan insanın imtihanıydı da bir insan, bir insanda kaç kere dil yarası bırakırdı? Cavidan bu ithamıyla hiç olmadığı kadar öfkelenerek göğsünde süs gibi duran elini o öfkeyle kendinden itti ve “İskender!” dedi, baskılı bir sesle. Aralarına koyduğu mesafenin soğukluğunu sesine de yansıttı. “Bu gece konuşmasak çok daha iyi olacak. İkimiz de kötü bir gece geçirdik ve az önce kapımı çalarak beni güvensizlikle suçladın. Şimdi de aynı tavrı sürdürüyorsun. Bana ne söylediğini soruyorsun ve aldığın cevapla benim sana olan güvenimi sorgulamaya kalkıyorsun. Bunun bunca senenin üstüne benim için ne kadar kırıcı olduğunu tahmin edebiliyorsundur diye düşünüyorum.”

Cavidan’ın geri çekilmesiyle aralarında açılan boşluğu kapatmadı, İskender. İçine girdikleri bu can sıkıcı hâlin daha da alevlenmemesi için eli sıkıntıyla sakallarını sıvazlarken tam

ağzını açacaktı ki “Başka bir gün İskender,” dedi susturarak. “Bu gece bu kadarla kapansın, gitsin. Şimdi müsaade edersen uyumak istiyorum.”

Eli kapıyı gösterdiğinde İskender durdu, baktı ve Cavidan’ın teklifini kabul edip işleri daha da çıkmaza sokmamak için kapıyı çarpıp çıktı.

Şahnar, aynadaki aksine baktı. Kendi nişanıydı ama sanki bir cenazedeymiş gibi hissediyordu. Aklına, o gün Fırat’ın yüzükleri takıldığındaki yüz ifadesi geldi. Yüzündeki o gülümsemeyi bir an olsun aklından silemedi. Yalandan da olsa gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. O nasıl yapabilmişti? Hiç mi sevmemişti? Tüm bunlar aklından geçiyordu ama bir cevap bulamıyordu. Soruları muhatapsız kaldığında öfkesiyle etrafı birbirine katmak istiyordu ama bunun da onu bir yere vardırmayacağını farkındaydı. Ali, o gün Şahnar’ın mektubunu almış ve karşılığını kapıya gelerek vermişti. Gelip babasından izin istedikten sonra, Subaşı’nın onayıyla ayrılmıştı o kapıdan. O gün de dâhil olmak üzere bir daha hiç görmemişti Şahnar, Ali’yi. Nişan hazırlıklarını yapmaya başlamışlar, Oğuzbeyli ailesi tarafından gönderilen terziye nişanlık siparişi vermişlerdi. Nişanlığın kumaşları özenle seçilmişti. Kırık beyaz, parıltılı, kabarık karpuz kollu, ağır dantel işlemelerin bulunduğu şık bir elbiseydi. Ağır bir makyaj yapılmıştı ve yine şık bir taçla saçları tutturulmuştu. Gelin olarak kendisi hazırды fakat müstakbel damadının düşüncelerini bilmediği için gergin ruh hâli iyice onu boğulacakmış gibi hissettiriyordu.

Kapının aralık olduğunu ve teyzesinin girdiğini elini omzuna koymasıyla fark etmişti. Aynaya bakarken kafasında kurduğu düşünceler bir toz bulutu gibi dağıldı ve başını arkaya doğru çevirdi. Annesinden sonra anne yarısı dediği ve Fırat yüzünden

babası tarafından güven kaybı yaşattığı teyzesine mahcup bir ifadeyle baktı. “Seni de olmayacak bir işin peşinden sürükledim, teyze. Babamın sana olan güvenini kırdım. Bana hakkını helal eder misin?”

Tüm duyguları aynı anda yüreğinde taşıdığı için gözünün ucundaki gözyaşı da akmaya hazır hâlde bekliyordu. Asuman, hızlıca elini elinin üzerine koydu ve “Şahnar!” dedi, anne site-minin sesine yansıdığı o güzel tınıyla. “Ne demek o öyle? Ben ne yaptıysam sen mutlu ol diye yaptım. Başka hiçbir şey umurumda olmadı, olmaz. Sen şimdi benden yine aynısını iste, yine yaparım. Hakkım da sana her daim helal, kızım. Bir de o güzel yüreğine bunu dert etme.”

Tuttuğu o ellerini dudaklarına götürdü ve gerçekten kendi çocuğunu yüreğine basar gibi bastı. Derince koklaya koklaya öptü. “Sen bırak şimdi onu bunu da... Sen nasılsın, onu söyle bana? İstiyor musun sen gerçekten bu oğlanı?”

Şahnar’ın yüzünde keyiften hayli uzak bir tebessüm oluştu. Bakışları camdan dışarıya çevrildiğinde gözünden akmayan yaşların intikamını alırcasına gözyaşları sel olup aktı. “Benim istediğimin bir önemi var mı, teyze?” Sonra kendi hâline söver gibi sahte gülümsemeler barındıran bir nefes döküldü tam aralarına. “Hoş, benim istediğimi de gördük ya... Sanki senelerdir birlikte değilmişiz gibi ben ailemi bile karşıma almamışım gibi başka biriyle o yüzükleri taktı. Üstelik bana ayrıldığımızı haber verme gereği bile duymadan. Ben hiç mi tanıyamamışım teyze, onu?” diye sordu, sanki cevap ondaymış gibi. “Sevmemiş beni. Sevse böyle yapmazdı. Bazen diyorum ki acaba o da mı zorla bu yola sürüklendi? Ama teyze, ben babama direniyorken onun güle oynaya kabullenmesi...” Cümlelerini nasıl tamamlayacağını bilmediği bir kırgınlık yaşıyordu içinde. “En zoru da tanıdım sandığın adamın yıllar sonra bir yabancı olduğunu görmek. Babamlar öğrenene kadar Fırat benim aklımda çok başka bir

yerdeydi. Şimdi sanki tanıdığım adam o değilmiş gibi hissediyorum.”

İçindeki kızgınlık ve kırgınlık birbirine karışmıştı. Bu kadar basit değildi ama Şahnar için. Sadece bunu kabullenip ikisinin de kendi yoluna bakmasıyla kapanmayacaktı bu ihanet. Şahnar her gece, her bir gözyaşında intikam yeminleri etmişti. Ettiği o yeminlerden hiçbir şey onu caydıramazdı. Sadece o günü bekliyordu. İntikamını alabileceği o günü...

“Biz ne desek boş...” dedi Asuman. “Eskilerin dediği gibi, seni sevmeyeni bal olsa da unut, seni seveni zehir olsa da yut.”

Fırat’tan koparıp Ali’ye gönlünün kayması için her şeyi yaptı, Asuman. Çünkü o kadere inanırdı ve Ali böyle bir zamanda hayatına girdiyse bu öylesine bir sebepten değildi.

“Kim?” diye sordu Şahnar, istemsizce gerçekleşen bir kahkahayla. “Ali mi beni seviyor? Yapma, teyze!” diyerek başını iki yana salladı. “Ben neysem Ali de o. Beni sevdiğinden değil, öyle olması gerektiği için zorunluluktan geldi o da.”

“İlk gelişi zorunluluktandı,” dedi Asuman, onun alaya alır hâline karşı ciddiyetle yükselerek. “Peki sonraki gelişi neydi, Şahnar? Gelme gelmezdi. Neden geldi o çocuk bir daha bu kapıya?” Şahnar tam ağzını açacak gibi olduğunda, “Yolladığın mektuptan haberim var,” diyerek böldü teyzesi onu. Asuman teyzesi de az kurnaz değildi. Sadece Şahnar ile çoğu zaman yarışa giremiyordu ama o da görmüş, geçirmiş bir kadındı. “O mektup yine de gelmesi için bir sebep değil, Şahnar. Adam seni bir kere gördü. Beğenirse, etkilenirse senin mektubun onda böyle bir etki bırakmazdı. Çocuk mektubu alır almaz uçarak gelmiş buraya vakit kaybetmemek için. Belki büyük bir aşk değildir ki çok normal ama hiçbir şey de yok diyemiyorum ben senin gibi.”

Teyzesinin bu sözleri, Şahnar’ın aklını karıştırdı. Ali’ye alıcı gözle bakmadığı için onun da ona nasıl baktığını görememişti ama yan yanayken birbirlerine olan tavırları hiç de teyzesinin

söylediklerine yorulacak şeyler değildi. Şahnar, sıkıntılı bir nefes çekti içine. “Babamlar, Fırat ile olan durumu öğrenip karşı çıktıklarında Hz. Ali’nin duasını ettim her gece. *Allah’ım gönlümde olanı hakkımda hayırlı eyle, hakkımda hayırlı olanı gönlüme razı eyle.*”

Asuman’ın yüzüne bir tebessüm yerleşirken sıkıntıyla yüreği daralan yeğenini sarıp sarmalayarak omzuna yatırdı. Elleri, bir anne sıcaklığıyla sırtında dolandı. “Belki de ettiğin dua seni bugüne getirmiştir, kızım. Belki de hakkında hayırlı olan Ali’dir. Kader kusursuzca işler. Sen nasibine kavuş diye olmuştur tüm bunlar. Kader sizin Fırat ile olan hikâyenizi orada bitirmiş, Ali’yi getirmiştir.”

Teyzesinin bu sözleri, uzunca düşünmesi için aklına mışlandı. Hiçbir şey demedi ama yüreği inkâr da etmedi sanki. Sadece kaderin onun için ne getireceğini bekledi. Bazen bazı yaraları açan değil de yarayı tanıyan başka bir yaralı sarardı. Çünkü her yarayı açan şifayı da kendinde barındırmazdı.

Nişan evindeki kasvet devam ederken Alilerin tarafta da farklı bir durum yoktu. Birkaç araba yola koyulmuş devam ederken Ali boğazına yapışan bir elmiş hissi veren gömleğinin düğmesini açtı ve derin bir nefesle kışın ayazında camı sonuna kadar indirdi.

“İşte abim... Sonra babam, bana o gün bir tokat attı, ben ömrübillah unutmadım. Bugün hâlâ yanağımda sızlar acısı.” Üçbey’in bitmek bilmez anıları yola çıktıklarından beri sürerken hissettiği ürpertiyle bölündü. “Abim, zaten soğuk değil mi? Niye açtın sen camı?”

Ali önce Üçbey’e baktı, sonra önüne döndü. Sanki ona sormamış gibi yoluna devam ederken aklı tamamen uçmuş gibi hissediyordu. Bilhassa cevapsız bırakmamıştı ama aklında o kadar çok şey dolanıyordu ki başka konulara kendini veremiyordu. O kadar ki az önce yanından geçen arabayı fark etmemiş, şeridine doğru kayarken korna sesiyle sıçramıştı. Sonra da sanki hata karşı taraftaymış gibi sövüp saymıştı.

“Abim, biz sana zorla mı alıyoruz Şahnar’ı, ben anlamadım ki?” dedi Üçbey ve konu Şahnar olunca Ali’nin hemen ilgisini çekti fakat o bile farkında değildi bunun.

“Sence isteyerek gibi mi duruyor, Üçbey?”

Bu aksiliğini bir tek Üçbey alttan alabilirdi. O kadar gergin ve çekilmez bir adam hâline gelmişti ki günlerdir, kendisi bile farkında değildi. Gerçi farkındaydı. Farkında olduğundan pek kimseyle görüşmüyor, kendini nereye atacağını bilmediğinden oradan oraya savruluyordu.

“Niye evleniyorsun o zaman, abim?” dedi sakinlikle. Ama bu sorunun cevabını Ali de bilmiyordu. Bilmediği soruların ona sorulmasından da hoşlanmıyordu. Neden bilmediğini de kendine dert ediyor, daha da öfkeleniyordu.

“Seni neden yanıma aldım ki ben ya?” diye sordu arkasına yaslanıp sıkıntıyla. Yüzündeki memnuniyetsiz tavırla Üçbey ağzının içinde cık cıklayarak başını diğer tarafa çevirdi.

“Sanki zorla bindim arabana! Sen çekiştirdin, *gel de gel* diye. *Aklımı dağıtırsın* dedin. Sonra Üçbey kötü oluyor. Tövbe, daha da gelirsem...”

Tavırlı tavırlı başını diğer tarafa çevirince Ali dayanamadı ve arabada oluşan sessizlikle kendi iç sesinin kavgasıyla baş başa kaldı. Bu durum da hiç hoşuna gitmedi. Eliyle Üçbey’i dürterek “Tamam lan!” dedi ama Üçbey omuz silkip başını çevirmedi. “Tamam diyorum da! Özür dilerim, hadi.” Günlerden sonra sesi ilk kez bu kadar alçak ve muhtaç çıkmıştı. Üçbey göz ucuyla Ali’ye doğru baktı ve sonra yine o yufka yüreği kıyamadığından “İyi hadi, tamam,” diyerek gülerek döndü Ali’ye.

“Ben sana küçüklüğümde saklambaç oynarken bidonun içine girdiğimi ve sonra hurdacının o bidonu aldığını, benim de bidonun içinde kaçırıldığım hikâyeyi anlatmış mıydım?”

Üçbey'in hevesli hâline karşı Ali düz bir ifadeyle "Anlatmış oldun," dedi ama Üçbey'e yetmedi. Detaylara girmeli, o detaylarda boğulmalı, o detayları abartmalıydı. O yüzden "Bak şimdi..." diyerek konuya giriş yaptığında yol aktı gitti.

Şahnarların evinin kapısına geldiklerinde karşılaştığı araba kalabalıklığıyla Ali biraz daha gerildi. Subaşı İdris, ailelerinin birbirine bağlılığını ve kalabalıklığını göstermek ister gibi hatırı sayılır bir kalabalığı toplamıştı evine. Ali ceketinin kollarını düzeltti ve eline emanet gibi duran çiçeği aldı. Arkasındaki arabalar da yavaş yavaş yerleşirken Üçbey arabadan indiği gibi Cavidan'ın arabasına doğru koştu.

Kapısı açılır açılmaz arabadan tüm asaletiyle indi, Cavidan. O kalabalığın içinde dahi parlıyordu. Gri, parlak kumaştan bir elbise giymişti. Saçlarının iri dalgalarını kürkünün üzerine doğru düşürmüş, sadece bir bakışıyla bile insanı etkisi altına alacak gözleriyle etrafı süzüyordu. Aradığı ise tek bir isimdi: İskender Oğuzbeyli. O akşamdan sonra oldukça az görüşmüşler, birbirlerine hiç yoktan bir mesafe koymuşlardı. İşlerin yoğunluğu, birbirlerine tavırları derken geçip giden zamanda doğru dürüst adım atan taraf olmamıştı. Cavidan bu akşamdan umutluydu. Aralarındaki bu yersiz ve gereksiz tavrın bu gece son bulması için İskender'in onu evden alacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı.

İskender onu almamış, alması için bir araç göndermişti. Cavidan da minnet edip o arabaya binmemiş, kendi şoförüyle tek başına gelmişti. Görse bakışlarıyla öldürecek ama gururundan yanına bir adım sokulamayacaktı biliyordu ama yine de gözleri bir an olsun onu aramaktan vazgeçmiyordu. Göremeyince de içinde tutamayarak Üçbey'e sordu.

"İskender'i gördün mü? Sabahtan beri ortalıklarda yok."

"He gördüm, yengem," dedi Üçbey heyecanla. "Subaşı bugün gelen misafirlerine sofralar kurdurmuş, bütün gün krallar gibi ağırlamış. İskender abimi de başmisafir olarak davet etmiş.

Normalde erkek tarafından kimse çağrılmaz ama İskender abimin her masada yeri vardır, bilirsin.”

Cavidan’ın gözleri *bilmem mi* dercesine devrildi ama Üçbey bunun farkına bile varmadı. “Muhtemelen oradan buraya geçmişlerdir. O çoktan gelmiş...” dedi ama arkasında gördüğü isimle cümlesini tamamlayamadı.

Cavidan ise sustuğunu bile fark etmemişti. Cümlesini çoktan kafasında tamamlamış, içindeki kırgınlıkla hiçbir şey demeden eve doğru adımlayacaktı ki tanıdık bir ses duydu. “Beni bu kadar övdün ama sence de bir şey unutmadın mı, Üçbey?”

Cavidan’ın adımları duraksadı, sesini duyduğunda istemsizce yüzüne oturan gülümsemeyle kaldı. İçindeki kırgınlık, öfke dinmemişti ama İskender’in sesi engelleyemediği o mutluluğu da peşinde getirmişti. Kalbinin kanat çırpışları ilk günkü o hissi yarattı. Hele bir de yaklaşırken buram buram dolan kokusu ve o tanıdık güçlü adımları yok muydu, Cavidan her seferinde kalbi duracakmış gibi hissediyordu.

Kulağına doğru yanaştı ve sesi tenini okşar bir fısıltıyla kulağına döküldü. “Senin için gönderdiğim araçla gelseydin seni bana getirecekti ve birlikte gelecektik ama o inadin... Ah, kıramadığım o inadin!” İçli bir nefes çekip parmakları nazikçe kollarına sarmalandı. Burnunun ucunu kulağının kenarına doğru sürttü. “Senden önce geldim evet ama sensiz giremedim. Çünkü bir kral, kraliçesi olmadan tamamlanmış sayılmaz. Onca insanın içine eksik çıkmak istemem. Yanımda olursan tamamlanırım. Beni tamamlar mısın?”

Karşı konulamaz sesi, dokunuşu, sözlerinin etkisi, bir de omzuna dokunan dudaklarıyla “Özür dilerim,” dedi. “Seni kırmak, seni bu kadar sadıkken sadakatinden vurmak gibi bir düşüncem yoktu. O gece senin de dediğin gibi zor bir geceydi ve ben seni kaybetmekle yüzleştiğimde kendime bile çekilmez bir adam oluyorum.” Arkasında olan bedeni usulca yanına doğru

yanıştığında gözlerine bakarak bir kez daha af diledi. “Beni bağışlar mısın?”

Elini tutmak için uzattığında, Cavidan’ın o dağılan ifadesi anında toparlandı ve gülümseyip elini İskender’e uzatması bağışladığı anlamını taşıyordu. Parmakları birbirine kenetlendiğinde İskender, Cavidan’ın varlığıyla sanki daha da güçlendi. Omuzları diklendi, adımları daha kuvvetli bastı. Yan yana geldiklerinde oluşan o muazzam uyumun içinde hareket ettiler. Gelin ve damadı gölgede bırakacak bir ihtişamla ve yıllar sonra herkese ilan edercesine yürüdükleri o yolda tüm gözler üzerlerine toplandı. Hemen önlerinde olan Gürkan Oğuzbeyli’nin, Ali’yi oğlu bilerek yanına almasıyla oluşturdukları aile tablosu gerçeği aratmayacak kadar güçlüydü. Ali’nin eksik yanı tamamlandı.

Gürkan Oğuzbeyli, zile bastığında Ali kısa bir öksürükle boğazını temizledi ve elindeki çiçekle duruşunu düzeltti. İskender, her daim yanında olduğunu belirten bir tavırla elini omzuna vurduğunda Ali ona minnet dolu bakışlarla başını hafifçe eğdi.

Sonra kapı, onları çoktan aile olarak kabul etmiş insanlar tarafından açıldı. Birkaç adım ötede, babasının yanında duran Şahnar’a baktı Ali ve o bakışla öylece kalakaldı. Herkes tek tek içeri girerken Ali, tüm uzuvlarının kontrolünü kaybetmişçesine bir süre sendeler gibi oldu ama tekrar İskender’in elini sırtına koymasıyla kendine geldi. Günden güne Şahnar’ın çehresine güzellik katılıyordu sanki. Gördüğü ilk an kabul etmişti güzelliğini zaten ama giderek katlanacağını kimse söylememişti Ali’ye.

Gerçi birkaç hafta öncesine kadar hayatına girecek olmasından da bahsetseler, inanmazdı Ali. İçine düştüğü sevdanın onun sonu olacağını düşünürken şimdi bugün bu eşikten, hiç tanımadığı bir kadının yol arkadaşı, eşi olmak için atıyordu adamını. Onu sevmeyen, onun sevmediği bir kadının... Duygularını nasıl yansıtacağını, ne hissedeceğini bile bilemeden tereddüt dolu adımlarla ilerledi ve elindeki çiçekleri Şahnar’a doğru uzattı.

Şahnar ise onun aksi bir düşünceye sahipti. Ali ne kadar kendini tereddüt dolu olarak tanımlasa da Şahnar'ın karşısında gördüğü kendinden emin bir adam gibiydi. Bakışları, duruşu... Aldığı bir mektupla koşa koşa gelişi... Herkesin harcı değildi bunlar. Üstelik aralarında geçen sürede hiç hoş şeyler yaşanmamışken başkasını sevdiğini bilirken...

Şahnar ona uzatılan çiçekleri kucaklarken nazik olmaya özen göstererek tebessüm etti ve "Hoş geldiniz," dedi. Babasının araya girip birbirlerine olan bakışlarını kesmesiyle teyzesi tarafından bir adım geri çekildi. İdris, Gürkan Oğuzbeyli'nin yanına yanaşırken Ali ve İskender'i de önüne kattı. Cavidan ise hemen İskender'in yanındaydı.

"Gürkan Baba, şimdi misafirlerimiz epey kalabalık..." dedi, Subaşı İdris. Haklıydı, kendi tarafları da Gürkan Oğuzbeyli ile gelenler de bir hayli fazlaydı. Kapı önünde Gürkan Oğuzbeyli'nin getirdiği davul zurnalar çalıyor, ikramlar dağıtılıyor, şimdiden para ve altın dolu kırılan testilerden fakir fukara nasiple niyordu. "Biz şu işin hayırlısıyla bir adını koyalım, merasimimizi gerçekleştirelim, sonrasında rahatça otururuz."

Şahnar'ın o güzel, kara gözleri şaşkınlıkla irileşti. Evet, bu akşamın niyeti belliydi, hazırlığı belliydi fakat bu kadar acele olabileceğini tahmin edememişti. Öncesinde Ali ile iki kelam konuşurlar diye düşünmüştü. O gün babası Ali'yi gönderdikten sonra bir daha hiç yüz yüze gelmemişlerdi. Şahnar'ın merak ettikleri vardı ama Subaşı İdris tek kelime etmelerine müsaade etmeden, sanki bilerek yapmak istercesine hareket ediyordu.

Teyzesi, Şahnar'ı mutfığa doğru yönlendirirken misafirler epey büyük olan salonu dolduracak şekilde yerleştiler. Tekli koltukta Gürkan Oğuzbeyli, hemen yanında da İskender, Cavidan ve Ali vardı.

Ortamda sessizlik oluşunca ve yerleşme tamamlanınca Subaşı İdris, önceliğini Cavidan'dan yana kullandı. "Cavidan," dedi tebessümle, olduğu yerde arkasına büyük bir kudretle yaslanarak.

“Ne iyi ettin de geldin... Seni cemiyetimizde görmek bizi onurlandırdı.”

Cavidan takındığı tavrın karşılığını bir ayna gibi yansıtırdı. İskender’in elini bir an olsun bırakmayışından destek alarak diğer elini de onun elinin üstüne koydu. “Biz bir aileyiz,” dedi samimiyetle. “Ali de benim kardeşim gibidir. Şahnar da bu gecenin sonra kız kardeşim olacak. Bu güzel günlerinde yanlarında olmamak ayıbım olurdu.”

Subaşı, Cavidan’ın bu tavrını gülerek memnuniyetle karşıladı. Her ne kadar Şahnar’ı, Fırat ile evlendirmemek için başkalarıyla evlilik yoluna soksa da aklı kalsın istemezdi. O yüzden birbirine böylesine sıkı sıkı kenetlenen bir aile yapısının içine göndermek, onun da içine su serperdi. Üstelik Cavidan’ın duruşunu, tavrını her zaman takdir etmişti. Şahnar zaten kendini ezdirmezdi ama Cavidan aksi bir durumda müdahalede bulunur, kimseye laf söz ettirmeden Şahnar’ı oradan çeker alırdı. Bunu da bu akşam buraya gelmeleriyle net olarak anlamıştı. Bir tek dikkatini çeken de bu olmamıştı. İskender ile el ele, göz göze oluşları da dikkatinden kaçmamıştı. Açıkça sormayı kendine yakıştıramazdı. Onların mahremi olarak görürdü ama içinde de tutamadı bu güzel görüntüye karşı düşüncelerini.

“Darısı en yakın zamanda sizin de başınıza inşallah.”

Cavidan, bu duaya iç çeke çeke zihninden *âmin* dese de dışına karşı sessiz kalıp, tebessüm ederek, bakışlarını İskender’e sabitledi. En çok onun düşüncesini merak etti ve İskender buraya el ele gelişleriyle ilan ettiği yetmezmiş gibi, “En kısa zamanda inşallah, abi,” diye karşılık verdi. Tek bir nefeste çıkan tek bir cümle, insana sayısızca düş kurdurabilirdi. Cavidan o düşlerin içine daldı, gitti. Sonra da İskender elini, Cavidan’ın beline doğru atarak o kalabalıkta kimse anlamadan daha da yamacına doğru çekti. Belinde kımıldayan o parmakları bambaşka hisleri de peşinde sürükledi. Hasreti, aşkı, vuslatı...

Şahnar'ın elinde kahve tepsisiyle içeri girmesiyle tekrar bir sessizlik oluşurken öncelikle büyükler kahvelerini aldı. En son Ali'ye kahvesini uzatırken Ali ile bu gece ikinci kez birbirlerinin içine düşeceklermiş gibi bir bakışta asılı kaldılar. Ali fincanı almak için acele etmedi ama yavaşlatabildiği o sürenin de bir sonu vardı. Tepsiden uzaklaşan sadece fincan olmadı. Onunla birlikte Şahnar'ın o çekik sürmeli gözleri de aralarına mesafe koyarken derinliğini kaybetti.

Herkes kahvesinden bir yudum alırken Ali geleneklere uygun olarak kahvesini tuzlu bekliyordu ama aldığı o yudumda normal bir kahveyle karşılaştı. Ya Şahnar'ın gönülsüzlüğünün simgesiydi bu -sadece yapmış olmak için yapmış, heyecanını ve heveslerini katmamıştı- ya da gerçekten asıl âdete uyarak *ben seni istiyorum* anlamını taşıyordu. O yüzden tuzlu değildi. Bir kahve üzerine bu kadar düşünmesi ona da sürpriz oldu. Gerçi konu Şahnar ile ilgili olunca yaptıklarına, düşündüklerine kendi de bir anlam veremiyordu. Kendi içinde girdiği o karmaşıklıkta sıkılarak gömleğini çekiştirirken Gürkan Oğuzbeyli anlayıp hemen konuya müdahil oldu.

“Subaşı...” dedi olduğu yerde biraz daha öne çıkarak. “Böyle güzel birleşmeler senin de bildiğin gibi sadece gençler arasında olmaz. Aileler de birbiriyle akraba olur. Ali'yi tanırsın. Tanımanın da ötesinde senin de evladın gibidir, elinde büyümüştür. Ben Şahnar kızımı pek bilmem ama senin adının geçtiği yerde kefil olmaktan da ötesini bilmem. Sen yetiştirdiysen bilirim ki aile birliğine de dirliğine de kıymeti vardır.” Bakışları usulca Ali ve Şahnar'a doğru kaydı. Neye adım attıklarını göstermek ister gibi devam etti sözlerine. “Aile şu fâni hayatta bizim sığınağımız, koşulsuz şartsız sırtımızı dayayabileceğimiz, güvenin bize aşılandığı ilk yerdir. Şimdi çocuklarımız kendi ailelerini oluşturmaya niyetlenmişler. Evliliğin de bir sorumluluğu vardır. Mesela o kapı öyle her seferinde vurup da çıkılmaz. Bir taraf sinirliyken diğer taraf ateşi daha da harlamaz. Bu ikisi için de geçerli. Yıkmaq kolay olandır ama yapmak, yapılanı ayakta tutmaq için gayret

gerekir. Seneler, geçirilen zorluklar o yapıyı eskitir, yıpratır ama yenilemek, tekrar ayağa kaldırmak gerekirse baştan kurmak da onların elindedir. Çocuklarımız bunun sorumluluğuyla hayırlı bir işe kalkışmışlar. Benim ikisine de itimadım tamdır.”

Sözleri, Şahnar ve Ali'nin birbirlerine bakıp kendi içlerinde kendilerini tartmasına sebep oldu. İçinde bulundukları gerçeklik, en çok Şahnar'ı korkuttu. Cavidan ile tanıştığına Ali'den bahsedişini hatırladı. 'O senin kapına gelmeden önce, sana layık olup olamayacağını tartıp biçmiştir kafasında, öyle gelmiştir,' demişti. Ali kendinden emindi de Şahnar onun kadar emin değildi. Bu da onu fazlasıyla korkuttu.

“Sebebi ziyaretimiz belli,” diye devam etti Gürkan Oğuzbeyli. “Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızın Şahnar'ı, oğlumuz Ali'ye istiyoruz.”

Subaşı İdris, garipsenmeyecek o ciddi tavrını takınırken başını şöyle bir Şahnar'a doğru çevirdi. Baba kız arasında o an geçenler, bakışlarından okundu. Şahnar'ın gözleri dolu dolu, yüreği buruktuktu. O böyle olunca İdris'in de farklı olması beklenilemezdi. Her ne kadar zıtlasalar da İdris, Şahnar'ın gözünün içine baktı. Sevdığını gösteremezdi belki ama içini de ondan başka kimse bilmezdi. “Şahnar, benim bu dünyadaki tek varlığım. Param, pulum, malım, mülküm benden sonra onundur. Ama maldan mülkten öte o benim canımdır, kanımdır. Ben isterim ki gittiği yerde hep mutlu olsun, gözünden bir damla yaş düşmesin. Varsın olsun, bana gönül koysun ama onun gönlü hoş olsun. Arkasında her daim bir babası olduğunu bilsin.” Yaşanılanların yarattığı yorgunluğun üstüne babasının sözleri de eklenince Şahnar'ın gönlü burkulur gibi oldu, gözleri yaşlandı ve Subaşı İdris hemen bakışlarını çevirdi. Gürkan Oğuzbeyli'ye doğru döndü, cevabını verdi. “Ben Ali oğlumdan razıyım. Kızımı vermiyorum da onu ailemde evladım olarak biliyorum. Şahnar'ımı mutlu etsin, neyim varsa yoksa onların olsun. Hayırlısı olsun inşallah.”

Aniden ayaklandığında diğerleri de eşlik etti. Dolan gözlerini başını kenara çevirip usulca sildikten sonra “Hadi, getirin yüzükleri de takalım,” dedi. Teyzesinin yönlendirmesiyle Ali ile yan yana geldiklerinde ikisi de birbirine bakmıyordu ama ikisi de birbirlerine ufacık temas edişlerini bile büyük bir baskıyla hissediyorlardı. Nefes sesleri ikisinin de bir hayli güçlüydü, birbirlerine ait olmadığını iddia eden kalpleri de öyle güçlü çarpıyordu. Evdeki genç kızlardan birinin nişan tepsisiyle gelmesiyle babası taktı yüzükleri ve yine “Bir ömür mutlu olun,” diyerek kesti.

Yüzüklerden sarkan kırmızı kurdelenin bir eşi Şahnar’da bir eşi Ali’de idi artık. Birbirini tamamlayan, birbirlerine ait olduklarını simgeleyen o yüzükler de öyle. O ipler çıksa bile bir kez niyet ettikten sonra görünmez iplerle olan bağları, bir ömür nereye giderlerse gitsinler birbirlerini takip edecekti. Daha birbirleriyle konuşmadan, birbirlerini öpmeden Ali’nin aile büyüklerinin elini öpmesiyle başlayan fasıl Şahnar’ın da ona eşlik etmesiyle devam etti.

Gece öylece ilerledi, saatler geçti. Şahnar ve Ali çok fazla yan yana gelip doğru dürüst konuşamadılar. Etrafları hep kalabalık, gözler hep onların üzerindeydi. Ali, evin her yerini karış karış ezberlemişti bu sürede. Salonun giriş tarafında sağda pencerelerin önünde kahverengi oymalı bir koltuk takımı vardı. Yöresel bir halı seriliydi yere. Kapının arka tarafında kuzine denilen ocaklı soba bulunuyordu. Ahşaptan yemek masasının arkasında iki tane yan yana gümüşlük vardı ve dantellerle süslenmişti. Üzerlerine konulan kristal fincanlar ve vazolar göz dolduruyordu. Tül ve bir perde, dönemin modasına uygun krem rengi çiçeklerdendi. Asuman, ikisinin de ne kadar bunaldığını fark etmiş olacak ki “Şahnar! Ali!” diye seslendi, kapı girişinden içeri doğru. “Fotoğrafçı geldi. Fotoğraf çekimi için sizi çağırıyorlar.”

Şahnar ve Ali ayaklandı ama tek istedikleri, sadece bu ortamdan biraz olsun uzaklaşıp yalnız kalabilmekti. O yüzden

fotoğrafçı nereden çıktı diye bile sormadı ki bunu da teyzesinin ya da babasının ayarladığını tahmin edebiliyordu. Şahnar önde, Ali hemen arkasında odadan çıktıklarında teyzesini takip ettiler. Boş bir odada, iki güzel koltuk ayarlanmıştı çekim için. Elinde fotoğraf makinesiyle bekleyen adam onları gülerek karşıladı.

“Siz geçin şöyle...” dedi, karşıdaki boş duvarı işaret ederek. “Ben hemen geliyorum.”

Fotoğrafçının kısa bir süre odadan çıkmasıyla Ali ve Şahnar baş başa kalmıştı. Şahnar’ın gözleri, hep Ali’nin üzerindeydi ama Ali az öncekinden daha gergin gözüktüyordu. Üzerini düzeltiyor, alyansıla oynuyor ama Şahnar ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Şahnar, çekinceyle. Ali *hayır* anlamını taşıyan bir baş işareti yapsa da ağzının içinde sıkıntıyla homurdandı. “Nereden çıktı ki şimdi bu fotoğraf işi?”

Şahnar küçücük tebessüm etti. “Alt tarafı bir fotoğraf. Nişanlandık ya hatıra kalsin diye ayarlamıştır bizimkiler. Buna mı bozuldun? Beş dakika sürecektir bir şey. Sanki ilk kez mi fotoğraf çekiliyorsun?”

Ali’nin gergin oluşu Şahnar’a da yansımıştı. O yüzden o da parmağındaki yüzüğüyle oynamaya başladı. Evlenmeyi kabul etmişti ama bir fotoğraf çekimine bile katlanamıyor diye düşündü ama Ali, onun aksine kurduğu o cümleye, “Evet, hiç çekilmedim,” diye karşılık verdi.

Şahnar’ın yüzüğüyle oynayan parmağı duraksadı ve şaşkınlıkla Ali’ye doğru baktı. “Ciddi misin?” diye sorduğunda, Ali çekinerek onayladı. “Yok benim hiç fotoğrafım. Nasıl yapacağımı, duracağımı da bilmiyorum, gerildim biraz. Seninle ilgisi yok yani. Asma suratını.”

Şahnar’ın şaşkınlığı ikiye katlandı. Yüzünün düştüğünü bile hemen yakalamış, bununla da kalmamış, açıklama yapmıştı. Sonra istemsizce güldü ve Ali’nin o aksi bakışlarından dolayı

gülümsemesini çocuk gibi iki eliyle saklamak durumunda kaldı. “Seninle alakası yok,” dedi sonra o da onu kırmamak için açıklama yaparak. “Güldüğüm, şu hâlimiz... Baksana, nişanlanan biziz ama biz gibi de değiliz. Her şey çok farklı ilerliyor.”

Ali kaşlarını çatarak Şahnar’ı anlamaya çalıştı. Yetersiz mi gelmişti? Neyi problem ettiğini merak etti, o cevap vermeden de kafasında kurdu durdu. “Normal nişan nasıl oluyor ki anlamadım?”

Şahnar, dudak bükerek etrafa ve kendine baktı. “Bilmem,” dedi sonra da omuz silkerek. “Böyle değil ama herhâlde. Ne bileyim, ben mesela hazırlandım ama o kadar da heyecanla yapmadım bunu. İkimiz de birbirimizi severek evlenmiş olsaydık daha farklı olurdu mutlaka. Ne bileyim, ben daha hevesli hazırlanırdım, sen beni gördüğün ilk an güzel bir şeyler söyledin, birbirimize bu kadar uzak durmazdık. Ne bileyim işte...” dedi Ali dikkatle ona bakınca daha fazla devam edemeyerek. “Aman, neyse boş ver!”

O sıra fotoğrafçı içeri girdiğinde ikisi de toparlandı ve yan yana geçtiler. “Çok sürer mi?” diye sordu Ali, daha başlamadan memnuniyetsizliğini belli ederek.

Fotoğrafçı tüm nezaketiyle “Birkaç poz alacağım sadece,” dedi. “Yan yana durursanız...”

Ali ve Şahnar yan yana okul çocukları gibi dizilince fotoğrafçı “Şahnar Hanım, biraz Ali Bey’in önüne doğru gelebilir misiniz?” dedi ve tam poz verdirmek için yaklaşacağı sırada Ali elini Şahnar’ın koluna koyarak kendi önüne doğru aldı. Böylelikle fotoğrafçı yaklaşmamış, Şahnar ile temasını kesmiş oldu. Şahnar kısa bir an *kıskançlık mı bu yaptığı* diye düşündü ama üzerinde durmadı.

“Evet...” dedi, makinenin kadrajında ayarlama yaparak. “Ali Bey, siz de elinizi Şahnar Hanım’ın beline doğru koyabilir misiniz?”

Çekingen duran eli, kararsız kalsa da o asiliğinin aksi bir narinlikle varla yok arası yerleşti beline. Şahnar, Ali'nin ne kadar paniklediğini görebiliyordu. Gülümseyerek makineye doğru bakarken, "Panikleyeceğin bir şey yok," dedi. "Normal duruşun bile bir fotoğraf karesi gibi zaten. Sadece biraz gülümseksen yeterli."

Ali, Şahnar'ın incecik beline elini koyduğunda bile bir ateşe düşmüş gibi kavruldu. Şahnar ile bu kadar yakın olmak onu şu an rahatlatmanın aksine daha da gerdi. Bir de itiraf gibi dudaklarından çıkan o sözler, vurgun yemiş gibi olmasına sebebiyet verdi.

Fotoğrafçının "Hazırsanız..." dediğini bile duymadan onun yaptığı gibi kameraya bakarak yutkundu ve "İlk geldiğimde fırsatım olmamıştı," dedi. Avuç içleri dahi terliyordu. "Dünyada seni görebilecek herkesin kör olmasını dileyeceğim kadar güzel olmuşsun."

Flaş, Şahnar'ın şaşkınlıkla Ali'ye dönüp baktığı o anda patlamıştı, birbirlerine bakıp kaldıkları o anda... Şahnar'ın kalbi, ilk kez Ali için çarpmıştı o an. Bunu yüzüne de yansıtmış, yanakları al al olurken Ali nasıl toparlayacağını bilemedi. Aslında az önce o da benzer bir itirafı Ali'ye yapmıştı ama Ali karşılık vermediği için Şahnar toparlamak durumunda kalmamıştı. Şimdi kendisi ne diyeceğini de bilmiyordu. Bir hayli de sıcak olmuştu, o yüzden konuyu dağıtmak adına, kendini Şahnar'dan uzaklaştırmakta buldu çözümü.

"Bitti mi?" diye sorup fotoğrafçıya doğru ilerledi. Kendini serinletmek için gömleğine doğru üflüyordu ama Şahnar'ın bıraktığı o ateşi dağıtmaktan öteye gidemiyordu.

Fotoğrafçı "Ama birkaç tane daha..." demişti ki Ali, "Gerek yok, yeterli bir tane," diyerek kolundan tuttuğu gibi kapıya kadar eşlik etti. Apar topar odadan çıkarılan fotoğrafçıya kapıyı kapattığında Şahnar'a döndü. Şahnar, hâlâ bıraktığı o şaşkınlık

hâliyle karşısında duruyordu. “Konuşalım mı biraz?” diye sordu ve Şahnar da olumlu anlamda başını salladı.

Biraz olsun ferahlama umuduyla camın kenarına doğru gidip yaslanarak, gece boyu içemediği o sigarayı çıkarıp dudakları arasında ateşledi. İlk soruyu soran Şahnar oldu.

“Neden o gün geldin?”

Belki de az önce aldığı iltifatın sağladığı bir öz güvendi bu. Farklı bir cevap bekliyordu ama Ali, “Bilmiyorum,” dedi sadece. Şahnar’ın durgunlaşan bakışlarında kendisi dalgalandı ve “Bilmiyorum, Şahnar,” dedi tekrar. “Sana neden bana yazdın o notu, neden yolladın diye sormayacağım. Çünkü sen zaten bana niyetini ilk ve son buluşmamızda söylemiştin. Ben de seni reddetmişim. Sonra neden koşa koşa kapına geldim, onu bilmiyorum. Gürkan Baba, seni bana ilk söylediğinde neden geldim, onu da bilmiyorum. Hayatımın ilk defa bir döneminde neyi, niçin yaptığımı bilmiyorum ben.” Sigarasından bir nefes çekip Şahnar’a baktığında son cümlelerini durgunca bir sesle tamamladı. “Sanki kader, seni benim için yazmış ve ben sadece o kadarı yaşıyorum.”

Teyzesiyle yaptığı konuşmadan sonra Ali’nin de bunları söylemesi Şahnar’ın daha da derin bir kuyuya düşmesine sebep oldu. Ettiği dualarda hayırlı olan sahiden Ali miydi?

“Ama Şahnar, bir şeyi biliyorum...” dedi, bakışlarını üstünden çekmeden. “Ben, senin bana anlattığın gibi vakit buldukça Fırat’a git diye seninle evlenmiyorum. Bak, sana tüm samimiyetimle söylüyorum bunları...”

Cümleleri nasıl kuracağını bilmeden eli sık sık ensesini kaşıyarak devam etti. “Ben seninle gerçek bir evlilik yaşayacağım, Şahnar.” Şahnar, hiç beklemediği bu cümleler karşısında kaşlarını çatarak bir adım geriledi. “Benimleyken Fırat’ın adını bugünden sonra bir kez bile ağzına alamazsın. Bana kendi içinde onun bittiğini kanıtlamak zorundasın. Öyle oyunlar oynayıp kırımın başkasının aşkıyla evimde beklemesini istemiyorum ben.

Sana, beni sevmek zorundasın illa demiyorum ama ben başka türlüünü yapamam. Aksi hâlde...”

Ali’nin *devamını anlatmak istemiyorum* dercesine susan kelimelerinin aksine Şahnar devam etmesi için “Aksi hâlde?” diye sordu.

“Bu nişanı atarım, Şahnar,” dedi Ali hiç düşünmeden. “Bu zamana kadar verdiğim sözlerden hiç caymadım ama bu sefer cayarım. Bir evliliğin bütün sorumluluklarını yerine getirmeni istiyorum. Her anlamda.” *Her anlamda* diye vurguladığı o yerde Şahnar, çırılçıplak kalmış gibi hissetti. Bu da onu panikletti. O paniğini bir gülümsemenin ardına saklamaya çalışırken gözlelerinden geçen öfke kırıntıları Ali’nin göğsüne saplandı.

“Sen benden ne istediğinin farkında mısın, Ali? Üstelik sen de benden farksız durumda değilsin. Senin, adını bile bilmediğim bir kadının aşkıyla yanıp tutuştuğunu biliyorum. Yaran nerede ve ne durumda, ondan bile bihaberim. Sen benden nasıl böyle bir şey isteyebilirsin?”

Şahnar’ın aksi çıkışına karşı Ali kararlı tavrını sürdürdü. Aksi mümkün bile değildi. Ya şimdi çeker giderdi hayatından ya da tamamen kalırdı. Şahnar’a karşı duygularının farklılaştığını hissedebiliyordu ve duygularıyla başa çıkmakta da zorlanıyordu. Başkasına gideceğini bile bile yapamazdı.

“Benden yana şüphlen olmasın,” dedi kendine duyduğu güvenle. “Ben de bir evlilikte üstüme düşen neyse hepsini yapacağım. Benim için bitmiş gitmiş bir sevdanın, senin gölgenin üzerine bile düşmesine izin vermeyeceğim.”

Şahnar, Ali’nin söylediklerini hâlâ bir şakadan ibaret sanıyordu. O yüzden gülerek başını iki yana sallarken Ali’nin değişmeyen ifadesi, ona bir duvara çarpıyormuş hissi yaşıtıyordu. Kaçamayacağını anladığı o yerde tekrar tüm ciddiyetiyle sordu. “Sen ciddi misin?”

“Evet Şahnar,” dedi Ali kaderlerinin gidişatını tek bir sözle mühürlerken. “Ya bu gerçek bir evlilik olacak ya da ben bu nişanı atacağım.” *Özgürsün* dercesine bir bakış attı ama sanki daha çok bir kafese kapattı. “Şimdi karar senin.”

İntikam Kurşunu

BÖLÜM 10

Caricatures in space

Kafese gerek yoktu. İnsan bazen düşüncelerin içinde de tutsak kalabilirdi. Ne zincir ne de kilit olmadan özgürlüğün içinde tutsaklık... Anahtar ise cevaplarda. Cevaplar ise benliğini kaybetmek ya da nasibi bulmak arasında. Uçurumun sonu nereye çıkar belirsiz ama cehennemin ateşi yüreğinin tam orta yerinde.

Şahnar'ın yüreğinin tam orta yerinde yanan o ateş, arafta kalışının göstergesiydi. Sözler anlamını yitirmiş, aklın mantıklı gördüğü kalbin sonunu getirmişti. Ona evet demek, büsbütün bir tutsaklıkken hayır demek, geleceğinin meçhule düşmesiydi. Bilemedi, cevap veremedi. Terazinin kefelerinde hiçbir cevap yeterli gelmedi.

“Bunu benden isteme,” dedi sadece bir umut. Tamam deyip kabul edebilir, nikâhtan sonra vazgeçtiğini söyleyebilirdi ama kendi vicdanında bunun yükünü taşıyamazdı. Hiç kimsesi olmadığına düşündüğü o anda Ali'den yardım istemiş, Ali kapısını şüphe duymadan çalmıştı. Aralarında oluşan o bağın bir yalanla seyrelmesini istemiyordu. Doğrular ve o doğruların getirdiği sonuçlar üzerine şekillenmeliydi ilişkileri. İyisiyle ya da kötüsüyle ama yalansız... O yüzden çözümü Ali'yi ikna etmekte aradı ama aradığını bulamadı.

“Üzgünüm Şahnar,” dedi Ali net bir ifadeyle. “Benim seninle başka türlü olmam mümkün değil. Sen bunu kafanda ölç, tart, biç. Nikâha az bir süre kaldı, o zamana kadar kararını ver. O güne kadar da özgürsün. O taktığın yüzüğün sorumluluklarını taşıyormuş gibi hissetme ama bana kararını bildirdikten sonra onun sıradan bir halka olmadığının bilincine vararak gel. Benim senin için yapabileceğim, tanıyabileceğim süre bu kadar. Aması,

belkisi, ötesi, berisi yok. Ya gerçek bir evlilik olacak ya da bu iş bitecek.”

Ali’nin bıçak gibi sözleri, tüm ihtimalleri kesip iki uç bıraktı. Şimdi karşı karşıya kalmışlardı ya Ali’nin yanına geçecekti ya da arkasını dönüp gidecekti. Şahnar girdiği o arafta kıvranıp dururken dışarıdan gelen gürültülü sesler ikisinin de dikkatini dağdı. Ali hızlıca kapıyı açıp salona çıktığında, dışarı doğru giden kalabalığın en önünde İskender’i gördü. Hiç düşünmeden de peşine takıldı. O sırada kapı önündeki Üçbey’e “Ne oldu?” diye sordu.

“Paket,” dedi Üçbey panikle. “Kapıya bir paket bırakılmış. İçinde ne var, bilmiyoruz.”

Ali, İskender’in yanına doğru ilerlerken İskender paketin epey yanında duruyordu. Diğer herkes uzaktan bakıyor, kadınlar evin avlusundan dışarı çıkamıyordu. Korumalar etrafı çepeçevre sarmış, dikkat kesilmişken ortamdaki gerginlik herkesin tüylerini diken diken etti.

“Nereden çıkmış bu?” diye sordu Ali ama İskender’de ona verebilecek bir cevap yoktu. Paketi bile açıp açmamakta kararsızdı. İçinde ne olduğunu bilmediği gibi açması hâlinde buradaki o kalabalığa ne gibi bir zararı dokunacağını da bilmiyordu.

“Görmediniz mi lan hiçbiriniz bırakanı!” diye âdeta kükredi İskender arkasındaki koruma ordusuna doğru ama hiçbiri birbirine bakmaktan öte bir şey yapmadı. Kimse fark etmemişti. Yolun tam orta yerindeyken bu da aslında pek mümkün değildi. Muhtemelen içlerinden biri bu paketi yollayanlardan birinin iş birlikçisiydi. İskender’in hiç hoşuna gitmedi bu durum. Günden güne güvenlik açığı oluşması, etrafına oluşturulan o çukur, bir tuzağa çekilişinin göstergesiydi ama İskender bunu fark etse de hiçbir şey yapamıyordu. Çünkü karşısında kim var bilmiyordu.

O sessizlikte çıkan topuk seslerinin kime ait olduğunu anladı İskender ve daha ona yanaşamadan durmasını işaret eder gibi elini havaya kaldırdı.

“Cavidan, yerine dön!”

İskender’in ağzından çıkan sözler emir niteliğinde olduğundan, Cavidan sorgulamadı da kızmadı da. Onun dediğini yapıp olduğu yerde kalsa da onun için endişelenmeden edemedi.

“İskender,” dedi kalabalığın içinde en değerlisi bir tek oymuş gibi. “Daha fazla yaklaşma. Bırak, götürsünler.”

İskender ise kutuya öylece baktı. Subaşı İdris ve Gürkan Oğuzbeyli’nin de aynı endişelerle yanına yanaşması bir oldu ama İskender onlardan da aynı ikazları duymayı beklemeden kutunun kenarına doğru dizlerinin üzerine çöktü.

“Evlat, dur!” dedi Gürkan Oğuzbeyli ama İskender sadece tek bir noktaya odaklandığından eş zamanlı olarak kutunun kapağını kaldırdı. Gördüğü ise onu dehşete uğrattı. Subaşı İdris ve yanındakiler de çatılmış kaşlarla kutunun içine bakarken “Bu ne ki?” diye sordu, Subaşı.

“Biri gözdağı vermiş,” dedi Üçbey kutuya dikkatlice bakarken.

“Ben öyle gözü yerinden sökerim! Ulan hangi it, benim en mutlu günümde bunu yaptı diyeceğim ama...” Duraksayarak başını hızlıca sallarken “O Abbas’ın itinin bok yemesi bu,” dedi. Ali’nin, Fırat olma ihtimaliyle gözleri döndü. Elleri büyük bir öfkeyi zapt etmek ister gibi sakallarını kaşırken İskender kutuya öylece bakakaldı. Bir kuzgun ölüsü vardı kutuda. Kanatlarındaki tüyler tek tük yolunmuştu ve o kanatların altına bir kartal gagası saklanmıştı. Diğerlerinin aksine “*Biri hikâyemi biliyor,*” diye mırıldandı İskender içinden.

Kendi içindeki o mırıltılar dışarıya da aynı tonda dökülünce “Bir şey mi dedin, oğlum?” dedi Gürkan Oğuzbeyli ama

İskender olumsuz anlamda başını salladı. Etrafındaki kalabalık, meraklı gözler ve çıkarımlar yapmaya çalışan o sesler aklını dağıtırken hızlıca toparlandı ve kutunun kapağını kapatıp ilerideki çöp kutusuna attı.

“Bu geceyi burada bitirsek iyi olacak,” dedi İskender. “Herkes fazlasıyla gerildi zaten.”

“Böyle mi bırakacağız?” diye sordu Ali, öfkeyle. “O it benim nişanıma ölü bir kuzgun yollayıp beni tehdit edecek ve ben hiçbir şey olmamış gibi evime mi gideceğim?”

Ali’nin saman alevi gibi olan öfkesini anlayabiliyordu. Onlar kendi içlerinde düşündükleriyle öfkelenmekte haklıydılar ama İskender olayın bambaşka bir yüzü olduğunu düşündüğünden “Sence bırakacak mıyım öylece Ali?” dedi, Ali’nin öfkesine karşı soğuk bir sakinlikle. Tek kaşı bir uyarı niteliğinde havalandığında, Ali bir adım geri çekilmek durumunda kaldı. “Daha onların olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ortalık yangın yerine dönmek için bir kıvılcımı bekliyor zaten. Var olan düzenden şikâyetçi köpek sürüsü kadar adam var. Biz kendi içimizde birbirimize saldırırsak Cevdet hiçbirimizi bırakmaz.”

Bu cevap Ali’nin hiç ama hiç hoşuna gitmemişti fakat bir şey de diyemiyordu. Eğer İskender Ali’yi tutmasaydı, önünü ardını düşünmeden Fırat’ın kapısına gider, oradan canını almadan da dönmezdi. İskender ise daha planlı hareket ederdi. Ali’nin yüz ifadesinin farkında olduğundan “Ben bu olayı araştıracağım, merak etme,” dedi. “Dediğin gibi, bunu yapan Fırat ise senin önüne kendi ellerimle bırakacağım.”

Fırat’ı, Ali’nin önüne bırakmak demek, aç bir hayvanın önüne yemeğini koymak demekti şu an için. Ve tabii yine İskender’in söylediği gibi ortalık yangın yerine döner, kazanan kimse de olmazdı. Fakat İskender olayın böyle olmadığından da emindi zaten. Onu ve hikâyesini bilen biri vardı. Kimdi bilmiyordu ama bulması gerekti. Yıllarca katettiği yolu şimdi geri yürüyemezdi.

Sona bu kadar çok yaklaşmışken önüne engel diye kimse çıkmazdı.

“İskender doğru söylüyor,” dedi Cavidan da araya girerek. “Dağılalım artık. Herkes evine geçip dinlense çok daha iyi olacak. Kimmiş, neymiş önünde sonunda ortaya çıkacak zaten. Bunu yollayan öylesine yollamamıştır. Elbette karşınıza çıkacaktır.”

Cavidan’ın sözleri, İskender’in bakışlarının onun üzerinde kalmasına sebep oldu. Haklıydı Cavidan. Önüne çıkacaktı. Üstelik hiç olmadığı kadar yakın zamanda gibi hissediyordu.

“Hadi madem,” diyerek Gürkan Oğuzbeyli ortalığı toparlama görevini üstlendi. Elini İdris’in sırtına koydu ve eve doğru yönlendirirken herkes toparlanma hâline geçti.

“Bizim çocukları burada bırakalım,” dedi İskender, Ali’ye. Ali’nin arkasını dönüp Şahnar’da kalan bakışlarını fark etti, İskender. Böyle bırakıp gitmek içine sinmemiştii. O kutunun Fırat’tan geldiğini zannediyordu ve o tehdidi Şahnar üzerinden anlamış olma ihtimali yüksekti. İskender, Ali söylemeden düşündüklerini okuyabiliyordu. O yüzden başka bir çözüm yolu buldu. “Şimdi biz söylersek Subaşı İdris’e *bu gece burayı boşaltalım* diye, Subaşı *evimi barkımı koruyamayacak mıyım* diye haklı olarak bize kızacak. Ben babama usulünce söyler, kalkmadan evvel Subaşı İdris’i misafir etmek ister gibi davet eder bu gece için.”

“İkna olur mu ki?” diye sordu Ali ümitsizce ama İskender’in bakışları ve tavrı güven verdi. “Merak etme,” dedi sırtına elini usulca vurarak. “Ben halledeceğim. Gürkan Oğuzbeyli o. Bak, seni bile nasıl ikna etmiş ki bu gece o yüzüğü parmağına taktın.” İskender’in imalı ve manalı sözleri Ali’nin geri çekilmesine sebep oldu. İskender ise üstelemedi.

Eve doğru yürürken Cavidan onu dış kapının girişinde beklemekteydi. Soğuktan titrediğini fark ettiğinde de ilk yaptığı

şey babasına gitmekten önce Cavidan'ın kabanını bulmak oldu. Buldu, aldı ve tekrar dışarı çıktığında arkası dönük, parmakları ucunda bir sigarayla duran Cavidan'ın titreyen küçücük omuzlarının üzerine bıraktı. Boş bulunan Cavidan kısa bir an irkildi fakat onu saran eller, tanıdık olan o koku hemen sıcacık olmasını sağladı. Başını hafifçe çevirdiğinde İskender omuzlarını okşayarak "Hemen geleceğim," dedi. "Ben gelene kadar arabada bekle."

Cavidan omuzlarına atılmış kabana baktı ve tebessüm etti. Birinin herkesten önce onu düşünmesi, ince düşüncenin getirdiği o sıcaklık hissi, onu hiç olmadığı kadar uysallaştırmış ve hiç şüphe duymadan başını tebessümle sallamıştı. İskender aldığı bu güzel tepkiyle aynı şekilde gülümsedi ve arkasını dönüp eve girene kadar bu gülümseme yüzünden eksik olmadı. Eve geçip de babasına usulca ne yapması gerektiğini söyleyerek evdekilerle vedalaşıp hiç beklemeden arabasına geri döndü.

Cavidan'a giden yollarda bile sabırsızdı sanki. Adımları öyle telaşlı öyle aceleliydi. O kadar ki Ali'nin yanından geçerken konuşma gereği bile duymadan sadece omzuna dokunmuş ve hiç beklemeden Cavidan'ın yanında, şoför koltuğunda yerini almıştı.

İskender arabaya bindiği an Cavidan kendini ona doğru çevirmiş, o güzel yüzüne kondurduğu güzel gülümsemeyle karşılamıştı İskender'i. İskender ise hiç beklemediği bir şey yaptı ve sanki vuslatı olmayacak, dolmayacak, doymayacak bir hasretle yapıştı dudaklarına. Cavidan afalladı. Yüzünü tutan o ellere var gücüyle asıldı ama itmedi. Okşadı, sevdi ve tutku dolu dudaklarına aynı tutkuyla karşılık verdi. Kısa denemeyecek ama uzun da sayılmayacak bir sürede dudaklarında bir dünya kurdu kendine ve geri çekildiğinde bu temas ikisine de yetmemiş gibi bir sızı kaldı.

"Bu gece beraber mi kalsak?" diye sordu Cavidan. İskender ise cevabını arabayı çalıştırarak verdi. Cavidan'ın evine doğru

giden o yol, el ele devam etti. İskender'in Cavidan'a kenetlenen o parmakları bir an olsun ayrılmadı. Cavidan'ı da bir o kadar şaşırttı. Evet, İskender sevgisini ve ilgisini her daim gösterirdi ama birkaç saattir daha bir üzerine titriyordu. Başını İskender'den tarafa çevirip gecenin ayazında, sokak lambalarının aydınlattığı o güzel yüzünü izledi yol boyunca. İskender ise ara ara dönüp ona gülümsediğinde manzarası daha da güzelleşti.

"Sence o kutuyu kim yolladı?" diye sordu Cavidan, sessizliği bozarak. Kendi dudaklarının arasında yanan sigarayı İskender'e uzattığında İskender sıkıntılı bir solukla nefeslendi.

"Bilmiyorum, Cavidan," dedi çok da konuşmak istemez gibi. "Bakacağım."

Cavidan aldığı bu mesafeli cevapla konuyu uzatmadan başını salladı. O kutu o kadar da korkutmamıştı Cavidan'ı. Her daim *bıçak sırtı* bir hayatları vardı. Konuyu değiştirmek için "Seher teyze ne yapıyor acaba?" diye sordu. İskender'in bakışları anında Cavidan'a çevrildi ama bir şey söylemedi. Boş bakışları üzerinde takılı kalınca İskender'in unuttuğunu düşünerek, "Geçen geceki teyze," dedi hatırlatmak ister gibi. "Hani yolda denk gelmiştik ya... Oğlu Berzan'ı..."

"Evet," dedi sözünü keserek. "Bilmiyorum," diyerek düz bir sesle sürdürdü konuşmasını. Eli, Cavidan'ın elini sıkıca kavrarken bir yandan parmaklarıyla oynamaya başlamıştı.

Cavidan'ın içine düşmüştü ya bir kere o kadın şimdi düşünmeden duramıyordu. O hâli de gözünün önünden gitmiyordu. Bu soğukta tekrar dışarıda olması ihtimali de öyle içine çöreklenince, "Ali'ye söyleyecektin," dedi. "Baksın diye. Söyledin mi?"

İskender sadece başını salladı ve "Bir şarkı söylesene," dedi bir anda. "Sadece bana, benim için. Bu gece senin sesinde dinlenebilirim. Alsana tüm yorgunluğumu..."

Bir anda öyle içten yalvarırcasına söyledi ki bunu, Cavidan normalde de hayır demezdi ama şimdi o yorgun bakışlarının

arasında ona muhtaç hâli asla karşı koyulamazdı. Başını koltuğa doğru yatırdı ve sessizce mırıldandı.

Sevmek günahsa eğer günahın benim olsun.

Diliyorum Tanrı'dan mezarın gönlüm olsun.

Her şeyimi adadım sevgilim senin için.

Ben kendimi adadım sevgilim senin için.

Ölmeye de razıyım sevgilim senin için.

*Ben her şeye hazırım sevgilim senin için.*⁶

Yol onun sesiyle İskender için huzurla akarken Cavidan'ın so-kağına girdiğinde korumaların sokak boyu artması ve eve yaklaştıkça daha da artmasıyla son buldu. Her zamankinden çok daha fazlaydılar. Ne zaman beklenmedik bir durum yaşansa İskender önce Cavidan için alıyordu önlemini. Kapının girişinde durduğunda ikisi de eş zamanlı indi arabadan ve çalışır vaziyette olan arabanın şoför koltuğuna korumalardan biri geçti. İskender, Cavidan'ın yanına gelmesini beklemeden ona doğru ilerlerken Cavidan birkaç adım kala İskender'in koluna girdi. Birlikte bahçe kapısından içeri girdiler ve eve doğru yürürken Cavidan başını İskender'in omzuna doğru yasladı.

Yerde oluşan gölgelerinin görüntüsü çok hoştu ve bu durum Cavidan'ın adımlarının yavaşlamasına sebebiyet verdi. Üstelik bakışlarını da gölgenin üzerinden çekmiyordu.

"Baksana," dedi sonra dayanamayarak. "Gölgemiz çift ama o gölgedeki çiftin ruhu tek."

İskender, bu sözler karşısında tebessüm etti ve "Öyle mi?" diye sordu. Cavidan hızlıca önüne geçti. Çocuksu bir heyecanla başını İskender'e doğru kaldırdığında, gözlerinde gördüğü o aşkın ateşi içini sıcacık etti. Ellerini beline sardı, başını göğsüne

⁶Söz-müziği Cavit Deringöl'e ait olan ve 1984'te Zerrin Özer'in seslendirmesiyle ün kazanmış 'Sevmek Günahsa Eğer' isimli şarkı.

yasladı ve bakışları tekrar yerdeki gölgeye kaydı. Bu sefer aşkları gölgeye de ruh vermiş gibiydi.

“Öyle, bak,” dedi çocuksu bir kıkırtıyla. İskender de gösterdiği gölgeye çevirdi bakışlarını. Gerçekten de öyleydi. “Kendimizden çok birbirimizi düşünüyoruz. Sen benim için hareket ediyorsun, ben senin için. İnsan en çok kendini düşünür ama biz birbirimizi düşünüyoruz. Ruhumuz birbirimize ait, bir bütün.”

İskender'in dudakları Cavidan'ın alnına dokunduğunda, “Haklısın,” dedi. “Sen bana, kendi bedeninde başkası için yaşamayı öğrettin. Böyle bir aşk varmış, Cavidan. Böyle sevmek varmış... Kendinden geçmek, onda var olmak varmış.”

Cavidan iç çeke çeke daha sıkı sarıldı, İskender'e. Aşk içine sığmıyor, İskender'i bile aşırıyordu sanki. Öyle çok seviyor öyle çok seviliyordu. Sanki ikisinden başkası yokmuş gibi, olmayacakmış, olamazmış gibi... İskender hayatının merkezi gibi... Bir ömrün başlaması ve bitmesi gibi. Sonra bir sözün ağırlığı yokluyordu yüreğini:

Allah der ki; “Kimi benden çok seversen onu senden alırım. Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım.”

Cavidan'ın arabasının kapısı Üçbey tarafından açıldığında dışarı kış ayına göre bir hayli sıcaktı. Akşam güneşi gök kubbeyi kırmızı boyamıştı ve Cavidan o serin havayı derince içine çekti. Bir saat kadar erken gelmişti gazineye ama İskender, Subaşı İdris'i görmek için evden çıktığında dört duvar onsuz kendisine dar gelmişti. Erkenden gazineye gelmek ve kızlarla dedikodu yapmak daha cazip gelmişti.

Tam gazinodan içeri girecekken “Yenge,” diyerek Üçbey önüne geçti. Cavidan sendeledi fakat çarpmadan durdu. “Yenge yeni takılar, tokalar alacak mısın kendine?”

Cavidan sebebini bile sorgulamadan “Hayır,” dedi ve tam yanından geçip gidecekken “Yenge,” dedi tekrar Üçbey önüne geçerek. Bir karın ağrısı varmış gibi karşısında kıvranıp duruyordu. “Aslında bence alsan iyi olur. Bu aralar çok sade şeyler takıyorsun.”

Üçbey’in böyle şeylere dikkat ettiğini hiç bilmiyordu. Dikkat de etmiyordu zaten. Sadece neden sorguladığını anlayamadı ve “Üçbey,” dedi merakla. “Ne olduğunu bana açıkça söyleyecek misin?”

Üçbey başını evirdi, çevirdi. Ağzını açtı, kapadı. Neyi, nasıl söyleyeceğini bilemeden dan diye daldı konuya. “Yengem, bir kız var. Senin şu takıcı amca yollamış geçen. Adı da İpek’miş.”

Adını söylediği o yerde Üçbey aptal aptal sırtmaya başladı ve Cavidan bunu yakaladı. “Eee?” diye sorduğunda “Yengem, işte o kız bana âşık olmuş,” dedi, kız amansız bir derde düşmüş ve Üçbey bundan şikâyetçiymiş gibi. “Senin o takıcı amca da buraya göndermiyormuş onu sanırım. Hani diyorum, gideceksen ben de geleyim seninle de kıza usulünce vazgeç bu sevdadan diyeyim.”

Cavidan kollarını göğsünde birleştirdi ve kocaman bir sırtmayla Üçbey’e baktı. Hikâyenin tam tersi olduğunu ve Üçbey’in yalan söylediğinin farkındaydı. Amansız derde düşen kendisi gibiydi. “Allah, Allah!” dedi, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak. “İyi de kızdı aslında... Sen sevmedin mi? Ben sevmiştim, tatlı dilliydi. Neyse ben kendim gittiğimde ona senin gönlünün olmadığını söylerim. Hem bizim çocuklardan biri de epey beğenmişti kızını belki onunla olur, nasip kısmet bu işler.”

Üçbey’in kaşları bir hayli derince çatıldı ve omuzlarını yükseltti. “Hangi çocuk?” Sorusu öyle keskin bir tonlamadaydı ki

ben alıştım ona diye âdeta bağıırıyordu ve Cavidan bunu fark etmişti.

“Boş ver Üçbey, boş ver!” dedi Cavidan, omzuna doğru vurup. “Öyle hayırlı işler kesinleşmeden herkese söylenmez. Ben onları bir tanıştırayım, sonra söylerim kim olduğunu.”

Cavidan devamını beklemeden gülerек gazinoya doğru yürürken “Yengem ya, yengem ya!” diye bağırdı Üçbey arkasından ama Cavidan arkasını dönüp bakmadı bile. Cavidan, güne keyifli başlamanın tadını çıkarırken Üçbey ellerini beline koyup sıkıntıyla arkasına döndü. Çatık kaşlarıyla çocukları tek tek süzüyor, o çocuğu bulmaya çalışıyordu.

Cavidan içeri girdiğinde, kızları bir masada toplanmış hâlde buldu. Bazılarının omuzlarında renkli, tüylü süsler vardı, kahkahalar havada uçuşuyordu ve muhtemelen dedikodunun dibine vurmuşlardı. Bir de içeride akşam için hazırlanan erkek garsonların koşuşturması vardı.

“Aaa, Cavidan abla!” dedi içlerinden biri o koşuşturma sırasında. Evi gibi bildiği bu yerde böyle şaşkınlıkla karşılanmayı beklemediğinden “Hüseyin,” dedi alınmış gibi. “Aşk olsun, niye o kadar şaşırdın? Gelme miydin?”

“Ablam erken ya, ondan...” dedi çocuk ve elini ağzına vurdu. “Hay benim dilimi eşek arısı soksun! Öyle konuşup kırdım seni de... Olur mu öyle şey? Senin zaten buralar. Ben erken görünce şaşırdım.”

“Bizim,” diye düzeltti Cavidan onu gülümseyerek. Hepsî burada birer aile gibi olmuşlardı. Burada bir aile sıcaklığı hissediyordu hepsi. Hüseyin yüzünde bir tebessümle onaylar gibi başını salladığında arkasını dönüp “Kızlar,” diye seslendi. “Bakın buraya, Cavidan abla geldi.”

Birkaç tanesi hızlıca ayaklanırken herkesin bakışları Cavidan’a doğru döndü. Gülbahar tam ortalarına oturmuştu ve az önce attıkları o kahkahaların izleri hâlâ yüzlerinde duruyordu.

“Aaa, Cavidan abla!” diyerek biri öne çıktığında “Oturun kızlar, oturun,” dedi Cavidan da onların masasına doğru ilerleyerek. “Ben sizinle oturmaya geldim.”

“Gel abla, gel,” dediler en güzel sandalyeyi, Gülbahar’ın hemen yanını ona açarak. “Ne zamandır oturmuyorduk beraber. Özledik seni.”

Masada ona açtıkları sandalyeye yerleştğinde, “Neye gülüyordunuz öyle kıkır kıkır?” diye sordu Cavidan. Çünkü yüzlerinde hâlâ o gülümsemenin izlerini taşıyorlardı.

“Ay abla! Gülbahar abla, geçen bir adamla tanışmış da onu anlatıyordu. İşi de pişirmişler.”

Şaşkınlıkla açılan ağzıyla Gülbahar’a döndüğünde, Gülbahar’ın biraz kızardığını fark etti. Tüm kızların gözü Gülbahar’ın üzerindeydi. “Gül’üm...” dedi Cavidan, merakla. “Hayır olsun?”

Gülbahar hiç kimsenin yüzüne bakmıyor ama kalkıp gitmiyordu da. “Aman Cavidan, sen de bakmasana şu zillilere!”

“Ablam, niye şimdi biz olduk zilli?” dedi içlerinden biri. “Sen dedin ya, *az daha mercimeği fırına veriyorduk* diye...”

“Ne?” diyen Cavidan’ın yüzündeki gülümseme hem genişlemiş hem de şaşkınlıktan gözleri irileşmişti.

“Yaa, Gülbahar abla...” Kızlardan biri işveli cilveli bir şekilde yanma yanaşmış, sandalyenin koluna oturmuş, ellerini de boynuna sarmıştı. “Anlat işte kraliçem, nasıl geçti?”

“Kız nasıl geçecek?” dedi Gülbahar, ağzının içinde cık cıklayarak. “Bazı şeyler gençlikte olduğu gibi olmuyor işte.”

Herkes masanın ortasına doğru toplanmıştı. Şaşkınlık yaratacak kelimeler kahkahalar eşliğinde yüksek sesle çıkarken mahrem olan kelimeler fısır fısır söyleniyordu. Biri çekirdek çitliyor, diğeri gözlerini ortamdan ayırmadan onun çekirdeğine dadanıyor ama hepsi aynı sohbetin ortasında aynı meraklı bakışlarla toplanıyordu.

Şaşkınlık nidalarıyla karışık kahkahalar gazinonun içini dolduruyordu. Masadaki kızlardan biri “Allah’ım, gencinden ver sen Gülbahar ablama!” deyince, Gülbahar, şaplağı kızın kalçasına geçiriverdi.

“E her şey yaşında güzel tabii,” dedi Gülbahar ve o sırada kızlardan en patavatsız olanının bakışları Cavidan’a kaydı ve o dilini tutamadı. “E mesela çiçeği burnunda çiftimiz gününü gün ediyordur. Bir de Cavidan ablama sormak lazım, İskender abimi.”

Kızlar bunu hiç beklemediklerinden gülseler mi, şaşırsalar mı onu bile bilemediler. Mimikleri dondu kaldı. Gülbahar, diğer kızın da kolunu cimcikleyerek “Kız, siz iyice şaşırdınız!” dedi.

Cavidan bir şey dememişti ama yüzündeki o kızarıklık arşa ulaşmıştı. Çekirdeğe daha çok gömülmüşken “Ay, ne var abla!” diye devam etti, meraklı kız. “Yalan mı? Biz de gözümüz olduğundan sormuyoruz hoş. İskender abi, eskiden beridir Cavidan ablaya yiyecek gibi bakıyor ya zaten.” Bakışlarını Cavidan’a sabitleyip, gülmeyele karışık imalı bir ses tonuyla “Şimdi yiyordur!” dedi.

Kızlar da kıkırdayarak gülünce “Aaa!” dedi Cavidan, en son yüzündeki tebessümü gizleyemeden yerinde doğrulurken. “Hadi, hadi, kalkalım,” diyerek ayaklandı. Ne diyeceğini de bilemiyordu. Böyle zamanlarda dili lal oluyordu sanki utançtan. “Akşam yine tika basa dolu olacakmış buralar. Sizin işiniz gücünüz yok mu?”

“Hepsi planlı programlı ablam,” dedi biri o arsızlığı sürdürerek. “Daha vaktimiz var, sen anlatacaksan...”

Gülbahar müdahale etmek durumunda kaldı ve “Hadi, hadi!” dedi kalkıp, onları da ayaklandırarak. “Neyini merak ediyorsunuz? İskender duymasın.”

Tam o sırada gazinodan içeri giren Ali, “Neyi duymayacakmış İskender ve neyini merak ediyorlarmış?” diye sorunca,

bir kahkaha tufanı koptu ve Gülbahar kovar gibi eliyle herkese yol verince ortalık bir anda dağıldı.

Ali ise ona doğru ilerlediğinden ve cevabı alamadığından Cavidan'a doğru göz kırıp başını sallayınca "Gerçekten duymak ister misin?" diye sordu Cavidan. Ali ise bu tavrıyla sorduğu sorudan şüphe duyarak elini kaldırdı. "Sormadım say."

Cavidan gülümsedi ve kısa bir an ortam sessizleşince, "Sen Seher teyzeye gittin mi?" diye sordu Cavidan. Ali de masadaki bugün herkesin eline geçmiş çekirdeğe el attı.

"Seher teyze?" dedi anlamayarak. Bakışları gazinonun içinde öylece geziyordu.

"Geçen gece İskender ile gördüğümüz kadın," dedi Cavidan. "Sana söyleyecekti, İskender. Hatta söyledim demişti akşam." Ali'nin bir anda değişen bakışlarıyla "He, baktım ya," demesi bir oldu ama yalan söylediği yüzündeki çizgilerden bile okunuyordu. "Oğlu gelmiş mi?" diye sorup yalan söylediğini teyit etmek isteğinde "Hı hı," dedi Ali hiç şüphe duymadan. O an Cavidan'ın içine bir kurt düştü. İskender normalde böyle durumlarda bizzat kendi ilgilenirken şimdi Ali'ye bile söylememişti.

"Tamam," dedi hiç uzatmadan. Başka bir şey söylemeden dış kapıya doğru yürürken "Nereye?" diye seslendi, Ali.

"Buralardayım," diye bağırdı arkasını dönmeden. "Daha hazırlanmama var."

"Tek başına uzaklaşma, Cavidan," diye bağırdı Ali arkasından. "Dün akşamdan sonra özellikle. Kutu kimden geldi onu bile bilmiyoruz."

Cavidan ise başını sallamakla yetindi. Aceleci adımlarla Seher teyzenin evine doğru yol aldı. İçindeki o merak duygusuyla kendi kendini bitiremezdi.

Cavidan, arabasını kendi kullansa da peşine takılan diğer arabada korumalar vardı. Seher teyzenin sokağına giriş yaptığında aklında bambaşka düşünceler vardı ama hiçbirinde İskender'e karşı güvensizlik yoktu. Ali'yi göndermemiştii ama başkasını göndermiş olabilirdi. Seher teyzenin konusu geçince değişen tavrının sebebi de o anki dalgınlığı olabilirdi ya da belki de Cavidan kadar önemsemeyişi... Ama hiçbir şekilde İskender'e başka ihtimalleri konduramadı.

Ta ki sokağa girip, Seher teyzenin kapısının önünde onunla eş zamanlı olarak duran arabayı görene kadar. Arabasının içinde karşıındaki çalışır vaziyette araca baktı, durdu. Ne ileri gidebildi ne de geri gidebildi. Karşı arabanın kapısı açılıp da içinden Serhan indiğinde ise buz kesti. Eli direksiyonda kalmış, ne yapacağını bilmezken Serhan kendi arabasının önüne doğru geldi ve yaslanarak ona doğru bakmaya başladı. Elinde bir elma vardı ve ısırarak onu yiyordu. Üzerinde ise her zamankinden farklı bir kıyafet vardı. Eski tip örgü mavi bir kazak, krem rengi bir pantolon. Birkaç sefer karşılaşmışlardı ama şu an gördüğü hâli Cavidan'a tuhaf gelmişti. Sanki ona ait olmayacak tarzda parçalar gibiydi ama çok da üzerine düşünmedi.

Arkadaki korumalar inmiş Cavidan'ın arabasının yanında, ellerinde silahlarla koruma hâline geçmişlerdi ama Serhan'ın bakışları, Cavidan'ın üstünden bir an olsun ayrılmıyordu. Cavidan da farkındaydı. O silahlar ateşlenmeyecekti ve şu an burada Serhan'a karşı üstünlük kurabilecek durumda değillerdi. Serhan'ın *in* dercesine olan bakışları, oldukça nezaket doluydu. Cavidan kapısını araladı ve kendinden emin bir tavırla arabadan indiğinde Serhan yaslandığı o yerden doğruldu.

“Cavidan,” dedi yüzünde sahte ama dolu dolu bir gülümsemeyle. Elleri iki yana açıldı. “Ne kadar güzel tesadüf seninle burada karşılaşmak.”

Cavidan ise onun kadar memnun değildi bu durumdan. Yüzüne yansıttığı o ifadeyle başını memnuniyetsizce salladı. “Ben bu tesadüflerden hiç hoşlanmıyorum artık.”

“Cavidan Hanım.” Arkasında silahlı ve tedirgin olan adamlar, ona doğru bir adım attı. “Gidelim.”

Serhan ise ağzının içinde cık cıkladı. “Çocuklar, biz aynı taraftayız.” Sakinliği sinir bozacak türdendi. “Düşman değilim. Unuttunuz mu, aynı masadayım ben. Ama siz beni neden düşman belleyip her gördüğünüz yerde silah çekiyorsunuz, anlamıyorum? Yoksa Cunta, bir kabahat işledi de ondan mı korkuyorsunuz? Mahsun’un katili bulundu ya... Abiniz değildi. Neyin koruması bu böyle?”

Mahsun’un imalı cümleleri, bu yalana inanmadığını gösteriyordu. Cavidan’ın canını da bir hayli sıkıyordu bu durum ama Serhan haklıydı. Başını hafifçe kenara çevirerek silahları indirmelerini söylediğinde yine o memnuniyetsiz bakışlarını Serhan’a çevirdi.

“Ne istiyorsun?”

Serhan ise soruya cevap vermek yerine elindeki elmaya bakarak, “Adem ve Havva’dan kalan yasak elma hikâyesi...” dedi, elmayı evirip çevirerek. “Yasak olanın çekiciliği bir başka değil mi sence de?”

Cavidan’a öyle bir bakmıştı ki aradaki o mesafeleri söküp almıştı sanki. Ona dokunmaması için tek engel Cavidan’ın kendisiydi ve Serhan’a bu bir uçurummuş gibi geliyordu. Buna da katlanamıyordu.

“Ne istiyorsun dedim, Serhan?” dedi Cavidan, sıkıntılı bir solukla. Cavidan’ın daha tok çıkan ses tonu ve sabırsızlığıyla Serhan elindeki elmayı kenara doğru fırlattı ve “Neyse,” dedi *artık sen bana yasak değilsin* der gibi. “Yasak olan bir şey yok zaten.”

İskender var iken olan o yasak, şimdi arkadaşlıklarının biti-
şiyle kalkmıştı. Serhan'ın önünde Cavidan ile ilgili engel ola-
bilecek bir dostluk yoktu. İkisinin tam ortasında durduğu ile-
rideki eve doğru bakarak, "Burada ilgilendiğin bir kadın varmış
diye işittim. Benim yapabileceğim bir şey var mı diye bakmaya
geldim. İlgi alanında olan birine yardım etmekten onur du-
yarım," dedi. Başını saygıyla eğdi ama Cavidan'ın tüyleri diken
diken oldu.

Daha birkaç gün önce tanıştığı o kadını bile biliyordu, Serhan.
Kim bilir daha bildiği neler neler vardı... Cavidan'ın kaşları öf-
keyle çatıldığında, "Benim hayatıma dâhil olma hakkını ken-
dinde nasıl buluyorsun?" diye sordu. "Seni son kez uyarıyorum.
Bir daha seni olduğum yerlerde görmek istemiyorum. Aksi
hâlde..."

"Aksi hâlde beni İskender'e mi şikâyet edeceksin?" diye sordu
sözünü keserek ama Cavidan buna da öfkelenip onun çıktığı
tonun üzerine çıktı. "Hayır, bizzat Cevdet'e ileteceğim. İstanbul
ile ilgilenmen gerekiyordu diye biliyorum. Ama sanki Ankara'yı
memleketin bellemişsin gibi buradan ayrılmıyorsun."

Serhan'ın hayal kırıklığı dolu bakışları, Cavidan'ın üzerinde
dolandı. Serhan'ı geri çekilmeye iten şikâyet edecek olması de-
ğildi, ondan rahatsız olmasıydı. O, Cavidan için her şeyi yapa-
bilecekken gerçekleri öğrenmesi için çabalarken ve yüzünü biraz
daha fazla görebilmek için an kollarken onun kendisini görmek
istemeyişi kalbini paramparça etmişti.

"Gittiği her yeri memleketime çeviren bir kadının peşinde
sürükleniyorum çünkü," diye karşılık verdi, o kırgınlıkla. Bu
sözler Cavidan'ı rahatsız etti. Kendisini kastettiğini hissediyor
ama üzerine oturtamıyordu. Bunu da istemiyordu. Şu an burada
olmak, bunları duymak bile İskender'e ihanetmiş gibi hissettiri-
yordu.

"Peşinde sürüklendiğin kadının buna rızası yoksa bu tacizden
başka bir şey değil biliyorsun, değil mi?"

Serhan'ın her sözünü Cavidan'ın geri püskürtmesi gitgide sinirlerine dokunduğundan, "İskender'e karşı da böyle asi misin?" diye sordu, öfkesini göstermekten çekinmeden. "Sana gerçekleri göstermeye çalışıyorum, onun tanıdığın adam olmadığını söylemeye çalışıyorum ama sen inatla bunları görmeyi, sorgulamayı reddediyorsun. O, seni sevmiyor Cavidan! Bunu göremeyecek kadar kör müsün? Kahramanın olmak istiyorum ama biraz bana yardımcı olsan keşke."

Cavidan, bu sözlerine alayla karışık gülerken sinirleri de tepesine çıkıyordu iyice. Üstelik geçen saatler de bir hayli kayıptı onun için. Seher teyzeyi görüp sahnesine yetişmesi gereken zamanda onunla vakit kaybediyordu.

"Çok merak ediyorum, neymiş Serhan gerçek olan? İskender kimmiş? Münecim falan mısın? İskender'in yüreğini ondan daha mı iyi biliyorsun ki sevmiyor diyerek bu kadar kesin konuşuyorsun? Daha açıklayıcı olman gerekir, önüme daha somut şeyler sunman gerekir sana inanmam için. Sözlerinin bir karşılığı yok bende çünkü."

"Bana yardımcı olup İskender'i sorgulasan ve aldığın bilgileri bana iletseydin ben zaten sana somut kanıtlar sunacağım. Ama sen ne kadar bana yardımcı olmak istemesen de ben epey ilerledim-Cavidan. Merak etme, parçaları birleştirdiğimde de önüne koyacağım."

Cavidan yine alay dolu bir kahkaha attı. O alay dolu kahkahası bile Serhan'ı hiç olmadığı kadar etkiledi. Tüyleri ve vücudunun belirli noktaları ondan bağımsız Cavidan'ın o kahkahasına tepki verdiler.

"İskender'in açığını bulmak istiyorsun ve benden sana yardım etmemi bekliyorsun. Çok komiksin Serhan." Gözlerini devirerek başını çevirdiği o yerde eski evin kapısının Seher teyze tarafından açıldığını gördü. Gözleri o noktada da sabit kalınca Serhan bakmak durumunda kaldı ve kadının dışarı çıktığını fark ederek "Benim gitmem gerek," dedi. "Sonra tekrar görüşürüz."

Cavidan ise onu duymamış, ilgilenmemişti bile söylediğiyle. Cavidan, ona doğru yürürken Seher teyzenin bakışları bir noktaya takılmıştı ve ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak hızlı hızlı yürümeye çalışıyordu. Yaşlılığın etkisiyle zar zor hareket eden bacakları tüm kuvvetini zorlamasına sebep oluyor ama çok da başarılı olamıyordu. Cavidan, yaşlı kadının telaşlandığını görüp adımlarını hızlandırdığında Seher teyze titrek elleriyle karşısını gösterdi. Hızlıca arabasına binen Serhan'ı.

“Berzan...” dedi, içi sökülür gibi bağırtıyla. Öyle yürekten kopmuştu ki oğlunun adı, Cavidan'ın içinde de bir çukur kazdı. Sonra da hızlıca çekip giden o adamın arkasından o çukura şüphe tohumlarını ekti, kadının söyledikleri. “Berzan'dı o. Oğlumdu.”

Cavidan arabasını gazinonun arka tarafına çektiğinde ön taraftaki kalabalığı fark etmişti. Bir saat sonra sahnesi vardı. Buraya gelene kadar aklından türlü türlü şeyler geçti ama hiçbirini mantığına oturmadı. Seher teyze, Serhan'ın arkasından Berzan diye bağırmıştı. Sonrasında ise kadını sakinleştirmek ve onun Berzan olmadığına ikna etmek, Cavidan'ı epey zorlamıştı. Takılmış bir plak gibi Berzan'ın adı takılı kalmıştı dilinde. En son yorulup da dermansız düştüğünde Cavidan onu yatağına yatırmış, Berzan'ı getireceğini söyleyip gitmişti. Kapıda da çocuklardan birini bırakmıştı ve emindi ki kadın onu umutla bekliyordu.

Arabadan inip kabanına sarılarak gazinonun içine girdiğinde İskender'in gür sesi yankılandı. Adının geçtiğini işitiyordu ama ses tonu o kadar yüksekti ki diğer söyledikleri o gürültüde kayboluyordu sanki. Koridoru geçip gazinonun orta yerine geldiğinde İskender'in karşısına dizdiği el pençe divan duran adamları azarladığını gördü.

“Ben size Cavidan buradan bensiz dışarı çıkmayacak demedim mi lan?”

“Abi kendi gitmek isteyince, bizim çocuklar da peşine takılınca...” Biri açıklama telaşına giriyordu ama onda bile sesinin tonu o kadar tereddüt doluydu ki İskender’in kasılan çehresi sözünü kesti. Dilini ısırarak konuşan adama doğru öfkeyle ilerlediğinde, “İskender,” diyerek Cavidan girdi araya.

İşte o an her şey durdu İskender için. Tüm odağı hızla arkasına döndüğü Cavidan’da kaldı ve kaşları çatılmış şekilde ona doğru ilerlerken öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti. “Sen neredesin, Cavidan? Saatlerdir seni arıyorum. Sen beni delirtecek misin?”

Arkasındaki kalabalık ve başı eğik duran adamlar belli belirsiz onlara doğru baktığında Cavidan gördüğü bu tavırla çenesini aksi bir şekilde kaldırdı. “Benimle nasıl bir üslupla konuştuğuna dikkat et! Ben senin emir erin değilim.”

“Özür dilerim,” dedi İskender, şaşkınlık dolu gözlerle geriye doğru çekilerek. Özünde gram samimiyet yoktu, aksine epey alay barındırıyordu. “Özür dilerim, Cavidan Hanım! Ne haddime size böyle hesap sormak! Biz sizin emir erininiz ya çok özür diliyorum!”

Sonra o öfkesine, öfkesinde gizli olan korkusuna daha fazla dayanamadı ve Cavidan’ın elini eline kenetleyerek onun odasına doğru götürürken Cavidan hiç tereddüt etmeden ve karşı koymadan peşine takıldı. Adımları büyük ve aceleliydi. Önlerine çıkan kızlar ve garsonlar, bir alev in orta yerine düşmüş gibi etrafa kaçılırken İskender ve Cavidan o ateşlerin içinde yürüyordu. Odanın içine geldiklerinde de İskender ateşin diğer parçasını, ateşe sebep olan kadını içeriye bıraktıktan sonra kapıyı da üzerlerine kapattı.

“Neredesin sen saatlerdir?” diye sordu İskender, kaybolmamış öfkesiyle. Yalnız kalmanın da öfkesiyle kendini zapt etmekte

zorlanıyordu. “Son zamanlarda olanlardan haberin yokmuş gibi sen bana haber vermeden nasıl bir yere gidebilirsin? Sana çizdiğim sınırlardan nasıl çıkabilirsin? Benim nasıl aklımı kaybetmememe sebep olacak kadar yok olabilirsin ortadan?”

“Benimle böyle konuşmak senin haddi...”

“Haddimi de hukukumu da sikeyim, Cavidan!” dedi sözünü keserek. İşaret parmağı uyarı niteliğinde kalktığı anda, “Bana cevap ver! Benden bir şeyler saklıyorsun ve ben bunu senin gözlerinde görüyorum...” dedi ama sözünün bitmesini beklemeden Cavidan’ın sözleri bıçak gibi kesti.

“Seher teyzeye gitmiştim,” dedi nispeten daha sakin bir sesle. “Ali’yi göndermemişsin ve ben başka birini göndermişsindir diye düşündüm, gittim. Kimseyi göndermemişsin, İskender.” İskender’in sesi bir anda bıçak gibi kesilmişti ve zorlukla yutkundu. Cavidan, İskender’in gözlerindeki o şüphe kırıntılarını görüyordu ve o şüphenin tohumlarının yeşermesi yüreğini darlıyordu. Dahasını görmek ister gibi devam etti sözlerine. Kalp birini tanıyınca dile lüzum yoktu anlaşılabilmek için. Cavidan onu gözlerinden okurdu.

“Serhan ile denk geldik orada.” Şimdi gözlerinde gördüğü o tedirginliğe bir korku karışmıştı. Ama bu korku, kıskançlığın yarattığı kaybetme korkusu muydu, yoksa başka anlamları mı vardı, bilmiyordu. “Yine senin beni sevmediğini söyledi, durdu. Tabii ki ona inanmadım ve dinlemek istemedim fakat sonrasında Seher teyze çıktı dışarı. Serhan’ın tam gittiği sırada. Seher teyzenin, bir anda ‘Berzan o,’ diye bağırmasıyla neye uğradığımı şaşırımdım. Saatlerdir kendine getirmeye çalıştığım için de buraya geç kaldım.”

Her bir cümlede İskender’in dünyası darmadağın oldu sanki. Tutulmuş kalmış gibi bakarken, “Berzan mı?” diye sordu İskender, sanki az önce kükreyen o değilmiş gibi sakin bir sesle. Boğazında kalan o yumru ne ise birkaç kere yutkunmaya

çalıştığını fark etti Cavidan. İşte o an hiçbir şeyin tesadüf olmadığı anladı. Anladı ama kafasında hiçbir şeyi oturtamadı.

“Bana ne olduğunu söyleyecek misin?”

İskender ellerini iki yana açarak, “Sence biliyormuş gibi mi duruyorum?” diye sordu ama gözleri bir noktada takılı kalmış, bambaşka bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra da Cavidan’ın ne söylediğini bile işitmeden kapıyı açıp büyük adımlarla koridorda yürümeye başladı.

“İskender!” diye seslendi arkasından giderek ama yine de durmadı. Eli kapının girişinde kalmışken “Sen olmadan o sahneye çıkmayacağım,” dedi ama durdurmaya yetmedi. İskender arkasına bile bakmadan Serhan’ın yolunu tuttu.

Bir hayli uzun sürecek olan o yol, hiç olmadığı kadar kısa sürdü. İskender araştırmadı Serhan’ın nerede olduğunu. Kimseye sorma ihtiyacı hissetmedi. Çünkü Serhan, takıntılı bir adamdı. Yemek yediği mekânlar sayılıydı mesela. Yemek yediği saatler de öyle. İskender de bunları adı gibi ezbere biliyordu. Sadece saate bakması Serhan’ın nerede olduğunu tahmin etmesine yetmişti. Serhan’ın her daim Ankara’da yemek yediği o ocakbaşına gitti. Kapıda gördüğü arabası ise tahminlerini doğru çıkardı. Kendi arabasından bir hışımla indi ki ortalığı tozu dumana kattı sanki. Arabanın kapısını kapatmak bile zaman kaybı gibi geldi.

Restoranın kapısını sertçe açtığında içerisi duman altı bir hâldeydi ama Serhan’ın üst katta, kendi başına olduğunu biliyordu. O yüzden adımları hızlıca üst kata doğru yöneldi. Önüne çıkan garson yardımcı olmak istediğinde, elini omzuna koyarak *gideceğim yeri biliyorum* dercesine duraksattı onu. Merdivenleri üçlü beşli çıktığında tam merdivenlerin sonunda iki tane silahlı adam onu karşılamıştı ama o gün herkesin ayağına saplanan kurşundan sonra hiçbiri o silahları çekmeye cüret edemedi.

İskender ikisinin arasından kolayca sıyrıldığında arkası dönük olan Serhan’ı fark etti. Tam ocağın başında sandalyesine

oturmuş, kollarını dirseğine kadar sıvamış bir hâlde şişleri çeviriyordu. Tam arkasını dönecek gibi olduğunda, İskender'in bir hayli hızlı olan hareketleri ondan önce tam karşısına oturmasıyla son buldu. İskender'e tam dönmeden yarım bir bakış attı Serhan, sonrasında da tekrar önüne doğru döndü. İskender usulca gömleğinin kollarını katladı ve Serhan'ın çevirdiği o şişleri kendi önüne aldı.

Memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle şişlerle oynarken, "Yine yazık etmişsin güzelim ete," dedi ağzının içinde cık cıklayarak. "Bu, bu kadar pişmez. Yıllarca öğretemedim mi sana?"

Kömüre dönmeye duran şişleri kenara atarcasına bıraktıktan sonra yeni bir tanesini alıp yanan ateşin üzerine koydu. Serhan ise ne olduğunu anlayamadı.

"Davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Serhan ve İskender de o konuya parmak basmak ister gibi başını salladı. "Ben de tam onu diyecektim. Seni davet etmediğim hâlde niye sürekli etrafımda görüyorum, Serhan?"

Serhan'ın gülümseyişi imalı bir şekilde büyürken, "Seninle ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi. Cavidan onun zayıf noktasıydı ve Serhan o noktada dolanmayı bırak, orada âdeta tepiniyordu. Serhan'ın sözleri, İskender'in çehresinde bir damarın atmasına ve gözlerinin koyulaşmasına sebebiyet verdi.

"Olamaz zaten. Benim olanlarla da olamaz," dedi İskender gözdağı verir gibi. "Hiç olmadığımız kadar net olalım birbirimize, olur mu?" diye sordu. İskender'in bu sakin tavrı karşısında Serhan da başını onaylar gibi salladı aynı sakinlikle.

"Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş. Ecelin mi geldi, Serhan? Celladın olayım mı istiyorsun? Açıkça söyle!" Eli beline gitti ve silahını mermer zeminin ortasına kuvvetle bıraktı. "Söyle, ben de ona göre alayım canını."

Serhan kısa bir an baktı İskender'e ama cevap vermedi.

“Ne işin vardı lan bugün senin orada?”

Tam olarak bu noktada Serhan konuyu yakalamış gibi “Net olacaksak sorularımızı da birbirimize doğru soralım,” dedi gözlerini kısarak. “Bugün orada mı ne işim vardı, yoksa Cavidan’ın yanında mı ne işim vardı? Çünkü senin vereceğin cevap, benim için bir şeyleri netleştirecek de...”

Akıllı bir adamdı Serhan ve İskender bunun farkındaydı. Ona aradığı o cevabı vermedi ve “Bak şimdi...” dedi ocaktaki şişleri çevirirken. İkisi arasında yükselen dumanlar, mekânın her yerini kaplamıştı. “Bugün burada ya sen beni öldüreceksin ya ben seni.” Şişlerde olan gözleri, kısa bir an tehditvari bir bakışla Serhan’a kaydı. “Ki yıllardır seni ve silah kullanışını bildiğimden benim seni öldüreceğim kesin gibi...”

“Ya da?” diye sordu Serhan, merakla. Arkasına doğru yaslanıp İskender’in rahatlığına aynı rahatlıkla karşılık verdi.

“Ya da seni bir daha Cavidan’ın etrafında görmeyeceğim ve herkes kendi yoluna devam edecek.” Sonra bir seçenek daha sunmak istedi Serhan’a, şişleri çevirirken.

“Belki de geçmişte kalan bazı sırları dökerim ortaya he, ne dersin?” diye sordu gülerek. “Rıza’ya zarar vermek için Piç Ziya’nın taşıdığı malları patlatmıştın hatırlatırım ve bunun kanıtları benim elimde.” Geçmiş zaman dostluğundan kalan bir koz vardı elinde. “Sence bunlar ortaya çıktığında ne olur?” Bir ıslık çaldı ve bu ıslık sanki bir tehlike çanı gibiydi. “Hem Rıza hem Ziya seni çiğ çiğ yer, Serhan.”

İskender geldiğinden beri Serhan’ın yüzünde takındığı o gülümseyiş yavaşça soldu. İskender eğer bunu ortaya çıkarırsa gerçekten Serhan’ın hareket etme alanı daralırdı. Hem Rıza hem Ziya ile uğraşmanın yanında, masaya ihaneti de eklenirse herkes namlusunu Serhan’a doğrulturdu. İskender’in kullandığı bu kozu hazmedemedi ve derince nefesler alırken, “Cavidan’dan uzak duracaksın!” diye yineledi İskender, son kez.

Serhan ise onun canına dokunmaktan vazgeçmeden, “Dila,” dedi içi gider gibi bir sesle. Gerçek adıyla seslenmesi İskender’in ikisini yarım bıraktığı o günü anımsamasına sebep oldu ve adının dilinde, yüreğinde yara olarak kalışıyla içi sızladı. Serhan ise ondaki bu düşüşü fark ederek keyifle devam etti. “Gönlüme yâr olarak düşmesi zoruna mı gitti?”

Bu ise İskender’i taşıran son itiraf oldu. Elindeki kızgın şişi Serhan’ın göğsüne bastırırken Serhan, kasılan yüz ifadesiyle yerinde durmakta zorlanıyordu. “Benim kadını!” dedi İskender üstüne basa basa. “Senin gönlüne bırak yâr olmayı yara bile olamaz.”

Göğsündeki ateşin acısı canına işlemişti ve çenesi titredi, acısını gizleyemeyip kısa bir çığlık attı. Biraz daha durdurmazsa İskender’i o demir göğsünü delecekti ve “Tamam,” dedi zar zor konuşarak. “Tamam, uzak duracağım.”

Mecburi şekilde kabullenmek zorunda kalmıştı. Ama bu mecburiyetin harladığı öfke, içinde büyüdükçe büyüdü. “*Şimdilik!*” diye defalarca tekrar etti içinden. “*Şimdilik! O senin olacak. Sadece şimdilik!*” İskender’in elindeki kızgın demiri kenara atmasıyla Serhan’ı iki büklüm orada bırakması bir oldu. Tek bir kelime bile etmeden geldiği gibi hızlı adımlarla oradan çıktı ve arabasına bindi. Yol yine Cavidan’a kavuşmak için hızlıca aktı onun için.

İskender’in arabası gazinonun önünde durduğunda hızlıca içeriye girdi. Sahnesinin başlama saati yirmi dakika kadar gecikmişti. İçeriden gelen sabırsız ve sitem dolu sesleri hiç önemsemeden Cavidan’ın odasının kapısına vardı ve hiç çalmadan direkt açtı. İçeride Cavidan hazırlanmış hâlde bekliyordu ama söylediği gibi o gelmeden çıkmamıştı. İskender’in içeri girmesiyle Gülbahar ve kızlar hızla odayı boşalttıktan sonra baş başa kaldılar. Cavidan’ın gözlerindeki kızgınlık İskender’in kıskançlığına bulandı. Aralarındaki o sessizlik, İskender’in hızlanan adımlarının Cavidan’ın dibinde bitmesiyle son buldu. Hızlıca

nefesleniyor, karşısında ona delicesine âşık o kadını hissetmeye çalışıyordu. Cavidan'ın anlamaz ve öfke dolu yüzünü görmesiyle dudaklarına yapışması bir oldu.

Öyle bir baskıyla öpmüştü ki Cavidan'ın ayakta durması zorlaştı ve elleri arkasındaki konsoldan destek almak istedi. İskender'in eli, Cavidan'ın beline doğru gitti ve okşadı. Parmakları bir ileri gitti bir geri. Her bir santimini hissetmek ister gibi kendine çeke çeke öptü, okşadı, sevdi, kokladı...

Cavidan'ın eli yüzüne çıktığında sakallarını arşınladı. Beyaz eldivenlerinin üstünde takılı olan parlak taşlı yüzükler, o yoğun sakallarının ve saçlarının arasında yer yer kayboluyordu. İkisi de nefes nefeseydi. İkisi de derince bir hasretin koynundan çıkmış gibi delicesine öpüşüyordu. Cavidan, İskender'de olan bu kıskançlığı en derininde hissetti. Kıskançlığın yarattığı tutkuyu da keyifle kabul etti. İskender'in güçlü elleri Cavidan'ı kavradı ve kaldırdı. Cavidan'ın narin kolları boynuna dolanınca İskender de kucığına aldı. Bir eliyle makyaj malzemelerini kenara çekmeye çalışırken döktü, dağıttı ve Cavidan'ın küçücük kalçasını masaya yerleştirdi.

Cavidan'a bir an olsun nefes aldırmayacak şekilde öpüyor, parmakları belinden kalçasının arasına doğru kayıyordu. Cavidan'ın olduğu yerde diklenmesiyle parmakları daha istekli ve arsızca hareket etmeye başladı. Göğüsleri tenine çarpıyordu, dudaklarından kısa bir an ayrılıp onlarla da ilgilenmeye çalışıyordu ama yetmiyordu.

“Evde...” dedi Cavidan, soluk soluğa geri çekilerek. “Evde devam ederiz.”

Çenesinden tutup usulca kendine doğru kaldırdığında İskender'in bakışlarında kendisine muhtaç bir adam gördü. Solukları bile o kadar kesik kesikti ki Cavidan karşısındaki koca adamı sakinleştirmek için sıkıca sarıp göğsünde sarmaladı. Parmakları saçlarında dolanıp o saçlarının arasına ufacık öpücükler

bırakırken “Bak...” dedi İskender, başını kaldırarak. Elini tutup çarpan göğsüne doğru koydu.

İkna etmeye yönelik şu tavrı ve çaresizce kurduğu cümleler, Serhan’ın *sevmiyor* deyişinden mi kaynaklıydı?

“Allah biliyor, seni ben hiç kendim için dilemedim. Sen, kimin kabul olmuş duasısın da ömrüme yazıldın bilmiyorum ama dilemedim. Dilemediğim hâlde gönlüme girdin, yerleştin. Şimdi de ben, konu sen olunca deliriyorum. Gidemezsin benden Cavidan, duydun mu? Kimin duasıysa sen gönlümde kabul oldun. Sen benimsin, Cavidan. Bunu hiç kimse değiştiremez. Allah şahidim, şu kalbim her bir atışında seni severek tüketiyor ömrünü. Seni tanıdıktan sonra sen diye atmaya başladı, durana kadar da sen diye atacak.”

Cavidan onu rahatlatmak ister gibi bir tebessümle elini yüzüne götürdü ve parmaklarının kemikli kısmı yüzünde dolaşarak. “Biliyorum,” dedi sakince ve sıcacık bir sesle. “Söyledim ya sana, biz tek bir ruhuz aslında.” Eğildi ve elini koyduğu o göğsünün üzerinden usulca öptü. Göz göze geldiklerinde de hâlâ bir gülümseme vardı yüzünde. İskender de o korku dolu hâlinde kısa bir an arınmış gibi hissetti. İçeriden gelen sesler ve kapının tıklanmasıyla onu toparlamak adına, “Hadi,” dedi. “Sen masana, ben de tam karşına. Beni yıllarca beklettin şu anlar için onları da bekletme. Sensiz o sahnede olmayacağım, biliyorsun.”

Cavidan’ın yönlendirmesiyle o odadan el ele çıktılar, kordorda da yine el ele ilerlediler. Elleri arasındaki o eli defalarca kez öptü İskender. Sonra onu sahnesine uğurlarken kendisi arka taraftan çıkıp en öndeki masada yerini aldı. Onun oraya gitmesini bile beklemişti, Cavidan. Masaya oturana kadar sahnenin arkasından gözetlemiş, sonra çıkmıştı. Bu hâli, bu düşüncesi, bu tavrı İskender’in yüzünde güller açtırdı ve kadehini ona doğru kaldırdığında Cavidan başıyla onayladı, ardından şarkısını söylemeye başladı.

Sanki bu akşam hepsinden daha farklı, daha bir yürekten, daha bir sevinçli, daha bir şevk dolu okudu şarkılarını. Sahnenin her bir yanını tek tek dolandı. Geç çıkışının özrü olarak da daha fazla kaldı sahnede. Sahnelerini soluk soluğa selam vererek bitirdiğinde çalınan ısıklar, elleri patlarcasına alkışlar *değdi* dedirtti Cavidan'a, *her şeye değdi...*

Yüzünde, sevincinin yansıması genişçe bir gülümseme, içinde İskender'in aşkı ve hasretiyle kavrulan yüreğiyle ayrıldı sahneden. Şimdi onların tüm gece. Sabaha kadar onunla sevişecek, onu koynunda dinlendirecek, bütün gece geçmiş, gelecek ve İskender ne isterse onu konuşacak, kahvelerini soğutacak, yemek yemeyi unutacak kadar güzel vakit geçirecekti. İskender'in dediği gibi kimin duasıydı bu bilmiyordu ama cefasıyla, sefasıyla onu İskender'in gönlüne yazan Rabb'ine her gece şükrediyordu.

Odasına girip üzerini hızlıca değiştirdikten sonra, çocuk gibi koşar adım kapıyı açmıştı ki İskender'i bulmuştu karşısında. İki sinin de birbirine bakarken gözleri parılıyordu. "Ne çabuk!" dedi İskender alaya alır gibi ama Cavidan omuz silkerek, "Hiç naz yapamayacağım vallahi," dedi önden önden yürüyerek. "Bugün içim seninle dolup taşıyor. Bir an önce eve gitmek istiyorum."

İskender'e doğru bakıp alt dudağını dişlediğinde, İskender elini onun beline koydu ve o dudaklarına her an kapanacakmış gibi yutkundu. "Böyle konuşursan nasıl eve kadar bekleyeceğim?"

Kollarının arasından bir kıkırtıyla sıyrıldı Cavidan ve elini ona uzatarak arka kapıya doğru yürüdüler birlikte. Dışarısı yine Ankara ayazıydı. Yağmur ve kar yoktu ama soğuğu bıçak gibiydi. Karşı kaldırımın oraya park edilen arabaya gitmek için yol almıştı ki arka kapıdan çıkacağını bilen hayranlarının ani baskısıyla karşılaştı. Hiçbirini reddedemedi. İskender arkasında beklerken onlarla konuştu, imza verdi, her birine kucak dolusu sarıldı. Sonra İskender bu sıranın bitmeyeceğini ve yoğunluğun

arttığını görünce müdahale etmek istedi. Hem çok korunmasız bir ortam oluşuyordu hem de Cavidan fazlasıyla yorgundu.

Elini beline koyup ona yürümesi için bir alan oluştururken tam boşluğa çıkmıştı ki o boşluğa mih gibi çakılacağı bir şey oldu. Bir kadın önünden geçen ufak kıza, “Dila, buraya gel!” dedi. Başta Cavidan bunu önemsemedi ama sonra kadın tekrar “Dila!” diye bağırınca Cavidan olduğu yere çakıldı sanki.

İskender anında düşen yüzüne, bir anda duruşuna anlam veremediğinden “Bir şey mi oldu?” diye sorduğunda, Cavidan kelimeleri toparlamakta zorlandı. “Di... Dila dedi.” İskender anlamıyor ama bir şeylerin ters gittiğini fark edebiliyordu. “Ona Dila dedi,” diye devam etti Cavidan gitgide kendine geliyormuş gibi. Parmağıyla küçük kız çocuğunu gösterdi ve İskender’in elini itti.

Kendine gelmesiyle adım adım İskender’den uzaklaşırken yıllardır fark edemediği bir şeyin yüzüne çarpmasıyla karşılaştı. “Ona Dila dedi ama ben üstüme alınmadım. Ben...” dedi kesik kesik ama haykırarak. “Benim adım, Dila!” Eli göğsüne vurdu, *nasıl unutturum* dercesine. Nefesleri yetmiyor, bir kriz geçiriyor gibiydi. İskender yaklaşmak istedikçe o uzaklaştı. “Benim adım, Dila!” diye bağırды tekrar. Gözlerinde birikmeye başlayan yaşlar teker teker düşmeye başladığında “Ben adımlı unuttum...” diye haykırdı. Elindeki çanta düştü, geri geri giden adımları sendeledi. Etraf gitgide bulanıklaşıyordu gözyaşlarından. “Siz bana kim olduğumu unutturdunuz! Ben Cavidan değilim. Ben Dila’yım!” Bir krize girmiş gibi tek bir noktaya bakarak kendi kendine sayıklarken “Unuttum...” dedi histerik bir krizle. “Adımı unuttum!” Onları izleyen kalabalığa ve adı Dila olan küçük kıza baktı. “Ben de Dila’yım ama üstüme alınmadım...” dedi, bir şeylerin yeni idrakine varmış ve canı yanıyormuş gibi. “Çünkü unutturdunuz siz bana ama ben Dila’yım...”

“Tamam,” dedi İskender ona doğru adımlamaya çalışarak. “Tamam, gel. Eve gidip öyle konuşalım.”

Cavidan başını iki yana sallıyor, adını kullanmadan kaç senenin geçtiğini hesap etmeye çalışıyordu. Severdi o adını ama ona o kadar çok Cavidan demişlerdi ki o kim olduğunu unutmıştu. Şimdi ise bunun vicdan azabını yaşamaya başlamıştı. İnsan kendini bile unuttur muydu? Unutmak istemezken üstelik,

İskender ona doğru yürümeye başladıkça o sadece tek bir noktada, tek bir isme takılı kalmıştı. Arkasını dönüp hızlı adımlarla yürürken “Dila’yım ben...” dedi sadece. “Dila benim adım. Cavidan değilim, Dila’yım. Ben istemedim ki o ismi. Dila’yım ben...”

Kendi kendine söylene söylene yürürken tüm düzeni altüst edecek, her şeyi silip baştan yazacak bir kurşun sesi duyuldu.

Bir kurşun, attığı adımı engelledi.

Aldığı soluğu bile veremeden bir kurşun daha saplandı sırtına.

Koşuşturmalar, uğultular ve artık ona isabet etmeyen bir sürü kurşun sesiyle birlikte etrafı bir duvar gibi örülürken İskender’in sesini duydu.

“Dila!”

Feryadı yeri göğü inletti. Onu dize getirmeyen sevdası bir kurşuna yenilmiş, yıllar sonra adını yere göğe duyuracak bir kudretle kazımişti. Dakikalar, saniyeler, saliseler sonra onun kolları arasında onunla birlikte çöktü yere.

Dila titreyen çenesiyle bir sona gelmiş gibi nefeslenmeye çalışırken İskender’in yüzünü son kez uzunca izlemeye çalıştı. Bir son yaşadığını düşünüyordu. Daha doyamadan, daha her şey yeni başlamışken... Hisleri doğru çıkmıştı. Ona doyamadan bitecekti bir ömür.

Hayat hem çok acımasızdı hem de çok cömertti. Onlara birlikte geçirecekleri bir ömrü reva görmemiş ama son dakikalarını İskender’in kolları arasında tamamlamasına müsaade etmişti.

Bir damla yaş gözlerinden avuçlarına usulca dökülürken, “İs-kender...” dedi.

Son nefesiyle adını zar zor hecelere böldü ama yine de bitmek bilmez sevdasıyla döküldü dudaklarından. Canı çıkıyordu. Canı çıkıyordu ama sevdası çıkmıyordu içinden.

“Ölüm bile bu kadar yakınken sen neden bu kadar uzak kaldın?”

Devam Edecek...

Conclusione di lavoro

Ninova